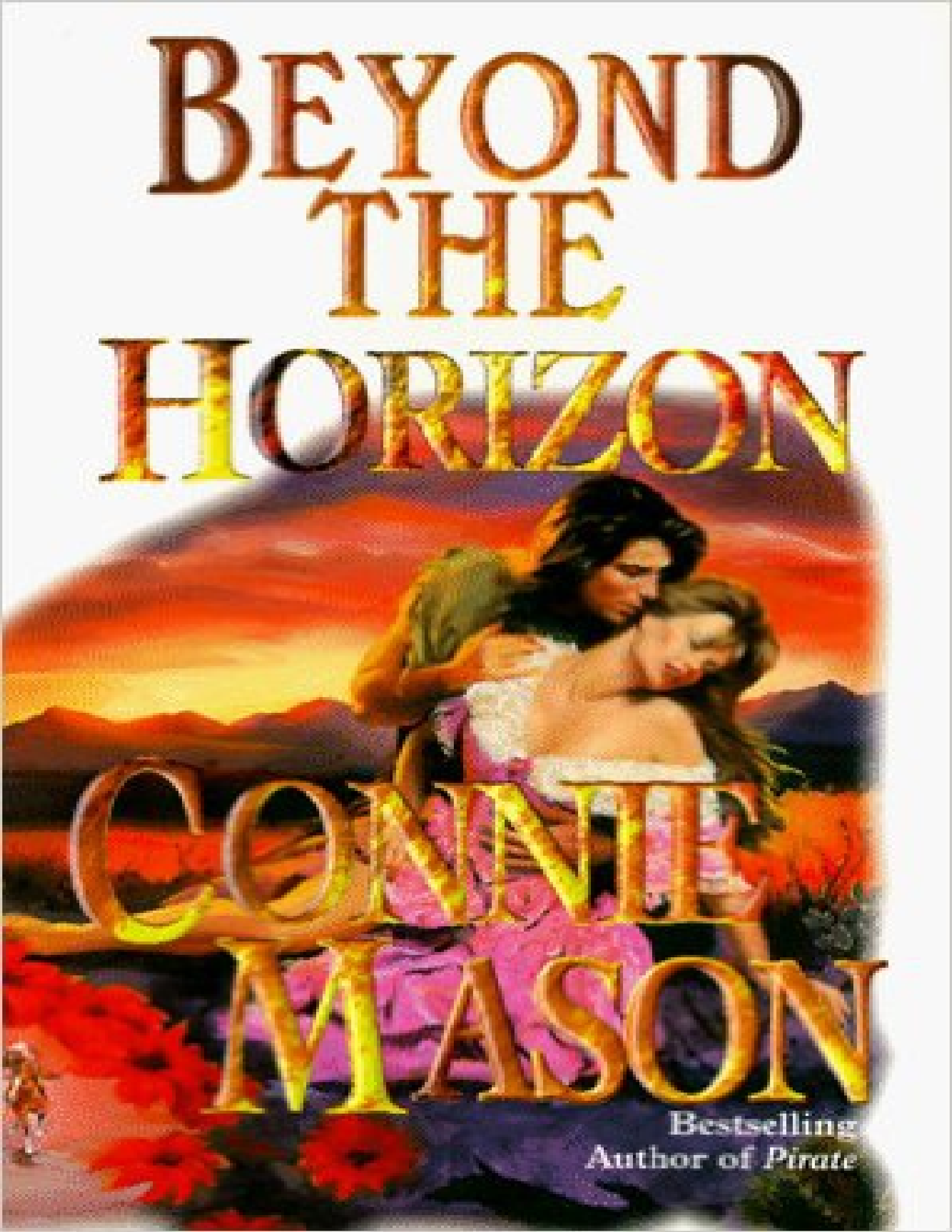

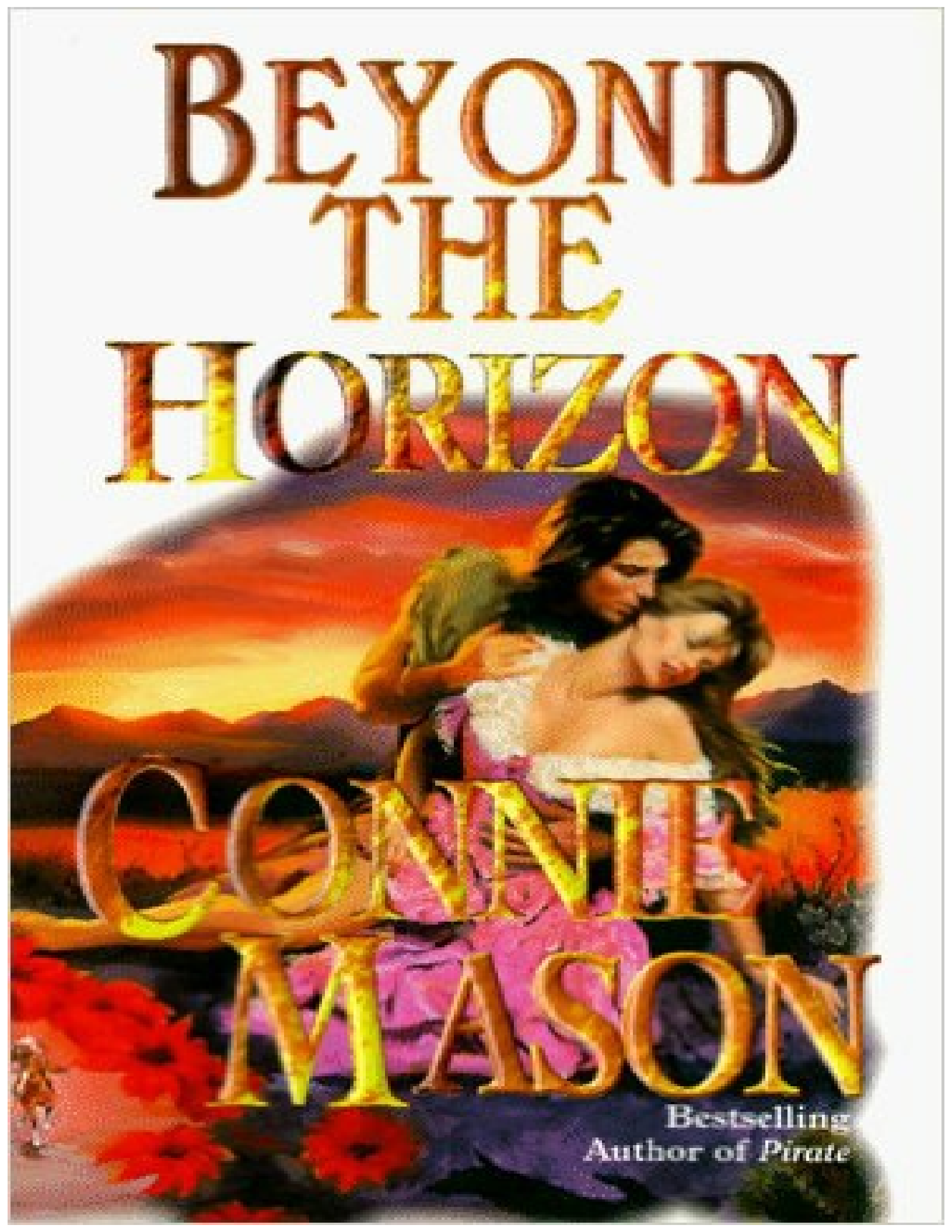
BEYOND THE HORIZON

CONNIE
MASON

Bestselling
Author of *Pirate*

BEYOND THE HORIZON

The background of the book cover is a romantic illustration. It depicts a man with dark hair and a beard, wearing a green tunic, embracing a woman with long brown hair from behind. The woman is wearing a white and pink dress. They are standing in a field of red and pink flowers. In the background, there are rolling hills and a sunset sky with warm orange and red tones. The title 'BEYOND THE HORIZON' is written in large, stylized, golden letters at the top.

CONNIE MASON

Bestselling
Author of *Pirate*

NIỀM ĐAM MÊ BỊ NGĂN CẤM

CONNIE MASON

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

NIỀM ĐAM MÊ BỊ NGĂN CẤM

Có bao nhiêu người phụ nữ mà anh đã dễ dàng quyến rũ bằng cái vẻ hấp dẫn hết sức nam tính của mình? Cô tự hỏi. Một người lai như anh đã làm thế nào để có được các tài năng một cách tinh vi như thế? Và điều gì đã khiến cô ngã vào vòng tay anh, đáp trả lại anh với một sự say mê mà bản thân cô cũng còn phải ngạc nhiên?

“Đừng,” Shannon thở hắt ra. Cô run rẩy từ đầu đến chân khi bút mình ra khỏi vòng tay của Blade.

Lạy Chúa! Blade nghĩ, anh cũng đang run rẩy không kém gì Shannon. Nếu anh cứ tiếp tục như thế này, anh chắc sẽ đè cô ra ngay trên cái nền đất cứng ngắt này mất. “Đây là cái mà cô muốn phải không?” anh chế giễu. Anh đang phải nỗ lực không ít để giọng mình trở nên dịu tợn và cay độc một cách cố ý.

“Có phải anh đang cố hạ nhục tôi phải không?” Shannon cố gắng lấy lại nhịp thở, những lời lẽ của anh đang châm ngòi cho cơn giận dữ của cô.

“Đây có phải là lý do mà cô ra đây phải không?” Blade trả lời với một lời ám chỉ kín đáo. “Hôn một người lai thì có gì khác với một người da trắng? Phải chăng cô đem tôi ra để thử nghiệm bởi vì tôi mới chỉ có một nửa sự thuần hóa, và ý nghĩ đó làm cô phẫn khích?”

Mở đầu

Đồn điền Twin Willows, Georgia tháng 3, 1867

“Tên Yankee chết tiệt,” Shannon Branigan thì thầm, căm ghét cái cách mà Harlan Simmons đang nằm ườn ra trên hành lang tao nhã khi cô quay đầu lại nhìn một lần cuối ngôi nhà và gia đình yêu quý của mình. Rồi cô siết chặt dây cương của cỗ xe và thúc cho con ngựa phi nhanh xuống con đường đất rộng. Bây giờ chẳng còn thứ gì của nhà Branigan ở Georgia cả, Shannon buồn bã nghĩ, một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt cô. Cuộc sống cũ đã không còn nữa. Cả khu đồn điền Twin Willows giờ đã thuộc về một tên dệt thảm bụng phệ vàng ệch, cha cô đã bị đánh đuổi đến sức cùng lực kiệt bởi những tên Yankee và phải tự kết liễu mình; còn anh trai cô, Grady đã bị giết trên chiến trường, hy sinh tuổi trẻ của mình cho mục tiêu vô nghĩa.

“Cháu ổn chứ, cháu yêu?”

Shannon quay đầu lại và cố gắng nở một nụ cười với người cô lớn tuổi đang ngồi bên cạnh cô trên cỗ xe. Dù Shannon đã tình nguyện ở lại Atlanta với cô Eugenia, trong khi những người Branigans khác đã rời đi để sống một cuộc sống mới ở Idaho, nhưng sự chia cắt với gia đình thân thiết vẫn khiến cô đau xé. Tất cả thế là hết.

“Cháu khỏe, cô Eugenia, thật đấy.”

Nhưng có thật là cô ổn không? Cô vẫn nhớ rõ mồn một những lời chia tay của anh trai cô, Tucker.

“Bọn anh sẽ liên lạc ngay khi tới Boise,” Tucker đã nói.

“Đừng lo lắng cho em, Tuck,” cô trả lời. “Cô Eugenia và em sẽ ổn thôi. Những tên Yankees không khuất phục được người nhà Branigan đâu. Chúng chỉ nghĩ là chúng làm được thôi.” Nhưng những lời nói của cô không gạt được ai cả, ít nhất là với bản thân cô. Sẽ mất bao nhiêu lâu để cô có thể đoàn tụ với gia đình mình ở Idaho?

Shannon không phải là thành viên duy nhất trong gia đình ở lại. Chàng trai 17 tuổi Devlin đã cãi nhau với Tucker trong nhiều ngày khi từ chối việc cụp đuôi chạy trốn khỏi bọn Yankee. Cậu khẳng khái ở lại để hoàn thành nốt những điều mà chỉ có Chúa mới biết. Shannon có thể thông cảm với Dev. Cả cô và Dev đều nổi tiếng là những kẻ nóng nảy và bướng bỉnh trong gia đình.

Dù đôi mắt màu xanh nước biển của cô Eugenia không còn tinh nhanh vì tuổi tác, nhưng trí óc bà vẫn còn nhạy bén và thấu hiểu thật nhanh nhạy nỗi đau của cô cháu gái. Tình yêu thương bao la và lòng trắc ẩn tràn ngập trong cô gái đặc biệt này, một cô gái đã từ bỏ rất nhiều thứ vì một bà lão có thể sống chẳng quá một năm.

“Cháu lẽ ra nên đi cùng với gia đình mình,” cô Eugenia thì thầm khô khốc những lời nói hùng hồn trong cơ thể yếu đuối của bà, thể trạng của bà đã ngăn không cho bà thực hiện cuộc hành trình chung với các thành viên khác của nhà Branigan.

“Cô cũng là gia đình của cháu mà,” Shannon nhẹ nhàng nhắc nhở. “Cháu ở đây là bởi vì cháu muốn như vậy, cô Eugenia. Chúng ta sẽ cho bọn Yankee chết tiệt đó thấy là chúng sẽ không thể đuổi được chúng ta đâu.”

Washington, D.C tháng 4 1867

“Tổng thống sẽ gặp anh ngay bây giờ, Đại úy Stryker.”

Người đàn ông đang bước qua cánh cửa để tới văn phòng của tổng thống mặc bộ đồng phục màu xanh của Quân đội Liên bang, nhưng đó không phải là cái tạo nên sự khác biệt của anh so với những người cùng tuổi khác. Ở anh có một sức mạnh thật phi thường, một cái gì đó cực kỳ bí ẩn.

“Vào ngồi đi, đại úy Stryker,” tổng thống Johnson nói. “Anh thấy đấy, Thiếu tá Vance đã tới đây rồi.”

Blade Stryker gật đầu chào và cười đáp lại người sĩ quan chỉ huy và cũng là người bạn lâu năm của anh. Ngay sau đó, anh hướng sự chú ý của mình trở lại với vị tổng thống. Đây là lần đầu tiên anh được gặp mặt tổng thống Johnson, và anh đã nghĩ ông là một người nghiêm khắc và ít thiện cảm hơn.

“Tôi đồ rằng anh đang thắc mắc tại sao tôi lại cho gọi anh,” tổng thống bắt đầu nói, “nhưng Thiếu tá Vance cam đoan với tôi là anh chính là người mà tôi đang tìm.”

Blade nhướn một bên lông mày đen nhánh, liếc nhìn đầy thắc mắc về phía Thiếu tá Vance.

“Tôi không biết Thiếu tá đã nói gì với ngài, nhưng tôi hy vọng là anh ấy có đề cập tới việc tôi đang xin ra khỏi quân ngũ và trở về nhà.”

“Ở đâu vậy?”

“Wyoming,” Blade trả lời có phần bí ẩn.

Thiếu tá Vance có báo cáo về xuất thân của anh, đại úy, do đó không có sự khuất tất nào ở đây cả.”

“Tôi hy vọng là anh không nghĩ rằng tôi đang tiết lộ bí mật, Blade,” Thiếu tá Vance xen ngang, “nhưng tôi biết anh là người thích hợp nhất đối với công việc này.”

“Vậy, ngài đã biết tôi là một người lai,” Blade nghiêm trang nói, quay lại với tổng thống.

“Tôi biết anh là một sĩ quan tốt và có uy tín với quân đội. Dù vậy, tôi cũng tò mò muốn biết tại sao và bằng cách nào anh lại tham gia chiến tranh.”

“Mẹ tôi là người Ogallala Sioux thuần chủng, được biết đến dưới một cái tên khác là người Dakotas hùng mạnh. Cha tôi là một người đánh bẫy gốc Pháp. Ông đã gặp rồi yêu mẹ tôi và sau đó đã kết hôn với bà theo nghi lễ của người Anh diêng. Tôi đã được nuôi dạy bởi người Sioux cho tới năm 17 tuổi, cho đến khi cha tôi nhận thấy là tôi cần phải học về thế giới của người da trắng. Ông đã gửi tôi tới các ngôi trường ở phía đông. Khi chiến tranh Nam – Bắc xảy ra, tôi biết là tôi sẽ phải chọn lựa ở phía bên chiến đấu vì sự tự do. Rất ít người biết về thân thế của tôi, do đó rất dễ để gia nhập vào quân đội liên bang.”

“Một câu chuyện thú vị, đại úy Stryker. Tôi có thể gọi anh là Blade chứ?” Blade gật đầu. “Tôi đã nhận thấy rằng anh chính là người mà tôi cần. Vậy anh sẵn sàng lắng nghe điều mà tôi sẽ nói chứ, con trai?”

“Tất nhiên, thưa ngài, nhưng nó sẽ không làm thay đổi quyết định rời khỏi quân đội của tôi đâu.”

“Những cuộc nổi loạn đang ngày một gia tăng ở các vùng đồng bằng,” tổng thống Johnson giải thích. “Các bộ tộc Anh diêng lớn đã không thích thú với hiệp ước năm 57 về việc chia các vùng đồng bằng thành các vùng lãnh thổ và có biên giới đối với người Anh diêng. Các bộ tộc không chỉ là xâm chiếm các vùng đất của bộ tộc khác mà họ còn mở các cuộc chiến tranh với người da trắng. Họ đã tấn công những đoàn xe chở hàng và dân di cư đi theo hướng Oregon Trail[1], phá huỷ các phương tiện truyền thông, và ngăn cản việc hoàn thành hệ thống đường sắt.”

“Những hành động đó cần phải dừng lại, Blade. Ngày nào cũng có người chết, không chỉ là người da trắng mà còn có cả người Anh diêng. Nhưng chỉ cần súng đạn vẫn còn được chuyển lậu qua cho người Anh diêng thì những cuộc tấn công vô cớ này vẫn sẽ tiếp tục.”

“Xin lỗi, ngài tổng thống, nhưng có phải là người Anh diêng đã không hề phàn nàn về việc họ bị lừa gạt trong nhiều năm, về việc Washington không tuân thủ đúng theo bản hiệp ước không? Còn những kẻ đã nói dối và lừa gạt để chiếm đoạt những thứ lẽ ra thuộc về người Anh diêng thì sao?” Blade thách thức đầy táo bạo.

“Blade, chúng tôi không biết người Anh diêng đã bị lừa gạt,” thiếu tá Vance xen vào nhằm giảm đi sự chỉ trích của Blade.

“Tôi không phủ nhận là có những kẻ không trung thực, nhưng đó không phải điểm chính. Súng ống và đạn dược mới là cái mà tôi đang đề cập tới,” tổng thống Johnson tiếp tục. “Những vũ khí bất hợp pháp đó đã được gửi cho những người trẻ tuổi nóng nảy của các bộ lạc, những kẻ đã sử dụng chúng để cướp bóc và giết người bừa bãi.”

“Tôi vẫn chưa thấy là mình có thể giúp được gì,” Blade cẩn trọng nói.

“Chúng tôi nghĩ có ai đó trong Pháo đài Laramie ở Wyoming đã sắp đặt để những khẩu súng được mang tới phía tây trên những đoàn xe chở hàng. (wagon train[2]) Bất kỳ kẻ này ai, hẳn sẽ bán những vũ khí đó cho những người Anh diêng nổi loạn.”

“Ngài nghi đó là một quân nhân?” Blade hỏi.

“Không nhất thiết vậy. Có thể là một người dân trong các thị trấn, nhưng tất cả thông tin mà chúng tôi có được đều chỉ đến 1 kẻ có liên hệ trực tiếp với quân đội.”

“Và ngài muốn tôi tìm ra kẻ đó,” Blade đoán. “Tôi đã xin từ chức rồi.”

“Thế càng tốt,” tổng thống Johnson nói. “Chúng tôi đã gửi đến một đặc phái viên tới Pháo đài Laramie để điều tra, kể từ đó anh ta bắt tăm âm tín. Cái tôi muốn anh làm là tiến hành điều tra dưới thân phận là một người Anh diêng, một người ít bị nghi ngờ nhất. Hãy quay trở lại bộ lạc của anh. Anh phải nghe ngóng từ những chiến binh trẻ xem ai là kẻ mua bán những vũ khí đó. Bọn chúng là những kẻ đứng ngoài quan sát. Nhưng một việc tối quan trọng, Blade, tuyệt đối không được cho ai biết anh là đặc phái viên, hoặc anh có liên hệ gì với quân đội hoặc làm việc cho tổng thống. Tôi đã có đủ rắc rối để phải giải quyết mà chưa cần nhắc tới những sự cố ở các vùng biên giới rồi.”

“Tôi hiểu, thưa ngài. Nếu tôi đồng ý, thì sẽ có một cách đặc biệt nào đó để tôi tới được Pháo đài Laramie[3] phải không?”

“Thiếu tá Vance sẽ sắp xếp để anh tới đó với một xe hàng như một người dẫn đường. Anh sẽ mang chúng tới Pháo đài Laramie, nơi chúng sẽ được một người dẫn đường mới tiếp quản và tiếp tục đi tới Oregon.”

“Người quản lý cả đoàn là một người đàn ông tên Clive Bailey,” thiếu tá Vance nói. “Anh ta chở hàng buôn bán ở Pháo đài Laramie. Chúng tôi nghĩ anh ta là một trong những người vận chuyển các khẩu súng lậu đi qua các vùng đồng bằng. Nhiệm vụ đầu tiên của anh là sẽ phải tìm hiểu xem sự nghi ngờ của chúng ta có phải là đúng hay không. Tên Bailey này có thể chính là người mà chúng ta đang theo đuổi.”

“Tôi biết anh rất quen thuộc với vùng này,” Vance tiếp tục nói. “bản năng của người Anh diêng trong trường hợp này một yếu tố cần thiết. Tên trưởng đoàn sẽ được thông báo rằng anh là một người lai.”

“Tôi hiểu,” Blade trả lời một cách cứng nhắc. “Một người lai khó mà được xem như là một con người ; một kẻ mang trong người một nửa dòng máu hoang dã vẫn khiến người ta sợ hãi và e ngại.” Giọng anh không giấu nổi sự cay đắng.

“Đây là cách duy nhất, Blade,” tổng thống nói một cách hối lỗi. “Thân phận hiện nay của anh sẽ chấm dứt nếu như anh nhận nhiệm vụ này. Anh sẽ chỉ liên lạc với thiếu tá Vance, người sẽ được gửi tới Pháo đài Laramie dưới vai trò là phó chỉ huy dưới quyền của đại tá Greer. Anh có tên Anh diêng chứ?”

“Với người Sioux, tôi có tên là Swift Blade (lưỡi-dao-nhanh).”

“Khi anh trở lại Independence[4], anh sẽ trở lại là Swift Blade. Tất cả mọi sự giáo dục của người Anh điêng trong người anh sẽ phải được sử dụng nếu anh muốn sống sót. Hãy quên đi khoảng thời gian 10 năm mà anh đã sống như một người da trắng và hãy dựa vào bản năng của người Anh điêng trong anh. Anh sẽ chấp nhận nhiệm vụ này chứ? Sẽ có phần thưởng đi kèm với việc bắt giữ người đàn ông này.”

Blade nhìn sang Wade Vance trông chờ một sự gợi ý. Họ đã là bạn với nhau trong một thời gian dài và anh tôn trọng (respect # nghi ngờ) quan điểm của viên thiếu tá. Bên cạnh đó, Blade không phải là một người giàu có và giải thưởng này sẽ hữu ích (come in handy ko phải là trong tầm tay). “Anh đang phụng sự hữu ích cho quốc gia đấy, Blade,” thiếu tá nhắc nhở.

Thế là đủ.

“Tôi sẽ làm, thưa ngài,” Blade đáp, trả lời cho câu hỏi của tổng thống.

Chương 1

Atlanta, Georgia tháng 5, 1867

Những cây thủy tiên hoa vàng nở rộ ở bên cạnh đồi và cơn gió nhẹ mang theo hương thơm của nó đến cùng với mùa xuân, Shannon không cảm nhận được gì ngoài gò đất ở dưới chân cô nơi cô Eugenia đang yên nghỉ. Cách đây chỉ hơn 1 tháng khi toàn bộ gia đình Branigan rời tới Idaho, ai mà nghĩ Eugenia lại có thể chết đột ngột vì bệnh tim chứ?

Dù bà đã rất yếu để có thể sống sót vượt qua cuộc hành trình bằng xe chó hàng để tới Idaho, nhưng lúc đó Eugenia hoàn toàn không có vấn đề gì về sức khỏe ở cái tuổi 89 của bà cả.

Chưa bao giờ Shannon nghĩ đến việc ngời ca mình vì đã tình nguyện rời đi sau cùng tới Atlanta với bà cô Eugenia thay vì là đi cùng với gia đình cô trong chuyến đi tới miền Tây. Với Shannon, nó là một hành động yêu thương, bởi cô quan tâm sâu sắc tới người phụ nữ lớn tuổi đó. Tình cảm gia đình lúc nào cũng chảy mạnh trong huyết quản của người nhà Branigan và Shannon chính là người thừa hưởng đặc điểm này nhiều nhất. Cô đã dự trù đâu đó trong tương lai gần sẽ đoàn tụ với những người còn lại trong gia đình ở Idaho, di chuyển bằng đoàn xe thồ hàng, vì chỉ phải mất một hoặc hai năm nữa là hệ thống đường sắt hoàn tất để tàu có thể đi liền một mạch.

Thế nhưng cái chết đột ngột của bà cô Eugenia đã làm thay đổi mọi thứ. Vẫn còn một khả năng, dù là nhỏ, đó là Tuck, mẹ và mọi người vẫn chưa rời khỏi *Independence*. Sự việc đã thôi thúc Shannon bán ngôi nhà của cô Eugenia cho một tên Yankee đáng ghê tởm và dùng một phần trong số tiền đó để mua một chiếc vé xe tới *Independence*, hy vọng được gặp gỡ gia đình cô trước khi họ bắt đầu đi về phía Tây trên đoàn xe hàng.

“Thôi nào, Shannon. Đứng ở đây để nhìn chòng chọc ngôi mộ của Eugenia không thể mang bà trở lại đâu.”

Cười nhẹ, Shannon quay lại và theo sau cậu em Devlin rời khỏi khu nghĩa trang. Nó đã đúng; cô Eugenia hẳn không muốn cô đau lòng như thế này. Tạ ơn Chúa là Dev đã nghe được về

cái chết của cô Eugenia. Nó đã tới đúng lúc để giúp đỡ Shannon khi cô cần. Dev có một ưu điểm đó là luôn xuất hiện đúng lúc. Khó mà nói tuần tới nó sẽ biến đi đâu, nhưng ít nhất nó đã ở đây để giúp đỡ cô trong tang lễ và sắp xếp cho chuyến đi của cô.

“Em chắc chắn là em sẽ không đi cùng với chị chứ, Dev?” Shannon hỏi đầy hy vọng. “Vẫn còn cơ hội để chúng ta bắt kịp với cả nhà đấy.”

“Đó là điều chắc chắn, Shannon. Em đã nói rõ với Tuck rồi, do đó đừng cố thuyết phục em nữa khi ý em đã quyết. Em mong chị sẽ ổn, nhưng em sẽ tự quyết định cho tương lai của mình.”

Đám tang thật lớn, bởi cô Eugenia được rất nhiều người yêu mến. Nhưng buồn thay, không có gì mà Shannon có thể làm hay nói để ngăn cản sự ra đi của Devlin ngay sau đó. Nó đã ôm cô thật chặt, cầu mong cho cô những điều tốt lành, và ra đi. Chuyện người cô của cô mất đi và sự ra đi của Devlin đã để lại một khoảng trống không gì bù đắp nổi trong tim Shannon và nó làm cô gần như gục ngã. Nhưng Shannon biết rằng Eugenia sẽ không cho phép cô khóc lóc uỷ mị như thế này. Cô nhớ lại cuộc trò chuyện cuối cùng của hai người.

“Khi ta ra đi rồi, hãy chăm lo cho cuộc sống của mình nhé, Shannon,” bà khuyên. “Đừng để những điều tồi tệ của chiến tranh và sự mất mát tình cảm trói buộc tâm hồn cháu. Cháu là một cô gái đặc biệt, một sự kết hợp hoàn hảo của sắc đẹp và trí tuệ. Tình yêu sẽ đến với cháu ngay cả khi cháu ít ngờ đến nhất, và ta chắc chắn là cháu sẽ lại nắm bắt nó với một sự can đảm và lòng vị tha như khi cháu tình nguyện ở lại Atlanta này với ta.”

Đó là những lời nói sau cùng của Eugenia, bởi ngay đêm đó một cơn đau tim đến và bà đã qua đời. Những lời nói này của bà Shannon sẽ ghi nhớ suốt đời.

Trước khi rời khỏi Atlanta, Shannon đã gửi một bức thư cho mẹ cô đến nơi một người họ hàng cô đang sống tại thành phố Idaho tên là Keegan Branigan, người đã thúc hối cả gia đình tới định cư ở miền Tây. Nếu như cô không thể bắt kịp với gia đình, bức thư cũng sẽ tới được tay họ ngay khi họ tới nơi.

Mẹ yêu quý,

Con đang trên đường tới Idaho! Con rất tiếc phải thông báo là Eugenia đã mất ngay sau khi mọi người rời khỏi Atlanta. Ngày mai con sẽ rời khỏi Independence, hy vọng rằng sẽ bắt kịp với mọi người, nhưng nếu không kịp thì bức thư này cũng sẽ tới tay mẹ ngay sau khi mọi người tới

Boise.

Devlin cũng đã tới dự đám tang, và con đã cố khuyên nó tới miền tây cùng với con, nhưng nó vẫn ngoan cố và bướng bỉnh như thường lệ. Bọn Yankee đã khiến Atlanta trở thành một địa ngục, và con rất vui mừng là thoát khỏi được nơi này. Con không thể hiểu nổi tại sao Dev lại từ chối rời đi. Hy vọng một ngày nào đó, nó sẽ đến.

Con sẽ gặp lại mẹ sớm. Cho con gửi lời tới Tuck và bọn trẻ nhé.

Con gái của mẹ,

Shannon.

*

Independence, Missouri, tháng 6, 1867

“Tôi xin lỗi, thưa cô, gia đình Branigan đã rời khỏi đây cách nay hơn hai tháng rồi. Hiện giờ, có lẽ họ đang trên đường Oregon Trail.”

Sự mệt mỏi hằn sâu trên trán Shannon và thất vọng ngập đầy trong đôi mắt xanh của cô. Khẽ hất những lọn tóc quăn màu hạt dẻ, cô cố chế ngự mong muốn trút sự bức tức của mình lên Chúa khi để điều này xảy ra. Tuy vậy, nó cũng không phải là ngày tận thế, Shannon nghĩ, hai vai cô thẳng lên.

“Hai tháng!” cô nói to suy nghĩ của mình. “Mình làm gì có đủ tiền để đi bằng xe ngựa cơ chứ. Những nếu mình lên một xe chở hàng khác, có thể sẽ gặp được gia đình ở Idaho.”

“Xin thứ lỗi, thưa cô,” người đàn ông nói, “nhưng vào thời điểm này thì đã hơi trễ rồi. Hầu hết các xe chở hàng đều đã khởi hành.”

Một cái nhìn kinh hoàng hắt lên khuôn mặt dễ thương của Shannon. “Ý anh là tôi bị mắc kẹt ở Independence cho tới tận mùa xuân năm sau ư?”

Người đàn ông mà cô đang nói chuyện là chủ của một cửa hàng kinh doanh, nơi mà hầu hết những dân di cư sẽ ghé qua khi ngay khi mới tới Independence. Anh ta có vẻ biết mọi người và tất cả mọi thứ.

“Giờ thì,” ông ta nói, tay vuốt đám râu dưới cằm, “có thể vẫn còn một cơ may. Có một đoàn xe hàng sắp rời khỏi thị trấn cho những người bị trễ.”

“Vậy tôi phải nói chuyện với ai ở đó?” Shannon phấn khởi hỏi. Sau tất cả thì có lẽ Chúa vẫn không bỏ rơi cô.

“Có một người tên là Clive Bailey, anh là người trưởng xe và là người tổ chức đoàn. Anh ta sở hữu tiệm buôn ở Pháo đài Laramie và chuyên chở vật dụng đến cửa hiệu để buôn bán. Nếu cô không tìm được anh ta, hãy hỏi một người tên là Blade.”

Người mình à? Shannon lơ mơ nghĩ. Nhưng trước khi cô có thể hỏi han được gì thì một giọng nam trầm đã vang lên trên chóc, “Có ai nhắc tới tên tôi hả?”

Anh ta đứng trên bậc cửa của cửa hàng, lưng quay về phía ánh mặt trời khiến cho khuôn mặt anh bị che bớt. Hai bên vai chạm hẳn vào thành cửa, cả thân hình anh cao lớn, hai hông hẹp, đôi chân khoẻ mạnh, vững chắc tựa như cây sồi. Shannon rùng mình, cảm thấy một sự đe dọa đến kỳ cục khi anh di chuyển về phía cô với sự nhanh nhẹn của một con báo, cả thân hình anh toát lên vẻ hấp dẫn rất đàn ông khiến Shannon cảm thấy sắc đỏ đang tràn xuống đền cổ cô.

“Người phụ nữ trẻ này đang muốn kiếm chỗ trên một chiếc xe chở hàng, Blade,” người chủ cửa hàng giải thích khi anh quay đi để tới giúp một vị khách khác. “Tôi sẽ lại đây kia để hai người nói chuyện với nhau.”

Blade chiếu cái nhìn đầy ma lực từ đôi mắt đen sắc sảo lên người phụ nữ trẻ mà anh đoán chỉ khoảng 20 tuổi, người đang nhìn chăm chăm vào anh với một sự hiếu kỳ lộ liễu. Cô ta quả là một tạo vật nhỏ bé đầy quyến rũ, anh nghĩ, với mái tóc màu hạt dẻ, không hẳn là màu đỏ hay nâu mà ánh sáng của màu vàng. Sống mũi ngộ nghĩnh rải rác những nốt tàn nhang, môi dưới đầy đặn với hàm răng nhỏ nhắn, trắng muốt. Mắt xanh sẫm, to và thông minh, hơi xếch ở phía đuôi mắt. Một sự rung động nơi gáy Blade tỏa ra khi Shannon không hề nao núng nhìn lại anh, đôi mắt cô nheo lại khi cô chậm rãi quan sát xem cái gì đã khiến người đàn ông này quá khác so với bất kỳ người nào cô từng gặp.

Anh là một người Anh điêng!

Anh không chỉ là thành viên của một chủng tộc bị sợ hãi và khinh miệt bởi bản tính hung ác và thiếu văn minh, mà anh còn mặc lên người chiếc áo khoác rách rưới của một người lính

trong quân đội liên bang, và sự kết hợp giữa cả 2 thứ đó là một điều tệ hại. Trông anh có vẻ nhẵn tâm, nguy hiểm và hung bạo.

“Nếu cô và chồng mình muốn tham gia vào đoàn xe này thì cô sẽ còn rất ít thời gian để sắp xếp đồ đạc phù hợp. Clive Bailey là trưởng đoàn và là người tổ chức đoàn xe. Anh ta có thể cho cô lời khuyên nếu như cô cần sự giúp đỡ,” Blade nói, một nụ cười xắc xược nằm trên khoé môi. Phản ứng của người phụ nữ trẻ khi cô nhận ra huyết thống của anh làm anh thấy thích thú.

Thật là khó nghĩ, Blade thầm nghĩ, trong bộ quân phục hoàn hảo, mái tóc cắt ngắn đúng mực, làn da tái tái do những mùa đông ở Miền Đông mang lại, chả ai nghi ngờ về xuất thân là người Sioux của anh cả. Vậy mà, với bộ đồ da hoẵng, mái tóc dài tới vai được thắt lại bằng một sợi dây da, làn da ánh màu đồng, nhìn anh hiển nhiên không hề nhầm lẫn với dáng dấp của một thằng lai “hoang dã”.

“Tôi không có chồng,” Shannon lắp bắp, trong phút chốc bị choáng dưới sức hút rất đàn ông của Blade.

Đôi mắt anh có màu đen thẫm của đêm, huyền bí và mạnh bạo, được che phủ bởi hàng lông mi dài và rậm. Lông mày cong và sắc nét, đen mượt như nhung. Miệng anh rộng và gợi cảm, góc miệng xếch lên đầy mai mỉa và không nghi ngờ rằng bên dưới nét đẹp gồ ghề của khuôn mặt anh là một bộ óc thật thông minh. Shannon phải thẳng thắn thừa nhận là gã Anh điêng này thật đẹp. Nét mặt anh nói lên một cách hùng hồn về bản tính dữ dội, và hai bàn tay to khỏe ẩn chứa đầy sức mạnh mà cô chỉ có thể đoán mà thôi.

“Cô chưa kết hôn ư?” Blade hỏi bén ngọt. “Những người phụ nữ độc thân không được chào đón trong đoàn xe này trừ khi cô ta đi cùng với gia đình. Cô bao nhiêu tuổi rồi, quý cô?”

“Branigan. Shannon Branigan. Tôi 20 rồi, đủ trưởng thành để tự chăm sóc mình.”

“Nhưng không đủ lớn để có thể thực hiện chuyến đi nguy hiểm này một mình. Đó là điều tuyệt đối chắc chắn, cô Branigan. Hãy quay về nhà nơi mà cô thuộc về đó.”

Shannon cảm thấy tức giận. Không một người Anhđiêng nào, dù oai nghiêm hay đáng sợ tới mức nào đi nữa, lại có thể ra lệnh cho cô. “Có lẽ ông Bailey sẽ có vài điều cần nói về nó.”

“Clive Bailey có thể là người quản lý đoàn, nhưng tôi mới là người điều khiển và hướng dẫn. Không có tôi đoàn xe hàng không thể rời khỏi Independence. Tôi nói cô sẽ không được tham

gia. Hơn nữa,” Blade tuyên bố, “tôi biết là sẽ không có một chuyến xe nào sẵn sàng mang theo một người phụ nữ trẻ và đẹp như cô đâu. Tôi đề nghị cô hãy tự kiếm lấy một người chồng đi, cô Branigan, nếu cô muốn tới miền Tây.”

Khuôn mặt sẫm màu của anh thật lạnh lùng và tàn nhẫn, nhưng cũng rất ngoan cường, Shannon dần tới, miễn cưỡng phải sử dụng tới những mảnh khoe của phụ nữ mà cô ghét cay ghét đắng. Nhưng bản cùng thì sinh ra đạo tặc thôi.

“Tôi không có nhà, anh Blade, đó là tên anh phải không?”

Blade gật đầu cảnh giác. “Tôi là Swift Blade theo tên của người Sioux, nhưng mọi người hay gọi là Blade thôi.”

“Gia đình tôi đã rời đến Idaho cách đây hai tháng rồi. Tôi ở lại Atlanta để chăm sóc một bà cô già nhưng bà ấy đã mất một cách đột ngột bỏ lại tôi một mình.” Cô chớp mắt, cố để nặn một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt.

“Vậy anh có thể thấy tôi tuyệt vọng đến thế nào.” Với giọng điệu run rẩy hốt hoảng của cô thì mấy ai có thể làm ngơ được. Nhưng Shannon phải thầm công nhận là Blade không hề giống với những người đàn ông khác. “Nếu tôi đi trên xe hàng của anh, tôi sẽ có thể gặp được gia đình tôi ở Idaho.”

“Đừng khóc lóc với tôi, cô Branigan,” Blade nói, không lay chuyển. “Một người phụ nữ trẻ đẹp như cô trong một đoàn xe chở hàng chỉ đem lại phiền toái thôi. Cực kỳ phiền toái. Câu trả lời của tôi vẫn là không. Bây giờ nếu cô cho phép, tôi chỉ có vài phút để mua sắm một vài thứ.”

Sự từ chối của Blade khiến cho bản tính nóng nảy nổi tiếng của người Ai Len nơi Shannon trôi dạt và cô đã mắng không tiếc lời gã người lai đẹp trai ăn nói quá ư là lịch sự so với cái nguồn gốc Anhđiêng của anh ta, ngay cả khi nét mặt đen tối, dữ dằn của anh ta thể hiện rõ về nguồn gốc hoang dã của mình.

“Tôi nghi ngờ chuyện anh là người có quyền quyết định cuối cùng ở trong đoàn xe đấy, anh – er, Blade,” Shannon nhận xét, môi cô mím lại giấu cợt. “Một người đàn ông của thế giới văn minh dựa vào cái gì mà tin tưởng, trao cuộc sống của mình vào một kẻ Anhđiêng hoang dã chứ? Anh có thể ăn nói như một người da trắng, nhưng anh vẫn là một kẻ hoang dã thuần túy. Có phải anh đã lấy trộm chiếc áo khoác từ một quân nhân khốn khổ nào đó không? Hy vọng là

anh ta vẫn còn lại mảnh da đầu.”

Choáng váng với những lời lăng nhục của cô, Blade đứng yên sững sờ khi Shannon giận dữ đẩy anh sang một bên và bước ra cửa, gấu váy cô xát mạnh nơi cổ chân khi cô bước đi trong giận dữ. Đây là lần đầu tiên anh bị một người phụ nữ mắng như tát nước mà không đáp trả được một lời nào.

“Đồ đàn bà điên chết tiệt,” Blade lầm bầm khi anh tiến lại phía quầy hàng để lấy đồ. Khi anh đi qua một vị khách nữ còn lại đứng gần đó, cô ta cố ý khép lại mép váy, khuôn mặt lộ rõ cái vẻ kinh tởm và sợ hãi. Hiện giờ thì những cuộc nổi dậy của người Sioux đang là mối đe dọa cho khu vực biên giới, chả mấy người dân lương thiện nào lại có bất kì sự trao đổi hay liên hệ gì với những những kẻ man rợ đó cả.

Bề ngoài, Blade không có phản ứng nào đối với những hành động nhục mạ của người phụ nữ, nhưng trong bên trong anh đang diễn ra một cơn cuồng nộ âm thầm. Thật mỉa mai là anh có khả năng chiến đấu ko kém gì những người khác, thế nhưng anh vẫn bị loại thải vì chính những lý do đã thuyết phục anh tham gia chiến tranh. Sống như một người da trắng trong nhiều năm đã làm hại anh; anh không quen với việc lớn lên trong xa lánh và công khai chế giễu. Anh cảm thấy xấu hổ, bởi anh gần như đã quên đi niềm tự hào về di sản và truyền thống cao quý mà anh được thừa hưởng.

Khi còn là Blade Stryker, viên sĩ quan đẹp trai, bí ẩn của quân đội, phụ nữ vây lấy anh như ong vây lấy mật vậy. Anh là người được săn đón bần bĩ bởi một vài quý cô đáng yêu vào bậc nhất ở Washington. Nhưng khi chuyển từ một sĩ quan quân đội thành một kẻ mang nửa dòng máu của người Sioux, Swift Blade, chỉ trong có một đêm anh trở thành một sinh vật ghê tởm bị căm ghét, và ko đáng đc tôn trọng. Thậm chí là cả Clive Bailey, kẻ đang cần đến sự thông thạo của anh trên các tuyến đường, cũng tỏ ra khinh miệt anh một cách không hề giấu giếm.

Blade đã ở Independence gần 1 tháng, rình rập và bí mật tìm kiếm trên mỗi cỗ xe những vũ khí được giấu khi những cỗ xe lấp nổi ngoài thành phố. Thế nhưng anh không phát hiện được gì, và đó là lý do tại sao anh lại thu hẹp phạm vi lại trên những cỗ xe do Clive Bailey tổ chức. Anh nghĩ Bailey đúng là một tên vô lại quỷ quyệt. Hắn đúng là một kẻ bất lương chết tiệt, khi không hề lưu tâm một chút nào rằng việc cung cấp súng cho người Anhđiêng có thể sẽ cướp đi cuộc sống của vô số người, cả da trắng và người Anhđiêng. Nếu gã này đúng là một kẻ buôn lậu súng, Blade nhất định sẽ tìm ra. Là đặc phái viên của tổng thống, anh thực thi chuyện này rất nghiêm túc. Không người phụ nào, dù đẹp tới mấy, lại có thể cản trở nhiệm vụ của anh. Và

bằng giác quan của mình, Blade biết rằng quý cô Shannon Branigan đó sẽ mang lại cho anh nhiều rắc rối hơn là anh cần.

*

“Tôi đang tìm Clive Bailey.”

Clive Bailey nhìn qua vai một cách tò mò người phụ nữ có mái tóc nâu đang tìm gã. Cô ta là một cô gái ưa nhìn, Clive nghĩ, ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của cô gái và từ từ quan sát một cách thích thú.

“Tôi là Clive Bailey. Tôi có thể giúp gì cho cô, thưa cô?”

Shannon đã thuê một cỗ xe và tự lái ra khỏi thị trấn để tới nơi mà cả đoàn xe đang dừng, chỉ có như vậy cô mới có thể nói chuyện riêng với Clive Bailey. May mắn thay, gã dẫn đường người Anhđiêng đó không có ở đây và Shannon tỏ ra thoải mái hơn. Gã đàn ông đó thật khiến cô không thể thích nổi. “Tôi là Shannon Branigan và tôi được biết có thể nói chuyện với ông về việc tham gia vào đoàn.”

“Cô và chồng cô có hàng hoá ư, cô Branigan?” Clive hỏi, thất vọng về điều mà người phụ nữ nhỏ bé xinh đẹp này đang nói tới.

“Tôi chưa kết hôn,” Shannon nói, hếch cằm lên một cách bướng bỉnh. “Có vấn đề gì sao?”

“Cô tới miền Tây một mình ư? Gia đình cô đâu?” Clive ngạc nhiên bởi Shannon có vẻ rất sẵn sàng thực hiện một chuyến chu du như thế một mình mà không hề có người giám hộ.

“Đó là một câu chuyện dài, nhưng nói ngắn gọn lại là gia đình tôi đã rời đây để tới Idaho cách đây 2 tháng trên một chiếc xe chở hàng. Tôi muốn gặp họ và đoàn của ông là chuyến cuối cùng khởi hành trong mùa xuân này.”

“Luật bất thành văn là một người phụ nữ trẻ muốn đi du hành thì cần phải được sự bảo hộ của gia đình hoặc của chồng. Tôi rất tiếc, cô Branigan, nhưng tôi không thể giúp gì được.”

“Làm ơn đi, ông Bailey, ông không thể cho ngoại lệ được sao?” Shannon khẩn nài. “Không có gia đình nào mà tôi có thể đi kèm được sao? Tôi sẽ làm việc chăm chỉ, và tôi có thể trả thứ gì đó cho chuyến đi tới miền Tây của tôi. Bởi vì tôi không có đủ tiền để ở lại Independence này

cho tới mùa xuân sang năm.”

“Cô thật quá trẻ và quá đẹp để đi một mình, cô Branigan, và có quá nhiều gã độc thân đi cùng với tôi nên sự hiện diện của cô có thể sẽ không được chào đón. Nhưng có lẽ lần này..” gã tỏ ra thông cảm, chưa từng có ai chối bỏ một cơ hội khi nó tự đến cả. Shannon Branigan nhìn như một trái chín đã đến lúc cần hái và hẳn sẽ là kẻ thưởng thức trái chín đó.

Tia lửa hiện lên trong đôi mắt nhạt của Clive lẽ ra phải khiến Shannon phải cảnh giác, nhưng cô quá vui mừng không để mắt tới điều đó.

“Điều này không thể xảy ra được. Cô Branigan không có chỗ nào ở trong đoàn xe hàng này.”

Shannon giật mình ngược lên và bắt gặp ánh mắt kiên quyết của Blade.

“Anh đã gặp cô Branigan rồi sao?” Clive hỏi, điên tiết vì gã mọi lai này lại dám cả gan tuyên bố với một quý cô như vậy.

Gã đã nhận Blade vào làm quản lý hàng và là người dẫn đường bởi Blade được đánh giá cao và Clive cần anh ta. Vào thời điểm muộn màng này, những người dẫn đường giỏi đã được thuê hết. Clive đã điên tiết khi thấy Blade để tên mình trên bảng đăng tuyển như thể hắn giỏi ngang hàng với người da trắng. Nhưng ở phút muộn màng này thì Clive đã rất nhẹ nhõm khi tìm được một kẻ thành thạo dẫn đường tới Pháo đài Laramie. Clive đã tưởng sẽ phải đợi tới tận năm sau, trong khi hàng hoá của gã quá cao giá để có thể để tồn đây lâu. Nếu Clive không gặp khó khăn trong việc tìm hàng, thì gã đã rời đi cách đây vài tuần rồi.

“Chúng tôi đã gặp nhau,” Blade cộc lốc nói, quay sang Shannon với một cái gật đầu nhẹ. “Và tôi đã từ chối để cô ta lên xe của tôi.”

“Anh có vẻ như quên là đang làm việc cho tôi,” Clive nói thẳng thừng. “Tôi luôn luôn có thể tìm một người dẫn đường khác.”

Cơn giận của Blade sôi lên khi anh đang nỗ lực để giữ nó trong tầm kiểm soát. Mệnh lệnh từ Washington là điều tra Clive Bailey, và cách duy nhất để anh có thể làm được điều đó là duy trì cái vỏ bọc này. Tuy nhiên, anh có nghĩa vụ phải chỉ ra những hiểm nguy khi nhận một người phụ nữ độc thân. Đặc biệt là một người đáng yêu như Shannon Branigan.

“Ai sẽ bảo vệ cô ta khi tất cả những kẻ động đực trong đoàn đều đánh nhau vì cô ta?”

“Tôi có thể tự lo cho bản thân mình!” Shannon điên tiết vặc lại, giận dữ với cách mà hai tên đàn ông đang nói về cô cứ như thể cô đang tàng hình, hoặc là cô không có khả năng đề đưa ra những quyết định vậy.

“Cô có thể làm quỷ gì!” Blade rửa, cơn giận của anh bùng lên. Ngay sau đó anh nhận ra mình nói gì, giọng của anh nhẹ nhàng hơn. “Hãy nhìn đi, cô Branigan, tôi không việc gì phải chống lại cô cả, tôi chỉ không muốn nhìn cô bị tổn thương.”

“Những lời lẽ lạ lùng từ một tên man rợ,” Shannon khinh bỉ nói, hất tung những lọn tóc quăn.

Clive cười rống lên, thích thú với biểu hiện hết sức can đảm của Shannon. Nếu như gã người lai đáng sợ không có dáng dấp như một con bò đực và khó xoi hơn cả một miếng thịt nướng 25 xu, thì hẳn đã dạy cho gã lai này bài học rồi. “Quý cô này không phải là chiếc bánh bơ kem, Blade. Tôi nghĩ cô ấy sẽ tự lo liệu được. Tôi thấy không có hại gì nếu đi cùng cô ấy cả.” Và cả ngủ cùng cô ta trong suốt cuộc hành trình nữa, gã nghĩ.

Đôi môi đầy đặn của Blade căng ra, tức tối bởi nét mặt tự mãn của Shannon. Anh không thích cái cách mà mọi thứ đang diễn ra một cách chết tiệt như thế này, nhưng anh lại có rất ít quyền năng để thay đổi chúng. Tia sáng kì lạ trong mắt của Bailey cho Blade biết chính xác những toan tính mà gã định làm với cô gái Shannon Branigan cả tin. Vẫn còn kịp để anh có thể làm một cái gì đó để cứu vãn tình cảnh này, tìm ra một cách nào đó để ngăn chặn những toan tính đê hèn của Bailey với cô gái trẻ. Cô ta quá ngây thơ không nhận ra những chuyện mà Bailey định làm và cũng đủ quyết tâm đến miền Tây kể cả khi cô ta không được đi cùng họ. Nếu cô ta phải đi, ít nhất cô cũng phải ở một nơi nào đó mà anh có thể để mắt tới, Blade ngẫm nghĩ, dù anh không hiểu vì sao số phận cô ta lại trở nên quan trọng với anh.

“Tốt thôi, đó là quyết định của anh,” cuối cùng Blade đồng ý.

Sự đồng ý thiếu nhiệt tình của anh không làm cho Shannon cảm thấy tội lỗi vì cô tin mình đã đúng khi quyết định du hành một mình. Cô không phải là không biết tới những nguy hiểm đó, nhưng cô quyết tâm sẽ bắt kịp gia đình mình. Tucker lúc nào cũng bảo cô quá ương ngạnh và bốc đồng. “Nhưng tôi yêu cầu là để chính tôi tìm cho cô Branigan đây một chỗ trong đoàn,” Blade nói thêm.

“Tìm đi, Blade,” Clive chấp nhận, xua tay tỏ ý bảo Blade ra ngoài.

Dù cố gắng hết sức, Shannon cũng không thể rời mắt khỏi dáng đi khoan thai của Blade khi anh sải chân bước, sống lưng anh thẳng đứng với vẻ hiên ngang thách thức. Bước chân của anh không để lại tiếng động nào trên mặt đất, đôi mông rắn chắc, căng lên trong chiếc quần da khi anh di chuyển một cách duyên dáng đến tội lỗi. Hai vai anh bên dưới chiếc áo khoác màu xanh thật rộng và vững vàng. Sau đó, thật phi thường là trí tưởng tượng của cô lại đưa cô tới cái ranh giới bị cấm, cô hầu như có thể cảm nhận được làn da màu đồng mượt mà của phần thân thể bên dưới của anh.

May mắn thay, Clive Bailey đã ngắt ngang trí tưởng tượng đang đi hoang của cô.

“Cô Branigan, Shannon. Tôi có thể gọi cô là Shannon chứ?” Khi cô gật đầu, Clive tiếp tục một cách nhẹ nhàng, “hãy cẩn thận với người lai. Anh ta được đánh giá rất cao, nhưng như cô đã thấy, anh ta không hề mất đi bản tính hoang dã của mình. Thật ngu xuẩn khi tin anh ta. Tôi hết sức mong cô hãy tránh xa Swift Blade. Những quý cô trẻ có giáo dục không nên giao du với những tên Anhđiêng.”

“Tôi rất cảm tạ về lời khuyên của ông, ông Bailey, và tôi có thể cam đoan với ông rằng Blade không phải là kẻ mà tôi mong muốn sẽ giao du cùng,” Shannon đã nghĩ Blade hoàn toàn là một người Anhđiêng nhưng giờ cô cảm thấy an ủi một chút rằng anh ta là một người lai.

“Vậy là tốt rồi, Shannon, và làm ơn hãy gọi tôi là Clive thôi. Mọi người trong đoàn đều gọi tôi như vậy. Đó sẽ là một kinh nghiệm hay đấy, rồi cô sẽ thấy,” gã nói. Đặc biệt là với tôi, gã thầm nghĩ.

Chương 2

Shannon cố bám để không bị rơi ra khi tấm bạt cầu thả phủ trên chiếc xe được kéo bởi 8 con bò đang ì ạch đi trên đoạn đường xóc tung búng. Bên cạnh cô trên chiếc ghế gỗ dài là một phụ nữ trẻ đang mang thai, Callie Johnson và chồng cô, Howie, người đang quất chiếc roi da trên những cái lưng vững chắc của những con bò với một sự khéo léo đáng ngạc nhiên đối với một nông dân ở Ohio.

Shannon đã cực kỳ vui mừng chia sẻ xe hàng với nhà Johnson hơn là tự mua một cái và tự điều khiển nó. Số tiền mà cô phải bỏ ra để tậu riêng một cỗ xe cho mình sẽ nhiều gấp đôi số mà cô phải trả cho nhà Johnson để họ cho cô quá giang. Cô ghét việc phải khen ngợi cái ý tưởng này của Blade, nhưng đúng là nó rất hay. Callie rất vui với việc có thêm bạn đồng hành và chia sẻ những việc vì cái thai khiến cho những công việc đó không dễ dàng chút nào. Howie cũng đồng ý, vì nỗi lo cho người vợ trẻ đã khiến anh đủ khôn ngoan để chia sẻ cỗ xe của họ với một người hoàn toàn xa lạ. Chuyện thêm tay đỡ việc luôn được chào đón đối với một chuyến đi gian khổ thế này.

Từ khoé mắt mình, Shannon có thể quan sát cách Blade thực hiện công việc của mình, chỉ bảo từng chủ xe một, đưa ra sự khích lệ ở khi cần thiết. Cách đây gần một tuần, cô đã được giới thiệu với nhà Johnson, mỗi bên đều đánh giá khả năng làm bạn của bên kia. Sau vài giờ đồng hành cùng họ, Shannon cảm thấy khá thoải mái như ở nhà khi đi cùng với cặp đôi này, cô ấn tượng bởi lòng dũng cảm và sự kiên quyết đi tìm một cuộc sống mới dù cho cả hai bên gia đình đều phản đối cuộc hôn nhân của họ.

Cha mẹ Callie là những nhà buôn rất giàu, trong khi cha mẹ Howie lại chỉ là những nông dân nghèo khổ. Bất chấp vô số khó khăn và sự chống đối, cặp đôi khác biệt về giai cấp này vẫn yêu nhau sâu sắc, bí mật gặp gỡ. Khi Callie bắt đầu có thai, họ bỏ trốn tới Ohio, vì sợ bị truy đuổi. Oregon và một cuộc sống mới đã đem lại hy vọng và họ đã sử dụng gần như toàn bộ số tiền của mình để mua xe thồ, những con bò, và những thứ cần thiết cho chuyến đi. Họ đã kết hôn ở Independence mới chỉ cách đây vài ngày. Tình trạng của Callie chính là trở ngại duy nhất cho hành trình của họ.

“Mọi thứ đều ổn chứ, Howie?”

Cái giọng sâu trầm của Blade khiến cơ thể Shannon căng lên. Trong khoảnh khắc bất tận giao nhau giữa những xung điện, khi đôi mắt đen cháy bỏng xuyên suốt vào đôi mắt màu xanh, Shannon không còn nhận thức được bất cứ cái gì ngoài sự hiện diện lấn át của anh. Gã người lai ngạo mạn này lúc nào cũng áp đảo cô, làm cô bối rối và phân tán sự tập trung của cô.

“Mọi thứ đều ổn, Blade,” Howie hớn hở nói.

“Chúng ta sẽ theo lối mà những người di cư cũ đã đi dọc theo con đường Blue Ridge,” Blade thông báo, thấy thật khó mà tập trung vào một cái gì đó khác ngoài ánh mặt trời đang nhảy múa trên những lọn tóc quăn màu nâu của Shannon. “Tôi sẽ gặp anh vào buổi trưa.”

Gật nhẹ đầu, anh kéo dây cương để quay con ngựa xám lại. Anh lúc nào trông cũng hoang dã với chiếc mũ nỉ đã sờn cũ úp trên mái tóc đen dài quá vai. Cơ thể to lớn của anh được phủ lên bằng chiếc quần da hươu thuộc đã sờn lua tua dọc theo đường may, chiếc áo khoác quân phục cẩu bần anh vẫn hay mặc, chân đi giày đinh. Một con dao dài được giắt nơi thắt lưng trông nguy hiểm chết người. Khi Blade đã biến mất khỏi tầm nhìn của Shannon, cô trở lại suy tư.

Chuyến đi của cô từ Atlanta tới Independence này đúng là mệt mỏi nhưng bình lặng. Cô đã đi từ Atlanta tới St. Louis, sau đó đi thuyền trên sông Mississippi để tới đây. Ổn trời là cô đã đến kịp lúc để gia nhập vào đoàn xe hàng cuối cùng trong mùa của Clive Bailey. Toàn những người khởi hành muộn và những khách vãng lai, đoàn xe hàng lần này có vẻ nhỏ hơn những đoàn khác, thông thường mỗi đoàn thường có tới 200 xe hàng. Đoàn của Clive Bailey chỉ có 60 xe hàng và khoảng hai trăm người, bao gồm cả dân di cư và người đi mở đường. Kèm theo đó là khoảng 500 gia súc và vật nuôi sở hữu của các gia đình.

Họ đã rời khỏi Independence ngay khi mặt trời nhô lên sau những đám mây. Một cách chậm chạp, những toa xe lăn bánh tiến lên, xe sau giẫm lên vết của xe trước trên đường. Ở chiếc xe dẫn đường, những hoa tiêu dẫn đường luôn đi phía trước với những tiếng thúc ngựa và tiếng hò hét, như để thải ra tính khí nóng nảy thiếu kiên nhẫn của mình. Những chiếc xe phủ bạt sau đó lần lượt đi ngang qua biên giới Missouri và tiến vào vùng thảo nguyên.

Lúc đầu, đoạn đường rất hẹp, mặt đường xen kẽ giữa ánh mặt trời và bóng cây, cho đến khi họ đến giữa các lùm cây, một thảo nguyên với màu xanh ngát như đại dương trải tít đường

chân trời. Đối với Shannon lúc này cơn phẫn khích xen lẫn nỗi nhớ nhà, vì vào giây phút này đây, cuộc sống của cô sẽ không còn như trước nữa, sẽ không bao giờ cô được trở lại Atlanta và thấy lại Twin Willows. Cô có thể hình dung được Tucker và mẹ cô đã cảm thấy như thế nào trên chuyến đi tới miền Tây của họ.

Sau một hoặc hai giờ, cả Shannon và Callie cùng với hầu hết những người phụ nữ, những đứa trẻ xuống đi bộ bên cạnh những xe hàng đang đi lắc lư di chuyển cho dễ dàng hơn. *Từng dậm bụi cúc vàng nhụy đen (black eyed susans* [\[5\]](#)*)* mọc xen giữa những dải cỏ cao ngồng của vùng thảo nguyên, và Shannon thấy rằng mình thường xuyên dừng lại trên đường để nhặt từng chùm các bông hoa đẹp.

“Đừng tụt lại đằng sau quá xa thế, cô Branigan.”

Giật mình, Shannon ngược lên và thấy Blade đang nhìn chăm chú vào mình từ trên lưng con ngựa màu xám, đôi mắt đen của anh như đang nhìn cô xuyên suốt. Cô nhận ra mình trông như thế nào trong chiếc váy ẩm ướt vì mồ hôi đang bó sát vào cơ thể một cách lộ liễu, còn áo khoác thì cô đã cởi ra từ lâu để bọc những bó hoa mà nay đang được ôm vào sát ngực cô, cô đã chẳng biết những bông hoa vàng đang phủ một ánh vàng lên làn da tuyệt đẹp của cô như thế nào.

Shannon không nhận ra rằng cô đã bị tụt lại khá xa cho đến khi Blade quay trở lại nhắc nhở cô. Callie đã đi vào bên trong xe để ngủ, và Shannon không thể cưỡng được việc dừng lại và nhặt những bông hoa dại. Cô đã nhận ra quá muộn rằng chiếc xe cuối cùng đã bỏ cô ở lại xa đến vậy.

“Tôi không để ý,” Shannon lắp bắp. “Nó sẽ không xảy ra nữa đâu.” Điều cuối cùng mà cô muốn là kéo sự chú ý vào bản thân.

“Chắc chắn là không rồi,” Blade lạnh lùng cảnh cáo. “Chúng tôi không thể để bị chậm lại. Thời điểm này trong năm đã là quá muộn màng để tương thích với những kẻ mơ mộng lạc giữa thảo nguyên và làm chậm tiến độ của cả đoàn.”

“Tôi đã nói là tôi xin lỗi rồi còn gì!” Shannon giận dữ đáp, thắc mắc tại sao Blade làm ầm ĩ một cái lỗi nhỏ như thế chứ. “Tôi hứa là sẽ chú ý hơn.”

Sau đó, trước khi Shannon biết anh định làm gì, Blade đã nhào xuống và nhắc cô lên đằng

trước yên ngựa của anh. “Anh đang làm gì vậy?”

“Mang cô trở lại xe.”

“Tôi có thể đi được.”

“Nhìn xem. Với tốc độ này cô sẽ không thể theo kịp họ cho tới khi đêm xuống đâu. Tôi có trách nhiệm với tất cả mọi người trong đoàn, bao gồm cả cô.”

Bàn tay Blade như một dấu ấn nóng bỏng đặt lên bên sườn của cô khi anh giữ chặt Shannon tựa vào cơ thể rắn chắc của mình. Sự tiếp xúc đó tạo thành một luồng điện chạy dọc cơ thể làm cô không hề thích thú. Tại sao một người đàn ông như Blade lại có thể tác động tới cô một cách kì lạ như vậy trong khi hàng tá kẻ đẹp trai ở Atlanta thậm chí còn không thể tới gần cô? Cô đã trưởng thành ở tuổi 20 với một trái tim và tình cảm còn trinh nguyên và không lí gì một kẻ hoang dã lại làm thay đổi được nó! Một ngày nào đó, cô hy vọng sẽ gặp một người mà cô có thể yêu và kết hôn, nhưng chỉ khi nào cả gia đình cô đều chấp thuận. Cuộc đời cô sẽ không có chỗ dành cho một gã con lai, kẻ đang mặc một chiếc áo của bọn Yankee với một sự tự tin và kiêu hãnh làm cô phát cáu.

Mọi nơi mà Shannon chạm tới đều thiêu đốt Blade. Cô nàng tinh ranh nhỏ bé này không hề biết ảnh hưởng của cô với anh là thế nào. Anh thật sự bối rối bởi một cô gái miền Nam xinh đẹp hư hỏng mà anh mới chỉ gặp cách đây mấy hôm. Từ giây phút mà anh nhìn thấy cô, anh đã biết cô là một người đặc biệt, người có thể có ý nghĩa rất nhiều đối với anh nếu như anh cho phép xảy ra điều đó. Đó là lí do tại sao anh cố cưỡng lại sức hút điên cuồng xuất hiện từ lúc họ tiếp xúc với nhau. Shannon Branigan là điển hình của một sự sao lãng nguy hiểm đủ khả năng làm anh ngã quỵ nếu vướng vào nó. Nhiệm vụ mà anh đang mang buộc anh phải tập trung toàn bộ trí lực của mình. Cách duy nhất để anh có thể hoàn thành nhiệm vụ, Blade quyết định, đó là làm cho Shannon căm ghét anh, và những biểu hiện lúc này cho anh thấy mình đã thành công vượt mức, cô nàng Ai Len nóng nảy này dường như không thể chờ để giữ sạch sự có mặt đầy phiền phức của anh.

Chỉ là một gã người lai mới khiến Shannon khinh bỉ được, Blade nghĩ. Hầu hết những người phụ nữ đứng đắn đều tránh xa người Anhđiêng, dù Blade phải công nhận rằng vẫn có một số người trong đoàn đang cố gắng lôi kéo sự chú ý của anh. Nhưng không phải là Shannon Branigan, đó hiển nhiên là một điều tốt đẹp nếu xét đến việc anh bị thu hút bởi cô đến thế nào. Nhưng chúa ơi, cô có mùi vị thật ngon lành, ngọt ngào như những bông hoa dại thơm ngát mà

cô vẫn đang ôm trước ngực. Và cô thật mềm mại, quá sức mềm mại, làm tay anh gần như là xiết chặt lại quanh cô. Ngón tay cái của anh như đang có lý trí riêng, di chuyển bên gò dưới của gò ngực cô.

Va chạm nhẹ nhàng ấy thoáng qua quá nhanh khiến cho Shannon nghĩ là cô đang tưởng tượng. Nhưng cô không có thời gian chú ý tới nó, bởi Blade đã thả cô xuống bên cạnh cổ xe của nhà Johnson.

“Chú ý đừng có đi lạc nữa đấy,” anh cảnh cáo. Sau đó anh phi ngựa về phía trước, nơi đầu đoàn xe, bỏ lại Shannon đang đỏ mặt bối rối.

“Chúa ơi, anh ta thật đẹp trai,” Callie thở dài, một cô nàng lãng mạn chứng nào tật ấy. Sau khi ngủ dậy cô đã trèo lên ngồi cạnh Howie. Bây giờ lại đang trèo xuống ngồi cùng Shannon.

Shannon khịt mũi phát ra âm thanh chẳng hề giống một quý cô tí nào. “Anh ta là một người lai.” Giọng của cô cho thấy rõ là chả cần phải giải thích thêm điều gì cả.

“Tôi không nghĩ là tôi đã nhìn thấy ai hấp dẫn hơn thế, cả da đỏ và da trắng. Anh ta thật mạnh mẽ và gợi cảm mà chỉ cần nhìn thôi cũng khiến tôi hoảng sợ.” Callie rùng mình. “Chả trách anh ta lại được tất cả những người phụ nữ trẻ trong đoàn xô xao đổ ý tới.”

“Không có tôi,” Shannon bác bỏ đôi mắt xanh ánh lên tia giận dữ. “Những người khác cứ việc mở rộng vòng tay chào đón anh ta.”

“Nancy Wilson hẳn sẽ rất vui khi nghe thấy điều đó,” Callie trêu. “Cô ta đã hơi lo lắng khi cô tham gia vào đoàn xe này. Cho tới khi cô đến, cô ta là cô gái độc thân quyến rũ nhất ở đây. Tôi biết là cô ta đang hy vọng là gây được sự chú ý với Blade.”

“Tôi không mong muốn đối đầu với Nancy Wilson đâu,” Shannon khịt mũi, nhớ lại cô nàng tóc vàng mắt nâu xinh đẹp trông trẻ tuổi cô. Cô ta đi cùng với cha mẹ mình, ba đứa em và một người anh trai. Shannon hiển nhiên là nhớ tới Todd Wilson, bởi anh ta đã dành phần lớn thời gian rồi để trừng mắt dọa nạt cô.

Ngày đầu tiên trôi qua một cách dễ dàng, đêm đó đoàn người di cư dựng trại bên cạnh một con sông nhỏ nơi mà nước và củi rất dồi dào. Blade quyết định là họ sẽ đi qua khúc sông này vào sáng ngày mai. Shannon nhìn qua Blade. Anh đã dành cả buổi tối để tới từng nơi để đưa ra những lời khuyên đối với từng xe hàng và động viên họ. Cô để ý rằng anh đã ăn tối cùng với

nhà Wilson, chắc được Nancy mời, Shannon nghĩ một cách đáng kinh tởm, cô ta đang nín thở nuốt lấy từng lời của anh. Bản năng mách bảo Shannon rằng những kẻ này đang lệ thuộc vào anh chỉ bởi cuộc sống của họ và sẽ tránh anh như tránh hủi ngay khi hành trình kết thúc và khi họ không còn cần tới anh nữa. Cô chắc rằng Blade cũng biết rõ điều đó.

Sau khi bữa ăn tối đã được dọn đi và những chiếc đĩa đã được rửa sạch và cất đúng vị trí của chúng, Callie đã leo vào xe trong khi Howie nằm ngủ ở phía ngoài. Sự sắp xếp này là điều kiện để Shannon chia xẻ cỗ xe hàng này với Callie, nhưng cô cảm thấy có lỗi vì đã tách rời gia đình họ nên sau khi khoác thêm một chiếc áo choàng rộng, cô đã bảo Howie vào bên trong xe với vợ anh, còn cô thích nằm bên ngoài hơn trong một đêm ẩm áp như thế này. Nhưng ngay lập tức Shannon thấy rằng cô đã quá căng thẳng để có thể đi vào giấc ngủ. Đưa mắt tìm kiếm một nơi có thể ở một mình, cô thơ thẩn đi ra bên ngoài khu trại và ngồi xuống một tảng đá, nhìn ngắm bầu trời đầy sao.

“Thật là một buổi tối tuyệt vời.”

“Oh!” Giật mình, Shannon lùi lại, thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Clive Bailey hiện ra bên cạnh thay vì là gã người lai đáng sợ kia. “Ông làm tôi sợ đấy.”

“Xin lỗi,” Clive thì thầm, giọng gã chẳng hề có chút ăn năn. “Cô thấy thế nào với gia đình Johnson?”

“Ồn. Tôi chắc là chúng tôi đã làm việc cùng nhau khá tốt.”

“Thật vui khi nghe được điều đó.” Gã dừng lại, lựa lời. “Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra không như ý, tôi rất lấy làm hân hạnh để cô sử dụng xe hàng của tôi. Tôi tránh không nói điều này trước gã con lai đó, nhưng làm ơn hãy lưu tâm tới những điều mà tôi đã đề nghị nhé. Cô đúng là một sinh vật đáng yêu, Shannon Branigan,” gã thêm vào, thấp giọng ám chỉ.

Shannon cảm thấy một hồi chuông báo động rung lên khi Clive lăm lét tiến lại gần, một sự hốt hoảng trùm lấy cô khi những lời nói cùng với ý nghĩa của nó thoát khỏi môi gã.

“Ông Bailey, tôi không chắc về điều mà ông đang gợi ý đâu, nhưng tôi không định rời bỏ cỗ xe của nhà Johnson vì bất cứ điều gì. Bây giờ nếu ông không phiền, đã đến lúc tôi quay lại xe rồi.”

Cô quay người bỏ đi, nhưng ngay lập tức va phải bộ ngực cứng như đá của Clive. Thấp và to

bề, Clive trông đầy sức lực trước một Shannon mảnh khảnh, yếu ớt. “Ông đang cố làm tôi đau hả, ông Bailey?”

“Tên của tôi là Clive và điều cuối cùng mà tôi muốn làm đó là làm cho em đau, Shannon. Tôi chỉ muốn chúng ta trở thành những người bạn thân thiết,” gã nói bóng gió. Gã nhắc bàn tay cục mịch và vung về vuốt ve vai cô, gắng ko làm cho cô xù lông phản ứng lại gã. Rõ ràng là gã tính sai, gã nhăn nhó nghĩ. Cô gái này bất kham như một chú ngựa non và cần phải nhấn nạy và dịu dàng nếu gã muốn cảm dỗ cô.

“Vây, chúc ông ngủ ngon, ông Clive,” Shannon lạnh lùng nói, giật ra khỏi bàn tay thô lỗ của gã. Trước khi gã có thể ngăn lại cô đã quay đầu và trốn đi một cách an toàn vào bóng đêm.

Shannon thở hổn hển khi cô dừng lại trên con đường mà các cỗ xe đang neo lại, không chỉ vì mệt mà cả vì cơn giận dữ điên cuồng. Làm thế quái nào mà cô lại có thể nghĩ Clive Bailey là một người tử tế nhỉ? Cô chán chường tự hỏi. Cái gì khiến hấn nghĩ hấn có thể lãng mạ cô một cách đê tiện như thế chứ? Cô luôn tự hào về khả năng phán xét con người của mình, nhưng lần này cô đã sai. Clive Bailey đúng là đồ sâu bọ lươn lẹo và cô thề là sẽ tránh xa hấn trong tương lai.

Ngay khi dừng lại ở cỗ xe của nhà Johnson, Shannon cảm nhận được một bàn tay ôm qua hông cô và cô đông cứng, nghĩ là Clive Bailey đi theo cô, cô chuẩn bị sẵn sàng để xả cơn giận dữ đầy chất Ai Len ra với gã. Ngay lúc đó cô thấy mình đang nhìn chăm chặp vào cái khuôn mặt đầy giông bão của Blade. “Anh muốn làm gì vậy?” cô đập lại, đột nhiên thấy mệt mỏi với những cuộc đối đầu đầu này. Clive Bailey đã làm cô đủ phiền phức cho một đêm rồi.

“Hãy tránh xa gã đàn ông đó ra,” Blade cảnh cáo, giọng anh rắn đanh. “Cô quá trẻ và thiếu kinh nghiệm để biết cái mà hấn ta đang định làm. Hãy hướng cái nhìn của cô ra chỗ khác.”

“Nếu anh đang ám chỉ tới anh Bailey, tôi đảm bảo với anh là tôi không định xây dựng mối quan hệ cá nhân với anh ta đâu.”

“Vây thì đừng có quyến rũ hấn ta,” Blade nói huých toẹt ra.

“Quyến rũ hấn. Quyến rũ hấn!” cô lặp lại, tê cứng người bởi sự hoài nghi đó. “Tại sao tôi phải làm điều đó?”

“Đừng cố gắng chối rằng cô đã rủ Bailey ra đây vào tối nay để gặp cô. Cô thậm chí còn ăn

mặc rất thích hợp cho một cuộc hẹn hò vào lúc nửa đêm nữa,” Blade nói khô khốc.

Shannon hít thở một cách khó khăn, choáng váng lời miệt thị của Blade. Cô thật không đáng bị anh khinh rẻ, và cô cũng không định chấp nhận điều đó. “Anh đang theo dõi tôi hả! Sao anh dám chứ!” cô nổ bùng ra giận dữ.

Shannon nhấc tay lên định tát anh, nhưng cô hốt hoảng thấy rằng cổ tay ngay lập tức đã bị khoá chặt ra đằng sau bởi Blade đã tóm lấy và kéo cô về phía anh, cơ thể cô dính sát vào cơ thể anh. Anh rung mình bởi niềm ham muốn cố nén khi những đỉnh nhọn trên ngực cô chạm vào bức tường cơ bắp trên ngực anh. Có cái gì đó bên trong Blade nổ ra, và trước khi anh nhận thức được nó thì anh đã thấy mình đang hôn Shannon, khám phá các đường nét mềm mại trên môi cô, nếm vị ngọt ngào của cô. Cô há hốc miệng choáng váng và nó đang tạo cơ hội cho anh đưa lưỡi mình vào khuôn miệng đang hé mở của cô.

Sức mạnh của Blade đã dễ dàng chế ngự sự chống đối của Shannon vì cơn choáng váng làm cô gần như không còn nghĩ ngợi được gì nữa. Lúc đầu Blade chỉ định dạy cho Shannon một bài học, để cho cô thấy những gì có thể xảy ra khi những cô gái ngây thơ dính líu với những người đàn ông mà họ không thể kiểm soát hoặc những điều mà họ không biết. Nhưng trong nỗi hối tiếc dai dẳng, anh nhận ra cái mà anh đạt được thay vào đó lại là minh chứng cho việc chính anh đã bị ảnh hưởng như thế nào bởi sức mê hoặc chí tử của cô nàng miền Nam xinh đẹp này.

Nụ hôn nối tiếp nụ hôn như muốn hút hết không khí khỏi phổi của Shannon và khiến hai chân cô mềm nhũn. Cô chưa bao giờ bị hôn theo cách này, hay cảm thấy mình bị xúc phạm mạnh mẽ bởi một hành động hạ thấp phẩm giá cô như thế.

Có lẽ ý định ban đầu của Blade đúng là để trừng phạt, nhưng ngay sau đó nó đã bị quên lãng bởi sự đáp ứng một cách rụt rè nhưng đầy ngọt ngào của Shannon đã làm trái tim anh ấm áp. Chính phản ứng thăm dò hào hứng đó đã làm các giác quan của Blade bùng lên ham muốn. Anh đang làm cái quái gì thế này?

Chỉ khi chính Shannon cảm thấy trên bờ vực của sự khám phá, Blade mới dứt nụ hôn, làm cô bình tĩnh lại bằng cách quay đi. “Chơi với lửa sẽ bỏng tay đấy, cô Brinigan,” anh mĩa mai, giọng anh thô bạo một cách cố ý. “Quyến rũ bọn đàn ông có thể dẫn đến những rắc rối, giống như tôi vừa chứng minh cho cô thấy. Tôi có thể làm điều đó với cô ngay tại đây, ngay trên nền đất này trong tầm của tất cả những xe thồ nếu tôi muốn. Cái phong cách hào hiệp mà cô biết không tồn tại ở cái miền Tây này đâu. Hãy tránh xa Clive Bailey và những người đàn ông vậy

xung quanh cô ra. Nhưng nếu như cô thấy mình thiếu thốn cần được đáp ứng thì tôi sẽ rất sẵn lòng thỏa mãn cô.” Blade biết rằng anh đang nói những điều tàn nhẫn và xúc phạm với cô, nhưng cảm thấy nó là điều cần thiết để nói cho Shannon biết những nguy hiểm mà cô sẽ phải đối mặt trong chuyến đi này.

Đó chính là giọt nước làm tràn ly! “Anh ...anh...đồ thô lỗ, đồ con hoang mọi rợ! Anh mới đúng là người mà tôi cần phải tránh xa!”

Blade cau mặt, sự xấu xa trong những lời nói của cô đang làm anh nóng mặt, nhưng nó là do anh chuốc lấy. Anh đã có ý dạy cho cô một bài học đích đáng và đã thành công, nhưng phải trả giá bằng chính niềm kiêu hãnh của anh. Anh thường không cư xử thô lỗ với phụ nữ, nhưng nhiệm vụ buộc anh không được quan tâm tới điều gì khác mà phải tập trung để thực hiện và cách duy nhất để anh có thể hoàn thành nó là khiến Shannon căm ghét anh. Và cách tuyệt vời nhất là Shannon cứ nghĩ anh là một kẻ man rợ, anh buồn bã tự nhủ mình. Và đây không phải là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng anh tự nhủ mình như thế.

*

Những tuần đầu tiên trên đường trôi qua êm ả, những toa xe di chuyển từ phía Tây Bắc tiến về phía Nebraska và sông Platte. Những dòng sông nhỏ đều đã bị cạn nên không xảy ra tai nạn nào. Khí hậu ấm áp, dải đất điền viên thôn dã. Đây là khoảng thời gian lý tưởng để đoàn người di cư học cách xử lý một cái lều bạt, để thích nghi với công việc và để trở nên quen thuộc với chuyên đi lạ thường mà họ đã dẫn thân vào.

Họ đã thấy lác đác những người Anhđiêng đầu tiên, nhưng không hề gặp bất cứ sự thách thức hay quấy nhiễu nào. Một cách thích thú, Shannon để ý trên cánh tay của những người này khắc dấu của các chiến binh thiện chiến. Thực tế là, những người Anhđiêng ở Kansas khá là đáng thương, thua trận, ăn mặc rách rưới, đói khát phải tiếp cận dân di cư để đi xin thức ăn.

Vì những ngày hè kéo dài vẫn chưa làm người trong đoàn xe bị kiệt sức, nên khi đêm xuống ở các khu trại luôn tổ chức những trò chơi cho đám trẻ con, tiệc tùng, ca nhạc, và nhảy múa cho những người lớn. Shannon không thiếu bạn nhảy, thực tế, cô lại là người được chú ý nhiều nhất. Blade, cô để ý, bản thân anh không được mời tham gia cuộc vui và anh cũng không mong chờ điều đó. Nhưng vẫn không ngăn được vài phụ nữ trẻ, nhất là Nancy Wilson, trơ tráo tranh nhau thu hút sự chú ý của anh. Shannon cố tự nhủ mình là cô không quan tâm có bao nhiêu cô gái nịnh nọt xun xoe gã người lai đó. Thế nhưng ký ức về nụ hôn của anh vẫn thiêu đốt môi cô

và làm ấm tâm hồn cô.

Vào các ngày chủ nhật, đoàn người di cư được tự do lo liệu lấy tùy theo tôn giáo và sở thích của họ. Nếu có một cha xứ hay một nhà truyền giáo đi cùng trong đoàn, buổi lễ cầu nguyện sẽ được tiến hành. Tuy thế chẳng có ai trong đoàn giữ chức phận này. Những cuộc đua ngựa vẫn được tổ chức vào ngày chủ nhật và ngày này vẫn được dùng để nghỉ ngơi và thư giãn thông thường.

Dưới tài chỉ đạo của Blade, đoàn xe đã tới được Big Blue, một nhánh phụ của sông Kansas. Big Blue là một nhánh sông nguy hiểm đòi hỏi sự chú ý đặc biệt. Trời mưa cả đêm hôm trước và mệnh lệnh được truyền lại cho cả đoàn là phải dựng trại trên bờ cho tới tận khi nước rút. Shannon thấy vui mừng vì được tạm nghỉ. Đó là một trong những nơi cắm trại dân dã nhất trong suốt cả con đường của cuộc hành trình, và cũng là một trong những nơi có cảnh trí nên thơ nhất. Nó được gọi theo cái tên khắc trên mỏm đá là Alcove Springs [6](Những đường cong của góc hóng mát).

Đêm đó Callie cảm thấy không ổn và Shannon đã lo rằng đó là dấu hiệu sắp sinh. Bởi vẫn còn một vài tuần nữa trước khi sinh, nhưng sự lo lắng của Shannon là rất thực tế. Với chút ít kinh nghiệm về việc đỡ đẻ từ gia đình lớn của mình, cô lặng lẽ chuẩn bị tinh thần cho việc lâm bồn sớm. May mắn thay, cô đã né tránh được trách nhiệm này khi hai người phụ nữ có kinh nghiệm trong đoàn được mời đến để hỗ trợ. Không hiểu sao mà những tin tức này lại tới được tai Blade và anh đã bắt ngờ đi tới khu trại của họ sau nhiều tuần né tránh vì Shannon. Howie đang ở bên trong cỗ xe với Callie, để Shannon một mình khi Blade tới.

Anh di chuyển vào vùng nhóm lửa với vẻ thong thả, ngồi xổm xuống cạnh Shannon gần bên cỗ xe. “Bà Johnson thế nào rồi?”

“Đang cố giữ,” Shannon nói sít sao. “Thật quá sớm để sinh.”

“Chuyện vậy hay xảy ra,” Blade thản nhiên nhún vai. “Cô có cần sự giúp đỡ nào khi đưa bé đòi ra đời không?”

“Bà Wilson và bà Cormac đã tình nguyện giúp.”

“Họ đều là những phụ nữ có kinh nghiệm, và bà Johnson vẫn còn trẻ và khỏe. Cô không cần phải lo lắng đâu.”

Nếu những lời của Blade chủ tâm là cô yên lòng, Shannon nghĩ, thì chúng đúng là thất bại thảm hại. Cô cúi thấp đầu, cố gắng vượt qua sự sợ hãi của chính mình. Đột nhiên cô giật mình ngẩng lên, nhìn chăm chăm khi có cảm giác bàn tay của Blade đang nắm lấy tay cô một cách thân tình.

Ánh lửa trại đang nhảy múa làm mềm đi nét góc cạnh trên gương mặt của anh và những biểu hiện trong đôi mắt đen của anh là một thứ gì đó ấm áp thay cho cái vẻ lạnh lùng thường ngày hướng vào cô. Trong một khoảnh khắc Blade đã đánh rơi sự phòng thủ của mình, vô tình để cho Shannon nhìn thấu được con người nhạy cảm bên dưới vẻ ngoài khắc khổ. Chúa ơi, Shannon ngỡ ngàng, trông anh giống như bất kỳ một người đàn ông nào đang mang trên mình gánh nặng của trách nhiệm và sự lo lắng.

Sau đó, cũng bất ngờ như khi anh xuất hiện, người đàn ông mà Shannon tưởng mình vừa khám phá ra lại biến mất, thay vào đó là gã người lai, Swift Blade. Khi hơi ấm của bàn tay anh rời khỏi tay cô, Shannon cảm thấy thiếu vắng nhưng cũng muôn phần nhẹ nhõm.

“Đừng lo nữa, Shannon,” Blade nhẹ nhàng nói. “Callie sẽ ổn thôi. Tôi nghĩ là đứa bé đủ lớn để sống sót nếu cô ấy có sinh sớm.”

Sau đó anh rời đi. Anh chỉ ở bên cạnh cô một lúc, sau đó anh lại đi ngay, Shannon gần như tin rằng cô đã tưởng tượng ra mọi thứ.

Chương 3

Đêm hôm đó, Callie đã bắt đầu chuyển dạ, sinh non. Hai bà Wilson và Cormac vội vàng được gọi đến và Shannon đã bị đuổi ra bên ngoài để trấn an Howie lúc này đang vô cùng hoảng sợ. Người đàn ông khốn khổ đã đang lo quẩn lên vì hồi hộp. Đến gần sáng, Callie vẫn chưa tiến triển hơn so với lúc nửa đêm là bao. Phải đến gần trưa cả đoàn mới biết được tình trạng của Callie và việc cô sinh khó. Khi trời bắt đầu nhá nhem tối, cả bà Wilson và bà Cormac đều đi ra khỏi thùng xe để thông báo rằng Callie đã trở nên yếu hơn và họ đang lo sợ cho tính mạng của cô. Cả hai người phụ nữ nhân hậu này trông đều đã kiệt sức và ngay lập tức Shannon đã đề nghị để cô giúp đỡ.

“Cô không thể làm gì được đâu, cô gái,” bà Wilson nói, vỗ nhẹ lên tay cô an ủi.

Những lời nói đó dường như là để nói với Howie, đang ở bờ vực của sự đau khổ. “Làm ơn hãy làm điều gì đó đi,” anh van vãn, những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Đừng để Callie chết.”

“Có lẽ tôi có thể giúp.”

Mọi ánh mắt đều dồn vào Blade. Chuyển động nhẹ nhàng của anh chưa bao giờ làm Shannon hết kinh ngạc. Rõ ràng là anh đã nghe thấy hết những điều bà Wilson nói và lời cầu xin khẩn thiết của Howie.

“Có điều gì đó không ổn sao?”

Bà Wilson đỏ mặt, không quen lắm với chuyện bàn luận chi tiết về việc sinh nở một đứa trẻ với một người đàn ông. Blade biết được sự im lặng của bà ta và cố kiềm lại mong muốn mắng cho cái tính e lệ không đúng lúc của bà ta một trận. Bà ta không nhận thấy là cuộc sống của người phụ nữ đó đang bị đe dọa sao?

“Làm sao mà tôi có thể giúp nếu như tôi không biết đang có rắc rối gì chứ?”

Bà Wilson liếc về phía Howie, và khi không thấy anh phản đối gì, liền giải thích, “Đứa trẻ

không ra được. Chúng tôi nghĩ là đã có sai sót gì đó.”

Ngay lập tức, Blade quay sang Howie. “Anh tin tôi chứ, Howie? Anh có đủ lòng tin với tôi để cho tôi giúp đỡ vợ anh không?”

Lúc đầu, Howie có vẻ lúng túng bởi ý nghĩ để một người đàn ông khác chạm vào vợ mình. Nhưng hiểm họa về cái chết đang đe dọa vợ càng khủng khiếp hơn. Nếu Blade có thể giúp đỡ Callie, thì việc anh là chủ trại hay là một người Anhđiêng thì có hề gì chứ? Howie sáng ý nói. “Tôi rất biết ơn nếu anh có thể giúp được Callie,” anh đều giọng nói, nhận ra rằng những khuôn mặt choáng váng của những người trong đoàn đứng xung quanh đang nhìn anh, chắc họ nghĩ anh đang điên. Một gã người lai thì biết gì về sinh đẻ chứ?

“Tôi sẽ giúp anh,” bà Wilson đề nghị, môi bà ta mím chặt lại không tán thành.

“Bà đã kiệt sức rồi, bà Wilson, và cả bà nữa, và Cormac,” Blade thô bạo nói.

Blade đưa mắt nhìn tất cả những người đang đứng xung quanh toa xe của nhà Johnson, nhận ra rằng phép tắc xã hội yêu cầu phải có sự hiện diện của một người phụ nữ trong quá trình đỡ đẻ. Anh nhìn lướt các khuôn mặt đang nhìn chòng chọc vào anh, vài người trông sợ hãi, số khác nhìn hoàn toàn không tin tưởng, và chọn lấy một người. “Cô Brinigan rất thân thiết với bà Johnson. Cô ấy sẽ có ích.”

Ngạc nhiên, Shannon bước về phía trước, nôn nóng làm bất cứ cái gì đó cần thiết để có thể giúp đỡ Callie.

“Nhưng cô Brinigan vẫn còn chưa kết hôn,” bà Cormac phản nản, choáng váng với điều vừa nghe thấy. “Như vậy thật không thích hợp.”

“Tôi có vài đứa em trai cũng như em gái, và một đứa trẻ ra đời thế nào không phải là một điều bí ẩn đối với tôi,” Shannon cứng cỏi đáp. Cô xoay gót trèo vào trong thùng xe, theo sau là Blade.

Shannon quì xuống bên cạnh Callie, lúc này đang nằm rên nho nhỏ trên một cái nệm rơm ẩm ướt. Mạch máu tím sẫm hiện rõ trên làn da mềm mại phía dưới mắt cô và rõ ràng là sức khỏe của cô đang yếu đi nhanh chóng.

“Callie, cô có nghe thấy tôi không? Shannon đây.”

Callie mở mắt ra, cố gắng nắm lấy tay Shannon. “Tôi sắp chết rồi phải không?” Nỗi sợ hãi của cô vỡ ra.

Shannon và Blade nhìn nhau lo lắng. “Không, tất nhiên là không rồi. Blade đã tới đây để giúp cô.”

“Blade ư?” Callie bối rối hỏi.

“Tôi có thể giúp cô, cô Callie Johnson, nếu cô cho phép,” Blade nói. “Cô tin tôi chứ?”

Callie chuyển tia nhìn từ Blade sang Shannon, sau đó quay lại phía Blade. Cô muốn có đứa con của cô, muốn được tiếp tục sống, và câu trả lời chỉ có một. “Tôi tin anh, Blade.”

Nở một nụ cười trấn an, Blade thò đầu ra phía ngoài thùng xe, nói to. “Tôi cần nước nóng và xà phòng tẩy trùng.”

Khi chúng được đem tới, anh bảo Shannon tới ngồi bên cạnh Callie và giữ tay cô. Shannon làm theo mà không hề thắc mắc trong khi đó Blade rửa sạch bàn tay và cánh tay. Khi đã sẵn sàng anh nhẹ nhàng nói Callie, nói với cô điều anh sẽ làm và bảo cô không phải lo lắng gì.

Shannon nín thở khi Blade cẩn thận đưa bàn tay anh vào cơ thể Callie, kiểm tra vị trí của đứa bé. Anh lẩm bẩm một cách hài lòng khi nhận biết được vấn đề nằm ở đâu và bắt đầu xoay đứa bé lại theo đúng chiều để nó có thể chui ra. Callie lại thét lên một lần, hai lần, thở hổn hển bởi cơn đau. Mọi thứ sau đó xảy ra một cách nhanh chóng, và rất nhanh sau đó đứa bé đã dễ dàng chui ra và nằm gọn trong hai bàn tay to lớn của Blade.

“Một bé trai,” anh nói, đưa đứa trẻ cho Shannon. Sau đó, Blade trèo ra khỏi thùng xe, hài lòng để những người phụ nữ tiếp tục công việc của họ. Trong có vài giây, anh đã biến mất vào màn đêm đen đặc.

Nửa khuya hôm đó, Shannon đi tìm Blade. Dù cá nhân cô đã nghĩ về anh thế nào, thì người này đã cứu lấy cuộc sống của Callie nhưng lại nhận được rất ít lòng biết ơn cho công sức của mình. Biết được anh trực gác tối nay, cô tìm thấy anh đang tựa vào một cái cây cách khu trại một khoảng.

Anh trông như thể cực kỳ nhàn tản, nhưng Shannon vẫn nhận ra sự cảnh giác thường trực

trong đôi mắt và tư thế của anh. Anh dường như nhận biết được mọi tiếng động và sự di chuyển, rõ ràng anh biết chính xác lúc nào Shannon tới gần.

*

“Cô làm gì mà đi lang thang vào lúc này chứ?” Blade cau mặt hỏi.

Cứ như trò ảo thuật và cô hiện ra trước mặt anh, vì lúc này anh đang nghĩ về cô, về cái cách cô đã không e dè hay choáng váng khi anh thực hiện những chuyện cần làm để cứu Callie và đứa bé.

“Tôi muốn cảm ơn anh. Vì những cái mà anh đã làm cho nhà Johnson. Callie đã có thể chết nếu anh không đề nghị giúp đỡ và anh biết phải làm cái gì.”

“Trước đây tôi đã nói với cô rồi, tôi có trách nhiệm đối với từng người trong đoàn. Tôi làm những gì phải làm thôi.”

“Làm thế nào mà anh biết là *phải làm cái gì?*” Cô không định thóc mách, nhưng dường như sự hiểu kì đã chiến thắng.

“Người Anhđiêng biết rất nhiều thứ,” anh đáp. Câu chữ khó hiểu của anh chẳng sáng ý cho cô được gì nhiều.

Cái mà anh không thể nói đó là khi anh còn là một một trung uý trẻ trong quân đội anh đã từng được điều tới hộ tá một bác sĩ quân y. Trong quá trình hành quân, họ đã nghỉ ngơi tại một đồn điều tách biệt và hóa ra thời điểm họ đến đó không thể nào thuận tiện hơn được nữa. Người phụ nữ trẻ, đơn độc một mình và là nông nô của chủ nhà đang sắp sửa hạ sinh. Vị bác sĩ ngay lập tức đã đề nghị giúp đỡ và Blade đã tự nguyện hỗ trợ. Chuyện xảy ra như với Callie, đứa trẻ lại nằm không thuận nên rất có thể cả người mẹ và đứa trẻ đều sẽ chết nếu người bác sĩ không biết những thứ cần phải làm.

Shannon theo dõi diễn biến trên khuôn mặt Blade, tự hỏi một người đàn ông đầy lòng trắc ẩn như thế lại có thể trông to lớn và nguy hiểm đến vậy. Khía cạnh này của anh hiếm khi được anh để lộ. Thêm một chuyện khó hiểu đối với cô là tại sao anh lại có vẻ không ưa cô.

“Tại sao anh lại không thích tôi vậy?” cô thẳng thắn hỏi.

“Đó là điều mà cô nghĩ hả?”

“Rõ ràng là sự có mặt của tôi trong đoàn xe này khiến anh khó chịu.”

“Không có gì ở cô làm tôi khó chịu cả, Shannon,” Blade nói nhẹ tênh, “trừ cái mà cô đang làm với tôi.”

“Cái gì cơ?” Chắc chắn là cô đã nghe nhầm.

“Tôi nói là cô không làm tôi khó chịu và tôi cũng không ghét bỏ gì cô. Nó giống như là việc tôi xúc phạm cô chỉ vì tôi là giống người gì thôi.” Blade không định nói quá nhiều, nhưng không hiểu sao với người phụ nữ đang giận dữ này từ ngữ cứ như tự thoát khỏi miệng anh vậy.

Shannon đỏ mặt. Vài tuần trước thì điều đó có thể là đúng, nhưng những ngày gần đây thì không bởi cô đã nhìn nhận Blade như một người đàn ông, không phải một kẻ lai tạp người Sioux.

“Đó là sự thật phải không, Shannon? Co vẫn nghĩ tôi ít giống con người phải không?” Giọng của anh nhẹ nhàng, thấp và cực kỳ hấp dẫn, nó đang làm cho Shannon nhũn ra. Cô không thể nói nếu như cô biết được mình phải nói gì.

Anh đang ở gần cô tới nỗi cô có thể ngửi được mùi đàn ông của anh, cảm thấy sự căng thẳng trong cơ thể anh. Với nỗi hoang mang đang dâng lên, cô nhìn ngắm đường nét trên môi anh khi chúng đang chờ vờn một cách nguy hiểm phía trên môi cô, cô như bị thôi miên bởi đường nét đầy đặn của chúng. Cô đang nhớ lại một cách sống động về sự mềm mại, mùi vị đặc biệt khi lưỡi anh khám phá miệng cô.

“Shannon.” Tên cô như một tiếng rên rỉ thoát khỏi môi anh, nhẹ nhàng, hầu như không thành tiếng, bị quét đi bởi cơn gió ẩm ẩm của mùa hè.

Họ không biết chuyện đã xảy ra như thế nào, môi họ dán vào nhau, đeo bám và nhấm nháp mùi vị của nhau. Một cơn rừng mình chạy qua Blade khi lưỡi anh viền quanh các đường nét của môi cô, kéo dài tới cái góc ẩm ướt của miệng cô, thưởng thức sự ngọt ngào của chúng. Anh biết anh không được hôn Shannon, nó chỉ có thể đem lại những rắc rối, cho cả hai người. Nhưng có quyền lực nào đấy ở trong anh, thuyết phục anh bác bỏ tất cả mọi lí do và thúc giục anh nắm lấy niềm đam mê nho nhỏ này và thưởng thức nó. Anh tìm kiếm một sự thân mật sâu hơn, áp cơ thể họ dính sát vào nhau, nỗi khao khát của anh trỗi lên giữa họ như một vết nung nóng

bỏ. Tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt của Blade làm Shannon tỉnh trí khi cô đột ngột nhận ra hành động của mình.

Cô đang nghĩ gì khi để cho một người đàn ông hầu như không quen biết có được sự tự do như vậy? Miệng anh đang đòi hỏi những điều mà cô không biết trong khi bàn tay anh đang thành thạo khám phá cơ thể cô. Có bao nhiêu người phụ nữ mà anh đã dễ dàng quyến rũ bằng cái vẻ hấp dẫn hết sức nam tính của mình? Cô tự hỏi. Một người lai như anh đã làm thế nào để có được các tài năng một cách tinh vi như thế? Và điều gì đã khiến cô ngã vào vòng tay anh, đáp trả lại anh với một sự say mê mà bản thân cô cũng còn phải ngạc nhiên?

“Đừng,” Shannon thở hắt ra. Cô run rẩy từ đầu đến chân khi bút mình ra khỏi vòng tay của Blade.

Lạy Chúa! Blade nghĩ, anh cũng đang run rẩy không kém gì Shannon. Nếu anh cứ tiếp tục như thế này, anh chắc sẽ đè cô ra ngay trên cái nền đất cứng ngắt này mất. “Đây là cái mà cô muốn phải không?” anh chế giễu. Anh đang phải nỗ lực không ít để giọng mình trở nên dữ tợn và cay độc một cách cố ý.

“Có phải anh đang cố hạ nhục tôi phải không?” Shannon cố gắng lấy lại nhịp thở, những lời lẽ của anh đang châm ngòi cho cơn giận dữ của cô.

“Đây có phải là lí do mà cô ra đây phải không?” Blade trả lời với một lời ám chỉ kín đáo. “Hôn một người lai thì có gì khác với một người da trắng? Phải chăng cô đem tôi để thử nghiệm bởi vì tôi mới chỉ có một nửa sự thuần hoá, và ý nghĩ đó làm cô phẫn khích?”

Shannon đang cố gắng lấy lại hơi thở của mình. Sau đó cô bắt đầu tấn công anh bằng cơn giận dữ của người Ai Len trong cô. “Anh đúng là một con lừa kiêu ngạo! Tôi không thể hiểu nổi anh. Một phút trước anh hôn tôi và ngay sau đó anh kết tội tôi bằng những thứ đáng khinh nhất. Nhưng sao tôi lại phải mong chờ được đối xử lịch thiệp từ một kẻ hoang dại chỉ có một nửa sự văn minh nhỉ? Anh có thể lừa được vài kẻ trong đoàn, nhưng đừng có phỉnh phờ tôi!”

Ngay sau đó cô quay lưng và đi thẳng, bỏ lại Blade với cái vị đắng chát trên môi. Con đường tới Pháo đài Laramie đã cực kì dài và đủ tồi tệ rồi, vậy mà Shannon Branigan sẽ không khiến cho nó dễ dàng hơn chút nào!

Đoàn xe đã nán lại thêm một ngày trên bờ của nhánh sông Big Blue sau đó thoải mái vượt qua khi nước rút xuống. Đáy sông đầy bùn làm Shannon thấy sợ nhưng Blade có vẻ biết chính xác nên vượt qua ở chỗ nào.

Sau khi vượt sông, họ theo con đường đến Nebraska để tới được con sông Platte, nơi mà theo những người di cư miêu tả là rất tồi, không có cá, không thể tắm vì quá bẩn, và nước quá sệt để có thể uống được. Hiện giờ có rất nhiều người Anhđiêng quanh quẩn ở đó, hầu hết là người Pawnee, những người cần phải đề phòng cẩn thận nếu không muốn mất cặp ngựa, gia súc và thức ăn một cách vô tội vạ. Những người di cư băng qua đoàn người Pawnee đang rời khỏi những khu làng lạnh giá quanh năm để di chuyển đến những khu săn bắn ở phía nam. Việc Blade tỏ ra dừng dưng khi thấy họ khiến cho cả đoàn người di cư thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Cuộc hành trình giờ đã đi vào giai đoạn rất mệt mỏi, vì lúc này họ đang băng qua được nửa đoạn đường dài, hẹp, đầy sỏi đá như một vành đai kéo dài tới tận dãy núi Rocky. Củi gỗ hầu như không thấy có và đoạn đường bỗng chốc ngổn ngang xác những đồ gốm sành sứ vì chúng không còn có thể sử dụng được gì và lại trở nên phiền hà. Lẽo đẽo theo sau những toa xe, phụ nữ và trẻ em giờ phải đi lượm lại phân của gia súc để làm chất đốt. Thật đáng ngạc nhiên là chúng tỏa ra rất ít khói và mùi nhưng công việc nhặt nhạnh đó tưởng như chẳng bao giờ kết thúc. Ở phía đằng xa, phụ nữ và trẻ con mang theo những chiếc giỏ hoặc tạp dề để lượm lại phân bò trên nền đất. Shannon không thích công việc này tí nào, nhưng do Callie vẫn đang trong thời gian phục hồi sau khi sinh nên cô không còn lựa chọn nào khác ngoài phải làm công việc gớm ghiếc đó.

Shannon thấy mình nghĩ về Blade khá nhiều trong những ngày đi đường nóng nực, dài lê thê lúc cô lếch thếch đi sau những cỗ xe hàng. Anh đúng là một người đàn ông khó hiểu, kẻ đã quyến rũ cô rồi ngay sau đó lại từ chối cô. Cô chưa bao giờ có thể hiểu được anh đang nghĩ gì? Có lẽ tốt nhất cô không nên thử.

Mồ hôi vã ra trên bên dưới chiếc mũ che nắng của Shannon và cô tháo chiếc mũ khỏi đầu. Cô nhăn chiếc mũi cháy nắng, mùi mồ hôi từ chiếc váy khó chịu ngay cả với cô. Nhưng cô lại thấy thoải mái vì cô không khác gì với những người phụ nữ khác trong đoàn. Trong một hay hai ngày nữa họ sẽ tới dòng sông Platte, và Blade đã hứa với những người phụ nữ là họ sẽ có thể tắm rửa và giặt rũ thoải mái ở đó.

Cứ như là thần giao cách cảm, Blade hiện ra ngay bên cạnh cô trên con ngựa xám của anh.

“Đội mũ lên. Cô muốn mặt trời của cao nguyên rán cháy não sao?”

“Tôi chỉ vừa mới cởi nó ra thôi,” Shannon cố gắng giải thích.

“Mặt cô đỏ gay rồi và mũi cô thì đang tróc ra. Làn da mịn màng của cô không nên phơi ra dưới ánh nắng như thiêu như đốt này.”

Làn da cô mịn màng ư? Shannon choáng váng bởi anh thậm chí còn để ý đến cả điều đó. Một cách nghiêm túc, cô đặt mạnh chiếc mũ lên đầu và buộc chặt chiếc dây dưới cằm. Thật đau đớn khi nhớ lại điều duy nhất mà anh nói với cô trong những ngày qua chỉ là lời chỉ trích. Anh dường như luôn thấy mọi thứ cô làm đều là sai trái.

“Thế là tốt hơn.” Không nói thêm lời nào, anh quay ngựa và bỏ đi.

Ma xui quỷ khiến gì khiến anh dừng lại và nói chuyện với Shannon thế không biết? Blade thầm rửa mặt cách bối rối. Khi anh nhìn thấy cô đang chậm chạp đi đàng sau cỗ xe, chiếc váy đơn rủ quanh mắt cá chân và mái tóc loăn xoăn màu nâu lấp lánh trong ánh mặt trời, anh đã không thể kiềm chế nổi bản thân mình. Vì trời nắng nóng nên hầu hết phụ nữ đều cởi bỏ những thứ trang sức và phụ kiện trên váy áo như áo nịt ngực và váy lót, đôi khi họ còn quấn chiếc váy giữa 2 đùi và kéo lên giắt ở quanh hông. Nó làm cho việc đi bộ trở nên dễ dàng và thuận tiện hơn.

Blade ngạc nhiên là làm sao Shannon vẫn có thể trông quá sức xinh đẹp với khuôn mặt đỏ gay dưới ánh mặt trời và chiếc mũi lõm lõm tàn nhang nhỏ xíu màu nâu sẫm. Cảnh tượng ấy đầy sức lôi cuốn buộc anh phải dừng ngựa, để mình lại bị lôi cuốn bởi đôi mắt xanh kì lạ một lần nữa. Trên quãng đường quay lại phía đầu đoàn xe anh cố tình dừng bên cạnh cỗ xe của nhà Wilson để trêu chọc Nancy, hy vọng lời đùa cợt của cô ta sẽ làm những suy nghĩ về Shannon trong anh bị quên lãng.

Shannon không thể không để ý tới nơi mà Blade dừng lại, khoảng thời gian mà anh nán lại ở đó để trêu đùa với cô nàng mất nét của nhà Wilson. Nó thậm chí còn làm cô choáng hơn. Blade đã tránh cô như tránh hủi cách đây vài ngày và cô vẫn thấy ổn với việc đó. Phần Anhđiêng trong anh luôn khiến cô hoài nghi anh, nhưng chất đàn ông mạnh mẽ của anh luôn vượt trội hơn hẳn so với những người khác dù là da đỏ hay da trắng. Anh là một người đàn ông. Một gã giỏi giang và đẹp đẽ. Nhưng thói kiêu căng ngạo mạn chết tiệt của anh luôn khiến cô

chỉ muốn bám bố anh mọi lúc mà cô nhìn thấy anh. Đó có phải là điểm luôn khiến Nancy Wilson thấy anh lại hấp dẫn đến thế không?

Clive Bailey quan sát cuộc cãi vã giữa Shannon và Blade, một nụ cười hài lòng hiện lên trên khoé miệng gã. Cho đến tận bây giờ trách nhiệm đã luôn khiến gã không thể theo đuổi Shannon. Nhưng từ khi mọi người đã thích nghi được với cuộc hành trình, gã đã có thêm khá thời gian để những mơ tưởng đi hoang đến Shannon Branigan. Cô đã kích thích trí tưởng tượng của gã từ giây phút họ gặp nhau và gã chưa bao giờ từ bỏ ước mong có được cô. Lúc đầu Clive đã nghĩ Shannon bị Blade hấp dẫn, nhưng mỗi ngày qua đi đều cho thấy rõ là họ kỵ nhau. Shannon là một người quá đáng dẫn để cho phép một gã người lai bông lơ lửng với cô. Một người như Blade chỉ xứng đáng với những đứa con gái hư hỏng như Nancy Wilson, một đứa con gái sẵn sàng giang rộng đôi chân để thoả mãn bất cứ cái gì nơi đũng quần. Clive thậm chí đã có nắm được vị của cô ở cách đây vài ngày khi ả trốn ra để gặp gã vào giữa đêm. Nhưng nó vẫn không thể làm giảm lòng thèm khát của gã đối với Shannon Branigan, dù chỉ là 1 chút.

Một vài ngày sau, họ đã tới được sông Platte sau khi vượt qua hai sườn đồi dài một đến 2 dặm để đến một thung lũng nhỏ. Sự đơn điệu của đất đai nơi này vẫn chưa hề thay đổi. Dòng sông Platte chảy qua các thung lũng theo một khe dốc nhỏ, nước đục, rộng nửa dặm và gần như sâu không quá 2 feet. Hai bên bờ hầu như không có cây cối thực vật nào mà chỉ bùn đất. Duy những ốc đảo còn có những cây bông và liễu, Shannon nghĩ một cách hiếu kỳ.

Họ đi xuôi dòng một khoảng. Bởi vì thời điểm này đã khá muộn màng trong năm, nên dòng sông rất cạn. Lớp đất bên dưới đã trở biến dòng sông trở thành một vũng sình níu giữ bánh xe của các con thuyền và toa xe lại. Họ không thể đi phà và dòng sông cũng quá nguy hiểm không thể lội qua được. Qua 3 dặm đường ở cả 2 phía bờ sông, con đường về phía Tây càng trở nên nhấp nhô đứt gãy đầy sỏi đá.

Shannon ngạc nhiên bởi cuộc sống hoang dã của vùng thảo nguyên, những con linh dương, hươu nai, chó sói, gấu xám và gấu đen, trâu bò và cả sóc chó. Những đàn sóc chó tụ tập có khi trong vòng cả 500 mẫu Nhưng điều tồi tệ nhất chính là những đàn muỗi và vắt. Trâu không còn nhiều như trước nhưng chúng vẫn có thể cực kỳ phiền toái. Ở những nơi chúng tụ đàn, nước sông trở nên đen ngòm và bốc mùi nồng nặc. Cũng có lúc, trâu bò của dân di cư bị lạc vào những bầy trâu này và từ đó họ sẽ chẳng bao giờ có thể tìm lại được chúng nữa.

Những rắc rối với người Anđiêng lại hiếm khi xảy ra, bởi thung lũng Platte cách biệt giữa 2 vùng đất của những người Pawees sống ở phía bắc và người Cheyenne sống ở phía nam. Dù

vậy những cuộc gặp gỡ với người Anhđiêng thường diễn ra yên ổn, vì đây là dịp các thành viên bộ lạc trao đổi thịt trâu để lấy thuốc lá, đồ sắt, và quần áo cũ của dân di cư, nhưng Blade vẫn yêu cầu các toa xe phải sắp xếp các xe hàng quay lại thành vòng tròn mỗi khi hạ trại. Điều này cũng là để tạo điều kiện cho gia súc được thả ra kiếm cỏ vào ban đêm trong bãi quay gia súc được tạo bởi những xe thồ nối tiếp nhau, với lưỡi kéo[7] (*chú thích A: tongue*) của đầu xe này móc liền với đáy (*chú thích L: bed*) của đầu xe khác.

Và trong suốt cả quãng đường đi dọc theo thung lũng Platte, Clive Bailey không ngừng đeo đuổi Shannon, nhiều tới nỗi Blade thấy phát sợ.

Shannon ôm bé Johnny Blade Johnson vào ngực, cậu bé làm cô nhớ cái gia đình mình không xiết. Thằng bé đúng là điều tuyệt diệu với cô, và cô chắc sẽ nhớ nó khủng khiếp khi họ chia tay. Sức khỏe của Callie đã từ từ hồi phục, và may mắn là sữa của cô đủ để nuôi thằng bé khỏe mạnh và hạnh phúc. Là thành viên nhỏ tuổi nhất nên ngay lập tức cu cậu đã trở thành đứa con cưng của cả đoàn.

Clive Bailey tới thăm cậu bé liên tục, nhưng điều đó không đánh lừa được Shannon tí nào. Cô ra sức làm Clive nản lòng, nhưng gã dường như trơ ra trước thái độ lạnh lùng của Shannon. Khi tin về buổi liên hoan khiêu vũ tổ chức vào đêm chủ nhật được thông báo, gã đã mưu toan độc chiếm lấy Shannon.

Blade hiếm khi tham dự cũng như được mời tới những lễ hội này. Anh thường đứng một bên để quan sát và lắng nghe, hồi tưởng một cách thích thú đến những lễ hội mà anh đã tham dự trước và sau chiến tranh. Lúc đó anh không bao giờ thiếu bạn nhảy. Nhưng ở miền biên giới phía Tây này, anh lại là một kẻ vô danh, một gã chảnh phải da trắng cũng không phải da đỏ, sống bên lề xã hội. Thỉnh thoảng Nancy Wilson hay một trong những quý cô trẻ đẹp có mời anh nhảy, nhưng anh thường từ chối, vì không muốn tạo một thói quen hoặc chộc cho các vị phụ huynh của các cô nổi giận.

Đốm đen bí ẩn trong mắt Blade dõi theo vóc dáng mảnh mai của Shannon khi cô di chuyển từ tay gã trai này sang gã khác. Cơ thể anh phản ứng mỗi khi anh nhớ tới khoảnh khắc có cô trong vòng tay, với tất cả sự mềm mại, ấm áp, rung động của một người đàn bà đầy sức sống.

Đang quay cuồng trong các điệu nhạc, Shannon đột nhiên thấy mình đang nhảy với Clive

Bailey. Cô vẫn chưa tha thứ việc gã đã cư xử hết sức đáng khinh với cô và nụ cười đang nở trên môi cô chợt biến mất.

“Tôi đã không có cơ hội nào để xin lỗi về hành động ngu ngốc đó, Shannon,” Clive nói. Nụ cười xun xoe của gã cũng không lấy lòng được Shannon hơn bao nhiêu. “Tôi đã không định bắt kính như vậy. Tôi không biết là đã xảy ra chuyện gì với mình nữa. Cô có thể bỏ qua cho tôi không?”

“Chuyện xảy ra thì đã xảy ra rồi,” Shannon khinh bỉ nói. “Tôi không muốn nhắc lại nữa. Có lẽ việc di cư một mình đã khiến ông có những suy nghĩ lệch lạc về tôi thì phải.”

“Nếu chúng ta có thể bắt đầu lại, tôi hứa là sẽ cư xử hoàn hảo như một quý ông.”

Shannon nghi ngờ tính chân thật của Clive Bailey, nhưng bản tính vị tha đã khiến cô ngay lập tức chấp nhận nó một cách miễn cưỡng. Đôi môi mỏng dính của Bailey mở ra một nụ cười quỷ quyệt khi gã xoay Shannon quanh cái vòng tròn những người đang nhảy múa.

Đôi mắt Blade nheo lại một cách nguy hiểm khi anh để ý thấy hành động của Clive đối với Shannon. Mặc dù anh ghét việc phải để lại Shannon một mình trong nanh vuốt của Bailey, nhưng Blade buộc phải lẩn vào bóng đêm, và biến mất như một bóng ma trong đêm tối. Vẫn còn nhiều cỗ xe mà anh chưa dò xét để tìm vũ khí đang bị giấu và anh không thể mong có thời cơ nào tốt hơn lúc này. Lễ hội hầu như đã thu hút hầu hết mọi người đến với âm nhạc và các vũ công. Nhẹ nhàng như một con mèo, Blade trèo vào chiếc xe của Fred Hankins và gia đình anh ta. Fred là một gã ưa khoe khoang và âm ỉ, lúc nào cũng khiến gia đình anh ta phải xấu hổ. Nhưng dù rất muốn tìm bằng chứng liên hệ anh chàng với việc buôn lậu súng, anh vẫn không tìm thấy được gì.

Anh chọn một cỗ xe khác trong cả vòng tròn và lại đi ra mà không có một tí manh mối nào. Lễ nào Washington đã nhằm lẫn và những khẩu súng thực sự đã đang trên đường tới Pháo đài Laramie trên một đoàn xe hàng khác. Toa xe tiếp theo là của Clive Bailey, và như thường lệ, gã đánh xe của gã, một tên Thụy Điển to con tên là Olson, đang lảng vảng cạnh đó. Blade thầm rửa. Lại một lần nữa Blade phải bỏ qua việc tìm kiếm cỗ xe của Bailey chỉ bởi Olson có một thói quen đáng bực mình là thông thả tựa người vào bánh xe gỗ vào những giờ rảnh rỗi. Bằng cách nào đó, Blade nghĩ, anh phải tìm cách đẩy Olson ra khỏi đây một lúc đủ lâu để anh có thể kiểm tra được toa xe.

Trừ chiếc xe của Bailey ra, Blade còn 2 cỗ xe chưa tìm kiếm, một trong hai toa đó thuộc về gia đình nhà Johnson. Nhìn về phía đám người đang hội hè, Blade để ý thấy cả gia đình Johnson đều đang bận rộn. Howie đang ngồi cùng một nhóm đàn ông và Callie ngồi giữa những người phụ nữ đang quây quần xung quanh tán dương đứa bé. Shannon giờ vẫn còn đang nhảy với cậu trai Todd Wilson. Bàn chân mang giày da của Blade không gây ra tiếng động khi anh nhẹ nhàng mở phía sau xe của cỗ xe nhà Johnson. Thực ra anh không hề nghi ngờ gì gia đình nhà Johnson, nhưng anh buộc phải tìm kiếm mọi toa xe trong đoàn.

Kiên quyết từ chối điệu nhảy tiếp theo để cô có thể điều hoà lại nhịp thở của mình, Shannon bước về phía nhóm phụ nữ đang vây quanh Callie và đứa bé. Cô được chào đón một cách nồng nhiệt và lẽ ra đã tham gia vào câu chuyện của họ nếu như không phải đột nhiên một cơn gió thổi qua làm cô thấy lạnh cả sống lưng. Callie cũng cảm thấy điều đó, và khi Shannon nói cô sẽ quay trở về cỗ xe để lấy thêm khăn choàng và một chiếc chăn nhỏ cho bé Johnny, Callie đã nghĩ đồng ý ngay. Shannon rời đi ngay lập tức.

Trời tối đen như mực ở phía bên ngoài khu cắm trại, những cỗ xe đang đậu thành một vòng tròn bảo vệ xung quanh đám người đang khiêu vũ, Shannon trèo vào trong toa xe một cách lặng lẽ như Blade vài phút trước đây. Ngay khi đặt chân vào thùng xe tối om cô đã cảm nhận được rằng cô không chỉ có một mình. Một cơn rùng mình sợ hãi nện cột sống và cô cảm thấy tóc mình đang dựng ngược lên đằng sau gáy. Cô đứng im không nhúc nhích, chờ đợi, lưỡng lự không biết phải thách thức hay gào lên toáng lên kêu cứu. Cuối cùng cô quyết định thu hết lòng can đảm cất tiếng hỏi: “Ai đang ở đó?”

Im lặng.

“Tôi biết có ai đó đang ở đây. Ai? Tôi sẽ kêu lên nếu không trả lời.”

Rồi, đột nhiên Shannon biết! Cô nhận ra ngay thứ mùi thơm mát của anh, mùi của rừng rú, khói thuốc và mùi da thuộc bao quanh anh. Cô không cần phải thắp đèn lên mới nhận ra Blade, bởi sự gần gũi anh luôn tạo ra nơi cô một phản ứng mãnh liệt dù khó lý giải nhưng rất dễ dàng nhận ra. “Blade phải không? Anh đang làm gì trong thùng xe của nhà Johnson thế?”

Anh trườn ra từ đằng sau những chiếc thùng, ánh sáng le lói từ phía đám lửa trại soi rõ mặt anh. Làm thế nào mà Shannon biết đó là anh nhỉ? Blade bối rối tự hỏi. Có phải cô là một trong những người Ai Len có khả năng đoán trước không? Hay đơn giản là cô có những cảm nhận đối với riêng anh cũng như anh có với cô?

“Tôi đã hy vọng là sẽ ra khỏi đây trước khi có ai đó quay trở lại.” Blade ồm ồm nói.

“Anh nghĩ mình có thể tìm thấy thứ gì ở đây vậy hả? Gia đình Johnson chả có một thứ gì có giá trị để ăn trộm đâu.”

“Cô nghĩ là tôi đang ăn cắp của nhà Johnson ư?” Anh cộc cằn nói. Thật đau khi cô nghĩ anh là một tên trộm.

“Tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Người Anhđiêng nổi tiếng là hay ăn cắp mà.”

“Vậy một nửa dòng máu da trắng trong tôi thì sao?”

“Nếu anh không ăn trộm. Vậy anh *đang làm gì?*” Shannon không muốn buộc tội anh nhưng cô đã bắt được anh tại trận.

“Tôi không thể nói với cô.” Miệng anh mím lại một cách kiên quyết. “Và tôi thành thật khuyên cô hãy quên việc nhìn thấy tôi ở đây tối nay đi.”

“Anh đang đe dọa tôi hả?” Shannon há hốc miệng kinh ngạc.

“Có lẽ,” Blade nói.

“Tôi không dễ dàng sợ hãi đâu.” Blade gần như cười phá lên khi chiếc cằm của Shannon hất lên bướng bỉnh. Anh có thể dễ dàng bẻ gãy cô làm hai. “Thay vì vậy hãy thuyết phục để tôi có thể xem xét lại yêu cầu của anh.”

“Tôi không thể giải thích được. Cô chỉ cần tin tưởng tôi thôi.”

“Tin anh! Đây là thứ tốt nhất mà anh có thể làm đấy hả?” Shannon thực sự là muốn tin tưởng Blade, nhưng cô cảm thấy mình xứng đáng được nhận một lời giải thích.

Một tia lửa xuất hiện và lớn bùng lên trong đôi mắt đen của Blade. “Tôi có thể làm điều này,” anh khàn giọng nói, tay anh tóm lấy cô và kéo cô lại gần. “Và cái này.” Miệng anh cúi xuống miệng cô, tìm kiếm sự ngọt ngào mà anh còn nhớ rất rõ mỗi khi họ áp sát cơ thể vào nhau. Shannon cảm thấy phần nam tính của anh đang ấn mạnh mẽ vào giữa họ trong lúc lưỡi anh đang tách môi của cô ra.

Anh kéo cô lại gần hơn, hai tay anh đặt trên hông cô, rồi nắm chặt lấy eo cô, và cuối cùng dừng lại ở đôi ngực mềm mại của cô. Mọi sự kiềm chế đều tan khi Shannon rên lên, cánh tay cô một cách vô thức vòng quanh cổ anh, ngón tay cô lùa vào mái tóc mềm mại đen dày.

“Cô đúng là một phù thủy Ai Len, Shannon Brinigan,” Blade rên lên. Mọi lý do đều bay mất khi anh kéo cô xuống thấp hơn trên nền của thùng xe hàng.

Nụ hôn của Blade quá tuyệt tới nỗi Shannon không nhận thức được sự nguy hiểm đang đến với cô, hay sự nhượng bộ của cô sẽ dẫn tới hậu quả thế nào. Cô cũng không cảm nhận được bàn tay đang mở khuy áo trên ngực cô. Điều cô đang cảm nhận chỉ là môi của Blade đang lướt xuống cổ, nếm nấp vành tai cô, lưỡi anh nghịch ngợm phần ngực nhô ra trên cổ áo sơ mi của cô.

“Shannon, cô có ở đó không? Callie đang lo lắng khi không thấy cô quay lại.”

Howie! Câu chửi thề chực vượt ra trên môi Blade. “Hãy nói với anh ta là em sẽ ra ngoài ngay,” anh rít lên khi Shannon đang chậm chạp tỉnh trí. “Đừng nói gì về anh.” Giọng anh thì thầm cảnh cáo.

“Shannon!” Howie đã ở rất gần chiếc xe. Shannon ngồi lên, tiến thoái lưỡng nan. Cô có thể giữ bí mật cho Blade hoặc cũng có thể nói với toàn bộ người trong đoàn anh là một tên trộm. Nhưng sâu thẳm trong lòng, cô thực sự không tin rằng Blade là một người như thế.

Một cách vô thức, cô hồi tưởng lại cảm giác môi anh ở trên môi cô, cách mà cơ thể cô đã cháy lên ở những nơi anh chạm vào cô, chỉ có một câu trả lời duy nhất. “Tôi ra ngay đây, Howie. Tôi không thấy chiếc khăn choàng của tôi đâu cả.”

Cài lại các khuy áo và nhặt chiếc khăn mà cô đang kiếm, Shannon xuất hiện ở lối ra. Howie giữ chiếc khăn và đưa tay giúp cô nhảy xuống đất. Cô liếc nhìn qua vai một lần nữa trước khi quay đi, cảm nhận Blade đang nhìn theo, và tự hỏi anh sẽ làm gì nếu cô quyết định sẽ nói cho mọi người biết về những hành động đêm hôm khuya khoắc của anh. Shannon phân vân không biết anh đã xâm nhập bao nhiêu cỗ xe rồi? Cô đã tìm được câu trả lời khi quay trở lại cỗ xe sớm hơn và phát hiện Blade vừa trèo ra khỏi cỗ xe của nhà Carpenter.

Lúc đầu, Shannon nghĩ là Blade chỉ dò xét cỗ xe của nhà Johnson, nhưng cô đã biết mình sai khi thấy anh leo vào các toa xe khác. Bản tính tò mò trong cô đòi hỏi phải giải đáp được điều bí

ần này.

Blade ra cỗ xe của nhà Carpenter mà không tìm được thêm tí manh mối nào so với ngày đầu tiên. Trong suốt những tuần qua, ngoại trừ chiếc xe của Clive Bailey là anh chưa tìm kiếm, còn những cỗ xe khác anh đã hành động mà không bị ai phát hiện, trừ chuyện đêm nay với Shannon. Anh quay người, lẩn mình vào bóng tối, và từ khoé mắt anh nhận ra Shannon đang quan sát anh. Anh biết anh sẽ phải tìm ra lý do nào hợp lý để xoa dịu sự nghi ngờ của cô nếu không thì tự bản thân anh sẽ chìm sâu vào rắc rối. Nhưng làm thế quái nào mà anh có thể làm được điều đó khi mà anh thậm chí còn không thể nhớ nổi tên mình bất cứ khi nào anh ở cách Shannon Branigan trong phạm vi 2 feet?

Sáng hôm sau, Blade làm Shannon ngạc nhiên khi anh yêu cầu cô cưỡi ngựa đi ở phía trên với anh trong khi anh đi dò xét các khu vực. Như thường lệ, anh cưỡi con ngựa xám to lớn của mình, Warrior. Shannon và Callie đang đi bộ phía sau toa xe khi anh xuất hiện tay cầm dây cương của một con ngựa cái màu đen tuyền.

“Cô có thể cưỡi không?” anh hỏi Shannon, gật đầu vui vẻ với Callie.

“Tất nhiên.” Bộ anh ta nghĩ cô không biết làm gì hết hay sao chứ? Shannon tự hỏi.

“Tôi nghĩ là cô có thể thích cưỡi ngựa trong lúc tôi đi dò xét ở phía đầu.”

Shannon giật mình ngó lại. “Tôi thích đi bộ hơn.”

“Tôi hãy cô nghĩ lại,” Blade kiên nhẫn nói. Ánh mắt anh dường như đã ve vuốt hết mọi nơi trên thân thể cô.

Callie quan sát hai kẻ đối đầu này một cách thích thú, tự hỏi là cô có để lỡ điều gì hay không. Cô có thể thề là giữa Blade và Shannon có một điều gì đó thật sâu sắc; một bí mật sâu kín, sức căng giữa 2 người không đơn giản chỉ đơn thuần là tình bạn.

“Đi đi, Shannon,” Callie giục, “nó sẽ làm cô thấy khá hơn.”

Trước khi cô có thể từ chối, Blade đã nhảy xuống và kéo Shannon tới chỗ yên ngựa, đưa cô nắm dây cương. “Chúng ta sẽ cưỡi ngựa về phía tây vài dặm và gặp lại cô vào buổi trưa nhé,” anh nói với Callie. Sau đó anh quất vào mông con ngựa cái của Shannon và dẫn đường để lách qua dòng xe ngoằn ngoèo.

Hai má Shannon đỏ hồng lên không phải do ánh nắng mặt trời mà do hàng chục đôi mắt đang đuổi theo họ đặc biệt là của Nancy Wilson và Clive Bailey.

Blade biết việc kéo cô cưỡi ngựa cùng anh sẽ làm hại đến danh tiếng của Shannon, nhưng hành động đó thật ra cũng không khác gì với những điều mà một vài người phụ nữ trẻ khác thỉnh thoảng vẫn làm trong mấy tuần qua. Bên cạnh đó, cũng không còn cách nào khác để có thể ở một mình cùng Shannon và thuyết phục cô tiếp tục giữ im lặng về hành vi đáng ngờ của anh.

Họ phi ngựa bên nhau mà chẳng nói tiếng nào trong vài dặm, bỏ lại đoàn xe hàng ở phía sau. Cuối cùng Blade dừng lại ở một con đường nhỏ cạnh dòng sông Platte để cho ngựa uống nước. Shannon nhảy khỏi yên ngựa và quì xuống bên cạnh dòng nước, dùng tay của cô để vốc nước lên cổ và mặt. Sau đó cô tháo chiếc mũ, thả bung những lọn tóc nâu đang rối. Nhìn cảnh đó, Blade như bị thôi miên trước mái tóc trông giống như những sợi tơ màu đồng được đánh bóng sáng rực lên. Sau khi rũ sạch cho mình được tỉnh táo, cô mới quay về phía Blade, đôi mắt xanh tối sẫm màu mây bão.

“Tất cả những điều này là gì vậy, Blade? Anh mang tôi tới đây có phải để giải thích lý do anh đột nhập vào các xe hàng không? Tôi đã nhìn thấy anh rời khỏi xe của nhà Carpenter đêm qua sau khi anh lảng vảng quanh xe của gia đình Johnson.”

“Cám ơn cô vì đã không tố giác tôi. Điều mà tôi làm không làm tổn hại tới ai cả.”

“Nếu nó không tổn hại gì, tại sao anh lại không thể giải thích?”

“Tôi biết là nó không rõ ràng, Shannon, nhưng điều tôi đang làm rất quan trọng.”

“Quan trọng với ai? Với cái gì? Anh đang đợi người của anh tới và tấn công đoàn xe sao? Anh đang dò xét để tìm vàng bạc đang bị giấu chứ gì?”

“Tôi chưa bao giờ phản bội lại những sinh mạng (lives là số nhiều của life: là mạng sống) mà tôi được thuê để bảo vệ.” Blade nói một cách chân thành khiến Shannon buộc phải tin anh. “Trong tôi phần da trắng cũng nhiều như phần da đỏ. Tôi tự hào bởi dòng máu Sioux của mẹ cũng ngang bằng với dòng máu từ người cha da trắng của tôi.”

“Sioux!” Shannon kinh ngạc, cái tên làm bật lên nỗi sợ hãi trong cô. Người Sioux thích

chiến tranh là những kẻ hiếu chiến, những người luôn tấn công các đoàn xe hàng, các tuyến xe lửa và những tuyến xe ngựa dọc Oregon Trail do sự bất mãn ngày càng tăng đối với sự can thiệp của chính phủ Mỹ, cũng như tình trạng ngày càng nhiều di dân đi qua vùng săn bắn và tàn sát đàn trâu của họ.

Ngay lập tức Blade cảm nhận được nỗi sợ của cô. “Mẹ tôi là người Sioux. Cha tôi là một người đàn ông của núi rừng, một thợ bẫy thú đã gia nhập bộ lạc Yellow Dog. Ông đã yêu và kết hôn với mẹ tôi.” Blade không biết tại sao mà anh lại nói với Shannon tất cả những điều này ngoài việc anh cần sự tin tưởng và sự im lặng của cô.

“Cha mẹ anh còn sống cả chứ?”

“Chỉ còn mẹ tôi thôi. Cha tôi đã bị giết bởi một con gấu xám cách đây vài tháng.”

“Tôi rất tiếc. Họ chắc phải là các bậc cha mẹ tận tâm, vì anh đã được giáo dục một cách rất kĩ lưỡng.”

“Cha muốn tôi được giáo dục như một người da trắng để tôi hoàn toàn sống một cách đàng hoàng trong thế giới người da trắng nếu tôi muốn.”

Shannon nhìn Blade nghi ngờ, tia nhìn của cô dừng lại trên chiếc áo khoác quân phục màu xanh mà anh đang mặc với một niềm tự hào vô thức. “Anh đã được giáo dục ở phía Bắc à? Anh là một người Yankee ư?” Giọng cô cứ như thể một gã Anhđiêng lai hai dòng máu thì còn đứng trên một gã Yankee vài bậc.

“Cô ghét người Yankee nhiều đến vậy sao?”

Gương mặt của Shannon rúm ró lại với một sự đau đớn. “Những gã Yankee đã giết anh trai tôi. Họ là nguyên do khiến cha tôi chết và chiếm mất nhà cửa của tôi. Có phải anh đã chiến đấu cho người phương Bắc không?”

Câu hỏi thẳng thừng của Shannon khiến Blade lúng túng. Tổng thống Johnson đã khuyên anh không nói với ai rằng anh là một sĩ quan quân đội. Nhiệm vụ của anh cần phải được giữ bí mật. Câu trả lời chưa kịp rời khỏi môi anh thì đôi mắt của anh nhóng qua đầu Shannon hướng về phía trước nơi những ngọn đồi màu nâu.

Shannon cảm thấy cơ thể anh căng ra, cô thấy cái nhìn của anh, và hỏi, “Blade, cái gì vậy?”

“Tôi không biết, nhưng giác quan của tôi cho tôi biết có cái gì đó không ổn.”

“Anh nhìn thấy cái gì à?”

“Không, nó chỉ là cảm giác thôi. Có lẽ tôi đã sai. Cô đang nói cái gì?”

“Tôi hỏi có phải anh là một người lính Yankee hay không.”

“Có vấn đề gì không nếu tôi đúng là như thế?”

“Thực tế là, tôi không quan tâm dù là thế nào,” Shannon khịt mũi.

Đột nhiên Blade cứng người lại, và cô nhìn thấy anh đang nhìn qua cô về phía ngọn đồi đằng sau cô.

Giọng nói của anh thấp và rít lên, lời nói cộc lốc. “Quay lại và đi chậm tới chỗ ngựa của cô đi. Đừng hoảng sợ và đừng có bất kỳ hành động đột ngột nào. Tôi sẽ theo sau và sẽ giúp cô leo lên. Sau đó cưỡi ngựa quay trở lại chỗ xe hàng.”

“Chúng ta đang gặp nguy hiểm à?”

“Có lẽ,” Blade chậm rãi nói. “Chúng ta đang bị bao vây bởi người Sioux.”

Shannon tái mặt. Cô muốn quay lại và xem xét ngọn đồi, nhưng không dám. Thay vì vậy cô làm như những gì Blade bảo, lê đôi chân run rẩy về phía con ngựa của cô.

“Dừng lại!” Giọng của Blade khàn khàn, cơ thể anh căng ra. “Quá muộn. Họ đã tới đây rồi.”

Chương 4

Sự cẩn trọng giờ đúng là không cần thiết nữa vì Shannon quay hẳn lại đối mặt với nguy hiểm đang đổ xuống họ. Tim cô đập thành thạch khi nhìn thấy 25 hoặc 30 chiến binh đang cưỡi ngựa phi xuống từ quả đồi. Họ mặc những trang phục rõ ràng là để tham chiến với những hình vẽ loè loẹt. Shannon đoán là họ đang trên đường quay trở lại hoặc tiến hành một vụ cướp nào đó.

Từ những điều mà cô đã biết về người Sioux rằng họ là những kẻ hung tợn, yêu thích chiến tranh, thường được xem là “nỗi kinh hoàng của những dãy núi” (terror of the mountains). Khi họ đến gần Shannon có thể thấy là họ cũng rất đẹp trai, đẹp hơn người Pawnee hoặc những tộc người khác mà cô đã thấy. Cũng như Blade, họ đều cao lớn và trông rất mạnh khỏe, nét mặt cứng rắn và làn da màu đồng sáng. Mái tóc đen của họ được giữ sạch và chăm chút sáng bóng. Shannon cũng biết là từ năm 1869 người Sioux ngày càng thêm căm ghét những người du hành qua đất của họ. Họ thích tấn công những đoàn xe hàng nhỏ và những chuyến đi lẻ, bởi tấn công những đoàn hàng có vũ trang thì nguy hiểm hơn và ngay lập tức sẽ hứng chịu đòn trả đũa từ quân đội Liên Bang.

Mắt Blade nheo lại thành một đường kẻ đen khi những người lính bao vây họ. Bàn tay anh đặt hờ xuống bên hông, cơ thể anh đầy sự cảnh giác và đề phòng nhưng bề ngoài của anh lại thể hiện điều đó không nhiều. Đối với Shannon, Blade đang tỏ ra quan tâm nhưng thận trọng, và đột nhiên cô nghi ngờ rằng anh có thể đang mong chờ về sự xuất hiện của người Anhđiêng này. Có phải nó liên quan tới việc anh dò thám những xe hàng không? cô tự hỏi. Nhưng mọi suy nghĩ đều bị dừng lại khi những người Anhđiêng đứng thành một vòng tròn quanh họ và kẻ dẫn đầu đang thúc con ngựa của hắn tiến tới.

Blade vẫn đứng yên. Shannon ngạc nhiên là anh vẫn lạnh lùng vô cảm trong tình huống này. Nét mặt anh kín bưng khiến Shannon không biết được anh đang nghĩ gì hay định làm gì. Cô mong muốn một cách điên cuồng rằng mình có thể hiểu được những lời của Blade khi anh nói chuyện với tên thủ lĩnh to lớn bằng ngôn ngữ của người Sioux.

“Đã lâu không gặp, Mad Wolf. (Sói-điên)”

Mad Wolf nhìn chăm chặp Blade trong vài phút trước khi môi gã chậm chạp nhếch lên thành một nụ cười, một nụ cười không lên tới nổi đôi mắt đen.

“Cũng không hẳn là lâu lắm, Swift Blade.” Hẳn lúc này cũng đã nhận ra anh. “Chúng tao nghĩ cuộc sống của người da trắng đã ngấm vào mày lâu rồi chứ. Sao mày quay trở lại vậy?”

“Để gặp mẹ và ông tôi,” Blade trả lời. “Tôi chưa bao giờ bỏ rơi người của mẹ tôi cả. Thậm chí trong suốt thời gian tôi tham gia chiến tranh, tôi vẫn biết là một ngày nào đó tôi sẽ trở lại. Anh đang làm gì ở đây vậy? Anh đang gây chiến với người da trắng sao?”

“Người da trắng giết trâu bò của chúng tao, chúng giẫm nát thảo nguyên và cướp bóc đất đai săn bắn của chúng tao.” Mad Wolf phun nước bọt một cách giận dữ. “Chúng nói với chúng tao rằng chúng tao phải ở lại trên các khu vực dành cho người Anhđiêng và phải chịu đói khổ trong khi chúng cào cấu các vùng đất của chúng ta. Những người già thì có thể chấp nhận việc ngồi trước lều của mình ngậm tẩu thuốc và mơ về những ngày xa xưa, nhưng những chiếc binh trẻ tuổi thì tập hợp để đánh đuổi bọn da trắng.”

“Anh và những người khác đang đối mặt với một điều không thể,” Blade quan sát. “Người da trắng còn nhiều hơn cỏ mọc trên thảo nguyên. Họ di chuyển tới miền Tây ngày một đông hơn và anh không ngăn được điều không thể tránh khỏi.”

“Có lẽ không, nhưng tao sẽ liều chết để thử,” Mad Wolf gầm lên. Sự quả quyết hung hăng đầy thù hận làm gương mặt anh ta méo mó một cách xấu xí. “Nhanh thôi, rất nhanh,” hẳn thêm vào một cách ranh ma, “chúng tao sẽ đánh bọn da trắng bằng chính vũ khí của chúng.”

Mối quan tâm của Blade nhạy bén lên khi vấn đề về vũ khí được đề cập tới. Những khẩu súng mà anh đang truy tìm có phải là dành cho Mad Wolf và người của hắn không?

“Anh làm thế nào mà có vũ khí? Bán vũ khí cho người Anhđiêng là phạm pháp.” Blade kích thêm khi thấy rõ là Mad Wolf sẽ không trả lời, “Anh vẫn chưa trả lời tôi. Anh sẽ làm được gì sau khi đi khỏi làng?”

“Chúng tao sẽ tới nơi mà chúng tao thích,” Mad Wolf nói sau một lúc dừng lại. “Yellow Dog đã già và mong muốn hoà bình, nhưng chúng tao biết rằng ngày đó sẽ không bao giờ tới.”

“Vì vậy mà anh chém giết và cướp bóc một cách bừa bãi,” Blade buộc tội. Tia nhìn khinh bỉ của anh dừng trên cây thương có gắn một mảnh da đầu của Mad Wolf. “Anh gây chiến với phụ nữ và trẻ con.”

“Bọn lính đã cướp đàn bà của chúng tao, sử dụng và làm nhục rồi sau đó ruồng rẫy họ. Chúng giết trẻ con, và người già, phá huỷ những ngôi làng của chúng tao. Tất cả phụ thuộc vào chúng tao, những người thanh niên trai tráng phải bảo vệ người của mình. Mà đã sống với bọn da trắng nhiều mùa trắng, ăn thức ăn của chúng, vui vẻ với đàn bà của chúng. Hay mà đã phản bội lại người của mẹ mà? Mà có phải là gián điệp của bọn lính không?”

Blade chột dạ. Mad Wolf đã nói gần đúng với sự thật hơn là hắn biết. Không may, Shannon lựa ngay lúc này để hướng sự chú ý hướng ngay vào cô khi kéo tay của Blade và hỏi, “Cái gì vậy? Bọn anh đang nói gì về cái gì thế?” Cô cảm thấy sự căng thẳng trong Blade, cảm nhận được sự đối kháng giữa hai người đàn ông, và không thể giữ im lặng lâu hơn.

Cái nhìn lạnh lẽo của Mad Wolf lướt qua Shannon, nhìn ngắm cô từ đầu tới chân, rồi quay trở lại mái tóc nâu dày bóng mượt của cô. Theo dõi hướng nhìn của Mad Wolf, Blade rít lên, “Đội ngay chiếc mũ của cô lên!”

Shannon lập tức làm theo, nhưng quá muộn. Khuôn mặt của Mad Wolf sáng lên và đôi mắt đen u tối của hắn bùng lên một ngọn lửa mà Blade đoán chắc là sự thèm khát.

“Người đàn bà này là ai thế? Nếu nó là của mà, tao sẽ mua nó từ mà.” Nét mặt của Mad Wolf khiến Shannon lạnh sống lưng. “Nó sẽ sinh cho tao những đứa con khoẻ mạnh.”

“Little Firebird (Chim-lửa-nhỏ) không phải để bán.” Ngay từ lúc họ mới gặp nhau, Blade đã đặt cho Shannon một cái tên mang đầy màu sắc của người Anhđiêng, nhưng đây là lần đầu tiên anh đủ can đảm nói lớn cái tên đó.

Shannon sợ hãi cảm nhận được tên chiến binh hung dữ kia đang nói về cô. Cô không thích cách mà đôi mắt đen tối, u ám của hắn chiếu vào mình. Bất giác cô tiến lại gần Blade, tìm kiếm sự bảo vệ từ sự hiện diện của anh.

“Hắn ta đang nói gì thế?”

“Mad Wolf muốn mua cô.” Blade thích thú nói.

“Mua tôi ư? Không ai có quyền sở hữu tôi cả!”

“Tao sẽ trả mày 10 con ngựa,” Mad Wolf hào phóng đề nghị. Theo chuẩn của người Anhđiêng, đó là một lời đề nghị rất rộng rãi.

“Little Firebird không phải để bán,” Blade lặp lại. Lần này không có sự đùa cợt nào trong giọng nói của anh. “Cô ấy là người đàn bà của tôi và tôi sẽ giữ cô ấy lại cho tôi.”

Mad Wolf chỉ cần nhìn khi hắn tiếp tục nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Shannon bằng ánh mắt thèm khát khiến hàm răng cô lập cập va vào nhau. Blade phá vỡ sự im lặng đầy căng thẳng đó bằng cách hỏi, “Chúng tôi đã được tự do đi chưa? Quyền lực của Yellow Dog vẫn còn đủ mạnh để thảo phạt kẻ đã hãm hại cháu trai của ông đấy.”

“Hãy quay lại với đoàn xe hàng và cuộc sống của người da trắng đi, Swift Blade. Mày đã không còn là người Sioux từ lâu rồi. Hãy mang Little Firebird theo, nhưng đừng có lơ là, bởi đây không phải là lần cuối mày gặp tao. Tao đã đi theo đoàn xe hàng nhiều ngày rồi.”

“Anh đã có kế hoạch tấn công đoàn xe hàng,” Blade cáo buộc.

“Có lẽ.” Lời nói của hắn không khẳng định điều gì cả. “Nhắc lại, tao vẫn chỉ đang quan sát chuyến đi thôi.”

“Tại sao anh làm điều đó?”

“Tao không nợ mày một điều giải thích nào cả, Swift Blade. Hãy mang người đàn bà của mày đi trước khi tao quên mày là cháu trai của Yellow Dog và dòng máu của người Sioux vẫn đang chảy trong huyết quản mày.”

Hắn ném cho Shannon một cái nhìn như thiêu đốt, sau đó thúc chân vào con ngựa của hắn và quay đi, cái giọng khô khan sắc mùi chiến tranh của gã đủ lớn để có thể vờ được thần chết. Những người đi theo gã cũng nối gót theo sau, trừ một tên vẫn nấn ná lại đằng sau để đưa ra lời cảnh báo. Blade nhận ra anh ta ngay lập tức, đó là Big Crow (Quạ-lớn), một trong những người bạn của anh khi anh còn sống ở ngôi làng của mẹ mình.

“Hãy cẩn thận với Mad Wolf, Swift Balde. Anh ta rất quyết tâm và kiêu căng. Anh ta sẽ tìm cách để đoạt lấy cái mà anh ta muốn.” Anh chàng liếc một cái đầy ngụ ý về phía Shannon.

“Tại sao anh lại theo hấn, Big Crown? Tôi nhớ Mad Wolf khá rõ. Hấn ta bị chi phối bởi những cơn giận dữ và sự oán hận. Hấn không phải là một thủ lĩnh tốt để những người trẻ tuổi như cậu đi theo.”

“Tôi đi theo Mad Woft bởi niềm tin của tôi cũng giống như anh ta,” Big Crown nói. “Người da trắng sẽ tàn sát chúng tôi nếu chúng tôi không đánh trả.”

Không chờ anh trả lời, người lính trẻ đã thúc ngựa đuổi theo Mad Wolf và người của hấn.

Shannon thở phào nhẹ nhõm, cô dựa vào người Blade. “Họ có quay lại không?” Giọng của cô sợ hãi và hai chân cô run rẩy, bởi cả sự kích thích và sự hãi.

“Đây là đất của người Sioux.” Lời giải thích khó hiểu của Blade không làm cho tâm tư Shannon nhẹ nhõm được bao nhiêu. “Đi nào, tôi sẽ giúp cô lên ngựa. Đã đến lúc quay lại chỗ đoàn hàng rồi.”

“Anh biết những người đó phải không? Có vẻ như là...” Câu nói của cô ngắt quãng, sợ hãi với điều mà cô vừa khám phá ra.

“Họ đến từ ngôi làng của tôi,” Blade thừa nhận.

“Mad Wolf và tôi chưa bao giờ là bạn cả. Anh ta quá kiêu căng và nóng nảy. Anh ta bảo rằng anh ta đã rời khỏi làng và bây giờ đang lãnh đạo một nhóm nổi dậy.”

“Họ sẽ tấn công đoàn xe sao?” Shannon hỏi. Cô nghĩ tới hàng chục phụ nữ và trẻ em vô tội sẽ chết trong cuộc tấn công.

“Có lẽ, nhưng tôi không nghĩ vậy,” Blade trả lời, nhắc Shannon lên yên cương. “Những điều anh ta nói làm tôi tin rằng anh ta chỉ quan sát chúng ta đến và rời đi mà thôi”

Một câu hỏi loé lên trong đầu Shannon, nhưng cô không có cơ hội để hỏi bởi Blade đã nhảy lên con ngựa Warrior và thúc vào cả hai con ngựa để di chuyển. Mọi điều anh muốn bàn luận với Shannon đều rơi vào quên lãng bởi những vấn đề cấp bách hơn.

Tin tức về người Anhdieung đã nhanh chóng lan khắp đoàn xe. Blade đã nhanh chóng gọi những người đàn ông lại sau khi anh và Shannon quay lại và đã đưa ra lời cảnh báo. Thực tế thì

họ đã nghiêm túc thiết lập ngay 1 nhóm ứng chiến để bảo vệ những người di cư nếu chẳng may người Anhđiêng tái xuất hiện. Thậm chí cả phụ nữ cũng được chỉ dẫn cách lắp đạn và bắn súng và những cách thức tốt nhất để có thể tự bảo vệ mình và con cái họ. Blade cũng đã cảnh báo mọi người không nên đi tách rời nhau và yêu cầu mọi người ở trong vành đai an toàn trong phạm vi khu trại mỗi đêm.

Khác với tất cả mọi người, Clive Bailey vẫn thần nhiên 1 cách kỳ lạ trước sự xuất hiện của người Anhđiêng, hắn chế giễu một cách công khai về mối hiểm họa và tỏ ra nghi ngờ về việc xảy ra một cuộc tấn công. Sự vô tình của gã ngay lập tức khiến Blade nghi ngờ. Anh đã nguyên rủa vận may của mình khi không thể tiến hành dò xét cỗ xe của Clive Bailey, bởi anh thực sự tin là anh sẽ tìm được nhiều thứ hơn là hàng hoá và vật dụng ở đó. Có phải Mad Wolf biết Clive Bailey? Mad Wolf và người của hắn có phải là đang bảo vệ cho đoàn xe hàng khỏi các cuộc đột kích khác vì biết là nó đang vận chuyển thứ gì hay không?

Lính gác được tăng gấp đôi vào đêm đó và các trại được dựng ở phía bên trong. Shannon đã ngủ không yên ở bên trong thùng xe cùng với Callie và đứa trẻ. Mưa bão sấm chớp diễn ra cả đêm buộc Howie cũng phải chui vào thùng xe để trú và Shannon có phần nào cảm thấy thoải mái, vì cô chắc là người Anhđiêng sẽ không tấn công trong thời tiết mưa bão thế này.

Những cơn bão thường xảy ra trên thảo nguyên vào mùa xuân và mùa hè, mang sấm chớp làm rung chuyển các cỗ xe. Tuy nhiên, khi trời không đổ mưa trong nhiều ngày, nhất là chuyện đó thường xuyên xảy ra gần đây, thì họ lại phải đối mặt với những đám bụi rác cao tới 6 inch và bị khuấy tung thành những lớp đá, sỏi bởi các bánh xe của các cỗ xe và móng guốc của gia súc.

Khi Shannon thức dậy vào sáng hôm sau, cô nghe được một vài con gia súc đi lạc vì bị cơn bão làm cho sợ hãi và phải mất nhiều ngày để dồn chúng lại. Blade đã dẫn một nhóm đàn ông ra ngoài từ lúc bình minh, và cả Shannon và Callie đều ra tiễn họ, bởi Howie là một trong những người đi cùng Blade. Đoàn xe tiếp tục lăn bánh thay vì ngồi chờ nhóm đàn ông, họ di chuyển dưới sự hướng dẫn của Clive Bailey, kẻ chịu trách nhiệm điều khiển đoàn vì Blade vắng mặt.

Mãi tới quá trưa, những người đàn ông vẫn chưa quay lại cùng gia súc, một nhóm người Sioux đã phi xuống từ những quả đồi mà không hề có sự cảnh báo nào. Họ tiến về phía các toa xe, ra hiệu rằng họ muốn nói chuyện. Các cỗ xe dừng lại và một nhóm những người di cư có vũ trang đã tới sát bên Clive nơi hắn đang đợi tên cầm đầu nói chuyện. Shannon nhận ra Mad Wolf

ngay lập tức và cô di chuyển tới rìa đám đông để nghe được rõ hơn. Cô đã choáng váng khi Mad Wolf nói với Clive bằng thứ tiếng Anh lơ lớ nhưng rõ ràng dễ hiểu.

“Bọn tôi không ở đây để làm hại tới các người,” Mad Wolf tuyên bố.

“Tôi hy vọng là không,” Clive đáp, “đoàn xe này có những hàng hoá có giá trị đối với Pháo đài Laramie.” Ánh mắt gã gặp ánh mắt Mad Wolf đầy thấu hiểu. “VẬY anh muốn gì? Chúng tôi có những loại hàng hoá mà có thể anh hứng thú.”

Mad Wolf ra hiệu cho một trong những chiến binh, tên này lập tức phi về phía trước dẫn theo một loạt các con ngựa. “Một sự trao đổi là điều mà tôi mong muốn. Tôi đề nghị đổi 10 con ngựa để lấy Little Firebird.”

“Little Firebird?” Clive bối rối lặp lại.

“Little Firebird sẽ sinh cho tôi những đứa con trai khoẻ mạnh,” Mad Wolf nói. Đến lúc này thì Clive đã thực sự bối rối.

Nhưng Shannon thì biết chính xác Mad Wolf đang nói tới cái gì và cô bắt đầu lùi lại. Sự dịch chuyển đó đã đánh động Mad Wolf, hắn vươn tay và chỉ ngay vào Shannon. “Người đàn bà có mái tóc màu lửa là Little Firebird. Tôi muốn mua cô ta. 10 con ngựa là một lời đề nghị hào phóng.”

“Không!” Giọng nói của Shannon khiến tất cả mọi cặp mắt đều hướng vào cô. “Mua bán người là trái pháp luật.”

“Người Sioux có luật riêng của họ,” Mad Wolf nói lớn.

“Nghe đây,” Clive quát lên, cảm thấy chao đảo. “cô Brinigan không thể mua được bằng bất cứ giá nào.”

Mad Wolf trông thản nhiên với những lời nói của Clive. “Tôi có không thể đợi,” (can mà, ko phải Can’t) hắn gầm lên. Lời nói của hắn hung hăng và đầy kiêu ngạo. “Little Firebird phải thuộc về tôi.”

“Anh đang làm gì ở đây thế, Mad Wolf? Tôi đã nói với anh, Little Firebird là của tôi và không phải để bán.”

Trong lúc những kẻ di cư đang hướng hết vào đám người Anđiêng thì Blade và những người khác đã về mà không ai biết. Anh tiến về phía Mad Wolf đúng lúc để nghe thấy yêu sách đầy lảng mạ của hắn. Blade nói bằng tiếng Sioux, gương mặt anh cứng đờ và không khoan nhượng.

“Có lẽ Little Firebird sẽ thích tao hơn,” Mad Wolf kiêu căng nói.

“Shannon!” Blade quát lên bằng tiếng Anh. “Tới đây.”

Mọi cặp mắt đều dồn vào Shannon khi cô đi tới bên cạnh Blade bằng đôi chân mềm oặt. Dù bên trong cô đang rối bời và cảm cô đang run rẩy, nhưng đôi mắt của cô không hề dao động khi nhìn tên thủ lĩnh hung dữ đang đối mặt với Blade. Chỉ có tầm vóc to lớn và bàn tay của Blade đặt trên vai cô mới đem lại sự can đảm cho cô.

“Mad Wolf đã đề nghị 10 con ngựa cho cô,” anh nói một cách cẩn thận bằng tiếng Anh để cho kẻ nổi loạn không bị hiểu lầm.

Cánh mũi của Shannon phập phồng và đôi mắt cô loé lên tia lửa màu xanh. “Tôi không phải là thứ để bán.” Sự thách thức trong cách cô hếch cằm lên chỉ làm tăng khát vọng của Mad Wolf và lòng quyết tâm của hắn với cô.

“Trong số những người của ta, ta là kẻ được ngưỡng mộ nhất,” hắn khoe khoang, ngực ưỡn ra một cách tự đắc. “Cô và những đứa con cô mang lại cho ta sẽ được chăm lo tốt.”

Sao hắn dám sắp đặt một cách kì quái như thế! Shannon giận điên lên. Cô định mắng vào mặt hắn thì Blade thì thầm vào tai cô, “Đừng có lảng mạ hắn, Shannon, hắn rất nghiêm túc về vấn đề này.”

Blade đã nhanh chóng nhận ra cơn giận dữ của Shannon và lời cảnh cáo của anh đã ghìm cô lại. Cô thận trọng liếc về phía Mad Wolf, nhận ra có quá nhiều điều phụ thuộc vào câu trả lời của cô. Những người di cư cũng biết điều đó, bởi nỗi sợ hãi của họ đang hiện lên trên mặt. Hầu hết đều nhận thấy sự từ chối của Shannon sẽ đem tới một sự trả đũa ngay lập tức. Thậm chí cả người của Mad Wolf cũng cảm nhận được rằng kết quả của cuộc viếng thăm này chỉ phụ thuộc vào sự đáp lại của Shannon.

Lựa chọn lời nói một cách cẩn thận, cô đáp, “Tôi rất vinh dự bởi lời đề nghị của ông, Mad Wolf, nhưng tôi không thể chấp nhận.”

Mad Wolf cứng người lại, đôi mắt hẩn nheo lại một cách thâm độc khi nhìn chăm chăm vào Blade. “Swift Blade nói đúng. Cô đã lựa chọn. Nhưng ta không chấp nhận điều đó.”

Quay trở lại, hẩn ra hiệu cho người của mình và tất cả ầm ầm kéo đi ngang qua vùng thảo nguyên tiến về phía những ngọn đồi lân cận, những tiếng thét hiệu chiến của họ vẫn dội lại với một nỗi sợ lạnh người.

“Shannon, tất cả những điều này là sao?” Callie muốn biết. Nín thở với nỗi sợ hãi, cô nhìn Shannon tò mò. Cô không phải là người duy nhất muốn biết mà tất cả những người trong đoàn đều vây quanh lấy Shannon yêu cầu một lời giải thích.

“Mad Wolf thích Shannon,” Lời giải thích ngắn gọn của Blade đã cứu Shannon khỏi không phải trả lời.

“Hẩn ta có quay lại nữa không?” một người đàn ông hỏi.

“Tôi không nghĩ thế,” Blade nói dối, “nhưng sẽ chẳng mất gì nếu tiếp tục duy trì sự phòng vệ và tăng cường cảnh giác.” Anh không mong muốn làm họ sợ hãi nhưng cũng không muốn họ không có sự chuẩn bị nào. Anh biết rằng nếu anh cũng muốn Shannon nhiều như Mad Wolf thì không có gì có thể giữ anh tránh xa cô.

“Mad Wolf sẽ không tấn công đâu,” Clive Bailey điềm tĩnh đoán. “Chúng ta đông hơn đám người đó bốn lần. Chúng có thể cố ăn cắp gia súc của chúng ta nhưng chúng không ngốc. Quay trở lại xe của mọi người đi và chúng ta lên đường nào.”

Đám đông miễn cưỡng giải tán, nhưng Blade vẫn nán lại sau cùng để nói với Clive. “Cái gì khiến ông có thể chắc chắn một cách chết tiệt rằng người Sioux sẽ không tấn công thế?”

“Chỉ là tôi biết điều đó,” Clive nói một cách bí ẩn.

“Ông đã gặp Mad Wolf trước đây à?”

“Hãy làm công việc mà anh được trả tiền để làm và đừng chất vấn tôi xét đoán của tôi,” Clive trả đũa. “Đi nào Shannon. Tôi sẽ đưa cô quay trở lại xe.”

Blade trông như thể muốn phản đối, nhưng khi anh không làm thế thì Shannon chỉ nhún vai và quay đi. Ánh mắt anh dõi theo cách hông cô di chuyển thật duyên dáng, đầu cô ngẩng cao, và

đột nhiên, anh chợt mong muốn được ôm cô trong tay, mang cô tới một chỗ vắng vẻ nào đó và làm tình với cô một cách dịu dàng vô tận. Có điều gì đó về Shannon Brinigan khơi gợi sâu trong tâm hồn anh bất chấp thực tế là cô khinh thường anh. Cô đã biết anh là một người lai, cô sẽ làm gì nếu khám phá ra anh đã từng chiến đấu với người Yankee? Cô gái miền Nam quyến rũ nhưng kiêu kỳ của đã hơn 1 lần thể hiện lòng căm thù với người Yankee rồi.

Shannon hối hả di chuyển, mái tóc xoăn màu nâu xoã tung bồng bềnh, cô cảm thấy hài lòng với cái cách mà cô đặt tên nổi loạn Mad Wolf vào đúng vị trí của hấn. Nhưng vì một lí do nào đó mà Blade có vẻ lãnh đạm và lo lắng. Sự cau có xuất hiện thường trực trên mặt anh, đặc biệt là khi Clive Bailey ở gần. Cô mơ hồ tự hỏi về những lời nói đầy ẩn ý của Mad Wolf. Những điều nào Blade nói là thật? Ánh mắt của Mad Wolf chĩa vào Blade trước khi rời đi là minh chứng hùng hồn về sự ghen tị và lòng căm thù. Blade đã nói gì với Mad Wolf khiến anh ta ghen tức như thế? Thở dài mệt mỏi, Shannon trèo lên thùng xe cùng với Callie khi Clive đội mũ lên và quay đi. Có quá nhiều mâu thuẫn xung quanh Blade mà cô có khi phải mất cả đời còn lại nếu muốn hiểu được chúng.

Sợ hãi, Shannon nhận ra những suy nghĩ của cô đang dẫn tới đâu và thấy mình tái nhợt. Phần đời còn lại của cô ư? Với một gã người lai á? Nực cười!

Chương 5

Đoàn xe hàng tiếp tục cuộc hành trình dọc theo sông Platte. Mad Woft không thấy xuất hiện trở lại nữa, điều đó khiến Shannon thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Hai lần các toa xe chở thư được hộ tống bởi 08 hoặc 10 kỵ binh từ Fort Laramie đi qua và nhận được đôi cái vẫy tay và ít lời hò reo từ những người trong đoàn.

Ở đoạn này, chiều rộng của lòng sông trải dài nửa dặm và mực nước chỉ sâu khoảng ba tấc rưỡi. Shannon thấy ngạc nhiên bởi đồ đạc, di vật, và vàng bạc mà những người di cư sử dụng trên suốt dọc đường giờ lại không cần thiết nữa. Họ đi qua một công sự lợp gỗ nhỏ dùng để giao thương, rồi băng ngang qua một dòng suối đổ vào sông Platte. Phấn khích dâng cao khi họ đặt chân đến trạm Plumb Creek, điểm dừng chân duy nhất giữa Pháo đài Kearney và Julesburg, và cũng từng là trạm dừng của các tuyến xe ngựa và thư từ. Họ chỉ ở lại đó một đêm, và hồi tưởng lại vào năm 1864 đã có khoảng 12 người dân của trạm đã bị giết và bị lột da đầu bởi những người Sioux làm loạn.

Họ tiếp tục đi tới Cottonwood Springs, một nơi dựng trại lí tưởng cách 80 dặm về phía tây của Fort Kearney. Việc đi xa đến thế mà không gặp phải một rủi ro nào thật đáng để tổ chức ăn mừng, và sau bữa ăn tối, các cây đàn đều được gom lại ở giữa khu trại và rất nhanh chóng những người khiêu vũ đã bắt đầu nhịp chân và xoay người một cách thoải mái vui vẻ. Thậm chí cả những người không biết nhảy cũng giậm chân và vỗ tay theo nhạc. Lấy lại nhịp thở giữa các điệu nhảy, Shannon nhìn xung quanh và nhận ra sự vắng mặt đáng ngờ của Blade. Sau đó cô để ý thấy Clive Bailey đang đứng cách cỗ xe của hấn một quãng ngắn, khuôn mặt trông thật cau kỉnh. Người lái xe của hấn, Olson, đã được phân công trực tối nay và Clive trông có vẻ không muốn rời xa chiếc xe hàng, dù hấn xem chừng lại thích tham gia cuộc vui ồn ào hơn.

Đột nhiên Shannon thấy một thứ khiến tim cô đập mạnh trong lồng ngực. Một bóng đen xuất hiện từ màn đêm và nhảy vào trong cỗ xe của Clive. Chỉ vài giây sau, cái bóng đen đó đã hoà mình vào không gian tối thui bên trong.

Sự chú ý của Clive đang tập trung ở chỗ những người đang khiêu vũ, gã dường như chẳng

hề chú ý đến chuyện này. Chẳng lẽ cô là người duy nhất đã nhìn thấy điều gì đang xảy ra ư? Shannon bắn khoản tự hỏi. Cô chắc rằng Blade vẫn đang tiếp tục công việc dò xét bí ẩn của mình trên mỗi xe hàng và lấy làm ngạc nhiên vì sự liều lĩnh của anh.

Cô đang chuẩn bị quay đi thì trông thấy Clive trở nên trầm ngâm, sau đó dừng lại trước cửa sau xe như thể chưa quyết định được là nên vào hay không. Mọi giác quan của Shannon đều thét lên lời cảnh báo, một cách kì lạ là cô không muốn để Clive biết về hành vi đáng ngờ của Blade. Cô không biết đang có chuyện gì nhưng trong hai người đàn ông thì cô tin Blade hơn là Clive. Nhưng nếu cô không hành động nhanh thì Blade có thể sẽ gặp rắc rối lớn. Có điều gì đó bên trong cô buộc cô hành động một cách vô thức mà không hề nghĩ đến hậu quả của nó.

“Clive, anh không nhảy với tôi sao?”

Clive quay lại, một nụ cười chậm chạp nở trên đôi môi mỏng dính của gã. Gã không thể tin vào vận may của mình khi trông thấy Shannon đang tiến lại và mời gã nhảy.

Blade chỉ mới vừa chui vào xe của Clive Bailey, chắc chắn là anh sẽ tìm thấy vũ khí nhưng cần phải có chứng cứ đầy đủ. Pháo đài Laramie chỉ còn cách vài ngày đi đường nữa thôi và thời gian thì không còn nhiều. Blade biết anh đang đánh cuộc với vận may của mình, nhưng anh đã đợi chờ một thời gian dài chỉ để chớp lấy một cơ hội như thế này. Clive Bailey cảnh giác kém hơn Olson, thế nên Blade đã bất chấp hiểm nguy nhảy vào xe trong khi tâm trí hẳn đang tập trung ở một nơi nào đó khác.

Sự phấn chấn tràn dâng trong Blade khi anh khám phá ra một đáy phụ ở gầm của cổ xe. Nhưng niềm vui đó không kéo dài lâu. Cái bóng của Clive đã đổ dài ở phía đuôi xe đang mở và Blade lạnh người, nhận thức một cách đầy đủ điều gì sẽ xảy ra nếu như anh bị phát hiện đang lén lút bên trong các toa xe, đặc biệt là toa xe của Clive Bailey. Thân phận con lai của anh đã đưa anh vào một vị thế nguy hiểm. Chỉ cần một chút sơ sẩy thôi là anh sẽ tự đưa mình tới giá treo cổ ngay. Người ta thường ít tin dùng những loại người như anh ở một nơi như thế này. Bên cạnh đó, Bailey chắc sẽ biết chính xác vì sao Blade lại dò xét toa xe của gã và gã chắc chắn sẽ không để anh sống sót đủ lâu để khoe khoang về điều đó. Vào giây phút mà Blade gần như sẵn sàng chấp nhận việc bị phát hiện ra thì một giọng đưa đẩy đã thu hút sự chú ý của Bailey.

“Clive, anh không nhảy với tôi hả?”

“Sao không chứ, Shannon,” Blade nghe thấy Clive đáp. “Làm sao mà tôi có thể từ chối một

yêu cầu dễ thương thế này chứ?”

Tiếng bước chân lạo xạo trên nền đất ngày càng xa dần và Blade lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Shannon không biết rằng cô vừa mới cứu mạng anh. Có phải cô cố tình làm thế hay là cô thực sự muốn nhảy cùng với Clive Bailey? Anh lắc đầu xua ngay những suy nghĩ đó và nhanh chóng tập trung trở lại với cái gầm xe phụ. Hy vọng rằng tiếng động sẽ bị át đi bởi tiếng đàn, anh cạy tấm ván sàn và luồn tay vào phần để mở. Anh nín thở khi ngón tay anh chạm phải nòng của một khẩu súng trường, một, rồi đến hai, ba khẩu súng khác. Rõ ràng toàn bộ gầm xe là một cái kho chứa vũ khí. Và anh dám cá nguyên cả cánh tay phải của mình rằng Mad Woft biết điều này!

Blade cẩn thận đẩy lại tấm ván sàn và lặng lẽ rời đi như khi anh đột nhập vào.

“Cám ơn cô vì điệu nhảy, Shannon,” Clive nói, tiến về phía cỗ xe của hắn. Hắn rất muốn ở lại và giữ Shannon trong tay, nhưng hắn ghét việc phải bỏ lại chiếc xe mà không có sự bảo vệ nào. Gã không tin vào tên lai to mồm đó. Thực tế là gã chẳng tin tưởng bất kỳ ai trong cái đoàn xe hàng này. Bất kỳ ai, kể cả gã người lai, đều có thể là người của chính phủ cài vào và đồng vũ khí mà gã cất giấu bên trong cỗ xe đáng giá bằng cả một gia tài chứ nhỏ nhỏ.

Tim Shannon thót lại khi Clive lách về phía cỗ xe hàng. Dù vẫn tập trung quan sát nhưng cô vẫn chưa thấy Blade rời khỏi cỗ xe của Clive và cảm giác cho cô biết là anh vẫn còn ở bên trong để tìm kiếm thứ gì đó mà có Chúa mới biết. Cô không thể để Clive quay trở lại xe lúc này và khám phá ra bất kỳ việc bất chính nào mà Balde đang làm.

“Anh phải đi rồi sao?” cô hỏi, khiến Clive ngạc nhiên. “Đêm nay quả thật là đẹp và tôi lại đang có hứng muốn đi dạo một chút.”

Clive như không tin vào tai mình. Gã đã bỏ ra nhiều tuần chỉ cố để tìm cách gần gũi với Shannon Brinigan mà không đạt được kết quả. Vì thế gã đâu thể nào ngờ đi lời đề nghị đột xuất này, gã nhanh nhẩu đáp. “Tôi rất hân hạnh, Shannon. Tôi không muốn cô đi dạo một mình trong khu vực của những người Anhđiêng.”

Thực ra Clive không cho rằng những người Anhđiêng vẫn còn ẩn nấp trong khu vực này, nhưng gã nghĩ chẳng tội vạ gì khi dọa cho Shannon sợ một chút. Hắn đưa tay cho cô và họ cùng đi dạo ra phía ngoài vòng bao của các cỗ xe, cẩn thận quanh quẩn trong phạm vi canh gác và các cỗ xe. Bầu trời đêm tối đen chỉ có ánh sáng le lói của các ngôi sao, và Shannon bắt đầu cảm

thấy ý tưởng đi dạo một mình với Clive Bailey quả là không khôn ngoan chút nào. Cô vừa định đề nghị quay lại thì đã cánh tay của Clive đã choàng qua eo cô.

“Tôi rất vui vì cuối cùng em cũng tỉnh trí,” Clive nói. Giọng tự mãn của hắn khiến Shannon sồn gai ốc. “Lúc đầu tôi đã nghĩ em thích (sweet on: phải lòng ai) thằng con lai đó, nhưng nó không xứng với em. Tôi biết nó là một kẻ cục súc đẹp trai, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một thằng man rợ.”

Shannon lạnh người, nhận ra mình đã gây ra một sai lầm nghiêm trọng. “Hãy bỏ tay ông ra khỏi người tôi mau.”

“Chuyện gì vậy, em yêu? Đừng xấu hổ thế chứ, chính em là người rủ tôi ra đây mà. Chúng ta đang ở riêng với nhau. Mọi người đều đang bận nhảy múa vui vẻ. Thêm nữa, đám cỏ cao sẽ che cho chúng ta rất tốt.” Gã bắt đầu kéo cô xuống nền đất, đẩy cô xuống phía dưới gã.

“Clive, không!” Shannon kiên quyết chống cự. “Tôi sẽ la lên đấy!”

Clive có vẻ bối rối. Đây không phải là điều Shannon muốn ư? Phản xạ tự nhiên, gã đưa tay bịt miệng cô. “Cô đang tính chơi trò gì vậy?” Gã giận dữ rít lên bên tai cô. “Tại sao cô lại mời tôi ra đây với cô nếu không phải là vì chuyện này? Hãy nằm xuống, và tỏ ra ngoan ngoãn nào, tôi sẽ cố để cho cô sáng khoái. Nhưng nếu cô làm tôi bực mình, tôi sẽ chỉ chăm lo đến mình và mặc kệ cô đấy.”

Những tiếng kêu tuyệt vọng tắc nghẹn trong cổ cô và cô lắc đầu dữ dội hết bên này đến bên kia. Chuyện ban đầu trông như thể là một ý tưởng tốt thì nay lại biến thành cơn ác mộng. Sao cô không bỏ quách Blade để anh tự xoay sở một mình nhỉ? cô tự hỏi trong khi vẫn kiên quyết chống lại Clive. Dấn thân vào một công việc nguy hiểm, Blade hẳn đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận hậu quả cho mình. Vậy tại sao, tại sao mà cô lại nghĩ rằng mình có thể giúp được anh chứ?

Thình lình, sức ép trên môi cô được giải phóng và Shannon hít một hơi dài. Dù không nhìn thấy anh, nhưng cô cũng biết là Blade đã tìm ra cô kịp lúc để cứu cô thoát khỏi Clive, đây là lần thứ hai kể từ khi đoàn xe rời khỏi Independence.

Cô đã sai lầm chết người.

Sự thật đúng là Clive không còn đè cô xuống nền đất nữa, nhưng thay vào đó lại là một kẻ

đáng sợ hơn nhiều. Một chiếc mặt nạ gớm ghiếc xuất hiện phía trên cô, đường sơn vằn vện, hàm răng trắng ớn nổi bật trên làn da màu đồng sậm. Cô sợ hãi khi nhận ra cái khuôn mặt đó, Shannon hét lên, ngay lập tức miệng cô bị bịt lại bởi bàn tay thô dày của Mad Woft. Một con quỷ lại được thay thế bằng một con quỷ khác!

Mad Woft không nói gì, chỉ cười một cách khoái trá khi thấy dễ dàng bắt được Shannon như thế. Hắn đã nghĩ việc cướp người đàn bà của Swift Blade ngay dưới mũi gã sẽ rất khó khăn, nhưng Wakan Takan, linh hồn của Ngài chắc chắn là đã ủng hộ hắn khi mang Little Firebird tới cho hắn. Hắn nhanh chóng lèn qua đám cỏ cao, bắt Shannon theo, bàn tay vẫn còn bịt miệng cô. Hắn ném một cái nhìn khinh bỉ tới thân hình của Clive Bailey đang nằm sấp trên cỏ. Cú đánh của hắn sẽ không làm Bailey chết, nhưng hắn sẽ làm vậy nếu có bất kỳ gã nào dám ra đây với người đàn bà mà hắn mơ ước.

Sự chống cự của Shannon chẳng thấm vào đâu so với sức mạnh của một chiến binh Sioux. Từ góc mắt mình, cô thoáng thấy thân thể của Clive Bailey đang nằm sõng soài trên nền đất. Cô biết gã chưa chết, bởi gã vẫn rên rỉ và quẫy đạp ra xung quanh. Cô mơ hồ tự hỏi tại sao người có nhiệm vụ canh gác lại không báo động nhưng rồi ngay sau đó cô đã biết. Olson đang nằm trong một vũng máu, với chiếc rìu vẫn còn cắm ngập trên lưng.

Bên ngoài phạm vi của khu trại, đoàn người của Mad Woft đang chờ sẵn cùng với những con ngựa. Ném Shannon lên trên con ngựa của mình, hắn nhảy lên ngay đằng sau cô và thúc cho con ngựa phi nước đại trước khi Shannon kịp lấy lại hơi thở. Tiếng hét của cô cất lên quá muộn, và bị bạt đi theo tiếng gió và tiếng cú ăn đêm.

Blade thông dong trở lại với đoàn người di cư ở giữa khu trại. Trán anh nhăn lại vì lo lắng khi anh không thấy dấu hiệu nào của cả Clive Bailey hay Shannon. Anh đã định bỏ đi ngay để tìm họ nếu Nancy Wilson không sán lại gần và lôi anh vào cuộc chuyện trò. Cuối cùng thì anh cũng cố gắng thoát được ra, nhưng Shannon vẫn chưa thấy xuất hiện trở lại, và một linh cảm tệ hại đã chụp xuống anh.

Blade đã tìm kiếm kĩ càng quanh khu trại sau khi thoát khỏi Nancy Wilson, cô nàng có vẻ bất đắc dĩ khi để anh đi. Đôi mắt cô ả gọi lên một vẻ dĩ thoã, và cả cơ thể ả đều tỏ ra mời gọi, cám dỗ. Nhưng Blade còn có những thứ khác cần bận tâm hơn. Shannon và Clive không có ở chỗ nào trong khu trại, anh chắc chắn về điều đó. Có khi nào con chồn nhỏ đó đã dụ Clive đi ra

ngoài thảo nguyên vì một lí do nào đó không? anh điên cuồng tự hỏi. Chả lẽ cô không biết rằng gã đó nguy hiểm thế nào ư? Cô đã một lần thoát khỏi sự kiểm soát của Clive chỉ trong đường tơ kẽ tóc, vậy sao cô vẫn còn cố tình lôi kéo, dụ dỗ gã lần nữa?

Chỉ đến khi có ai đó thét lên, kéo theo đó là một sự hỗn loạn và một đoàn người tiến về phía các cỗ xe. Đôi chân dài của Blade sải nhanh, anh vạch ra một đường đi xuyên qua đám đông, trái tim tưởng như trời lên đến tận cổ khi anh nhìn thấy Clive Bailey đang bước đi loạng choạng giữa hai xe hàng.

“Người da đỏ!” Clive thở hổn hển, hai đầu gối gã sụp xuống.

Sự sợ hãi lan nhanh, cả đoàn người láo nháo chạy về phía xe của mình để tìm kiếm vũ khí. Blade nhanh chóng kiểm soát tình hình, anh phái những người đàn ông tới những trạm canh và đưa ra mệnh lệnh cho những người còn lại. Sau đó anh quay lại phía Clive, gương mặt anh tột cùng giận dữ.

“Shannon có đi với ông không?”

“Cô ta vẫn chưa quay lại ư?” Clive chuyển choáng hỏi.

Gã sờ lên chỗ máu đang chảy ra từ vết thương nhỏ trên đầu, và cảm thấy mình cực kì may mắn là vẫn còn sống sót. Thật tình mà nói là gã chả bận tâm tới Shannon. Thêm nữa, gã nghĩ họ an toàn trước các cuộc tấn công của người Anhđiêng do sự liên minh với Mad Woft. Nếu gã biết Mad Woft đứng đằng sau vụ này, thì tên vô lại đó sẽ phải trả một cái giá cắt cổ, nhiều hơn những gì mà hắn dự tính nếu muốn rỏ tay vào những khẩu súng lựu này.

“Mad Woft!” Blade gầm lên, mắng nhiếc Clive với cơn giận dữ điên người. “Tên khốn khiếp! Ông đã để Mad Woft mang Shannon đi! Ông biết là Mad Woft thèm muốn cô ta mà vẫn mang cô ta ra khỏi khu trại hả?”

“Shannon muốn đi dạo,” Clive cố gắng giải thích, hắn lùi ra xa để tránh cơn cuồng nộ của Blade. “Tôi chỉ hộ tống cô ta thôi. Bên cạnh đó, chúng ta không chắc là Mad Woft đã bắt Shannon.”

“Olson chết rồi!”

Câu chửi thề vượt ra khỏi môi Blade.

Một trong những người đàn ông vừa mới quay lại từ cuộc tìm kiếm quanh khu trại đã thông báo về cái chết của Olson. Tin tức lan nhanh trong đám dân di cư kèm theo sự sợ hãi.

“Anh còn tìm được cái gì khác nữa không, Joe?” Blade hỏi, giọng anh thấp và lạnh lạnh.

“Không có gì, tất cả chỉ có vậy.”

“Có dấu hiệu gì của đám phản loạn không?”

“Nếu họ đã ở đây thì giờ họ cũng đã rút hết rồi,” Joe nói một cách nghiêm trang. “Chúng tôi đã tìm thấy cả một vùng cỏ bị rạp hết xuống. Có thể do những người Anhđiêng làm.”

“Blade, tôi không thể tìm thấy Shannon!” Callie lo lắng. Cô đã tìm kiếm Shannon nhưng không thấy cô ở đâu cả. “Cô ấy có thể ở đâu được chứ?”

Nỗi đau trào lên đôi mắt đen hoang vắng của Blade, miệng anh mím lại một cách dữ tợn. “Tôi sợ là Mad Woft đã bắt cô ấy đi.”

“Ôi, chúa ơi!” Callie nức lên, níu lấy cánh tay Blade. “Hắn ta sẽ làm gì cô ấy?”

“Chúng ta đều biết là hắn muốn Shannon. Điều tệ nhất mà hắn có thể làm là cưỡng bức cô ấy trở thành vợ hắn. Tôi đoán là hắn sẽ không làm hại cô ấy,” Blade nói, cố gắng che giấu nỗi sợ của chính anh. Anh biết rõ Mad Woft, biết cái mà hắn có thể làm. Anh cũng biết rõ Shannon cùng tính nóng nảy của cô, rằng cô có thể khiến cho Mad Woft bị chọc tức một cách nhanh chóng đến thế nào. Anh cầu sao có thể tìm thấy cô trước khi quá muộn.

“Ôi, Blade, anh không thể làm cái gì đó ư?” Callie rên rỉ. Cô tuyệt vọng muốn được nghe từ anh một lời đảm bảo.

“Tất nhiên là tôi sẽ làm điều gì đó,” Blade nói sít sao. “Ngay khi tôi nói chuyện với những người đàn ông, tôi sẽ đi kiếm Shannon.”

“Thế còn đoàn xe hàng thì sao?” Clive nhảy bổ vào nói. “Anh đã được trả tiền để đưa chúng tôi tới Fort Laramie.”

“Bây giờ mọi người đã đi tới gần Fort Laramie đủ để có thể tự hoàn thành nốt cuộc hành trình,” Blade đáp trả ngắn gọn. “Cứ giảm bớt tiền của tôi nếu ông muốn, nhưng không có điều

gì hay ai có thể cản trở tôi đi tìm Shannon Brinigan cả.” Anh quay người bỏ đi.

“Cám ơn anh, Blade,” Callie gọi với theo anh. “Tôi biết là anh sẽ tìm được cô ấy.”

Ngồi ở phía trước Mad Woft, Shannon cảm thấy thật khó mà tỉnh táo. Họ đã cưỡi ngựa suốt đêm, không hề dừng lại. Nếu cánh tay Mad Woft mà không vòng quanh để giữ cô trên con ngựa, chắc chắn là cô đã té xuống rồi. Không biết Blade có huy động đội tìm kiếm và đuổi theo cô không? cô tự hỏi. Họ có thể tìm được cô không? Giờ họ chắc là đã nhận ra sự biến mất của cô rồi. Clive sẽ nói với họ sau khi gã quay trở về khu trại. Mad Woft định làm gì cô thế không biết?

Tới giữa buổi sáng thì Shannon đã tựa vào ngực của Mad Woft ngủ gà gật thay vì cố tỉnh táo để duy trì sự cảnh giác. Một cú sóc nảy người khiến cô nhận ra cô không còn di chuyển nữa. Mad Woft đã giật dây cương của con ngựa để dừng lại và đôi mắt của Shannon tròn xoe khi thấy hàng tá người Anđiêng đang đứng quanh cô. Giật mình, cô nhận ra rằng Mad Woft đã mang cô tới ngôi làng của hân. Cô hoảng hốt. Làm sao mà cô có thể hy vọng được cứu thoát khỏi một ngôi làng đầy những kẻ hoang dã cơ chứ?

“Xuống đi!” Mad Woft rống lên, kéo cô một cách thô bạo từ lưng của con ngựa. Shannon rớt ạch xuống đất, sau đó cô từ từ đứng dậy.

Những người đứng xung quanh đã tỏ ra không đồng tình khi Mad Woft tóm lấy mái tóc dài của cô, kéo cô về phía một trong những túp lều nằm rải rác phía khu rừng. Họ nhanh chóng tới bên một túp lều sáng màu, một người đàn ông già nhăn nhoe bước ra, giơ bàn tay ra chào đón. Dù khuôn mặt của người Anđiêng già nua này hằn sâu những nếp nhăn, nhưng bộ trang phục được khoác đầy kiêu hãnh trên người ông cho biết ông là người lãnh đạo của ngôi làng. Đôi mắt ông không hề có dấu hiệu tuổi tác, mà thay vào đó là sức sống và sự tinh anh.

Mad Woft chỉ đứng lại khi một người phụ nữ bước ra từ ngôi lều đằng sau vị trưởng làng. Trẻ hơn người tù trưởng, sắc đẹp của bà thật sung mãn và không hề phai nhạt dưới thời gian. Mảng tóc xám ở thái dương làm mờ đi màu đen tuyền trên mái tóc, đôi mắt đen của bà trông triu mến đầy thương cảm. Người trưởng làng nói với Mad Woft bằng tiếng Sioux.

“Chúng ta đã không nhìn thấy anh nhiều mùa trắng rồi, Mad Woft.” Vì một lí do nào đó mà người trưởng làng vẫn chưa lưu tâm đến sự có mặt của Shannon. “Phần lớn trai trẻ của làng đã biến mất.”

Vài người trong đám nổi loạn của Mad Woft cúi đầu hối lỗi, nhận ra rằng lẽ ra họ nên dành thời gian để săn bắn và chăm sóc gia đình hơn là đi cướp bóc và giết người.

“Phải có ai đó đuổi bọn Mắt Trắng ra khỏi vùng đất của chúng ta chứ, Yellow Dog (Chó-vàng),” Mad Woft thô lỗ đáp. “Những người già đã qua cái thời của họ rồi, và hãy nhường lại cho những chiến binh trẻ để họ cứu lấy mọi người. Đã đến lúc cần có một người lãnh đạo mới. Không ai có thể đấu lại tôi. Sức mạnh và lòng can đảm của tôi khiến tôi là sự lựa chọn hợp lý.”

Những lời nói cộc cằn của hắn khiến người phụ nữ đứng bên cạnh Yellow Dog nổi giận. Bà hắn đã lên tiếng mắng nhiếc nếu Yellow Dog không ra đấu cho bà im lặng.

“Một ngày nào đó lòng kiêu hãnh sẽ giết chết anh, Mad Woft,” Yellow Dog nói. “Ta mong rằng tới lúc đó người của chúng ta sẽ lựa chọn một người lãnh đạo sáng suốt, một người sẽ hiểu được một điều rằng tương lai của chúng ta phụ thuộc vào chính khả năng chung sống hoà bình với người da trắng. Khi cháu trai của ta quay lại, nó sẽ bảo anh điều ta nói là sự thật.”

“Swift Blade đã phản bội lại giống nòi. Nó đã sống theo luật của người da trắng. Nó đã chiến đấu trong chiến tranh của người da trắng.” Mad Woft cay độc nói.

“Đừng nói về con trai của tôi như vậy!”

Shannon kinh ngạc khi thấy người phụ nữ Anhđiêng đáng mến tiến lên, giọng nói đã không thể nào giữ được bình tĩnh. Shannon thắc mắc không biết là Mad Woft đã nói gì mà khiến bà giận dữ như vậy.

“Đừng để những lời của Mad Woft làm con giận dữ, Singing Rain (Giọt-mưa-hát),” Yellow Dog nói, đưa tay lên cản bà lại. “Những người trẻ tuổi thì thường hăng máu và chóng kết tội.”

Sau đó sự chú ý của Yellow Dog chuyển sang Shannon, vẫn đứng lặng yên đầy cảnh giác từ lúc mới xuất hiện. Cô không hề run sợ trước cái nhìn xét nét của người trưởng làng già nua; đôi mắt màu xanh trong sáng của cô thể hiện sự kính trọng cùng với một chút hiếu kì và kính sợ đối với ông.

“Người đàn bà này là tù nhân của tôi,” Mad Woft đáp, trả lời cho sự thắc mắc của Yellow Dog.

“Như thế có khôn ngoan không?” Yellow Dog hỏi. “Cô ta ở đâu tới? Ta sợ sự bốc đồng của anh một ngày nào đó sẽ mang tới rắc rối cho cả làng.”

“Little Firebird là một trong những thành viên của đoàn xe đang đi qua đất của chúng ta,” Mad Woft tuyên bố. Môi hắn cong lên trong tiếng gầm gừ khi hắn nghĩ lại việc hắn đã dễ dàng bắt được cô như thế nào.

“Little Firebird đã có chồng chưa?” Singing Rain xen vào, trái tim dịu dàng của bà cảm mến ngay với cô gái trẻ không may mắn này.

“Tôi sẽ là chồng của Little Firebird.” Mad Woft vỗ mạnh vào ngực như để nhấn mạnh lời nói của hắn. “Đêm nay cặp đôi trắng nõn của cô ta sẽ quấn lấy tôi và tôi sẽ cho cô ta một đứa con trai.”

Nếu như Shannon hiểu được những lời nói của hắn, cô sẽ muốn trút toàn bộ cơn giận của mình lên gã đàn ông thô bỉ đó.

Biết rằng hiện giờ, ông không có đủ quyền uy lên các chiến binh trẻ, những kẻ đang cơn khát máu người da trắng, vì thế Yellow Dog đã không ngăn cản khi Mad Woft bắt đầu kéo Shannon đi. Nhưng cô lại chống cự kịch liệt.

“Không! Anh muốn làm gì tôi?” Cô kêu lên thất thanh, trì chân lại trên nền đất khô cằn. “Đừng để hắn mang tôi đi,” Shannon kêu lên, nhìn Singing Rain cầu cứu. Không ai dám chống lại hắn ngoại trừ người phụ nữ đáng kính với cặp mắt đầy cảm thông này.

Vầng trán cao của Singing Rain cau lại. Cũng như Yellow Dog, bà không có quyền can thiệp vào chuyện của Mad Woft. Theo luật của người Sioux, Little Firebird hiện đã thuộc quyền sở hữu của Mad Woft và hắn có thể làm bất cứ điều gì hắn thích đối với cô. Mad Woft có quyền giam cầm và ăn nằm với cô ta. Có lẽ Little Firebird không nhận ra lợi thế của cô ta là trở thành người vợ của Mad Woft hơn là tù nhân của hắn. Một cách liều lĩnh, bà bước ra phía trước Mad Woft, chấp nhận điều rủi ro là hứng chịu cơn giận dữ của hắn khi cản đường hắn lại.

“Tránh ra, Singing Rain.”

“Tôi muốn nói chuyện với cô gái này,” Singing Rain yêu cầu.

“Tại sao?”

“Cô ta đang hoảng sợ. Có lẽ tôi có thể giúp.”

“Pah! Bà và thằng con hai dòng máu của bà lúc nào cũng tỏ ra cảm thông với người da trắng, những kẻ mà lính tráng của chúng đã tàn sát đàn bà và trẻ con của chúng ta, giết hại trâu bò, và giẫm đạp lên những mảnh đất linh thiêng của chúng ta.”

“Little Firebird không hề làm những điều mà anh vừa nói,” Singing Rain bênh vực. Bà không biết tại sao mình lại cảm thấy thấu hiểu cô gái trẻ đặc biệt này, nhưng có cái gì đó ở cô khiến bà quan tâm.

“Vậy thì nói đi,” Mad Woft bắt đầu dĩ chấp nhận. Hắn lặng lẽ đứng sang bên cạnh, cánh tay khoanh lại trên ngực khi Singing Rain tiến về phía Shannon.

Sự can thiệp của Singing Rain khiến niềm hy vọng của Shanon lại trỗi dậy và cô đưa ánh mắt van nài về phía người phụ nữ Anđiêng. “Hãy để tôi quay lại với người của tôi,” cô thốt lên, chắc chắn người phụ nữ này sẽ hiểu. “Tên tôi là Shannon Brinigan và tôi đang trên đường tới nơi đoàn tụ với gia đình ở Idaho. Với bà, tôi vô hại.”

“Tôi được gọi là Singing Rain.”

“Tạ ơn Chúa là bà nói được tiếng Anh. Bà có thể giúp tôi không?”

“Tôi không đủ sức để giúp cô quay lại với người của cô đâu,” Singing Rain buồn rầu nói. “Tôi chỉ có thể nói để cô hiểu ý định của Mad Woft thôi. Nếu cô tuân theo Mad Woft, cô sẽ không bị làm hại.”

Mad Woft lâu lâu tán thành. Singing Rain nhận thấy điều đó có nghĩa là bà được phép tiếp tục. “Mad Woft là một chiến binh giỏi. Cô và những đứa con của cô sẽ được chăm lo tốt.”

“Những đứa con ư! Tôi không hiểu.” Thâm tâm cô biết rõ cái mà Mad Woft muốn, nhưng cô cố tình lờ nó đi.

“Mad Woft không bị buộc phải kết hôn với cô,” Singing Rain cố gắng giải thích với Shannon. “Anh ta có thể sử dụng cô hoặc mang cô cho những người đàn ông khác sử dụng nếu họ thích. Anh đã ban cho cô một vinh dự là lấy cô làm vợ. Cô phải chấp nhận cuộc sống mới của mình thôi.”

“Không bao giờ!” Shannon phản đối, đôi mắt xanh của cô mở lớn hãi hùng. “Tôi sẽ không là vợ của một gã man rợ da đỏ đâu.”

“Đủ rồi!” Mad Woft rống lên. “Tôi sẽ nói với Little Firebird tất cả những thứ cô ta cần biết.” Tóm lấy cổ tay cô, hắn kéo cô đi theo mình.

“Singing Rain! Đừng để hắn mang tôi đi!” Shannon van xin.

“Im đi!” Mad Woft cảnh cáo. Sự chống đối khiến hắn thô lỗ một cách hơn khi hắn ném mạnh cô về phía trước.

Bất ngờ hắn dừng lại trước một căn lều, đá tung cho cửa lều mở ra, và đẩy Shannon vào bên trong. “Anh định làm gì vậy?” cô hỏi, nhìn xung quanh mong tìm được lối thoát.

“Tôi sẽ bảo Crow Woman (Quạ-cái) tới với cô,” Mad Woft nói, không hề che giấu dự định đang dày vò cơ thể gã. Chưa bao giờ hắn lại muốn một người đàn bà nào nhiều như Little Firebird. Mũi hắn phập phồng và miệng hắn run lên đòi hỏi theo cái cách mà không người đàn bà nào khác có thể thoả mãn được.

“Crow Woman là ai?” Shannon hỏi., “và tại sao anh lại bảo cô ta tới với tôi?”

Môi của Mad Woft cong lên thành một nụ cười tự mãn kì lạ. “Crow Woman là vợ tôi. Cô sẽ phải vâng lệnh cô ta.”

“Vợ anh! Anh đã có vợ thì tại sao anh còn muốn tôi nữa?”

“Đó là cách của chúng tôi,” Mad Woft cộc lốc nói. “Đêm nay cô sẽ giao phối với tôi và chia sẻ công việc nhà với Crow Woman.” Nói xong, Mad Woft quay trở ra.

“Tôi sẽ không làm thế,” Shannon không nhượng bộ, mắt rục lên, cơ thể cô căng ra. Mad Woft chỉ cười nhạt khi rời khỏi căn lều.

Shannon chạy về phía cửa, nhấc tấm vải lên và phát hiện một trong những kẻ đi theo Mad Woft đứng canh ở bên ngoài. Xoay người lại, cô cố trấn tĩnh một lúc để kiểm tra xem bên trong căn lều, hy vọng tìm được cách khác để thoát thân.

Căn lều rộng rãi một cách đáng ngạc nhiên. Bốn cọc dài bọc da được chôn sâu xuống đất với một tấm màn có thể dịch chuyển được ở phía trên vừa để chắn nóng vừa để thông gió.

Những chiếc đinh ghim vào căn lều gỗ giữ cho mái lợp cố định và có thể tháo bỏ dễ dàng để căn lều có thể gấp lại được khi du hành. Một hố lửa nhỏ được đào ở giữa để nấu ăn; chiếc kiềng và một cái hũ đựng đồ ăn được đặt gần đó. Bên cạnh đó là chiếc đệm da thú được cuộn lại, một chiếc gối tựa lưng được đặt dựa vào một trong những chiếc cột. Một số vật dụng bằng da súc vật, chủ yếu được dùng cho tích trữ, được treo trên tường, như một chiếc túi cứu thương chứa những thứ quan trọng. Chiếc cung bằng gỗ và một ống tên chứa các mũi tên cũng được đặt phía bên trong của căn lều, nhưng Shannon nhận ra là chúng sẽ chẳng có tác dụng với 1 người không có kỹ năng như cô.

Shannon đang dò xét những vật dụng bằng da thì cửa lều được gạt sang một bên và một người phụ nữ, có lẽ chỉ bằng tuổi cô, bước vào. Cô ta có một vẻ đẹp thật ấn tượng, nhưng lại không phải là vẻ đẹp dịu dàng của một người phụ nữ. Cô ta cao; thân hình khá ổn nhưng không có nét nào đặc biệt. Đôi mắt đen như than của cô ta đang chiếu vào Shannon với một cơn giận không thể kiềm chế.

“Cô là ai vậy?” Shannon hỏi, đứng lui lại. Người phụ nữ Anhđiêng này cao hơn cô vài inch và nặng hơn cô rất nhiều. Câu hỏi của Shannon được đáp lại bằng một hàm răng nhe ra và một tiếng gầm gừ. “Cô là Crow Woman ư?”

“Crow Woman không nói được tiếng Anh đâu,” Mad Woft vào ngay sau Crow Woman. “Đừng nổi giận với cô ấy. Cô ta ở đây theo lệnh của tôi.” Nói rồi gã đột ngột quay lại và ra khỏi căn lều.

Crow Woman tiến về phía Shannon, mắt cô ta loé lên đầy ác ý. Rõ ràng người phụ nữ này không hề vui vẻ với viễn cảnh chồng cô ta mang về một người vợ khác. Bản thân Shannon cũng không vui vẻ nổi với điều đó. Sau đó Crow Woman bắt đầu xé rách quần áo của Shannon. Shannon chống đối kịch liệt. Sức mạnh của phụ nữ thật đáng kinh ngạc, và chỉ một loáng sau Shannon đã đứng trần truồng đầy lộn lẫ trước cái nhìn chăm chăm xét đoán của Crow Woman. Shannon sững sờ khi người đàn bà quay lại và bước đi với mọi áo quần của cô cầm trong tay.

“Đợi đã! Quần áo của tôi.” Tâm trạng của Shannon đã bắt đầu sôi lên giận dữ vì Chúa đã để xảy ra điều này. Chắc chắn đây không phải là kế hoạch mà chúa dành cho cô. Cô biết không phải lúc nào cô cũng ngoan như mẹ cô mong muốn, nhưng niềm tin mãnh liệt của cô vào Chúa vẫn chưa bao giờ suy chuyển bất chấp việc cô luôn tự ném mình vào rắc rối và mong đợi Chúa sẽ cứu vớt cô. Lần này cô đã điều đó!

Ngay lúc đó, Crow Woman đã quay lại với một túi nước, Shannon lúc này đã lấy một cái chăn để phủ quanh người. Crow Woman khịt mũi khinh bỉ và chỉ ra rằng Shannon phải dùng nước để tắm. Shannon muốn phản đối, nhưng rồi cô thay đổi, nhận ra tắm táp bây giờ sẽ thoải mái hơn. Sử dụng tấm chăn như một màn chắn, cô nhanh chóng tắm rửa dưới cái nhìn đe dọa của Crow Woman. Khi cô kết thúc, Crow Woman nhẹ nhàng lấy một chiếc váy làm bằng da hoẵng từ một chiếc giỏ và đưa nó cho Shannon. Vui mừng có cái để phủ quanh người, Shannon nghiêng vai chui vào trong chiếc váy đơn đó.

Chiếc váy bằng da tạo ra một cảm giác mềm mại và thoải mái trên làn da cô. Chiếc váy màu nâu vàng tối, có tua và được thêu rất nhiều hình, bó sát lấy thân thể cô và dài tới đầu gối. Crow Woman còn mang tới cho cô một đôi giày da có dây buộc ở khuỷu chân, mặc dù có phần hơi khiên cưỡng. Khi Shannon đã mặc xong quần áo, Crow Woman đẩy cô ra bên ngoài, véo cô một cú đau điếng khi cô di chuyển không đủ nhanh như cô ta mong muốn. Cô ta giao cho Shannon việc sấy khô các hạt ngũ cốc để phục vụ cho bữa ăn. Mad Woft lại quay lại một lần nữa, nhìn cô chăm chặp với đôi mắt không chút biểu cảm, sau đó lại rời đi. Không ai khác có vẻ lưu ý tới cô ngoại trừ mỗi Crow Woman, người đang theo dõi cô với một cơn giận dữ đầy cay đắng.

Công việc nhà mà Shannon đã làm đã chiếm hết thời gian để cô suy nghĩ về vận mệnh của mình cũng như những điều mà cô sẽ phải trải qua vào đêm nay. Cô vẫn chưa từ bỏ hy vọng rằng Chúa có thể thương tình ban một điều kỳ diệu và sắp xếp một cuộc giải thoát cho cô khỏi tình huống kinh hoàng này. Nhưng mỗi giờ trôi qua nỗi tuyệt vọng của cô lại tăng thêm. Shannon biết rằng khi màn đêm buông xuống Mad Woft sẽ chiếm đoạt cô, đóng dấu sở hữu của hắn lên cô bằng cách thức cơ bản nhất.

Lại một lần nữa suy nghĩ của cô quay trở lại với Blade và cảm giác mà cô có khi đón nhận những nụ hôn của anh, cách bàn tay anh chạm vào cô khiến da cô bỏng cháy. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô không chống lại ước vọng của Blade và của chính cô? cô tự hỏi một cách tiếc nuối. Ít nhất cô cũng đã biết cái gì đang đợi cô đêm nay. Không cần phải nói, Shannon cũng biết Blade sẽ khiến những kí ức đầu tiên trở nên đáng nhớ.

Rồi Shannon nghĩ tới gia đình mình, cô yêu quý họ biết bao, mong được gặp lại họ biết chừng nào và mong ước đó dường như củng cố thêm tinh thần cho cô. Cô sẽ gặp lại họ. Một người thừa hưởng được tính bướng bỉnh, lòng can đảm và sự kiêu hãnh tốt cùng như tất cả những người khác nhà Branigans sẽ không thể khuất phục Mad Woft một cách dễ dàng. Cô có thể sẽ khiến bản thân phải hứng chịu sự tra tấn, hoặc tệ hơn, nhưng cô sẽ chống chọi tới hơi

thở cuối cùng. Mẹ cô không nuôi một cô gái nhút nhát, Shannon nghĩ, nếu có một lúc nào đó cô cần tới lòng can đảm của nhà Brinigan, thì chính là lúc này.

Chương 6

Hoàng hôn mang tới sự ồn ào, náo nhiệt cho ngôi làng khi những người phụ nữ chuẩn bị bữa tối. Shannon, dưới sự sai bảo của Crow Woman, đã chuẩn bị thêm một ít bánh mỳ khô làm từ những hạt ngũ cốc mà cô đã xay ra trước đó. Khi bữa ăn đã chuẩn bị xong, Mad Woft quay trở lại lều, ngồi trầm ngâm trong khi Shannon mang đồ lên cho gã. Shannon cảm thấy đôi mắt đen của gã nhìn theo cô, sự bí ẩn, hoang dại hiện lên mạnh mẽ khiến cô rùng mình. Nỗi khiếp sợ đè nặng lên ngực cô và sự sợ hãi gần như khiến cô tê cứng.

Mad Woft quá nôn nóng tư tưởng về Shannon và đang phải cố kìm nén dự vọng được chiếm lấy cô đến mức hần không hề nghe thấy những tiếng ồn ào chuyện trò vui vẻ ở bên ngoài căn lều. Thậm chí Crow Woman cũng không nhận ra sự om xòm đó, sự đổ kị đã khiến cô ta quên đi tất cả mọi thứ trừ nỗi ám ảnh của Mad Woft đối với người đàn bà da trắng.

“Ra ngoài đi!” Mad Woft gầm lên với Crow Woman, chỉ tay về phía cửa. Liếc nhìn Shannon đầy thâm hiểm, Crow Woman xoay người lại và rời khỏi căn lều.

“Không! Đừng đi!” Shannon khóc, đông cứng lại với nỗi kinh hoàng. Cô không hiểu Mad Woft nói gì nhưng khi Crow Woman rời đi, cô đã biết. Phải, cô biết, nhưng cô sẽ không ngoan ngoãn phục tùng.

Liếc nhìn lối ra đầy toan tính, đột nhiên cô nảy ra một quyết định. Thu hết lòng can đảm, cô nhảy bổ ra ngoài, không quan tâm đến việc cô có thể chạy được bao lâu chừng nào cô thoát khỏi Mad Wolf càng xa càng tốt. Từ tận đáy lòng, cô cũng biết mình không hy vọng gì thoát khỏi được tay Mad Woft hay sống sót mà rời khỏi ngôi làng, nhưng Shannon cứ chạy, chạy mãi cho tới khi va vào một bờ ngực màu đồng to lớn và một vòng tay cứng như thép giữ chặt lấy cô. Cô thét lên.

Blade đã cưỡi ngựa về tới ngôi làng chỉ sau Mad Woft và Shannon vài giờ. Anh biết chính xác nơi mà Mad Woft sẽ tới. Những tháng ngày hạnh phúc cùng với cha mẹ anh tại ngôi làng giúp

anh biết chính xác vị trí của nó nằm ở đâu. Ánh sáng mặt trời cuối cùng phản chiếu trên vùng ngực rộng lớn màu đồng của anh đã tắt, đôi chân anh bó trong chiếc quần da hoẵng kẹp chặt bên hông con ngựa xám không yên. Khuôn mặt anh hằn lên những nét dữ tợn, đôi mắt thắm lại đầy kiên quyết.

Mọi người tò mò quan sát khi Blade cưỡi ngựa đi qua làng, có vài ánh mắt thù địch nhưng hầu như đều chỉ hiếu kì. Đã mười năm kể từ khi mọi người trong làng nhìn thấy Swift Blade, vóc dáng anh hiện nay đã phát triển, dù trước kia, thân hình trẻ trung của anh đã thật cường tráng và mạnh mẽ, nhưng nay, cơ thể anh càng tuyệt đẹp hơn với cơ bắp phù đầy trên thân thể của một người đàn ông trưởng thành. Anh vẫn cưỡi được ngựa với những kỹ năng tuyệt diệu của người Sioux, thân hình anh như gắn chặt vào con ngựa, cách anh di chuyển vẫn giữ được sự nhanh nhẹn và uyển chuyển. Dáng đi của anh đầy tự tin, nhưng nhìn anh, mọi người vẫn dễ nhận ra phần lai da trắng với màu sắc nhạt hơn của làn da và những gợn sóng trên mái tóc đen dày.

Đột nhiên, một người đàn ông trẻ bước ra từ đám đông, gương mặt anh ta bùng lên một nụ cười. “Swift Blade!”

Miệng của Blade toét tới tận mang tai khi anh đưa chân qua cổ của con Warrior và nhảy xuống khỏi lưng nó. Ngay lập tức một trong những đứa trẻ chạy lại, cầm lấy dây cương và dắt con ngựa xám to lớn lùi ra.

“Thật vui được gặp lại anh, Jumping Buffalo (Trâu-nhảy),” Blade vui mừng nói. “Đã nhiều mùa trăng lằm rồi.” Hai người đàn ông ôm chặt lấy nhau và tay họ vỗ đồm độp lên lên lưng của người kia.

“Mẹ và ông của anh vẫn ngóng trông anh quay về.”

“Họ thế nào rồi?”

Jumping Buffalo tươi cười nói. “Tự mình xem đi, họ đang tới kìa.”

Bỏ trưởng làng Yellow Dog lại phía sau, khuôn mặt của Singing Rain bùng lên hạnh phúc khi bà chạy về phía đứa con trai cao lớn của mình. Hàng ngày bà đều cầu nguyện thần Wakan Takan mang đứa con của bà an toàn quay về, và lời nguyện cầu lâu nay của bà cuối cùng đã được đáp

lại. Blade dang rộng vòng tay và Singing Rain đã cuốn mình vào đôi tay vững chãi của con bà.

“Mẹ,” anh nói một cách nghiêm trang. “Con rất tiếc về cha.”

Với vẻ cam chịu số mệnh, Singing Rain nói, “Cha con đã chết thật anh dũng, con trai của ta. Ông ấy đã giết được con gấu xám, nhưng vết thương quá nặng. Cha con vẫn còn sống nhưng chỉ được vài giờ.”

Yellow Dog bây giờ mới tới bên Blade, đôi mắt già nua của ông bùng lên với một niềm tự hào mãnh liệt. “Chào mừng con đã về nhà, cháu của ta.”

“Cám ơn ông, ông ngoại,” Blade trả lời với sự tôn kính đầy ấm áp. Anh yêu quý người đàn ông già nua đáng kính này biết bao.

“Cháu sẽ ở lại chứ?”

“Mad Woft có ở đây không?” Blade hỏi, cố ý bỏ lơ câu hỏi của Yellow Dog.

Yellow Dog và Singing Rain nhìn nhau lo lắng. “Tại sao con lại tìm Mad Woft?” Singing Rain lo lắng hỏi.

“Mad Woft đã đánh cắp người đàn bà của con.”

“Người đàn bà của con ư!” Singing Rain kinh ngạc lặp lại. “Mad Woft đã nói với chúng ta nó bắt được Little Firebird từ một đoàn xe hàng.”

“Hắn đã làm vậy,” Blade nghiêng răng nói. “Như một kẻ hèn nhát, hắn đã bắt cóc Shannon Brinigan sau khi con đã nói hắn không thể mua được cô ấy. Và giống hết những tên trộm, đêm đó chúng đã tới và mang thứ thuộc về con đi.” Anh quay lại và nhìn thẳng vào Jumping Buffalo với ánh mắt buộc tội.

Jumping Buffalo bước lên, khuôn mặt đầy căm phẫn, anh ngẩng cao đầu. “Tôi không đi cùng với đám người đó. Tôi tuân theo những luật lệ mà Yellow Dog và hội đồng trưởng lão đã đưa ra.”

“Tôi rất mừng khi nghe được điều đó.” Rồi anh quay lại phía Yellow Dog. “Mad Woft đã mang người đàn bà của con đi đâu rồi?” Đôi mắt anh dữ dội, giọng nói cứng rắn.

Anh hy vọng là Shannon sẽ hợp tác với anh trong tình huống này. Cách duy nhất giành lại được cô từ tay Mad Woft chính là xác thực cô là của anh. Anh mong Mad Woft chưa thực sự cưỡng bức Shannon. Nếu thế, không chỉ công việc của anh sẽ khó khăn hơn, mà điều anh lo lắng nhất chính là việc nó có thể ảnh hưởng đến tinh thần của cô. Lòng can đảm của Shannon chính là một trong những đặc điểm mà anh cực kỳ ngưỡng mộ.

Yellow Dog chỉ về phía căn lều của Mad Woft đúng lúc Crow Woman bước ra trong cơn giận điên cuồng. Blade nhìn Yellow Dog để xác nhận. Người trưởng làng già nua gật đầu và Blade bước đến căn lều. Anh chỉ cất được vài bước chân thì đã thấy Shannon nhảy bổ ra, đôi mắt hoang vắng, khuôn mặt đầy kinh hãi. Mad Woft nôn nóng đuổi theo ngay đằng sau. Một tiếng thét thoát ra từ cổ họng Shannon khi Blade chụp lấy cô vào vòng tay anh, kéo cô tựa vào vùng ngực trần vững chắc của mình. Cánh tay anh quấn chặt lấy cô như vòng thép rắn khi anh ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, có điều gì đó thật sâu lắng và sự đau đớn xuyên qua cơ thể anh.

“Shannon,” anh nói. “Little Firebird,” anh lặp lại, cố gắng trấn an cơn hoảng loạn mà không làm cô thêm sợ. Mad Woft đã thực hiện được chuyện này thật tốt. “Hãy ngừng việc đánh trả đi nào.”

Tiếng nói hầu như không lọt được tới tai Shannon khi cô vùng vẫy để thoát khỏi cánh tay đang giam cầm cô. Sức lực của kẻ này thật đáng sợ, những cơ bắp căng phồng khoẻ mạnh của hắn đã ngăn cản những nỗ lực của Shannon.

“Shannon,” Blade lặp lại một lần nữa.

Shannon khựng lại. Blade! Blade đã tới cứu cô. Cô thả lỏng người, sự nhẹ nhõm lan toả làm từng thớ thịt đang tê cứng của cô trở nên mềm oặt. Rồi cô nhận ra sẽ không có gì thay đổi khi Mad Woft, kẻ đang ở ngay sát sau cô, thô bạo giật cô ra khỏi tay Blade. Hắn đã quyết phải có Shannon bằng bất cứ giá nào.

Blade đã biết Shannon nhận ra mình, vì khi ấy cả thân hình cô đang mềm rũ lại trong vòng tay anh. Anh muốn nói câu trấn an cô, nôn nóng muốn xem Mad Woft có làm đau cô không nhưng

giờ thì chưa phải lúc. Theo sát Shannon, Mad Woft giằng cô ra khỏi Blade, miệng gã cong lên trong một tiếng gầm.

“Little Firebird là của tao,” Mad Woft rống lên một cách đe dọa.

“Anh không có quyền,” Blade bác lại. “Little Firebird là người đàn bà của tôi.” Nhìn xuống Shannon, anh hỏi, “Mad Woft có làm đau em không, Shannon?”

“K-Không,” Shannon lắp bắp. Dù đã cố gắng hết sức, cô vẫn thấy thật khó mà tin rằng Blade đã tới đây nhanh đến vậy.

Blade thở phào nhẹ nhõm. “Tạ ơn Chúa.”

“Blade, đừng để hắn mang tôi đi,” Shannon van xin khi nhận thấy Blade và Mad Woft đang tranh cãi về cô. “Hãy nói với tôi điều gì đang xảy ra thế?” Việc cô không được biết điều gì đang xảy ra làm cho tình cảnh dường như càng thêm tuyệt vọng.

“Ổn rồi, Shannon,” Blade giải thích, nói nhanh bằng tiếng Anh. “Tôi đã nói với họ em thuộc về tôi, và Mad Woft không thể có em được.”

Shannon nghiền ngẫm những lời Blade nói; ánh mắt dữ dội của anh như đang van nài cô, khẩn khoản trông chờ vào sự đồng tình, của cô. Cô biết là anh đang cố truyền đạt cho cô điều gì đó, một điều tối quan trọng liên quan đến sự sống còn của cô. Nếu cô muốn thoát khỏi tình huống trớ trêu này, cô sẽ phải tin tưởng Blade. Vì một lí do nào đó không thể giải thích, dường như mệnh lệnh đưa ra là buộc cô phải tuyên bố mình là người đàn bà của anh.

Bằng trực giác và sự khôn ngoan của tuổi tác, Yellow Dog nhận ngay ra rằng Shannon đang bối rối. Ông ngập ngừng hỏi bằng tiếng Anh, “Cháu trai ta nói đúng không? Cô là người đàn bà của nó hả?”

“Cháu trai! Blade là cháu của ngài sao?” Shannon kinh ngạc hỏi.

“Và là con trai của ta,” Singing Rain tuyên bố, tiến về phía trước. Niềm tự hào len nhẹ trong giọng nói và một đốm sáng thật đặc biệt loé lên trong đôi mắt bà.

“Trả lời câu hỏi của ông đi, Shannon,” Blade giục. Anh nhỏ giọng thúc giục cô đồng thuận với

yêu cầu của anh.

Shannon lưỡng lự một thoáng trước khi trả lời. “Blade không hề nói láo, tôi là người đàn bà của anh ấy.” Cô gần như nghẹn lại với những lời đó.

“Cô ta nói láo!” Mad Woft hét lên, xiết chặt cánh tay của Shannon.

“Tôi đã quan sát đoàn xe trong nhiều ngày, và chưa thấy lần nào Swift Blade chia sẻ manh chiếu với Little Firebird cả. Cô ta đi cùng với một người đàn ông và vợ con anh ta. Cô ta ngủ một mình hàng đêm.” Cái nhìn của hắn về phía Blade như toé lửa. “Ông thật sự tin rằng một kẻ cường tráng như Swift Blade lại có thể cho phép người đàn bà của hắn ngủ một mình sao?”

“Anh không hiểu gì về phong tục của người da trắng,” Blade nói, không nao núng. “Little Firebird là người đàn bà của tôi, nhưng nếu người của cô ấy phát hiện, họ sẽ khinh thường và xa lánh cô ấy. Những người phụ nữ da trắng không ngủ cùng với những người lai.”

Mad Woft trông bối rối và Blade đã lợi dụng sự bối rối đó để bồi thêm. “Tôi sẽ mang Little Firebird trở lại với người của cô ấy.” Anh kéo cánh tay của Shannon ra khỏi bàn tay đang xiết chặt của Mad Woft một cách kiên quyết.

Mad Woft sổ ra một cơn giận điên người. “Không! Little Firebird là của tao. Cả hai chúng ta sẽ tạo ra những đứa con trai khoẻ mạnh.”

“Có lẽ cô ấy thực sự đã có đứa con của tôi rồi,” Blade ám chỉ.

Cả hai có vẻ như sẵn sàng lao bổ vào nhau nếu Yellow Dog không can thiệp vào.

“Dừng lại! Hội đồng trưởng lão sẽ quyết định ai sẽ có được Little Firebird. Mad Woft phải tuân theo luật lệ của bộ lạc khi anh ta vẫn còn sống trong ngôi làng của chúng ta. Cả con cũng vậy, Swift Blade. Không ai được phá vỡ những luật lệ đó.”

Bộ tộc của người Sioux đã bị chia thành nhiều nhóm tách biệt, được liên kết lại mà không có một tổ chức lãnh đạo trung tâm nào. Họ ít khi hợp nhất, thậm chí là trong chiến tranh, dù họ nói cùng một ngôn ngữ, có cùng những phong tục và tín ngưỡng giống nhau. Mỗi nhóm lại chia thành các ngôi làng; mỗi làng được lãnh đạo bởi các trưởng làng, là những người được quý trọng và tôn kính, họ sẽ trị vì ngôi làng cho tới khi nào bản thân người trưởng làng vẫn còn có được sự kính trọng và nể sợ của mọi người. Đôi khi quyền lực của trưởng làng là tuyệt đối, và

thông thường, một hội đồng gồm những người già nhất mới chính là những người được phép tác động đến quyết định của ông ta. Bởi quyết định này có liên quan tới cháu trai mình nên Yellow Dog khôn ngoan đã quyết định sẽ mời một hội đồng đến giúp đỡ ông đưa ra một phán quyết công bằng. Chính bởi vì tính chính trực, lòng dũng cảm và sự công bằng của ông mà người trưởng làng già nua ấy vẫn trị vì cho tới ngày hôm nay. Trong cộng đồng người Sioux, những người quanh năm lang thang du mục suốt cả mùa đông và mùa hè, thì ông vẫn được tất cả mọi người đều yêu mến và tuân phục, trừ những kẻ như Mad Woft lại luôn tìm cách tiếm quyền của ông.

“Hãy mang Little Firebird tới lều của con đi, con gái,” Yellow Dog nói. Singing Rain thực hiện ngay. “Hội đồng trưởng tộc sẽ quyết định điều này khi họ gặp gỡ vào ngày mai.”

Singing Rain dịu dàng kéo Shannon đi. “Đi nào.”

“Bà mang tôi đi đâu vậy?” Shannon hỏi, nhìn Blade một cách van nài.

“Hãy đi với Singing Rain đi, Shannon,” Blade động viên. “Mẹ tôi sẽ không để điều gì làm hại đến em trong lúc chờ đợi vận mệnh của em được phán quyết bởi hội đồng.”

“Không có gì phải quyết định cả,” Shannon tuyên bố. “Tôi muốn rời khỏi đây.”

“Điều này không đơn giản,” Blade cố gắng giải thích.

“Hội đồng trưởng tộc sẽ quyết định đặc ân thuộc về tôi,” Mad Woft đồng dục tuyên bố. Giọng điệu kiêu căng và sự quả quyết ngạo mạn của hắn làm cho miệng Blade đắng ngắt. “Mày không thể nào có được người đàn bà mà mày chưa bao giờ ăn nằm cùng cả.” Mad Woft nhấn mạnh. “Tao sẽ là người nằm ở giữa cặp đùi trắng nõn và sẽ gối lên vùng ngực mềm mại của cô ta.”

Xoay gót chân lại, hắn đi thẳng.

Những lời nói trơ tráo của Mad Woft khiến môi của Blade bật ra những lời tức giận. Anh biết rằng phán quyết có thể sẽ trao đặc ân cho Mad Woft nếu Shannon bị hỏi thẳng là Blade đã ăn nằm với cô chưa, điều đó sẽ khiến cô chần chừ hay lúng túng. Trực giác cho Blade biết rằng Shannon không thể là một kẻ nói dối tài ba, trong khi hội đồng trưởng lão thì có đủ sự tinh anh

để nhận ra được đâu là sự thật và đâu là lời nói dối.

“Hãy chờ ta quay lại, con trai. Chúng ta có nhiều thứ phải bàn thảo,” Singing Rain nói khi bà dẫn Shannon đi.

Blade gật đầu, đôi mắt anh dõi theo cái lưng thon nhỏ của Shannon khi cô miến cưỡng bước đi bên cạnh Singing Rain. Cô nhìn lại anh với ánh mắt van vãn làm tim Blade gần như vỡ vụn.

Anh mãi dõi đầu với Mad Woft tới nỗi không để ý rằng Shannon trông thật mê đắm trong bộ trang phục của người Anghien. Mọi đường cong tuyệt diệu của cô đều hiện lên một cách duyên dáng bên dưới bộ phục trang đơn giản đó. Anh tạ ơn Chúa vì anh đã tới đúng lúc để cứu cô khỏi bị Mad Woft cưỡng bức.

Blade cảm thấy một sự thôi thúc phải bảo vệ và chăm lo cho Shannon. Đã hai lần, anh đã suýt làm tình với cô và chỉ tỉnh trí dừng lại ở vào giây phút cuối. Cô không cần một gã người lai làm rối rắm cuộc đời cô, thế nhưng mong mỗi có được cô vẫn cứ nhưc nhối ở vùng thắt lưng của anh. Anh không chỉ khao khát nếm trải sự ngọt ngào tinh tuyền của cô, mà anh còn muốn chăm lo và thực hiện mọi mong ước của cô nữa. Chúa ơi! Blade cảm thấy kinh ngạc bởi những suy nghĩ của chính mình. Tuổi già đang làm anh trở nên đa cảm và mềm như sáp.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với tôi thế?” Shannon hỏi Singing Rain khi đã ngồi yên vị trên tấm thảm trong căn lều của người phụ nữ Anghien.

Trời đã tối đen, và Singing Rain đang bận bịu để thắp lửa. Khi công việc kết thúc, bà ngồi xuống cạnh Shannon và nói bằng một giọng thấp và dịu dàng.

“Hội đồng trưởng tộc sẽ gặp mặt vào ngày mai và quyết định số phận của cô. Cố gắng đừng lo lắng gì cả. Ta chắc là họ sẽ quyết định đặc ân thuộc về Swift Blade.”

“Cố gắng đừng lo lắng gì!” Shannon lặng người lặp lại. “Họ có thể trao tôi cho Mad Woft. Blade đâu rồi? Tại sao tôi không thể gặp anh ấy?”

Singing Rain mỉm cười đầy bí ẩn. Bà luôn hy vọng rằng đứa con đẹp trai của mình sẽ tìm được

một người phụ nữ hợp với nó cả về sức lực và lòng can đảm, và bà đã thật hài lòng khi anh chọn được người phụ nữ có tên là Shannon.

“Đã muộn rồi, Little Firebird. Nằm xuống ngủ đi. Chúng ta phải tin rằng những người già họ sẽ có được được một quyết định đúng đắn. Trước khi họ đưa ra phán quyết con sẽ bị gọi lên để trả lời vài câu hỏi đơn giản. Quan trọng là con phải trả lời họ một cách trung thực, bởi họ đều là những người khôn ngoan hiểu biết, họ sẽ dễ dàng nhận ra được đâu là dối trá và đâu là sự thật.”

“Đó là loại câu hỏi gì? Tôi nên nói làm sao?”

“Con phải nói những gì trong trái tim con,” Singing Rain khuyên nhủ. Câu trả lời lấp lửng của bà khiến Shannon thấy lo sợ. “Ta phải đi nói chuyện với con trai ta.”

“Không! Đừng đi!”

“Sẽ không có điều gì gây hại cho con khi nào con còn ở đây. Đã hơn 10 năm rồi ta chưa được gặp Swift Blade.”

“Ôi,” Shannon thốt lên nho nhỏ. Cô thật ích kỷ biết bao khi độc chiếm Singing Rain trong khi bà nôn nóng được nói chuyện riêng với con trai mình.

Sau khi Singing Rain rời khỏi, Shannon nằm dài trên thảm, cảm thấy vui mừng vì được giải cứu dù chỉ là tạm thời trong một khoảng thời gian. Chẳng bao lâu, mi mắt của cô sụp xuống; ngày hôm nay quả là dài và vất vả, và cô chỉ ngủ được một ít trong vòng 48 tiếng vừa qua. Tất cả mọi thứ cô làm được trước khi chìm vào giấc ngủ là một bài cầu nguyện ngắn tạ ơn Chúa đã đem Blade tới và cầu xin sự tha thứ vì đã nghi ngờ Người.

Singing Rain mỉm cười đầy tự hào nhìn đứa con cao lớn của bà. Nó đã rời khỏi đây khi còn là một đứa trẻ và khi quay trở lại nó đã mang hình hài của một chiến binh dũng mãnh, đẹp trai, khoẻ mạnh, cường tráng. Chậm rãi bà chạm vào khuôn mặt anh, đôi mắt nâu dịu dàng của bà ánh lên tình yêu thương mà không cần phải nói bằng lời.

“Con đã thay đổi, con trai của ta.”

“Con đã là một người đàn ông trưởng thành rồi mẹ. 10 năm nay con đã học tập cách sống của người da trắng để làm vui lòng cha.”

“Ông ấy hẳn sẽ rất tự hào về con, giống như ta,” Singing Rain nói. Có chút buồn vương trong lời nói của bà. “Ông ấy đã hài lòng với quyết định của con khi tham gia vào cuộc chiến của người da trắng. Chế độ chiếm hữu nô lệ không phải là đức tin của ông ấy. Con sẽ ở lại chứ?”

“Con không thể ở lại, mẹ. Con đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng cho Cha Lớn ở Washington,” Blade cẩn thận giải thích. “Nhiều mạng sống đang phụ thuộc vào sự thành công của con. Con không thể nói được nhiều hơn, và mẹ cũng không được tiết lộ về những điều gì con vừa nói.”

“Ta sẽ không nói gì cả, con trai,” Singing Rain hứa. “Con đang gặp nguy hiểm sao?” Blade ngập ngừng một lúc lâu, sự im lặng của anh chính là câu trả lời đủ đầy nhất. “Làm ơn hay bảo trọng nhé, Swift Blade.”

“Con vẫn chưa mất đi sự khéo léo của người Sioux mà mẹ,” Blade mỉm cười né tránh.

“Thế còn cô gái đó thì sao? Mad Woft đã nhất quyết phải có cô ta.”

“Con biết,” Blade trả lời dứt khoát. “Con đang hy vọng là hội đồng trưởng lão sẽ quyết định ban ân huệ cho con.”

“Little Firebird có thật là người đàn bà của con không?”

“Con đã nói như vậy, phải không?”

“Swift Blade, con biết mẹ muốn nói gì mà,” Singing Rain nhẹ nhàng quở trách. “Cô ấy phải nói sự thật nếu như họ hỏi rằng con đã thực sự ăn nằm với cô ấy. Ta sợ rằng con chỉ nói như vậy để cứu cô ấy khỏi tay Mad Woft thôi.” Bà nhìn Blade dò xét. “Chỉ khi con nói sự thật, con mới được phép có cô ta. Nhưng nếu câu trả lời của cô ấy là không hoặc hội đồng trưởng tộc nghĩ rằng cô ấy nói dối...” Bà bỏ lửng câu nói của mình. “Con có thể hoàn toàn chắc chắn rằng hội đồng sẽ

tin cô ấy nếu cô ấy trả lời là có không?”

Blade vẫn im lặng, suy nghĩ từng lời cảnh báo của Singing Rain. Ý của bà anh đã rõ. Thông điệp mà bà đang cố gửi tới là Shannon chỉ có thể có được lòng tin của hội đồng nếu Blade đã thực sự ăn nằm cùng cô. Những người trưởng tộc sẽ nhận ra ngay sự thật khi họ nghe điều đó. Chúa tôi! Anh dám làm sao? Anh có trơ tráo đến mức dám làm điều đó không? Cơ thể anh căng cứng chỉ cần nghĩ về điều đó. Shannon liệu có căm ghét anh ngay cả khi anh chỉ mới gợi ý một điều đáng sỉ nhục như vậy không? Ân hận nhức nhối, anh quyết định phương cách của anh chính là lối ra duy nhất mà anh có thể nghĩ ra để ngăn cản Mad Woft không chiếm được cô.

“Sự lưu ý của mẹ thật đáng quý,” Blade trả lời một cách biết ơn.

Mồ hôi vã ra trên trán anh và miệng anh khô khốc. Anh biết điều mà anh phải làm là không đúng, nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

Singing Rain quan sát gương mặt của Blade và nhận ra rằng anh đã biết mình cần phải làm gì. Bà thấy hài lòng khi đã hoàn thành trách nhiệm của mình. Bây giờ là tùy thuộc vào quyết tâm và cách thức của Blade. Đây không phải là điều mà bà mong muốn xảy ra với Little Firebird, nhưng số phận của cô lại phụ thuộc hoàn toàn chỉ vào Blade mà thôi.

“Đi ngay đi, con trai. Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai.” Đôi mắt màu nâu dịu dàng của bà lướt trên khuôn mặt Blade và truyền đi một thông điệp thầm lặng. “Mẹ sẽ ngủ trong lều của Yellow Dog đêm nay.”

Những lời nói cáo biệt của Singing Rain dội lại như tiếng sấm trong đầu Blade. Shannon ở một mình đêm nay!

Ngôi làng thật yên tĩnh. Thậm chí cả những con chó cũng đã nằm yên trong đêm. Mọi người đều đã ngủ, mọi người trừ Blade. Anh tiến về phía căn lều, nơi Shannon đang ngủ yên ắng, như một bóng ma. Đẩy tấm vải lều sang một bên, anh bước vào bên trong. Lửa vẫn còn đang cháy bên trong cái hố giữ lửa, và Blade có thể nhìn thấy Shannon một cách rõ ràng. Cô nằm nghiêng người, hông nhô lên và những đường cong mảnh dẻ ở eo đang kích thích cảm giác của anh. Những lọn tóc nâu dài óng ả xoã tung đầy kiêu hãnh ở một bên mặt cô và Blade đứng như bị thôi miên với hình ảnh cực kỳ quyến rũ này. Sau đó cái nhìn trên gương mặt anh đột nhiên thay đổi với một quyết tâm dữ dội. Quỳ xuống bên cạnh cô, anh nhẹ nhàng lắc vai cô.

Shannon giật mình tỉnh dậy; những giấc mơ của cô được lấp đầy với những hình ảnh kinh sợ và những điềm báo gở. Cô sẽ chẳng bao giờ cho phép mình ngủ tối nay nếu Singing Rain không hứa là cô sẽ không bị làm phiền. Cô tin mẹ của Blade nhưng lại băn khoăn không biết có đúng không khi thấy mình bị đánh thức thật thô lỗ và có ai đó đang chồm qua cô. Phản ứng đầu tiên của cô là hét lên. Nhưng ngay sau đó cô nhận ra là Blade.

“Blade, anh làm tôi sợ quá! Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Shannon,” Blade nhẹ nhàng nói, “em muốn rời khỏi đây đúng không?”

“Tất nhiên. Anh hỏi câu kiểu gì thế?”

“Một điều quan trọng,” Blade nói một cách nghiêm trang. “Mad Woft muốn em, và chỉ có một cách duy nhất để anh có thể cứu em.”

“Chúa ơi, đừng đùa với tôi nữa! Tôi biết anh tới đây là vì tôi. Tại sao chúng ta không chỉ đơn giản là rời đi?”

“Điều này thật không đơn giản, Shannon. Bởi vì ông của anh là trưởng làng, anh bị bắt buộc phải tuân theo những tục lệ của bộ lạc. Nhưng có một cách. Để làm được điều đó, em phải làm chính xác như anh nói. Anh đã nói với Yellow Dog và hội đồng trưởng tộc rằng em là người đàn bà của anh. Bây giờ chỉ còn tùy em thôi, làm sao để em chứng minh với họ rằng anh nói sự thật. Em sẽ bị yêu cầu xuất hiện trước họ vào ngày mai và trả lời những câu hỏi của họ.”

“Hãy bảo tôi xem tôi phải nói những gì,” Shannon tha thiết nói.

“Tôi đã thừa nhận mình là người đàn bà của anh, vậy tôi cần phải nói gì thêm với họ?”

“Điều mà anh nói với em bây giờ có thể khiến em nổi giận nhưng không còn cách nào khác,” Blade chậm chạp nói. “Em sẽ bị hỏi xem anh đã thực sự ăn nằm với em chưa. Chỉ cần một câu trả lời là ‘rồi’ sẽ cứu em khỏi tay Mad Woft.”

Shannon lặng người choáng váng. Bất cứ ai cũng có thể hỏi một câu hỏi như thế với cô ư? “Không, tôi sẽ không làm điều đó đâu! Bên cạnh đó, tôi là một kẻ nói dối tệ lắm. Họ sẽ biết ngay rằng đó không phải là sự thật. Tôi chưa bao giờ nghe một điều gì như thế cả”

“Người Anhdìêng không tuân theo những luật lệ của người da trắng,” Blade nhấn mạnh. “Hội đồng trưởng tộc là những người cao tuổi và khôn ngoan đã được trui rèn để nhận ra những lời nói dối và những mảnh khoe. Em có thể nói với họ chúng là tình nhân, nhưng nếu chúng ta không phải là như vậy họ sẽ đọc được sự thật trong mắt em. Trừ khi...” Câu nói của anh lửng lơ trong không khí, chờ đợi Shannon hiểu được điều mà anh muốn nói.

Một màu đỏ lan ra từ cổ lên tới mặt Shannon. “Trừ khi...” Lời nói gần như chỉ là một lời thì thầm.

“...trừ khi đó là sự thật,” Blade nói, thở mạnh ra.

“Blade, anh không thể ... Anh đừng mong là ... Không! Tôi sẽ không cho phép anh!” Cô nghe anh nói mà như thấy có sét đánh ngang tai.

“Làm tình với một kẻ man rợ thì không thể chấp nhận được đến vậy sao? Hay em muốn dành cơ hội đó cho Mad Woft hơn?” Câu hỏi thẳng thừng của Blade mang theo nhiều thứ hơn những điều mà Shannon muốn thừa nhận. Chỉ là cô luôn nghĩ việc làm tình là một điều gì đó chỉ xảy ra nếu có tình yêu. Blade sẽ lấy đi sự trong trắng của cô chỉ bởi những lí do sai trái. Nhưng còn có sự lựa chọn nào khác không?

“Không còn cách nào khác ư?”

“Anh e là không,” Blade đáp trả, cảm thấy mình bị quyến rũ bởi sự xúc cảm thể hiện trên những đường nét đáng yêu trên khuôn mặt cô. “Em chưa bao giờ làm tình với một người đàn ông nào trước đây phải không?”

“Tất nhiên là không!” Shannon kiên quyết nói lớn. “Điều đó chỉ thuộc về chồng của tôi.”

Shannon ghét việc phải thừa nhận với Blade rằng việc làm tình với anh không phải là điều làm cô hoảng sợ. Có chăng, nó chỉ càng làm cô run rẩy vì háo hức mong chờ. Việc quan hệ với một người đàn ông không phải là chồng mình khiến cô lo lắng. Rõ ràng điều đó chưa bao giờ được thảo luận trong gia đình cô, bởi sự giáo dục nghiêm khắc mà cô được thụ hưởng không cho phép những quan hệ thân mật xảy ra trước hôn nhân vì bất kì lí do gì.

“Anh xin lỗi, Little Firebird, nhưng phải là cách này. Anh không phải là không hiểu biết gì; anh sẽ không làm em đau. Em thậm chí có thể thích nó,” Blade thêm vào với một tiếng cười ranh mãnh cố nén. Anh trượt toàn bộ chiều dài của mình xuống bên cạnh cô trên tấm thảm bằng da bò.

“Không! Tôi không thể!” Shannon khóc, lùi ra xa. “Chuyện đó có vẻ quá lạnh lùng miễn cưỡng. Nó không đúng.”

“Không, không hề miễn cưỡng, Little Firebird,” Blade khàn giọng thì thầm. “Anh đã nghĩ về điều này ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em. Nếu nụ hôn của anh không làm em khó chịu, thì tại sao việc ân ái với anh lại không phải là điều đúng đắn? Hãy quên anh là một người Anhđiêng và hãy nghĩ anh như một người đàn ông da trắng, người không chỉ muốn giữ em tránh xa Mad Woft mà còn bởi vì em là một người đàn bà đẹp, gợi cảm, trưởng thành để yêu.”

Anh hôn lên mắt cô, mũi cô, dái tai cô trước khi trượt miệng anh xuống cổ cô và sau đó chậm chậm quay lên chiếm lấy môi cô.

Shannon muốn phản đối, muốn phủ nhận việc những lời nói của anh đang tác động lên cô ở đủ mọi phương diện, nhưng cô không thể. Cô không thể đếm được đã bao nhiêu lần cô nghĩ về những nụ hôn của anh, mơ ước được nằm như thế này trong vòng tay anh, lần nào cô cũng biết đó là điều không thể. Nó thật sai trái.

Nhưng nếu điều đó là sự thật, tại sao một chuyện tuyệt diệu như thế này lại bị xem là tội lỗi? Ngay trong lúc cơ thể cô đáp ứng lại anh, suy nghĩ của cô vẫn bác bỏ hoàn toàn điều mà Blade đang làm, điều sẽ xảy ra, và cô trở nên trơ cứng. Dù đầu cô có đang quay cuồng trong bối rối thì cô cũng không thể chấp nhận điều này mà không có sự kháng cự nào.

“Đừng làm điều này, Blade.”

“Em biết là anh phải làm mà.”

“Tôi hiểu anh cho rằng điều này là cần thiết, nhưng nó sau đó sẽ làm tôi căm ghét anh.”

“Anh chấp nhận điều đó. Hãy hiểu điều này, Little Firebird, anh sẽ làm bất cứ điều gì để cứu em khỏi tay Mad Woft, thậm chí là sống với sự căm ghét của em.”

“Nó không thay đổi được điều gì cả.”

Blade cau mày nhưng vẫn tiếp tục như thể cô chưa nói gì. “Nhấc tay lên, anh sẽ giúp em cởi chiếc váy này.”

“Anh phải làm vậy sao?”

“Làm ơn đi Shannon, hãy tin anh. Anh không muốn em trải qua nốt phần đời còn lại trong nỗi sợ hãi đàn ông hoặc hôn nhân bởi điều mà anh phải làm. Anh không muốn để lại vết sẹo trong em bởi một hành động lẽ ra nên mang lại niềm vui sướng. Hãy để anh làm điều này và anh hứa rằng khi em đoàn tụ với gia đình, những khía cạnh vật lý của hôn nhân sẽ không gây ra bất kỳ nỗi sợ hãi nào trong em. Hãy ghét anh nếu điều đó làm em thanh thản, nhưng đừng chống lại anh”

Shannon nuốt khan, rúng động. Cô tìm kiếm trên khuôn mặt sẫm tối của anh trong 1 khoảnh khắc trước khi ngoan ngoãn nhấc cánh tay lên để anh có thể di chuyển chiếc váy qua đầu cô. Bàn tay của Blade run lên khi anh chậm rãi lột trần cơ thể Shannon. Anh vẫn thường hình dung cô trông ra sao khi khoả thân, mơ được ôm cô trong tay, yêu cô, được vùi sâu vào nơi chật chội, nóng bỏng trong da thịt cô. Anh biết nó là điều cấm kỵ với anh và cố không nghĩ về nó. Nhưng bây giờ nó đã trở thành hiện thực, anh cảm thấy bị kích thích, khuấy động và quá vui mừng đến nỗi không thể ngăn được những cơn run rẩy này.

“Chúa tôi, em thật là kì diệu!” Blade nói vẻ tôn kính. Phần da thịt trắng sữa mà anh vừa phơi bày khiến anh không cất nên lời. Blade đã nhìn thấy nhiều cơ thể loã lồ của phụ nữ, nhưng không ai trong số họ lại đáng yêu bằng Shannon. Bầu ngực vun cao với hai núm vú đầy đặn và hồng hào, mọng như trái chín đầu hè và đầy hấp dẫn ngọt ngào. Đôi chân cô dài và mềm mượt; cơ thể cô sinh ra chỉ để được yêu, để được khám phá trong hàng giờ một cách nhàn nhã. Với một sự dịu dàng đáng kinh ngạc. Blade đặt tay lên ngực cô, khiến Shannon thở hổn hển. Hơi thở của cô gấp gáp, tả tơi và tăng nhanh khi ngón tay của anh nhẹ nhàng đùa cợt trên núm vú màu hồng. Chúng dựng lên thật trâng tráo khiến Blade cười toe đầy ngạo mạn.

“Em có thích điều đó không?” anh hỏi. Cánh tay anh ôm xiết lấy cô và miệng anh thay thế cho bàn tay đang đặt trên ngực cô. Cơ thể cô cứng đờ và nóng hổi, và ngay sau đó cô cảm thấy như

tan ra khi anh ngậm lấy nút vú cô, hết bên này tới bên kia.

“P...phải,” Shannon thừa nhận với một cái nhói lên tội lỗi. “Ôi chúa ơi, phải!”

Miệng anh rời khỏi ngực cô, lưỡi anh lướt lên cổ cô cho tới tai, ung dung khám phá từng đường cong một khiến tâm trí cô bay bổng với sự bối rối bị xé tan tành trong khi bàn tay anh không ngừng di chuyển lên xuống trên lưng cô. Rồi miệng anh tìm miệng cô và một phút sau ánh mắt anh đã khoá chặt lấy cô. Mọi giác quan của cô dường như đông cứng lại cho đến khi cô bị nhấn chìm bởi cảm xúc.

Đầu lưỡi anh làm ẩm từng góc miệng cô, thúc giục môi cô ra mở ra, nhưng Shannon không hiểu. “Mở miệng em ra, Little Firebird,” Blade thì thầm trên môi cô. Sau đó lưỡi anh xâm nhập vào nơi ẩm ướt ngọt ngào của miệng cô. Nụ hôn của anh đòi hỏi mãnh liệt, nhưng thật âu yếm tới nỗi Shannon hầu như không nhận ra rằng cô cũng đang hôn trả lại anh, cánh tay anh cứng như đá và thép, nhưng lại xiết bao dịu dàng làm cô háo hức đón chào sức ép nó quanh mình.

Shannon cảm thấy bàn tay của anh trên ngực cô, vuốt ve phần da thịt trần trụi của cô, lòng bàn tay thô ráp của anh đang thích thú nghịch ngợm những núm nhỏ đã cương cứng của cô. Nụ hôn anh không như bất cứ thứ gì mà cô đã trải qua; những nụ hôn trước của anh chỉ như trò trẻ con nếu so sánh với những gì đang xâm chiếm cảm giác của cô lúc này. Bị áp đảo và hoảng sợ bởi cảm xúc và những cảm giác đang làm phân tán đầu óc và cướp đi ý chí của cô, Shannon cố gắng để kiểm soát lại mọi điều.

“Không, Blade, em sợ!”

“Thư giãn đi, Little Firebird, em đang làm rất tuyệt,” Blade ngâm nga vào tai cô. “Đừng nghĩ ngợi gì, hãy để cơ thể em nói với anh. Nó nói với anh điều mà em thích, nhìn xem?” anh nói, cầm lấy bàn tay cô và đặt nó vào giữa hai chân cô. “Cảm giác được em đã trở nên ẩm ướt thế nào chưa? Nó nói với anh rằng em đã gần như là sẵn sàng rồi.”

Rồi anh lại hôn cô, kéo cô chìm sâu vào cái hố đam mê đang xoáy mạnh. Khi cô giằng mạnh miệng mình khỏi anh, anh rên lên thất vọng, nghĩ rằng anh đang làm cô sợ với ham muốn không thể kiềm chế được của mình. “Shannon,” anh rên rỉ, “cho phép anh, cho phép anh ...”

Những ngón tay anh lồng vào mái tóc cô, kéo môi cô trở lại môi anh. Nếu có bất cứ ai nói với

Blade rằng làm tình với Shannon là một điều vô cùng thích thú thì anh sẽ không tin điều đó. Cơ thể anh căng lên dữ dội, Blade dứt môi mình khỏi cô, chờ đợi nỗi đam mê của mình lắng xuống đủ để anh có thể tiếp tục. Anh đã hứa sẽ mang lại niềm vui sướng cho Shannon, và anh là một người đàn ông biết giữ lời.

Trong thời gian chờ cho đam mê của mình lắng xuống, anh cởi chiếc quần và khi quay trở lại với Shannon, cô cảm thấy sức ép mạnh mẽ đàn ông của anh đang tựa vào bụng mình. Cô cố gắng vượt qua nỗi ngượng ngập và liếc mắt xuống, sợ hãi nhưng thỏa mãn được sự hiếu kỳ của mình.

“Hãy nhìn vào trái tim em, Little Firebird,” Blade nói. Giọng của anh run lên với đôi chút đùa cợt và anh trao cho cô một nụ cười tinh quái tới mức cô cảm thấy một cơn rung mình thích thú chạy dọc xương sống. “Anh muốn biết chuyện gì sẽ mang đến lạc thú cho em.”

Shannon thấy bối rối đến tuyệt vọng và cô né tránh việc hỏi anh, cô vít Blade đang ở phía trên cô xuống. Cô cảm thấy mình đang nóng và tan chảy khi cảm nhận đỉnh ngực sừng phồng chạm vào đầu vú rắn chắc trên ngực anh. Và rồi bàn tay anh đặt vào giữa hai chân cô, chạm vào phần da thịt mềm mại đầy nữ tính của cô, vuốt ve, thăm dò vừa đòi hỏi mà cũng thật dịu dàng lo lắng. Hơi nóng từ những sự động chạm của anh cuốn cô nổ tung vào vòng xoáy đam mê cháy bỏng. Anh mơn trớn cô táo bạo, sâu lắng và tạo thành một giai điệu khiến cô nổ tung, đầu ngón tay cái của anh đang áp vào phần da thịt mềm mại của cô làm cô trở nên yếu đuối và thở gấp gáp và cô áp sát vào anh hơn khi mọi giác quan trở nên đau đớn một cách ngọt ngào.

“Phải, Little Firebird,” Blade thốt lên một cách rời rạc, anh không còn kìm chế được khát vọng dâng trào của mình lâu hơn nữa. Anh không thể nhớ đã từng có người phụ nữ nào lại tác động tới anh sâu sắc như Shannon không. Điều gì đã khiến cô gái miền Nam xinh đẹp khác biệt với bất kỳ những người phụ nữ mà anh từng chung chăn gối? Blade băn khoăn tự hỏi. “Mở chân của em ra, Shannon.”

Shannon cứng người lại khi vật đàn ông nóng bỏng, to lớn của anh dò dẫm giữa hai chân cô. Làm sao cô có thể chịu đựng được điều này cơ chứ? Trong một giây tỉnh táo cô tự hỏi. Cô không thể. “Không!” cô khóc, lắc đầu hết bên này tới bên kia. Cô lùi ra sau, cố gắng để thoát khỏi sự xâm nhập không thương xót của anh, nhưng đã quá muộn...quá muộn rồi ...

“Phải,” Blade trả lời, lúc này anh đã đi quá xa để có thể quay lại.

Anh di chuyển một cách nhẹ nhàng, chậm chạp, thật sâu trong cô. Cô cảm thấy mình được lấp đầy và căng ra trước sự xâm nhập to lớn của anh. Cơn đau buốt bất chợt giữa hai chân khiến Shannon nẩy lên tì vào anh trong nỗ lực để đẩy anh ra. Không một ai cảnh báo cho cô rằng nó sẽ đau đớn nhiều đến thế! Một tiếng rên đau đớn thoát khỏi miệng cô.

“Blade, em không thể chịu được!”

Anh phủ lấy miệng cô với một cái hôn, đợi cho cơn đau lắng xuống và tan biến. Anh ghét phải làm cô đau, nhưng đó là điều không tránh khỏi. Sẽ không có một sự dịu dàng nào có thể xoa dịu được cơn đau mà một cô gái phải chịu khi bước chân vào thế giới của người đàn bà.

Tiếng rên rỉ nhỏ, thô ráp vượt ra từ trong cổ họng Blade khi phần mềm mại, nóng bỏng của cô đang xiết chặt quanh anh. Giờ anh đã vào hết bên trong, một cú thúc nhanh khiến cô là của anh, sau đó anh di chuyển vào ra một cách chậm chạp, sâu lắng và nhịp nhàng, sử dụng toàn bộ sức lực của anh để kiểm chế sự giải thoát của chính mình cho tới khi Shannon tìm được sự giải thoát.

“Em là của anh, của anh, của anh,” anh thì thầm hoang dại.

Khi cơn đau đã qua, Shannon trải qua một niềm khoái lạc dữ dội tới mức cô phải cắn chặt môi mình để không bật thét. Cô chưa bao giờ mong chờ một điều gì như thế, cô cũng chưa khi nào nhận ra cảm giác này tồn tại hay thậm chí là có thể xảy ra với cô. Tâm trí cô vẫn còn lơ mơ khi Blade ngậm và liếm đầu vú cô, mọi cú liếm của lưỡi anh đều gửi đi từng ngọn lửa cháy bùng hoang dại dọc từ các đầu dây thần kinh đến nơi mà anh đang quay cuồng cùng với cô. Cảm giác mà Blade tạo ra không ngừng mang cô đến một điều gì đó ...một thứ gì đó...

“Blade, điều gì đang xảy ra với em vậy?” Mong mỏi đến tuyệt vọng, cô bám chặt lấy đôi vai màu đồng của anh.

“Anh cũng cảm thấy nó, Little Firebird,” Blade rên lên. Sự ngỡ ngàng kinh sợ nhuộm đầy trong lời nói của anh. “Hãy tập trung lại nào. Đừng nghĩ tới điều gì khác ngoài chuyện anh đang làm với em, hay cảm giác khi anh đi vào trong em. Chúa ơi, em thật kỳ diệu! Quá chặt, quá nóng bỏng và ..và cực kì ngọt ngào. Hát cho anh, Little Firebird, hãy ngâm nga khúc hát tình yêu của

em đi.”

Những lời nói quá gợi tình, quá khuấy động của anh đã đẩy Shannon vào sâu trong niềm hạnh phúc, tiếng rên mềm mượt của cô bị hút lấy bởi miệng anh. “Nhanh lên,” anh thì thầm khẩn thiết trên môi cô. “Ồ, Shannon, anh không biết là anh có thể đợi được không nữa.”

Tâm trí cô rời rạc lạc lối, Shannon nghe thấy những lời của Blade nhưng cô không hiểu được ý anh. Cơ thể cô dường như vẫn đang hướng tới một điểm đến nào đó, một nơi mà trước đây cô chưa từng biết đến. Rồi, thật kinh ngạc, trong khi cô gần như tuyệt vọng đi tìm nó, thì chợt cô đã ở ngay đó. Cơ thể cô rung lên, chân tay cô run rẩy và cô vẫn cong người tựa vào Blade, đưa anh đến giới hạn cuối cùng. Anh gầm lên sung sướng khi anh ngập sâu trong cô và trao toàn bộ cho cô.

“Em là của anh, Little Firebird, của anh,” Blade lặp lại khi anh đổ xuống cô trong sự thoả mãn tuyệt vời.

Chương 7

Blade chìm vào giấc ngủ ngay sau đó, nhưng Shannon còn có quá nhiều điều phải suy nghĩ thay vì cho phép mình ngủ. Cô vừa mới trải qua những điều quá tuyệt vời, cô vừa thấy bối rối lẫn ham thích. Sao một gã người lai hoang dã lại có thể mang tới cho cô niềm hoan lạc tuyệt vời đến như vậy? cô băn khoăn. Điều này có thể xảy ra với những người đàn ông khác không? Chẳng hiểu sao cô lại nghi ngờ điều đó. Lần đầu tiên cảm giác phạm tội tràn ngập trong cô. Có đúng là cô cần phải hy sinh sự trong trắng của mình để thoát khỏi Mad Woft và tình trạng bị giam cầm hay không, hay là Blade đã cố tình dùng những lời lẽ gợi tình và sự đam mê cháy bỏng để dụ dỗ cô nhằm thoả mãn sự thèm khát của anh? Dù sao cũng nhờ có Blade mà cô đã không còn là một trinh nữ nữa, giờ đây cô được tự do để rời khỏi ngôi làng của Yellow Dog và sống tiếp cuộc đời của mình. Cô có thể quên Blade và những điều anh đã làm với cô. Cô không cần giải thích sự mất mát này với ai ngoại trừ chồng cô, nếu như cô tìm thấy được người ấy.

Kiệt sức, Shannon nhắm mắt lại, nhận thức một cách sâu sắc rằng cơ thể ấm áp trần trụi của Blade đang áp chặt vào thân hình lỏa thể của cô thật mật thiết. Cô đang cố gắng để ghét bỏ anh, cô cần một cái cớ nào đó đến tuyệt vọng để biện hộ cho những hành động phóng dăng của bản thân mình. Nhưng làm sao mà cô có thể ghét người đàn ông đang cố cứu cô thoát khỏi số phận có thể còn tệ hơn cái chết. Blade cựa quậy và quay lại phía cô.

“Sao em không ngủ?” anh hỏi. Nụ cười lười nhác, ranh mãnh của anh khiến Shannon tức điên lên. “Em nên mệt mới phải.”

Shannon đỏ mặt, những lời của anh nhắc cô nhớ tới sự buông thả hoang dại của mình trong vòng tay anh. “Em chỉ có thể ngủ khi anh rời đi thôi,” cô lắp bắp nói.

“Anh lại muốn yêu em nữa.”

Đôi mắt màu xanh của Shannon mở lớn cảnh giác. “Không cần phải thế nữa. Anh đã hoàn tất điều mà anh muốn rồi còn gì. Nhờ có anh, tôi sẽ không phải nói dối Yellow Dog và hội đồng. Làm ơn hãy đi đi.”

“Điều mà anh đã làm là vì lợi ích của em, mặc dù anh phải thừa nhận là anh không biết đã có khi nào anh lại vui hơn thế nữa. Em đúng là đã bỏ bùa anh rồi, Little Firebird, với bài hát quyến rũ và sự dâng hiến ngọt ngào của em.”

“Tôi đã không làm những điều đó!” Shannon rít lên, những lời nói của anh khiến cô giận điên lên. Cô không định lặp lại tội ác ghê tởm đó lần nữa. “Tại sao anh lại gọi tôi là Little Firebird?”

“Em không thích cái tên đó à?”

Shannon bối rối. “Tôi không biết.”

“Nó rất thích hợp, em biết mà. Anh đã nghĩ em như một Con Chim Lửa bé nhỏ từ lâu rồi. Có ngọn lửa trong em thu hút anh; anh không thể nào chống lại được ngọn lửa cứ cháy lên trong em. Giờ thì anh đã bị đốt cháy, và dường như không thể dập tắt được nó.”

Blade bất ngờ chồm qua và hôn cô, miệng anh dập tắt sự chống đối giận dữ của cô. Khi cô đã dịu lại đôi môi anh rời khỏi môi cô, lặc lối đến đường cong ở cổ và xuống thấp hơn trong niềm đam mê dữ dội, miệng anh bao phủ ngực cô, lưỡi anh chà sát lên đó, làm cô giật nảy mình rên lên. Anh không đòi hỏi sự đáp ứng của cô, nhưng thay vì vậy anh lại thối bùng lên một cách thành thạo đến nỗi Shannon thấy thật khó mà giữ được quyết tâm từ chối anh và cô cho anh sự nhượng bộ mà anh mong muốn.

Cô cảm thấy cú thúc của anh giữa hai đùi mình khi anh lăn lên người cô, rồi trượt sâu vào bên trong một cách đầy sở hữu. Và cô chịu thua trước ma lực mà anh đang bủa vây xung quanh các giác quan của cô.

Sau đó cô nằm yên, những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng tuôn ra trên đôi mi khép kín. Lần đầu tiên Blade làm tình với cô là do tình thế bắt buộc, nhưng với lần này, không còn lí do nào có thể biện hộ được nữa ngoài trừ ham muốn thuần túy. Nếu trước đây cô không ghét Blade, thì bây giờ cô đã có đủ lí do để làm điều đó. Cô thấy bị lợi dụng và hạ nhục. Cô giận dữ, cực kì giận dữ. Cô mở mắt và phẫn nộ nhìn anh, sự căm phẫn cháy rục lên trong đôi mắt đầy bão tố của cô.

“Ra khỏi đây mau! Anh làm nhục tôi đủ chưa? Anh đúng là đồ dê tiện, một kẻ man rợ.”

Mắt Blade long lên như những mảnh thủy tinh đen, sắc lại và đau đớn. “Em đã thích điều đó

cũng nhiều như anh. Đừng mong chờ anh sẽ xin lỗi về những điều đã mang lại lạc thú cho cả hai chúng ta.”

“Tôi tha thứ cho anh cho lần đầu tiên, Blade, nhưng đến lần thứ hai thì anh đã đi quá giới hạn cho phép. Cứ cho là anh có thể cứu được tôi khỏi Mad Wolf, nhưng tôi chỉ có thể đánh mất trinh tiết của mình một lần thôi.”

“Đã quá muộn để buộc tội lẫn nhau rồi,” Blade nghiêng răng.

Nhận ra rằng không thể xoa dịu được Shannon trong tâm trạng hiện giờ của cô, Blade vươn người đứng dậy. Đúng là anh không nên làm tình với Shannon lần thứ hai, nhưng anh lại không thể kiềm chế được bản thân mình. Anh sẽ lại làm tiếp nếu như anh không nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhìn Blade mặc lại quần áo cho thân hình trần trụi đẹp đẽ của mình gần như khiến Shannon không thở nổi. Cô đã cố nhưng không thể rời mắt khỏi thân hình đầy cơ bắp cuộn cuộn và cặp mông rắn chắc khi anh kéo chiếc quần da hoǎng trên đôi chân dài khoẻ khoǎn. Cô nhắm mắt lại, và khi cô mở mắt ra anh đã đứng ngay bên cạnh cô. Trông anh như một bức tượng bằng đồng bóng loáng, được bao phủ bởi ánh sáng mềm dịu của lửa; sức mạnh kìm hãm được che giấu nơi cơ bắp ở tay, vai và bắp đùi anh.

“Anh còn đợi gì nữa?” Shannon rít lên. Cô cần phải xua đuổi Blade khỏi tầm mắt của mình để có thể quên anh đi. “Đi đi!”

“Shannon, anh” bàn tay anh vươn ra, sau đó lại buông thõng xuống. “Hãy cố hiểu. Mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

Lạ một điều là chân cô tuy đang run lấy bầy nhưng nó vẫn giúp cô đứng vững, Shannon nghĩ. Tảng sáng, Singing Rain đã xuất hiện để thông báo là cô được yêu cầu phải có mặt trước hội đồng vào buổi trưa. Đó là một yêu cầu mà cô không dám không tuân theo. Khi thời khắc đó đến, Singing Rain là người hộ tống cô, giúp cô có thêm can đảm trong giây phút cô cần nó nhất. Sự có mặt thường trực của Blade bên cạnh cô cũng giúp cô chút ít nhưng nó cũng không đủ để dập tan cơn run rẩy của cô.

Khoác bên ngoài những bộ lễ phục trang nghiêm, sáu người đàn ông già cỗi, bao gồm cả

Yellow Dog, ngồi thành một vòng tròn đang hút thuốc và nói chuyện. Sự im lặng bao trùm khi Shannon bước về phía họ. Nhận được sự cho phép, Mad Wolf bước tới chỗ của gã ở một bên cô trong khi Blade đứng bên kia. Cô cảm thấy đầu gối mình sắp khuỵu xuống. Cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, Blade với tay sang cô.

“Không có gì phải sợ cả,” Blade động viên, nắm chặt tay cô.

Lời nói của anh tiếp thêm can đảm cho Shannon, nhưng hơn cả là nó khiến cô nhận ra mình đang hành động như một kẻ hèn nhát. Thẳng lưng lại, đầu cô ngẩng cao, cố tỏ ra không sợ hãi khi những người Anđiêng nhìn chăm chập vào cô âm thầm xét đoán. Sau một lúc tưởng như tới vài giờ, Yellow Dog bắt đầu nói một cách lơ lơ bằng tiếng Anh để Shannon có thể hiểu được một cách rõ ràng những lời của ông.

“Hội đồng trưởng lão đã xem xét sự kiến nghị của cả Mad Wolf và Swift Blade. Họ vẫn không chắc chắn được ai mới là người thực sự có được cô, Little Firebird. Chỉ có cô mới có thể nói với chúng ta sự thật. Họ muốn biết có đúng là Swift Blade đã ăn nằm với cô như anh ta đã nói. Cô phải trả lời thành thật. Hội đồng trưởng lão sẽ căn cứ vào câu trả lời của cô để đưa ra quyết định của họ. Hãy nhớ rằng,” ông cảnh báo, “nói dối chỉ đem lại đau đớn cho cô thôi.”

Sự xấu hổ lan từ cổ tới tận chân tóc của Shannon. Thù hận những điều sai trái, phóng dăng như thế với cô thật tàn khốc. Cô mở miệng nhưng không nói gì cả.

“Cứ nói thoải mái và thành thật,” Blade nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hãy lưu ý cháu trai ta, Little Firebird,” Yellow Dog khuyên nhủ.

“Vâng, đó là sự thật,” Shannon xấu hổ thừa nhận. “Blade và tôi đã, anh ấy đã, chúng tôi....” những lời nói ngập ngừng thoát ra khỏi miệng cô.

Yellow Dog dịch lại. Sự im lặng bao trùm lên hội đồng và những người tới xem phán quyết.

“Không! Cô ta nói láo!” Mad Wolf rống lên, không thừa nhận sự thất bại.

Đôi mắt của Yellow Dog quan sát Mad Wolf vẻ xoi mói đầy khinh khỉnh trước khi quay trở lại bàn bạc với hội đồng. Sáu đôi mắt đen sắc sảo cùng hướng về phía Shannon quan sát chăm chú một cách lạnh lẽ. Cô gần như hét lên phẫn nộ khi Yellow Dog cắn nhả và đứng lên. Ông đi về phía Blade, đặt một bàn tay lên vai anh và nói, “Hội đồng đã có được một phán quyết. Little

Firebird thuộc về Swift Blade, anh ta có quyền làm mọi điều mà anh ta thấy thích đối với cô ta.”

Shannon cứng đờ người. Cô muốn hét to lên rằng không có người đàn ông nào sở hữu cô, rằng cô chỉ thuộc về cá nhân cô, nhưng cô đủ khôn ngoan để giữ mình im lặng. Ngay khi họ rời khỏi nơi khủng khiếp này cô sẽ không ngần ngại mắng cho Blade một trận vì anh ta xứng đáng bị vậy.

Đứng sừng sững cao và kiêu hãnh bên cạnh Shannon, Blade cảm thấy gánh nặng khổng lồ trên vai anh như được trút bỏ. Anh có thể đã bị cô căm ghét, nhưng anh không hề thấy hối hận vì những điều anh đã làm khi mà cuối cùng nó cũng giành lại tự do cho cô. Sự nhức nhối *hối tiếc* dậy lên trong anh khi anh nhận ra rằng một cô gái với những chuẩn mực cao như Shannon sẽ không bao giờ tha thứ vì anh đã làm tình với cô. Sau đó anh lại ghép thêm tội lỗi của mình bằng việc ân ái với cô lần thứ hai khi chỉ cần một lần là đủ. Cô có thể tha thứ cho lần đầu tiên đó, bởi nó giúp cô thoát khỏi Mad Wolf, nhưng anh đã đi quá giới hạn cho phép khi liều lĩnh cảm dỗ cô ở lần thứ 2. Thật lòng mà nói, sự khao khát của anh đối với Shannon quá dữ dội để anh có thể dừng lại và cân nhắc về những hậu quả. Hiện giờ anh không còn lựa chọn nào khác ngoài phải chấp nhận gánh lấy chúng cùng sự khinh miệt của Shannon. Anh biết việc làm tình với một người lai và ham thích nó đã khiến cô bị xúc phạm và cảm thấy bệnh hoạn.

Khuôn mặt chất chứa cơn giận lạnh lùng của Mad Wolf cho thấy hắn không sẵn lòng chấp nhận sự phán quyết của hội đồng. Ánh mắt của hắn rực lên thù hằn, hắn chưa bao giờ có thiện cảm với Swift Blade, chưa bao giờ kể từ khi họ còn là những đứa trẻ. Blade lúc nào cũng nhanh nhẹn hơn, thông minh và khoẻ hơn hắn. Những lời tán dương và vinh quang lúc nào cũng dồn vào cho Blade, trong khi những chiến công về sức lực và lòng can đảm của Mad Wolf phần lớn vẫn chưa được biết đến và không được thừa nhận.

“Mày đã thắng lần này, Swift Blade, nhưng ngày của tao rồi sẽ đến. Mày đã thể hiện bản thân mày là người da trắng nhiều hơn phần Anhđiêng, và tao sẽ tiêu diệt mày cùng với những đứa Mắt Trắng khác.”

Xoay gót, hắn nhảy lên lưng ngựa, thúc nó phi nước đại với một tiếng hét rợn người. Một ngày gần đây, mọi người sẽ có sự đánh giá đúng về trí khôn và lòng dũng cảm của hắn và sẽ nhìn hắn như một vị lãnh tụ. Yellow Dog đã già, Mad Wolf tự nhủ, và hắn là sự lựa chọn hợp lý nhất để thay thế cho người trưởng làng cao tuổi kia. Dân làng sẽ nhận ra điều đó khi hắn đem thắng lợi trở về làng cùng với những khẩu súng và đạn dược. Rồi tất cả sự tôn vinh và vinh

quang sẽ là của hắn. Người dân sẽ nhận ra hắn là người đàn ông duy nhất có đủ gan dạ chống lại Cha Lớn ở Washington và giải phóng đất đai của họ.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Shannon hỏi. Cô lo lắng quan sát Mad Wolf và đám người phản loạn của hắn cười ngửa phóng đi.

“Mad Wolf đã nổi giận bởi phán quyết của hội đồng,” Blade giải thích. “Bỏ qua anh ta đi. Anh ta không thể làm đau em khi nào em còn đi cùng với anh.”

“Hắn ta đi đâu vậy?”

Blade có một dự cảm tồi tệ về nơi Mad Wolf và người của hắn tới. Nó có liên quan tới số vũ khí được giấu trong cỗ xe của Clive Bailey, nhưng anh không thể tiết lộ điều đó với Shannon.

“Có lẽ anh ta có một khu trại ở đâu đó quanh những ngọn đồi, xa ngôi làng và quyền lực của hội đồng.”

“Có phải anh đang nói rằng hầu như người của anh không hưởng ứng ý tưởng tranh chiến của Mad Wolf? Rằng những người của anh muốn sống hoà bình?”

“Một số,” Blade chậm rãi nói, “trong khi một số người khác lại nghĩ là Mad Wolf đúng khi đi cướp bóc và chém giết. Cũng như người da trắng. Lúc nào người xấu cũng tồn tại xen lẫn với người tốt.”

“Đức tin của anh là gì?” Câu hỏi của Shannon, làm anh giật mình.

Blade cẩn thận lựa lời để nói. “Anh yêu quý và kính trọng người của mẹ anh. Anh sẽ không bao giờ quên rằng một nửa con người anh là người Sioux, cũng như không bao giờ đánh mất niềm tự hào về huyết thống người Anhđiêng trong anh. Nhưng anh đã sống quá lâu với người da trắng để có thể nghi ngờ thắng lợi cuối cùng của họ đối với người Anhđiêng. Những ngày người Anhđiêng còn được tự do trên các thảo nguyên sắp kết thúc rồi. Anh đã tham gia vào nội chiến vì anh tin tưởng vào sự tự do của con người, và anh sẽ làm mọi điều mà anh có thể để ngăn cản những cuộc đổ máu xảy ra.”

Shannon tái mặt, mắt cô mở lớn ngơ ngàng. “Lẽ ra tôi phải biết chứ! Anh không chỉ là một kẻ hoang dã, mà còn là một gã Yankee chết giẫm! Tôi đã nghĩ anh ăn cắp chiếc áo khoác xanh chỉ vì anh thích khoác nó lên mình vậy thôi.”

“Anh đã phục vụ trong quân đội Liên bang, một cách đường hoàng. Nhưng lẽ ra anh không bao giờ nên nói với em. Anh phải yêu cầu em không được nói cho bất cứ ai điều anh vừa tiết lộ. Nhiều mạng sống phụ thuộc vào sự im lặng của em đấy. Nếu em sáng suốt, em sẽ phải quên những điều mà em đã thúc giục anh phải thừa nhận.”

“Anh mong chờ tôi quên rằng anh đã chiến đấu với cái đội quân đã giết chết anh trai tôi và là nguyên do khiến cha tôi tự sát ư? Không bao giờ!”

Blade nguyên rủa sự ngu ngốc của mình khi nói cho Shannon những chuyện mà cô không cần phải biết. Nhưng đôi khi cô làm anh bối rối đến nỗi anh thậm chí còn không nhớ nổi cả tên của mình. “Anh rất tiếc về gia đình em, Little Firebird. Nhưng em nợ anh sự im lặng của em. Anh đã có thể để Mad Wolf có được em thay vì đuổi theo giành lại em. Anh đã có thể tiếp tục đi cùng đoàn xe thồ hàng và thậm chí là quên đi em đã từng tồn tại.”

Shannon không thể tranh cãi với những lý do anh đưa ra. Cô nợ Blade một món nợ lớn. Cô không định cảm ơn anh về việc đã lấy đi sự trong trắng của cô, nhưng cô có thể giữ những bí mật của anh, dù vì lý do tại sao thì quả thật vẫn là một điều bí ẩn.

“Việc giữ những bí mật của anh có gì liên quan tới chuyện anh khám xét trên các cỗ xe hàng?” Shannon đột nhiên hỏi.

“Chết tiệt, Shannon, cái thói đa nghi đó không tốt cho em tí nào. Chúng ta không thể nói chuyện ở đây.” Xiết chặt lấy tay cô, anh kéo cô về phía căn lều của mẹ anh, thô bạo đẩy cô vào bên trong. Anh đứng trước mặt cô, giận dữ, tay chống hông, gương mặt anh đang lại.

“Anh không cần phải thô bạo như vậy,” Shannon trách mắng. Cô xoa lên chỗ những vết hằn để lại bằng những ngón tay anh.

“Lúc trước anh đã từng cảnh cáo em hãy quên việc em đã nhìn thấy anh trong những cỗ xe hàng. Chuyện đó không liên quan đến em. Không ai bị tổn thương bởi sự can thiệp của anh và nó có thể sẽ cứu được nhiều người. Hơn nữa, giờ em cũng đi lên phía Bắc tới Idaho cùng với đoàn xe thồ hàng, vậy thì việc anh chiến đấu cho miền Bắc hay miền Nam có khác gì nhau.”

“Nhưng...”

“Em muốn rời khỏi đây đúng không?” Blade hỏi với vẻ âm thầm đầy uy hiếp. “Anh vẫn có

thể trao em cho Mad Wolf nếu anh thích. Giờ em thuộc toàn quyền xử lý của anh.”

“Tôi không thuộc về ai cả!” Shannon vặc lại. Thật không may là những lời nói của cô chẳng làm anh mấy may suy suyển.

“Em phải hứa với anh, Shannon. Và đổi lại, em cũng sẽ có được sự đảm bảo của anh rằng những điều anh đã làm sẽ không gây tổn hại gì tới em hay bạn bè của em.”

“Đừng bao giờ tin những điều mà một tên Yankee nói,” Shannon lầm bầm một cách cáu kỉnh.

“Shannon,” nghe như thể tên cô được thốt ra qua hàm răng đang nghiến lại và Shannon biết là cô nên dịu lại.

“Ôi, phải, tôi hứa. Nhưng nếu tôi biết được là anh có dính líu tới những thoả thuận bẩn thỉu, tôi sẽ giao anh cho quân đội đấy.”

“Thế là công bằng.” Mặc dù Blade hơi miễn cưỡng tin tưởng cô, cô cũng không có sự lựa chọn nào khác.

“Giờ chúng ta đã có thể rời khỏi chưa?”

“Anh đã định ở lại một, hai ngày và đi thăm thú cùng Singing Rain và Yellow Dog. Anh đã không có nhiều cơ hội nói chuyện với họ lắm.”

“Làm ơn đi, Blade, tôi cảm thấy không thoải mái ở đây. Nếu Mad Wolf quay lại thì sao? Hay hội đồng trưởng lão thay đổi quyết định của họ?”

“Giờ em được an toàn, Little Firebird. Sẽ không ai làm hại em cả.”

“Đừng gọi tôi như vậy nữa!” nó gọi cho Shannon nhớ lại đêm hôm trước, Blade thì thầm cái tên đó thật nhiều lần trong lúc anh ân ái với cô.

Shannon muốn quên đi giây phút đầy bối rối đó mãi mãi. Cô không cần phải nhớ tới những hành động đáng hổ thẹn mà Blade đã khiến thân thể cô đáp lại lại sự đụng chạm của anh. Thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những điều đó lại không có vẻ đáng hổ thẹn vào lúc Blade cám dỗ cô, hay mang lại cho cơ thể cô niềm khoái lạc dữ dội. Xấu xa, hời hợt, nhục nhã. Tuyệt vời.

Blade thở dài. Anh không có tâm trạng để tranh luận. Ý anh đã quyết. Anh thấy không có hại gì khi ở lại thêm một, hai ngày. “Singing Rain sẽ lo chu toàn cho em trong lúc em ở lại đây.”

Nguôi ngoai được phần nào, Shannon miễn cưỡng chấp nhận. Cô thích người mẹ dịu dàng của Blade và không còn thấy sợ Yellow Dog nữa, nhưng ở trong một ngôi làng Anhdìêng làm cô thấy căng thẳng. *Cô đã nghe quá nhiều về sự hung ác nên không thể chỉ đơn giản là lơ họ đi (*. Nhưng sự đe dọa cao hơn hết đối với sự bình yên trong tâm hồn cô chính là Blade. Anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải chạm vào cô và cô biết sự va chạm đó hứa hẹn cả thiên đường và địa ngục.

“Ta thích người đàn bà của con, con trai,” Singing Rain xấu hổ thừa nhận. “Cô ta thật khoẻ mạnh. Little Firebird sẽ cho con những đứa con khoẻ mạnh. Ta hy vọng có thể sống để nhìn thấy chúng.”

Mẹ, con trai và người ông, ba thế hệ cùng ngồi trong căn lều của Yellow Dog. Hai người đàn ông cùng chia nhau tẩu thuốc trong khi Singing Rain chỉ đơn giản ngồi bên cạnh ngắm đứa con cao lớn, đẹp đẽ của mình. Bà đã bắt đầu suy sụp từ sau cái chết của chồng, nhưng sự quay lại của Blade mang đến cho bà một luồng sinh khí mới. Bà không còn cảm thấy cuộc sống như sắp kết thúc nữa.

“Mẹ vẫn còn sống lâu năm lắm,” Blade lên tiếng. “Thông điệp mà Pierre Labeau gửi cho con không chỉ nói về cái chết của cha mà còn ám chỉ rằng mẹ đang suy kiệt.”

“Tất cả đã thay đổi khi con quay trở lại, con trai.” Đôi mắt đen của bà nhìn anh với tất cả sự yêu thương và niềm tự hào.

Mười năm qua, tuổi xuân của bà đã mất đi, nhưng sự dịu dàng thì không, Blade quan sát. Đó là một trong những phẩm chất mà cha anh hết sức ngưỡng mộ ở bà. Anh thấy những nếp nhăn xung quanh miệng và mắt cũng không hề làm giảm đi vẻ đẹp của bà.

“Tại sao các con lại phải rời đi sớm như vậy?” Singing Rain buồn rầu nói. “Ta thích nhìn thấy con và Little Firebird tham gia vào các lễ nghi truyền thống của tộc chúng ta. Chúng ta sẽ tổ chức một buổi lễ cùng với tiệc tùng và nhảy múa. Dạo sau này có nhiều chuyện buồn quá. Một lễ mừng sẽ mang lại niềm vui cho tất cả mọi người.”

“Con xin lỗi mẹ, nhưng không có thời gian. Con phải quay trở lại đoàn xe thồ hàng và hoàn thành trách nhiệm đưa họ tới Pháo đài Laramie. Bên cạnh đó, nếu và khi nào con kết hôn với Shannon Branigan, hôn lễ sẽ được tổ chức theo nghi lễ của người da trắng,” anh rào trước, bắt đắ dĩ phải tiết lộ việc anh và Shannon sẽ nhanh chóng chia tay nhau và rất có khả năng là sẽ không bao giờ gặp lại nữa. “Nhưng con hứa là sẽ về thăm thường xuyên. Pháo đài Laramie không xa lắm và con có thể về thăm mẹ và ông.”

“Con sẽ ở lại Pháo đài Laramie chứ?”

“Vâng, con có một chuyện phải làm.”

“Và sau đó? Con sẽ quay lại với người của con à?”

“Có lẽ,” Blade lần khăn.

Thật ra là anh không có kế hoạch gì cho cuộc đời mình (câu sát nghĩa là « Thật ra, anh không biết cuộc sống tiếp theo của mình sẽ ra sao », nên chị để tùy em sử dụng cả 2 câu này) một khi anh tìm ra những tên buôn lậu súng và giao nộp chúng cho quân đội.

Shannon mòn mỏi chờ đợi Singing Rain quay trở lại căn lều đêm hôm đó, nhưng sự mệt mỏi cuối cùng đã đánh gục cô. Rồi đột nhiên cô bị đánh thức bởi âm thanh loạt xoạt của quần áo, lúc đó đã là rất muộn.

“Singing Rain phải không?”

Giọng nam trầm đáp lại khiến cô tỉnh ngay lập tức. “Không, Little Firebird, tối nay Singing Rain sẽ ngủ ở lều của ông.”

“Ra khỏi đây ngay!” Shannon rít lên, kéo tấm da thú lên tận ngực.

Blade thở dài mệt mỏi. Anh khó có thể trách Shannon khi cô muốn anh đi khỏi. Anh chắc chắn đã hành động như một kẻ hoang dã như cô nghĩ hơn là một quý ông và một sĩ quan quân đội. “Thoải mái đi, Shannon, đêm nay em được an toàn. Anh chỉ muốn ngủ thôi.”

“Hãy ngủ ở chỗ khác ấy.”

“Em không nghĩ là sẽ thật nực cười khi anh ngủ ở chỗ khác ngay sau khi tuyên bố với cả làng em người đàn bà của anh à?” Anh bình tĩnh mở một tấm da cuộn khác gần đó và trải nằm

bên cạnh Shannon.

Shannon cứng người lại. Blade thậm chí còn chưa đụng vào cô, vậy mà da thịt cô râm ran và nóng rực lên. Có chuyện gì với cô thế này? Làm sao mà một gã người lai hoang dã lại có thể tác động tới cô theo cái cách như thế này chứ? Cô sẽ phải làm gì nếu anh với lấy cô? Câu hỏi này đúng là không cần thiết, bởi hơi thở đều đặn của Blade đã nói cho cô biết là anh đã say giấc rồi.

Họ ở lại thêm một ngày và một đêm trong ngôi làng của Yellow Dog. Hầu như thời gian đó Shannon đều ở cạnh Singing trong khi Blade chào hỏi những người quen cũ, cùng với bạn của anh, Jumping Buffalo và những người da đỏ trẻ khác.

Blade có lí do để chiếm lấy cảm tình của những người đàn ông trẻ. Anh thấy rằng họ là những người có thể nói với anh điểm yếu của Mad Wolf. Dù vậy anh vẫn chưa thu được nhiều tin tức đáng giá lắm ngoài việc chính Mad Wolf và người của hắn có liên quan tới những cuộc tấn công vào các khu dân cư, các đoàn xe thồ hàng, và các tuyến xe. Theo như Jumping Buffalo, Mad Wolf đã khoát lác rằng khi nào hắn quay trở lại, thì đó sẽ là một thời khắc chiến thắng. Mọi người sẽ tôn vinh gã như một người anh hùng thay vì là kẻ lạnh lùng như một kẻ bị ruồng bỏ.

Ngày kế tiếp, Shannon và Blade cưỡi ngựa rời làng. Trời u ám và từ xa sấm rền vang như báo gở, nhưng Shannon chẳng có nhiều luyến tiếc khi được rời khỏi ngôi làng. Dù cô càng trở nên yêu thích Singing Rain, Cô cũng phải sống trong sự sợ hãi rằng Mad Wolf sẽ quay trở lại cướp cô bất chấp quyết định của hội đồng. Cô không nghĩ Mad Wolf là loại người có thể để phán quyết của mấy lão già ngăn cản hắn chiếm lấy những gì mình muốn.

Vui mừng với con ngựa mượn được và cùng với 1 tấm chăn, Shannon đã cưỡi ngựa cả ngày bên cạnh Blade. Thật là khó khăn khi cô cố gắng lờ đi dáng vẻ oai hùng và mùi vị đàn ông nồng nàn toát ra và bao phủ lấy cô. Cô ghét người đàn ông ấy, cô cố dằn bản thân, nhưng cùng lúc cô cũng cũng nhận ra món nợ ân tình to lớn mà cô đã nợ anh. Mọi thứ về Blade luôn là sự đối lập nhau. Không hề có một chút logic nào trong cảm nhận của cô về anh.

Blade dường như lại không biết gì về cuộc đấu tranh nội tâm của Shannon. Anh hết sức để tâm tới bầu trời đang thấp xuống và những đám mây xanh nhạt đang vùn vụt phía trên đầu họ. Đôi mắt anh quan sát hiện tượng bất thường chăm chú tới nỗi Shannon ngay lập tức nhận ra được mối bận tâm của anh đối với hiện tượng khí tượng này. Cô nghĩ về sự im lặng bất thường ập xuống vùng đất lạ, và quay sang Blade hỏi. Lời nói chưa kịp buông ra khỏi môi cô. Con mưa đột nhiên đổ xuống dải đất rộng lớn kéo theo những cơn gió, những hạt mưa nhanh chóng

xuyên vào lòng đất như hàng ngàn mũi kim.

“Phi mau! Mạng sống em đang phụ thuộc vào đó!” Blade hét lên.

“Gì vậy?”

“Lốc xoáy.”

Lời nói làm tim Shannon nhói lên sợ hãi. Mặc dù chưa bao giờ trải qua, nhưng cô đã nhìn thấy hậu quả chết chóc và sự tàn phá do cơn cuồng nộ của thiên nhiên mang lại. Một cơn lốc xoáy làm được gì ở đây, trên vùng thảo nguyên này? cô băn khoăn khi vút roi thúc ngựa phi đến sùi bọt mép. Tìm đâu cho được một chỗ ẩn náu trong khi chỉ có cỏ cao và những ngọn đồi thấp bây giờ?

Giờ Shannon đã có thể nhìn thấy con quái vật đang cuốn tung và xoắn chặt mọi thứ đó, cơn lốc đang tràn xuống từ những đám mây tan tác như một cơn trần háu đói. Sự hoảng loạn chụp xuống khi cô không tìm ra một nơi ẩn nấp nào, không còn thời gian để trốn nữa. “Blade”

“Lên trên đó!” Blade chỉ về phía một dãy những quả đồi thấp nhô lên gần đó.

Những quả đồi màu nâu gần như bị che khuất bởi cơn mưa như trút và đất đá tung mù, nhưng hiện giờ nó là hy vọng duy nhất đối với họ để tìm ra một nơi ẩn nấp. Nếu may mắn họ có thể tìm được một cái rãnh hoặc một khe đất bảo vệ họ khỏi sự tấn công của cơn lốc xoáy. Blade mong là có đủ thời gian. Anh không thích thú lắm với cái ý nghĩ là cả hai sẽ bị cuốn đi trong cơn lốc xoáy.

Những con ngựa lồng lên, gần như là mất kiểm soát khi Blade và Shannon lao lên quả đồi. Thời gian đang cạn kiệt. Con quái vật đang xoay quăng và gầm rú đó đã khiến việc liên lạc hầu như không thể. Đất đá gồ ghề bên dưới giờ trở thành xối, mềm nhão và lởm chởm dưới cơn mưa ào ạt. Không một cái rãnh, không một khe đất, không có nơi nào để trốn khỏi hiểm họa chết người từ cơn lốc xoáy này.

“Blade, nhìn kia!”

Shannon nhìn thấy nó trước tiên. Ngay bên dưới họ, nơi mà những năm đông giá đã làm xói mòn đất đá. Cái rãnh này không sâu, nhưng còn tốt hơn là không có. Kéo cương lại, Blade nhảy khỏi con Warrior, sau đó với sang Shannon. Cô trườn vào cái rãnh ngay khi chạm chân tới nền

đất, nằm duỗi người trên nền đất ẩm ướt. Blade khôn ngoan chớp lấy những tấm nệm, bi đông nước và súng rồi ném chúng xuống ngay đằng sau cô. Ngay khi anh lỏng dây cương ra, những con ngựa chồm lên khiếp sợ và bỏ chạy. Con lốc xoáy cuối cùng cũng quét xuống họ khi Blade nằm đè lên Shannon, làm cô ngộp thở. Thế rồi không gian u ám đột nhiên tối sầm lại như đêm đen, và một tiếng ồn khủng khiếp nổ ra quanh họ.

Chương 8

Một sự im lặng kinh người bao trùm xung quanh Shannon. Cứ như thể cô tồn tại ở một chốn không còn sự sống. Cô đã chết rồi chẳng? Một sức nặng đang giam hãm đè chặt cô xuống nền đất ẩm ướt làm cô liên tưởng đến việc mình đã chết. Con mưa đã dứt, cô chắc chắn về điều đó, và trời đã tối. Nhưng điều kì diệu nhất trong tất cả là cô còn sống.

“Blade, giờ anh có thể dậy được rồi,” cô thở hào hển nói.

Không có câu trả lời.

“Blade.”

Vẫn không có câu trả lời.

“Blade, có chuyện gì vậy?”

Lo lắng, Shannon vặn vẹo để thoát ra nhưng cô không thể nhìn thấy gì nhiều ngoài đường nét trên khuôn mặt của Blade.

Hết sức vất vả, Shannon mới nhoài ra được từ bên dưới Blade, sau đó cô ngồi bên cạnh anh một lúc để lấy lại hơi thở. Cô ướt đầm người và đang run rẩy bởi làn không khí lạnh buổi đêm. Cô rón rén xoay người Blade, băn khoăn không rõ điều gì khiến anh bất tỉnh. Bàn tay cô lướt nhanh khắp người anh, nhưng không thấy có dấu hiệu bị thương nào. Khi cô đặt tay phía sau đầu anh cô thấy nó dính dính. Máu! Anh đã bị những mảnh đá vụn bay đả thương ư? Nhớ tới bị đông nước mà Blade đã ném xuống, cô xé một mảnh nhỏ trên chiếc áo sơ mi của anh, thấm ướt nó và đặt lên trên vết thương để cầm máu. Blade rên rỉ nhưng vẫn chưa tỉnh.

Shannon không thể làm gì hơn được nữa. Sau khi phủ lên người anh những chiếc chăn mà Blade đã tiên liệu giữ chúng lại cô ngồi xồm trên đất và chờ anh hồi tỉnh. Rồi sự mệt mỏi cũng đánh gục cô, cô nằm xuống bên cạnh san sẻ hơi ấm cho anh và thiếp đi, cánh tay cô vắt qua người anh.

Những tia nắng mặt trời xuyên qua mi mắt một cách không thương tiếc đã đánh thức Blade. Miệng anh khô đắng, đầu anh đập mạnh đau đớn, và chân tay nặng nề vô dụng. Sau đó anh nhớ lại cơn lốc xoáy và cái chết cận kề của họ.

“Shannon!”

Sức nặng trên ngực buộc anh phải nhìn xuống. Cái đầu sáng chói của Shannon đang gối nghỉ trên ngực anh. Một làn sóng dịu dàng đến khó tả tràn qua anh khiến anh không thể cưỡng lại thôi thúc được đặt tay che chở lên những lọn tóc nâu loăn xoăn rối tung đó. Ý nghĩ cô có thể bị thương hay tệ hơn khiến cảm xúc của anh đảo lộn điên cuồng.

“Blade?”

Shannon cựa quậy, ngẩng đầu lên và thấy Blade đang chăm chú nhìn cô với ánh mắt thật lạ lùng.

“Tạ ơn Chúa là anh không sao.” Lời cầu nguyện như một tiếng thở dài nhẹ nhõm khiến Blade cảm động sâu sắc.

“Em có bị đau không, Little Firebird?”

“Không, tôi ổn. Chắc là tôi đã ngủ thiếp đi. Đầu anh sao rồi?”

“Đau như búa bổ,” Blade phàn nàn. “Có chuyện gì vậy?”

“Anh hẳn đã bị cái gì đó trong cơn lốc xoáy đập phải. Anh đã bất tỉnh hàng giờ rồi.”

Blade cố gắng ngồi dậy, rên lên, và chống tay lên mặt đất.

“Blade, sao vậy?”

“Choáng váng.”

“Vết thương nặng lắm à?”

“Anh không nghĩ thế. Anh nghi là bị chấn động.”

“Có lẽ anh nên nằm trở xuống.”

“Em có nhìn thấy những con ngựa ở gần đây không?”

Shannon kiểm tra tỉ mỉ khu thảo nguyên và những ngọn đồi lân cận theo sự chỉ dẫn. Không khí khô ráo và thoáng đãng, mặt trời cứ như một quả bóng sáng màu trên nền trời. Những chuyện họ đã trải qua vào ngày hôm trước dường như thật khó tin dưới ánh mặt trời chói chang này. “Tôi không nhìn thấy gì cả. Có vẻ như những con ngựa đã chạy đi hoặc là đã chết.”

“Chết tiệt!” Blade rửa xả, nhăn mặt vì đau. “Xem chừng chúng ta sẽ phải đi bộ dài đấy.”

Ánh mặt trời chói chang rọi xuống như đổ lửa. Thảo nguyên bao la với những đám cỏ cao gần tới hông Shannon làm cho cuộc hành trình trở nên khó khăn hơn. Ở vài dặm đầu, do Blade vẫn còn chưa thể đứng vững, họ thường phải dừng lại khi cơn choáng váng làm cho đầu anh quay cuồng. Cùng với khẩu súng trường, Blade còn mang theo chăn nệm và bi đông nước, để lại tấm nệm và cái bi đông nước kia cho Shannon mang. Một ngày đã trôi qua, sức khỏe của Blade đã dần hồi phục trong khi Shannon mệt rũ vì kiệt sức và đói khát. Hôm đó họ không còn gì để ăn ngoài những quả dâu tây dại họ tìm thấy bên bờ suối, và những củ hành dại.

Khi Blade bảo nghỉ lại ở nhánh Bắc của dòng sông Platte (the North Platte[8]) thì trời đã bắt đầu tối. Nếu không vì trận mưa đêm qua, thì lớp đất dưới lòng sông có lẽ sẽ khô ráo, nhưng hiện giờ mực nước ở đó đã cao tới vài feet (1 foot = 0.3048m). Sau khi đã khởi hành về phía bắc từ Ogallala, giờ họ đã xuôi theo bờ phía nam của nhánh Bắc con sông Platte.

“Nằm đây nghỉ đi, Shannon, anh đi kiếm cái gì đó để ăn,” Blade nói sau khi vốc một vốc nước cho tỉnh táo từ dòng suối.

Đợi Blade đi khỏi, Shannon cởi chiếc váy da và tắm rửa trong dòng suối. Nếu cô có một mẫu xà phòng nhỏ để gội đầu thì tốt, nhưng cô chỉ làm ướt những lọn tóc dài của mình, rồi dùng tay gỡ những mảng tóc rối ra. Sau đó cô quay lại chăm sóc chiếc váy. Cô rũ nó và phủi cho bùn và cát rơi ra hết.

Blade quay lại ngay sau đó, cười tươi và mỗi tay giơ một con thỏ lên. Anh nhanh chóng lột da và làm sạch những con thú, đốt lửa và đặt chúng lên một cái xiên trong khi Shannon ngồi quan sát, dạ dày cô réo âm ỉ. Sau đó, liếc Shannon một cái, Blade bắt đầu cởi quần áo ra.

“Anh định làm gì thế?” Mắt cô mở to cảnh giác.

“Anh định đi tắm,” Blade nói, “em không phiền chứ?”

“Ôi.” Shannon nói nhỏ.

Cô lập tức quay đầu lại, giả vờ chú tâm tới những con thỏ đang được quay chín. Bất chấp sự cố gắng của mình, cô vẫn không thể ngăn mắt mình dừng nhìn về phía thân hình cân đối, tuyệt đẹp của anh từ đôi vai rộng lớn cho tới cặp hông thon hẹp và đôi chân dài. Má cô nóng rực lên khi nhớ tới cơ thể cường tráng đó lớn vồn phía trên mình, chiếm hữu cô một cách gần gũi nhất. Anh đã nâng cô tới những đỉnh cao mà cô chưa bao giờ hình dung rằng nó tồn tại.

Chẳng hề xấu hổ, Blade thản nhiên trần trụi lợi xuống dòng suối, biết rằng Shannon không hề bàng quan như cô vẫn đang giả vờ. Anh tự hỏi không biết là anh có làm khuấy động cô như cái cách mà cô đã khuấy động anh hay không. Anh đã từng ngủ với nhiều người đàn bà, xinh đẹp có, thông minh có, thậm chí là cả hai, nhưng không có ai hút hồn như Shannon Branigan cả. Anh chợt nhận ra cô quá tốt để dành anh, nhưng điều đó không ngăn được anh lại muốn cô và muốn nữa cho đến khi anh no đủ với mùi vị và sự ngọt ngào của cô. Mặc dù anh nghiêm túc nghi ngờ về chuyện anh đạt được điều đó.

Khi con thỏ đã được nướng chín, họ ăn trong im lặng, nhấm nháp bữa ăn ngon lành mà Blade đã mang về. Blade quan sát, bị thu hút khi Shannon liếm mỡ dính trên ngón tay, nhìn cách lưỡi cô trượt qua những ngón tay khơi gợi những hình ảnh gợi tình mạnh mẽ đến mức khiến anh gần như lên đỉnh.

“Tôi không biết đã bao giờ mình được ăn thứ gì ngon như thế này chưa,” Shannon thở dài, no nê.

Blade muốn nói da thịt mềm mại, ngọt ngào của cô còn có vị ngon hơn, nhưng anh không dám. “Anh cũng thấy vậy,” anh đồng ý.

Gần như cùng một lúc, họ đứng dậy đi bộ về phía dòng suối để rửa tay và mặt, sau đó quay về bên đồng lửa. Một sự im lặng đầy lúng túng sau đó, cho tới khi Blade lôi những tấm nệm ra và trải chúng xuống.

“Đến lúc đi ngủ rồi. Chúng ta còn cả một đoạn đường dài phía trước.”

“Anh có nghĩ là chúng ta sẽ tìm thấy những con ngựa không?”

“Anh nghi ngờ điều đó.” Blade chậm rãi nói, không muốn tạo ra hy vọng cho những điều không tồn tại. “Chúng ta gặp may là Pháo đài Laramie không còn xa đây.” Anh nằm lên tấm nệm, quần nó xung quanh người như một cái kén.

Shannon cũng làm tương tự, mệt mỏi đủ để chìm cô vào giấc ngủ nhưng cũng nhận ra sự *hiện diện đáng cảnh giác của Blade khiến cô không thể nào chợp mắt*. Sau một lúc lắng nghe cô trở mình thao thức, Blade mới hỏi, “Em cũng không thể ngủ được à?”

“K-không,” Shannon lắp bắp nói. Cô không nghĩ rằng mình lại đang làm phiền anh. “Tôi thấy không thoải mái.”

“Anh biết một cách để làm em thoải mái,” Blade nói. Shannon có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói anh và cố gắng lờ đi lời gợi ý không lẫn vào đâu được của anh. “Có lẽ anh có thể chỉ cho em.”

“Không cần đâu.”

“Hãy để anh yêu em, Little Firebird.”

“Tôi sẽ không để anh cám dỗ tôi nữa đâu, Blade,” Shannon nói thẳng. “Tôi biết ơn anh đã cứu tôi thoát khỏi một tình huống tồi tệ, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi để nó tiếp diễn.”

“Đừng nói với anh là em không thích điều đó, bởi anh có đủ kinh nghiệm để biết rõ điều đó.”

“Anh đang nói chuyện ngoài lề rồi,” Shannon cãi. “Chỉ cần là nó không xảy ra lại. Ngủ đi. Vết thương trên đầu anh vẫn chưa khỏi hẳn đâu.”

“Không phải sự miễn cưỡng của em liên quan tới việc tôi là một người lai đấy chứ?” Blade nghiêng rằng.

Shannon cố ý không trả lời, cô không muốn cho Blade cảm giác thỏa mãn khi biết xuất thân của anh chả liên quan gì tới quyết định của cô. Điều mà cô không thể tha thứ được là chính là cảm giác hổ thẹn mà anh đã gây ra ở cô. Sự giáo dục của cô nghiêm cấm những gì đã xảy ra giữa họ. Những cảm xúc mãnh liệt như vậy chỉ dành cho những đôi lứa đã kết hôn, những

người hết lòng yêu nhau. Cô đổ lỗi cho sự thiếu hiểu biết và lòng ham muốn đã làm cô hướng ứng trước sự mờ mịt và quyến rũ đầy khơi gợi của Blade theo một cách vô cùng phóng túng. Chỉ nghĩ về nó thôi cũng khiến cô run lên vì mong mỏi kìm nén. Cô muốn cảm nhận vòng tay anh ôm lấy cô bằng cả tâm hồn mình, cảm nhận miệng anh khám phá cơ thể cô, đẩy vào trong cô cho đến khi cô thét lên trong sự phóng túng đầy hoang dại.

“Anh nghĩ là vậy,” Blade nói, cảm thấy làm giọng anh trở nên thô ráp. Khi Shannon không buồn đáp trả, anh cho rằng sự im lặng của cô đồng nghĩa với việc cô thừa nhận lí do anh đưa ra. “Thư giãn đi, tôi sẽ không yêu cầu em tự làm mình vậy bản với một gã Anhđiêng đâu. Chúc ngủ ngon, cô Branigan.”

Shannon nhắm mắt, những lời của anh cứ sâu vào lòng cô. Cô luôn tự hào về khả năng đánh giá một con người qua hành động của họ, nhưng Blade không giống bất cứ một người nào. Anh có thể là một gã Anhđiêng, nhưng anh lại đàn ông hơn bất kì những ai mà cô từng biết. Không may là cô lại không thể nói với anh điều mà cô cảm nhận. Tốt nhất là cứ để anh nghĩ rằng cô xem thường anh bởi nguồn cội của anh hơn là để cho anh biết thật nhanh chóng, anh trở nên có ý nghĩa sâu sắc với cô thế nào. Bên cạnh đó, anh cũng quá ngạo mạn so với yêu cầu của cô.

Công việc của ngày hôm sau lại lặp lại y như ngày hôm trước. Họ đi bộ cho tới khi chân rã rời, ngồi nghỉ, rồi lại đi thêm chút nữa. Họ nói chuyện dè xẻn, cố giữ sức để tiếp tục đi về phía trước, từng bước một. Mặt trời đã trở thành kẻ thù của họ, đổ lửa xuống đường như không thương tiếc. Shannon đã đánh mất chiếc mũ của mình, và khuôn mặt cùng cánh tay cô đã đỏ ửng lên. Những nốt tàn nhang trên mũi cô nổi rõ lên, Blade nghĩ chúng thật đáng yêu. Họ dừng lại liên tục để nhặt những quả dâu, rồi lại chậm chạp lê bước.

“Còn bao xa nữa, Blade?” Shannon hỏi, phá vỡ sự im lặng của họ. Cô không thể chịu được không khí im lặng đang bao trùm khi hàng dặm quanh đây chỉ có duy nhất hai người bọn họ.

Blade giật nảy người, giọng nói nhỏ nhẹ của Shannon như một cú cánh đầy lùi không khí im lìm đang vây quanh. “Thêm hai, ba ngày nữa,” anh ước lượng, liếc mắt về phía đường chân trời phía tây. “Có nhìn núi đá vôi ở phía đằng đó không? Đó là núi đá Chimney (Chimney Rock). Qua khỏi đó là con dốc Scott^[9]. Pháo đài Laramie cách con dốc Scott một đoạn ngắn.”

“Anh có nghĩ là đoàn xe thồ hàng vẫn còn ở Pháo đài Laramie không?”

“Tôi nghi ngờ điều đó,” Blade trầm ngâm nói. “Tôi đoán là họ đã bỏ một ít thời gian ở pháo đài để mua đồ tiếp tế và vật dụng cần thiết (bought là quá khứ của buy, còn brought mới là quá khứ của bring để em dịch là ‘mang theo’). Họ đã đi cả một quãng đường dài mà vẫn chưa tới Oregon và không thể để bị chậm trễ nữa. Ở trên núi, tuyết thường rơi sớm.”

“Vậy tôi sẽ tới Boise bằng cách nào nếu đoàn xe đã đi rồi?” Shannon thất vọng kêu lên. “Tôi có khả năng nào gia nhập vào một đoàn xe nào khác không?”

“Không cho tới tận mùa xuân năm sau.” Câu trả lời của Blade làm cô choáng váng.

“Mùa xuân năm sau ư! Vậy tôi sẽ làm gì cho tới lúc đó?”

“Tôi chắc là nhà chức trách có thể sắp xếp được cho cô với một gia đình ở pháo đài,” Blade trấn an. “Đó là một thủ tục thông thường mà. Những người chỉ huy....” Đột nhiên anh ngừng lại và khuôn mặt của anh trông đầy cảnh giác.

“Blade, cái gì thế?”

“Tiếng vó ngựa,” Blade nói cộc lốc.

“Gì cơ! Tôi không nghe thấy gì cả.”

“Cô sẽ nghe thấy.” Anh cúi thấp xuống, áp tai lên mặt đất.

“Chúng ta có thể làm gì?”

“Không làm gì cả. Những con ngựa có móng sắt. Họ không phải là người Anhđiêng.”

Shannon há hốc miệng, kinh ngạc bởi sự nhạy bén và khả năng lạ thường của Blade khi nghe thấy những thứ mà không ai khác có thể. Vài phút hồi hộp trôi qua trong khi chờ đợi sự xuất hiện của các kỵ sĩ. Họ đi thành một hàng đôi, thúc ngựa phi nước đại trong đồng cỏ gợn sóng.

“Kỵ binh,” Blade nói. Giọng nói của anh không cảm xúc, gương mặt kín bưng.

“Tạ ơn Chúa. Có lẽ tôi vẫn có thể tới kịp Pháo đài Laramie trước khi đoàn xe khởi hành.”

Họ lặng lẽ quan sát khi đoàn người tiến lại gần. Trong thâm tâm, Blade biết tới Pháo đài

Laramie cũng có nghĩa là mối liên hệ giữa anh và Shannon cũng kết thúc. Danh dự của cô đã bị huỷ hoại khó mà cứu vãn bởi việc cô bị những người Anđiêng bắt cóc và lại còn ở một mình cùng với gã người lai một thời gian. Cô sẽ bị nhiều điều tiếng bởi những điều mà cô không hề kiểm soát. Những người phụ nữ đã bị người Anđiêng bắt đi thường sẽ bị hãm hiếp. Shannon có thể phủ nhận lời buộc tội đó bất chấp thực tế rằng điều mà anh đã làm cũng có thể bị một vài người gán ghép vào tội cưỡng hiếp. Vì lợi ích của Shannon, Blade quyết định là sẽ cắt đứt mọi sự liên hệ với cô ngay khi họ tới pháo đài.

Cảm giác nhói đau khó tả đập mạnh vào Shannon khi nghĩ tới việc Blade sẽ trở thành một người hoàn toàn xa lạ với cô ngay khi họ tới Pháo đài Laramie. Trực giác cho cô hay thật không đúng đắn khi tiếp diễn tình bạn với một người lai.

Từ lúc nào mà mình lại lo lắng về chuyện như thế nào là đúng đắn? một giọng nói nhỏ bên trong Shannon vang lên. Chẳng phải mẹ đã luôn nói cô là một cô gái bốc đồng và lúc nào cũng thất vọng với điểm hạnh kiểm của cô còn gì?

“Họ tới đây rồi, Shannon,” Blade nói, kéo cô ra khỏi suy nghĩ của mình. Sự cảnh báo của anh không cần thiết lắm. Người trung úy dẫn đầu đã ra hiệu cho cả đoàn dừng lại.

Viên trung úy nhảy xuống và tiến về phía Shannon, nghiêm nghị cúi chào và hỏi, “Tôi đoán cô là cô Branigan phải không?”

Bất chấp sự mệt mỏi của mình, đôi môi khô nẻ của Shannon nở một nụ cười. “Bằng xương bằng thịt, trung úy.”

“Và là một khung xương dễ thương, cô Branigan,” anh ta khen ngợi cô một cách lịch lãm. “Tôi là trung úy Ronald Goodman. Chúng tôi được cử đi từ Pháo đài Laramie để giải cứu cô.”

“Thật sao?” Shannon ngạc nhiên hỏi.

“Những người bạn của cô ở đoàn xe hàng đã báo cô đã bị bắt cóc bởi Mad Wolf và băng nhóm phản loạn của hắn. Họ đã rất kiên quyết trong việc buộc chúng tôi phải tìm kiếm cô, đặc biệt là gia đình Johnsons trẻ tuổi.”

“Họ vẫn còn ở Pháo đài Laramie chứ?” Shannon hỏi đầy hy vọng.

“Họ đã rời đi lúc sáng nay,” sự tiết lộ của trung úy Goodman đập tan hy vọng của cô. “Người

hướng dẫn mới đã đợi họ ở pháo đài và họ đã lên đường tới Oregon. Tất nhiên là ngoại trừ Clive Bailey, người vẫn luôn qua lại buôn bán ở pháo đài.”

Đột nhiên Goodman có vẻ chú ý tới Blade, người này giờ vẫn đứng im lặng bên cạnh Shannon, một nụ cười kinh ngạc xuất hiện trên mặt anh ta. “Anh là gã người lai mà họ gọi là Blade ư?” Môi anh ta cong lên chế nhạo khi anh ta sẫm soi Blade với một sự khinh thường gần như không giấu diếm. Rõ ràng là anh ta rất ít có thiện cảm với những người hoang dã và không quan tâm là có ai biết điều đó hay không.

“Tôi là Swift Blade.”

“Tại sao hai người lại đi bộ? Cả hai đã gặp rắc rối với Mad Wolf sao? Chúng tôi đã chuẩn bị để tiếp ứng, nhưng tôi thấy là hai người đã tự chăm nom mình rất tốt.”

“Đó là một câu chuyện dài, trung uý, và tôi sẽ vui mừng hơn khi kể lại sau. Còn bây giờ, tôi đề nghị anh đưa cô Branigan quay trở lại pháo đài. Cô ấy đã phải trải qua một chuyện rất khủng khiếp.”

Miệng của trung uý Goodman mím chặt lại với vẻ tức giận. “Tôi không cần một gã người lai lên lớp về công việc của mình.” anh ta nói với vẻ cáu kỉnh. Anh ta quay qua Shannon. “Tha lỗi cho tôi, cô Branigan, tôi không thường vô tâm đến thế. Cô có thể cưỡi ngựa với tôi, một con ngựa khác sẽ dành cho loài mọi.”

Shannon nhìn lướt qua Blade, nhưng khuôn mặt kín bưng của anh không nói cho cô biết điều gì. Nếu anh cảm thấy giận dữ với những lời bình phẩm đầy miệt thị của Goodman thì anh cũng không để lộ ra ngoài. Rồi, trong một khoảnh khắc anh không phòng bị, Shannon nhìn thấy cơn thịnh nộ lạnh người trong mắt anh và biết là anh không thờ ơ như anh thể hiện. Bởi về phía mình, cô cũng giận điên lên, mặc dù cô không hiểu tại sao ngoại trừ việc đó có vẻ như đánh đồng Blade với tất cả những kẻ man rợ trong khi anh mang một nửa dòng máu người da trắng. Cô cũng không còn chắc chắn là mọi người Anđiêng đều xấu. Cô đã vô cùng cảm phục Singing Rain, và đã học được cách kính trọng Yellow Dog. Chỉ có Mad Wolf và những kẻ giống gã mới khiến cô khinh ghét và sợ hãi.

Bàn tay siết chặt của Blade là biểu hiện duy nhất của nỗi tức giận trong anh. Công việc của anh là tìm kiếm một hoặc nhiều kẻ chịu trách nhiệm cho chuyện cung ứng vũ khí bất hợp pháp cho những người Anđiêng, chứ không phải là đấu tranh để chống lại các định kiến. Anh biết

khi anh nhận nhiệm vụ này, anh sẽ phải đối mặt với một số những thành kiến. Điều đó là không thể tránh khỏi được. Những kẻ như trung úy Goodman cũng không khá hơn Mad Wolf và đồng bọn của hắn là mấy. Họ căm ghét một cách bừa bãi.

Trung úy Goodman đỡ Shannon ngồi lên lưng con ngựa của anh ta và nhẹ nhàng leo lên phía sau cô. Shannon cảm thấy cánh tay anh ta chạm nhẹ vào ngực mình khi anh ta vói lên để nắm lấy cương, và nhăn mặt lại. Cô quan tâm rất ít đến thái độ mà gã trung úy kiêu căng này nói với Blade, nhưng cô cũng chẳng đánh giá cao sự thân mật đến trơ tráo của anh ta.

“Tôi không muốn nói gì trước những gã đàn ông, cô Branigan, nhưng cô ổn chứ? Những người Anhđiêng không làm tổn hại cô chứ?”

Sự úp mở trong giọng nói của anh ta cho Shannon biết chính xác điều mà anh ta ngụ ý những người Anhđiêng đã làm với cô.

“Tôi ổn, trung úy,” Shannon quả quyết với anh ta. “Tôi không bị tổn hại bất cứ điều gì.” Cô nhấn mạnh từng từ, đợi cho anh ta hiểu một cách rõ ràng là cô không hề bị hăm hiếp.

“Thế còn gã mọi? Kinh nghiệm cho thấy là chúng không thể tin được. Tôi hy vọng là gã không cố thử làm điều đó.”

“Trung úy Goodman,” Shannon bực mình gắt lên, “Blade đã cứu tôi khỏi tay Mad Wolf và một số phàn khủng khiếp. Tôi nợ anh ấy một món nợ ân tình mà tôi sẽ không bao giờ có thể trả được. Làm ơn đừng nói về anh ấy bằng cái giọng rẻ khinh như vậy.”

Goodman kinh ngạc đến không nói lên lời. Nghe như thể là cô nàng tóc đỏ khiêu gợi này đã thích một gã người lai Sioux hoang dã hơn là một quý ông bật thiệp như anh. Anh vu vơ tự hỏi không biết có phải là cô ta đã bị gã da đỏ đó cám dỗ không nữa. Hay là cô đã bị hắn cưỡng bức và thấy hổ thẹn khi phải thừa nhận điều đó? Anh thật sự nghi ngờ cô nàng người Ai len này không ngây thơ như cách cô ta thể hiện. Cô không thể sống giữa đám người Anhđiêng lâu như vậy mà vẫn còn là một trinh nữ được. Vì danh tiếng của cô giờ trở nên nghi vấn, Goodman lại ngẫm nghĩ đầy khoái trá, cô ta có thể bị thuyết phục để quan hệ tình ái với anh.

Là một gã đẹp trai với mái tóc màu nâu cát, đôi mắt xanh nhạt, và một cặp ria mỏng có thể gọi là bánh bao, Goodman đang bước sang tuổi 30 của mình. Cao và mảnh khảnh, trong bộ quân phục, anh ta trông thật lịch lãm và cuốn hút và rất ý thức được điều đó.

Họ phi nước kiệu về phía tây, chỉ dừng lại cho những con ngựa nghỉ ngơi và ăn uống. Họ nhanh chóng tới được chỗ núi đá Chimney. Đỉnh đá đứng sừng sững lơ lửng giữa trời đất, chỉ có những cây xương rồng song hành làm bạn. Họ tiếp tục lên đường, dựng trại nghỉ lại đêm đó ở con dốc Scott, một dải đất cong vòng tuyệt đẹp phủ lên bóng râm để chịu với màu nâu nhạt và phớt hồng của lớp đất vàng.

Shannon chỉ trông thấy Blade từ một khoảng cách nhất định. Anh luôn giữ một khoảng cách không hơn không kém, cẩn thận tránh mặt cô. Shannon đau lòng nhận ra như vậy có lẽ là tốt nhất. Tuy thế cô vẫn dõi mắt theo anh, nhớ, và nhớ....

Họ dỡ trại ngay khi ánh sáng đầu tiên xuất hiện. Shannon cảm thấy khá hơn sau một đêm nghỉ ngơi trong căn lều nhỏ tương đối tiện nghi của trung úy Goodman. Vì thời tiết khá ấm và khô ráo nên anh và người của mình đã ngủ ngoài trời. Theo như Goodman nói, họ có lẽ sẽ tới được Pháo đài Laramie vào chiều muộn của ngày.

Một dòng suối chảy qua chân những quả đồi cằn cỗi, đổ vào sông Platte. Phía bên kia là một bãi cỏ xanh lác đặc những lùm cây, và ở ngay chính giữa, nơi mà dòng Platte gặp sông Laramie, là khu nhà phức hợp ngổn ngang của Pháo đài Laramie. Một lá cờ của Hoa Kỳ phất phới bay trên nóc đầy kiêu hãnh trên mô đất trái bên ngoài dòng suối. Đằng sau nó là cả một dải đồi hoang tiêu điều cằn cỗi. Họ đã lội qua con lạch Laramie, dòng chảy của nó đã dịu đi rất nhiều vào cuối mùa hè. Shannon lưu tâm một cách thích thú tới cây cầu đang được xây dựng dở dang.

Cả đoàn người ngựa đi qua dải đất hẹp, nơi đã từng là một vùng trũng, lên chỗ bờ dốc thẳng đứng và tiến về phía pháo đài.

Khởi đầu, pháo đài Laramie đã được xây dựng bởi Công ty cung cấp Lông thú Hoa Kỳ. Vào năm 1849 nó được mua lại và trở thành doanh trại của quân đội bởi mục đích bảo vệ những người di cư khỏi những người Anđiêng, những người ngày càng trở nên thù địch sau khi một thời gian hoà bình. Pháo đài Laramie không phù hợp với hình ảnh của một pháo đài phòng thủ với hàng rào cọc sắt bao quanh. Ban đầu, những kế hoạch đã dự trù việc xây dựng một bức tường bằng gỗ hay bằng (chỗ này có chữ log, mà ko có chữ bridge, sao e lại dịch là cầu) đá với lô cốt quân sự, nhưng do tại thời điểm đó, mối đe dọa từ người Anđiêng không nhiều, và việc tài trợ lại không đến, chính vì thế Pháo đài Laramie đã được xây mà không có các bức tường bao quanh. Nhà cửa, doanh trại, và các toà nhà làm từ gạch và đất sét được bố trí quanh một bãi chăn nuôi, một vùng đất trống rộng khoảng 130 feet vuông. Mỗi căn hộ hay toà nhà đều

quay mặt vào bãi đất trống.

Doanh trại của bộ binh và kỵ binh đứng riêng rẽ, mỗi bên đều có phòng ăn tập thể và nhà bếp riêng ở phía sau. Khu vực của những sĩ quan đối diện với bãi đất trung tâm, cũng như toà nhà làm căn tin, kho bưu phẩm, trạm canh gác, nơi ở của các sĩ quan độc thân, khu khám bệnh, và một tòa nhà 2 tầng dùng làm *câu lạc bộ* (2-story viết theo tiếng Mỹ, xuất phát từ 2-storey của t.Anh có nghĩa là tầng nhà) có tên là “Old Bedlam” (Bệnh viện tâm thần của những người già). Sau này Shannon mới biết là ở “Old Bedlam” thường xuyên tổ chức khiêu vũ và những cuộc ăn chơi truy lạc, bởi một điều thật lạ lùng là trong toàn bộ lịch sử của mình, pháo đài chưa bao giờ bị tấn công bởi người Anhđiêng.

Hai bên bờ của dòng sông Laramie là *Bể thải công cộng*, phục vụ cho bốn đại đội. Chất thải, rác rưởi từ đó trôi ra tới tận sông.

Dịch vụ thư từ ở pháo đài cũng phục vụ như một trạm thông thương cho những người Anhđiêng và dân di cư.

Khi cả đoàn đi vào trong khu buôn bán sầm uất, Shannon đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy những người Anhđiêng cao lớn quần mình trong những tấm khăn sặc sỡ đi qua đi lại hoặc đứng dựa vào các cổng vòm và các khung cửa sổ của các căn hộ. Những người đàn bà trang điểm và ăn mặc loè loẹt đứng thành từng đôi chuyện phiếm với nhau, cách ăn mặc rực rỡ của họ nổi bật giữa một rừng áo xanh quân đội.

Đoàn ngựa dừng lại ở một cái sân bụi bặm. Trung úy Goodman nhảy xuống, sau đó đỡ Shannon khỏi yên ngựa như thể cô không có tí trọng lượng nào. Gần như ngay lập tức, một người đàn ông già hơn với mái tóc muối tiêu và cặp lông mày rậm hiện ra từ một trong những toà nhà có gắn bảng hiệu với dòng chữ, “Trụ sở chỉ huy trung tâm.”

Chỉ vài sải chân ông ta đã tới bên cạnh Shannon, bàn tay ông giơ ra hân hoan chào đón.

“Chào mừng quay trở lại với xã hội văn minh, cô Branigan, tôi là Đại tá Greer,” ông ta nói, mỉm cười ấm áp. “Cô không biết là chúng tôi vui mừng thế nào khi thấy cô bình an và khoẻ mạnh. Tôi chắc hẳn là cô đã phải trải qua một quãng thời gian tồi tệ, nhưng giờ cô có thể vứt bỏ chúng lại phía sau rồi.”

Ông quay sang trung úy Goodman. “Làm việc tốt lắm, trung úy, anh sẽ được thưởng cho

điều này. Anh có thể nộp bản báo cáo trong văn phòng tôi sau đó. Giải tán lính của anh đi.”

“Tuân lệnh.” Trung úy Goodman dậm chân chào, vui mừng với sự khen thưởng của đại tá.

“Đi nào, cô Branigan, cô có thể ở lại với gia đình tôi cho tới khi tìm được chỗ ăn ở cho cô. Tôi có một đứa con gái trạc tuổi cô và vợ tôi, không nghi ngờ rằng bà ấy sẽ nuông chiều cô theo cách mà bà ấy đã làm với Clare của chúng tôi.”

“Đợi đã,” Shannon cản lại. “Thế còn Blade thì sao?”

“Blade là ai trong đám quỷ này?” Greer bối rối hỏi.

“Swift Blade,” Shannon nói thêm. “Anh ấy là người đã cứu tôi khỏi Mad Woft. Trung úy Goodman và người của anh ta đã tìm thấy chúng tôi mới cách đây hai ngày sau khi chúng tôi lạc mất những con ngựa.”

Đại tá Greer liếc nhanh qua Blade này giờ vẫn lặng lẽ đứng dựa vào con ngựa của mình một cách lười nhác. Mối anh cong lại một cách chán chường hay là thích thú? Greer nhanh chóng gạt đi gã người lai tối sẫm đẹp trai với một cử chỉ không mấy quan tâm.

“Anh chàng người lai đó sẽ có một phần thưởng thích hợp. Đừng để mình dây dưa với anh ta, quý cô.”

Nắm chặt tay Shannon, ông ta kéo cô đi, không để cô kịp nói câu nào với Blade. Cả về phía Blade cũng không nói hay có phản ứng gì. Anh chỉ nhìn Shannon một cách chăm chú với đôi mắt sẫm đen sắc sảo, đôi mắt sâu thăm thẳm và huyền bí như bầu trời đêm.

Chương 9

“Cô bé của ta, quả là một thử thách tồi tệ với cô,” Molly Greer đồng cảm.

Một người phụ nữ trung niên đáng mến, Molly tặc lưỡi một cách lo lắng khi bà giúp Shannon vào trong chiếc bồn tắm đầy hơi nước. Claire, con gái bà đứng ngay cạnh đó, một cô nàng hết sức ấn tượng với đôi mắt màu tím, thế nhưng khác hẳn với thái độ niềm nở của cha mẹ mình, trên gương mặt đáng yêu của cô ta hiện lên một cái nhìn đầy toan tính.

“Những người Anhđiêng đã làm gì cô?” Clare hỏi thẳng. “Chúng đã cưỡng đoạt cô phải không? Bao nhiêu đứa tất cả?”

“Claire!” Molly há hốc miệng kinh ngạc, khó chịu với những câu hỏi khiếm nhã và sự phỏng đoán thô thiển của cô con gái. “Đừng quấy rối cô Branigan nữa. Phép lịch sự của con đâu hết rồi? Cô ấy đang là khách của nhà mình, và nếu cô ấy muốn chúng ta biết điều gì đã xảy ra cô ấy sẽ tự nói.”

“Không có gì xảy ra hết, thật đấy,” Shannon hấp tấp nói ngay. “Và làm ơn hãy gọi tôi là Shannon.”

Mọi người đều cho rằng cô đã bị những người Anhđiêng cưỡng bức ư? Chúa ơi, thật là bẽ bối!

“Tất nhiên là không rồi, cô bé,” Molly thương hại nói. Giọng của bà cho thấy bà không hoàn toàn tin vào sự phủ nhận của Shannon. “Cô phải gọi chúng tôi là Molly và Claire. Và đừng để bụng lời của Claire, nó chỉ hơi sốt sắng quá thôi. Cô hãy tắm tấp đi trong khi tôi đi xem bữa tối thế nào. Claire có thể bầu bạn với cô nếu cô không để bụng cách cư xử của nó. Khi nào xong, cô sẽ thấy quần áo được treo ngay ở những cái móc trên tường. Các bạn cô đã để chúng lại cho cô đấy. Điều đó cho thấy họ đã chắc chắn rằng cô sẽ được tìm thấy và được cứu thoát bởi anh chàng người lai mà họ đã thuê để làm người dẫn đường cho đoàn xe.”

Claire đợi cho tới khi Molly rời khỏi phòng tắm mới len lén tiến lại gần và nói. “Việc cô ở

một mình với một người lai thật khiến tôi ganh tị đấy.” Cô ta vờ rùng mình. “Tôi đã nhìn thấy anh ta lượn lờ qua các khu chợ. Anh ta có thể là một gã lai mọi rợ, nhưng anh ta là gã đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng gặp. Anh ta trông thật cường tráng và dữ dội, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến tôi thấy sợ.”

“Nếu cô đang nói về Blade, thì anh ta là người đã cứu tôi khỏi Mad Wolf đấy. Tôi không hề cảm thấy khiếp sợ anh ấy chút nào.”

“Blade, đó là tên anh ta hả? Nó thật hợp với anh ta làm sao.” Cô ta cười khúc khích với hình ảnh mà cái tên của anh gợi lên. “Anh ta đã ép buộc cô phải không? Anh ta có phải là một người tình hoang dã không?” Cô ta liếm môi, háo hức chờ câu trả lời của Shannon.

“Thật đấy, Claire,” Shannon xấu hổ la lên. “Không có gì xảy ra cả. Tôi mắc nợ Blade, sự can thiệp đúng lúc của anh ấy đã khiến tôi vô sự, không bị tổn hại gì cả. Đó là tất cả những gì tôi sẽ nói về chủ đề này.”

“Tôi chỉ tò mò thôi mà,” Claire dần đổi nói.

Bị phạt ý, cô ta đi về phía cửa sổ, làm ra vẻ thích thú với việc mở ra, đóng vào trong khi Shannon tấm tấp cho xong.

“Anh ta đang ở kia kìa, đang đi vào văn phòng của Papa.”

Khuôn mặt có vẻ thờ ơ của Claire cũng không che giấu được những thắc mắc và sự tò mò đầy thèm muốn của cô ta. Thật tốt là người phụ nữ da nâu xinh đẹp này không thể nghe thấy tiếng tim đang đập bình bịch của Shannon. Có khi nào Blade thuật lại cả những chi tiết riêng tư nhất trong cuộc giải cứu cô không? Hay là anh sẽ thận trọng và không đề cập một cách cụ thể việc anh đã làm thế nào để mang Shannon ra khỏi ngôi làng của Yellow Dog chỉ với chút ít khó khăn như vậy? Cô không thể giúp được gì ngoài việc gây phiền phức, cứ thử hình dung xem cô phải xử sự như thế nào nếu mọi người nghi ngờ cô đã ăn nằm với một người Anhđiêng.

Blade tiến về phía văn phòng của Đại tá Greer, lệnh triệu tập chỉ mới được đưa tới cách đây vài phút. Anh đã bị người chỉ huy xét hỏi một cách kỹ lưỡng và hy vọng là những câu trả lời của anh thoả mãn được những thắc mắc đó. Anh vẫn chưa có thời gian để gọi cho Clive Bailey, nhưng anh sẽ làm ngay khi rời khỏi văn phòng của Đại tá Greer. Anh đã bị chậm trễ trong việc đưa Shannon tới Pháo đài lâu đến nỗi anh sợ là Bailey đã thực sự giải quyết xong đám vũ khí

lậu rồi. Anh cũng bắn khoản không biết Vance Wade, người liên hệ của mình, đã tới chưa. Câu hỏi của anh đã có lời giải đáp ngay khi anh được dẫn vào trong văn phòng của Đại tá Greer và nhìn thấy đại tá không ngồi một mình. Thiếu tá Vance đã tới và đang ngồi ở chiếc ghế đối diện với Đại tá Greer qua chiếc bàn. Trung úy Goodman cũng có mặt, đang đứng ngay phía đằng trước thượng cấp của mình.

“Ah, Swift Balde, vào đi,” Đại tá Greer nói, ra hiệu cho Blade vào. “Anh biết trung úy rồi, và quý ông này là Thiếu tá Vance. Anh ấy vừa được bổ nhiệm tới Pháo đài Laramie và là quyền chỉ huy thứ hai sau tôi.”

Blade gật đầu với cả hai người đàn ông, khuôn mặt anh cẩn thận không để lộ ra sự quen biết với vị Thiếu tá mà anh đã biết và kính trọng nhiều năm qua.

“Trung úy Goodman nói với tôi nhóm của anh ta đã tình cờ gặp anh và cô Branigan khoảng 30 dặm về phía tây của Pháo đài. Chúng tôi biết anh đã đuổi theo cô ấy ngay sau khi cô ấy bị nhóm phản loạn người Sioux bắt cóc, nhưng điều gì đã xảy ra thế? Việc cứu cô ấy khỏi Mad Woft có khó khăn không?”

“Cô Branigan đã bị Mad Woft mang tới một ngôi làng của người Sioux, và hắn muốn cô ấy trở thành vợ hắn,” Blade giải thích. Anh cẩn thận tránh sử dụng tên tục của Shannon. Không người Anhđiêng nào được phép suồng sã một cách thái quá như thế. “May mắn là tôi đã tới ngôi làng kịp lúc để ngăn chặn những kế hoạch của Mad Woft đối với cô ấy.”

“Anh đã làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ đó một cách tài tình thế?” Goodman hỏi, ngờ vực một cách không giấu giếm. “Từ những điều mà chúng tôi biết về Mad Woft thì hắn ta là một kẻ phản loạn hung tàn với những luật riêng của gã.”

“Khi hắn mang cô Branigan tới ngôi làng của Yellow Dog, hắn đã bị buộc phải tuân theo những luật lệ của ngôi làng. Tôi đã cầu xin Yellow Dog và hội đồng để giải thoát cô Branigan và họ đã phán xử phần thắng thuộc về tôi.”

Đó là một lời giải thích đơn giản không dối trá, nhưng Blade không định đi sâu vào chi tiết về việc giải cứu Shannon.

“Sao họ phải làm điều đó?” Đại tá Greer hỏi một cách hiếu kỳ. “Anh quen biết với Yellow Dog ư? Anh đến từ ngôi làng của ông ấy à? Tại sao trước đây chúng tôi chưa hề gặp anh ở pháo

đài?”

“Tôi sống với cha tôi, ông ấy là thợ săn,” Blade nói với một nửa sự thành thật. “Khi ông mất, tôi thỉnh thoảng có đi theo quân đội tới Pháo đài Kearney, sau đó tới St. Louis nơi tôi đã nhận công việc hướng đạo sinh cho một đoàn xe hàng.”

“Điều đó vẫn không giải thích được tại sao hội đồng lại quyết định phần thắng thuộc về anh,” Goodman vẫn chưa thôi, tin chắc rằng Blade đang nói dối.

“Hãy cho anh ta một cơ hội,” Thiếu tá Vance, người này giờ vẫn im lặng, lên tiếng. “Người đàn ông trẻ này đã làm một điều lớn lao là giải cứu được cô Branigan. Không mấy người có thể chống lại được sức mạnh của Mad Woft đâu.”

“Sao?” Goodman châm chọc, liếc sang Blade. “Hãy nói cho chúng tôi biết anh đã thực hiện kì công này như thế nào?”

“Tôi đã sống cả quãng đời thơ ấu của mình ở ngôi làng của Yellow Dog,” Blade thú nhận. “Mẹ tôi là người Sioux. Mad Woft không hề được người trong làng yêu quý. Anh ta có những kẻ lâu la, nhưng hầu như đều là những kẻ hung hăng và sống bên lề cộng đồng như anh ta.”

“Mẹ anh đã chết?” Greer đánh giọng hỏi.

“Phải,” Blade nói dối, bởi một vài lí do cần phải che giấu mà bất đắc dĩ phải để lộ nơi ở của mẹ anh và mối quan hệ của anh với Yellow Dog.

“Chúng tôi rất mừng là cô Branigan đã bình yên quay trở lại và khoẻ mạnh,” Greer thừa nhận.

“Bất cứ cách thuyết phục nào mà anh đã dùng chắc chắn cũng sẽ nhận được sự biết ơn của chúng tôi,” Vance thêm vào, với một sự cảm kích kín đáo.

Trung úy Goodman liếc xéo Blade đầy thành kiến. “Tôi cảm thấy anh vẫn chưa nói hết với chúng ta.”

Blade cứng cỏi đáp. “Anh đang bảo tôi là một kẻ dối trá à?” Nét mặt anh đánh lại, miệng anh mím chặt thành một đường thẳng trên khuôn mặt ngăm đen của anh. Anh không thích gã trung úy vênh váo này, không một chút nào. Có cái gì đó ở anh ta mà anh không tin tưởng.

Goodman nhận ra mối đe dọa trong nét mặt u tối của Blade và bản tính yếu hèn đã ngăn anh ta gây thù chuốc oán với gã người lai cường tráng đó, anh ta sợ sẽ trở thành nạn nhân để Blade trút cơn giận điên người.

“Tôi thấy không có hại gì với lời nhận xét đó cả, Swift Blade,” anh ta khoác lác ầm ĩ. “Không ai nghi ngờ gì sự trung thực của anh cả. Chúng tôi chỉ là muốn nghe toàn bộ câu chuyện.”

Thiếu tá Vance che giấu nụ cười sau bàn tay. Tuy anh ở pháo đài này chưa lâu, nhưng cũng đủ để anh thấy rõ tay trung úy lão xược này đang rung động trước cái nhìn giận dữ lạnh băng của Blade. Đối với ngài đại tá, Goodman là cậu bé ngoan thì không thể nào lại gây ra lỗi lầm nào hết. Về cá nhân mình, Vance không thích gã này, và anh hài lòng khi thấy là Blade cũng chia sẻ những cảm giác của anh. Khả năng xét đoán của anh vẫn chưa đến nỗi nào.

“Đủ rồi, các quý ông,” Greer lạnh lùng cảnh báo. “Tôi nghĩ anh đã nói với chúng tôi tất cả những điều mà chúng tôi cần biết, Swift Blade. Giờ anh có kế hoạch gì không? Đoàn xe hàng đã kiếm được một người dẫn đường khác rồi, và sẽ không có đoàn xe nào cho tới tận mùa xuân năm sau đâu.”

Blade nhìn đại tá một cách dò xét. “Ông đang gợi ý với tôi về một công việc sao?”

“Có sẵn một công việc nếu anh có hứng thú,” Greer chậm rãi nói. “Thế nào?”

“Còn tùy xem điều mà ông sắp nói nữa.”

“Chúng tôi cần một trinh sát. Người gần đây nhất bị răn cấm đã chết. Công việc là của anh nếu anh muốn.”

Blade ngẫm nghĩ về lời đề nghị, liếc sang thiếu tá Vance từ bên dưới những mi mắt đang chớp. Thiếu tá trao cho anh cái gật đầu khế thay cho câu trả lời.

“Tôi nghĩ là tôi sẽ nhắc ông lên với lời đề nghị, Đại tá Greer.”

Blade mỉm cười, giơ tay ra. Greer không hề do dự, chấp nhận cái bắt tay của Blade để xác nhận sự thoả thuận.

“Hãy tới gặp người quản lý quận, anh ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho anh. Nếu anh cần ngựa, hãy lựa lấy một con trong các chuồng ngựa của chúng tôi.”

Blade cộc lốc gật đầu, quay lại và rời khỏi phòng.

“Tôi e là ngài đang phạm một sai lầm đấy,” Goodman nhìn mặt khuyến cáo. “Tôi không tin bọn người lai. Bọn Sioux là một lũ mọi rợ, chúng không chịu khai sáng đầu óc một cách dễ dàng đâu.”

“Cho người đàn ông đó một cơ hội đi,” Vance lên tiếng. “Đối với tôi, anh ta tin tưởng được. Nếu có vấn đề gì, tôi chắc chắn là cô Branigan đã lên tiếng rồi.”

Đại tá Greer gật đầu một cách nghiêm trang và trung uý Goodman bắt đắ dĩ cho qua chủ đề này, thề là sẽ để mắt tới thằng con lai đó, bởi có vài thứ mách với anh ta là thằng đó không đơn giản như cái cách nó thể hiện.

Blade không phàn nàn gì khi anh được thu xếp ở một căn phòng nhỏ đằng sau xưởng rèn nơi hiển nhiên là không thích hợp với sĩ quan hay hạ sĩ quan rồi. Ít nhất thì anh cũng được ở một mình, sẽ chả có ai soi mói xem anh đi hay ở cả.

Nhưng khi Blade tới chuồng ngựa để chọn một con, anh được lãnh nguyên một cú ngạc nhiên trong đời. Ở đó, đang nhai một cách trệu trạo đám cỏ khô cùng với những con thú khác, là Warrior. Đặt hai ngón tay lên miệng anh huýt sáo ầm lên ra hiệu. Vành tai xám của con ngựa giồng lên, hí lên với ra vẻ đã biết khi nó phi một cách vui mừng về phía Blade. Blade vuốt đầu Warrior, nhỏ giọng thì thầm với con ngựa.

“Nó có vẻ biết ya, ngài.” Blade xoay lại khi người quản lý khu chuồng ngựa xuất hiện bên cạnh anh.

“Nó biết, tôi đã sở hữu Warrior nhiều năm rồi. Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua một quãng đường dài. Làm thế nào mà nó tới được đây thế?”

“Nó là một trong hai con chạy lang thang cách đây vài ngày. Không sớm thì muộn cũng sẽ có người tới nhận nó thôi. Tôi là Sam Daniels.”

“Tôi được gọi là Swift Blade, nhưng hãy gọi là Blade thôi,” Blade đề nghị. “Tôi vừa được thuê làm trinh sát. Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ tìm được Warrior cả. Nó ở đây một mình thôi sao?”

“Phải, và nó cứ hí lên mãi ở đây, gần như thể nó đã sẵn sàng để phục tùng rồi. Nó đã bị ăn cắp sao?”

“Bị lạc trong một cơn lốc xoáy vài ngày trước. Tôi định ninh là nó đã chết. Thật mừng khi thấy là tôi đã sai. Tôi nhớ cậu nhóc lớn này.”

“Ý ông là tôi bị kẹt ở đây hết mùa đông sao?” Shannon than thở. “Tôi sẽ làm được cái gì chứ? Ông chắc chắn là không còn chuyến xe hàng nào sẽ khởi hành trong năm nay chứ?”

Shannon được ngồi ở bàn ăn tối cùng với gia đình Greer, đang thích thú với bữa ăn đã được chuẩn bị một cách công phu trong khi Molly làm bữa với những khẩu phần ăn nhỏ mà bà đã chọn. Cô đã ở với gia đình Greers vài ngày rồi và đại tá Greer đã hứa sẽ để ý tới mọi khả năng có thể giúp cô tới được Idaho.

“Tôi biết là cô thấy thất vọng thế nào, Shannon, nhưng tôi e là không có đâu. Giờ đã là tháng chín, và ngọn núi nằm giữa nơi này với Boise sắp tới sẽ khắc nghiệt lắm. Bên cạnh đó, tuyến đường Boiesman cũng không ngừng bị tấn công trong vài tháng gần đây. Chúng tôi đã nhận được thông cáo chi tiết về việc Pháo đài Phil Kearny đã bị tấn công bởi những băng nhóm phản loạn 20 tới 30 tên. Các Pháo đài Fetterman và Reno cũng báo cáo đang ở trong tình trạng tương tự. Bên ngoài những bức tường của họ sự an toàn là vô cùng ít ỏi, và tôi đã cảnh báo Wilson là hãy chọn một con đường khác.”

“Frank Wilson?”

“Phải, anh ta đã được chọn làm người chỉ huy của đoàn xe thồ hàng sau khi Clive Bailey bỏ rơi nhóm của bọn họ.”

“Tôi có vài người bạn trong đoàn di dân đó, liệu họ có gặp nguy hiểm không?” Shannon sợ hãi hỏi.

“Luôn tồn tại sự nguy hiểm trong khu vực của người Anhđiêng,” Greer lịch sự nói. “Chúng tôi đã cố bày tỏ một thiện chí với người Sioux để có thể đi qua con đường đó nhưng những người tù trưởng đã bác bỏ các cuộc đàm phán. Bất cứ ai đi qua con đường Boiesman đều phải đối mặt với hiểm họa từ các cuộc tấn công.”

“Cô đã nghe nói về cuộc thẩm sát gia đình Fetterman chưa?” ông nói tiếp. Shannon lắc đầu. “William Fetterman là một sĩ quan trẻ đầy nhiệt huyết ở Pháo đài Phil Kearny, được cử đi cùng với 80 người đàn ông để làm rõ nguyên nhân vụ tấn công. Một người Sioux trẻ tuổi hung hăng tên mà Crazy Horse (Ngựa điên) đã nhử nhóm tuần tra vào một cái bẫy và đã xoá sổ toàn bộ, không còn dấu vết gì”

Shannon không bình luận gì về câu chuyện của Đại tá, tập trung vào chỗ đồ ăn của mình. Nếu cô phải ở lại Pháo đài Laramie, sẽ có nhiều thứ mà cô phải nghĩ tới. Như vậy là cô bị bỏ rơi ít nhất là từ mùa đông cho tới tận chớm hè, khi những đoàn xe thồ hàng bắt đầu các chuyến đi. May mắn thay cô vẫn còn một ít tiền trong đồng hành lí mà gia đình Johnsons đã để lại, nhưng cô cần phải dành dụm nó để có được tấm vé trên chuyến xe hàng kế tiếp. Molly Greer tốt bụng đã đề nghị cô ở cùng với gia đình bà cho tới khi cô tìm được chỗ ở, nhưng Shannon không muốn lợi dụng gia đình này trong mấy tháng dài.

“Đại tá Greer, có cách nào để tìm cho tôi một chỗ ở không?” Shannon hỏi. “Tôi cảm thấy không thoải mái khi cứ lạm dụng lòng tốt của gia đình.”

“Đừng ngại, cô bé, cô được hoan nghênh lưu lại cho tới khi nào cô muốn,” Molly mỉm cười ấm áp. “Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi mở rộng cửa với các vị khách. Đó là phong tục của người dân miền Tây.”

“Tôi cảm kích với sự tử tế của bà,” Shannon lưỡng lự, “nhưng chắc là có việc gì đó tôi có thể làm.”

“Đừng lo lắng quá về điều đó, cô gái thân yêu,” Đại tá nói ấm ỉ. “Chúng tôi rất vui khi có cô mà.”

“Papa, không phải cha nói là cha đang tìm một giáo viên dạy học sao?” Clare ngây thơ gợi ý. “Shannon là sự lựa chọn hoàn hảo cho công việc đó.”

“Cha không nghĩ Shannon lại...”

“Giáo viên dạy học ư?” Shannon tò mò hỏi. “Hãy nói về nó đi.”

“Nếu cô khẳng định vậy. Tôi đã cố mời một giáo viên từ nơi khác tới đây vài lần để dạy cho khoảng 12 đứa trẻ, con của các sĩ quan đóng quân trong trạm. Nhưng chả ai thích dạy ở ngôi trường nằm trong vùng đất của người Sioux cả.”

“Tôi nhận,” Shannon nói trong sự ngạc nhiên của chính bản thân cô. “Tôi đã được giáo dục một cách căn bản và cảm thấy có đủ khả năng cho công việc này. Tất nhiên là có thù lao phải không?”

“Tất nhiên, và thêm một ngôi nhà nhỏ ở gần ngôi trường. Cô nói là sẽ nhận nó à?”

“Oh, vâng. Tôi muốn làm việc gì đó có ích hơn là ngồi không suốt mùa đông.” Shannon đảm bảo với ông.

“Vậy,” Đại tá Greer cân nhắc, “nếu cô chắc chắn. Chúng tôi chắc chắn có thể có một giáo viên. Tôi đã cố khuyên Clare nhận công việc đó, nhưng nó không thích.”

“Khi nào thì tôi có thể bắt đầu?” Shannon hăm hờ hỏi.

“Chắc là sẽ có vài việc cần được làm để sắp xếp lại ngôi trường và sửa sang ngôi nhà của cô. Tôi sẽ cố tìm cho cô một anh chàng, nhưng chúng tôi thật sự rất thiếu người. Có lẽ phải mất đôi tuần để sắp xếp mọi thứ cho ổn thoả.”

“Tôi chắc chắn có thể sắp xếp ngôi nhà của mình được.” Shannon tuyên bố.

“Chúng tôi sẽ giúp, phải không Clare?” Molly hào hiệp đề nghị. Clare miễn cưỡng đồng ý với câu tuyên bố của bà.

“Khi nào thì tôi có thể xem qua ngôi nhà?” Shannon hỏi.

“Cô nóng lòng muốn rời chúng tôi thế ư?” Đại tá Greer khế trách. “Cô có thể chuyển tới đó ngay khi nó khang trang hơn.”

“Tôi không có gì phiền trách sự hiếu khách của ông bà cả,” Shannon trấn an ông, “chỉ là tôi nôn nóng muốn bắt đầu công việc ngay khi có thể.”

Tối đó Trung úy Goodman được gọi tới. Shannon không hề thấy ngạc nhiên chút nào khi biết anh chàng trung úy là vị khách thường xuyên của gia đình này, và việc anh ta và Clare thực ra đã được đính ước. Vì với một người đàn ông được cho là đang yêu, cặp mắt của anh ta thường sẽ không rời khỏi gương mặt cô gái. Clare hẳn phải nghĩ ngợi nhiều lắm, bởi cô ta không ngừng liếc về phía Shannon như muốn rách mắt. Khi Goodman mời Clare đi dạo và hỏi Shannon có tham gia cùng hai người không, Shannon đã ý nhị từ chối. Cô chắc chắn là không

định trở thành kì đà cản mũi của cặp đôi đang yêu này.

Blade đứng ẩn mình trong bóng tối bên ngoài khu nhà của Đại tá Greer. Anh tự hỏi Shannon đang làm gì, có phải căn phòng vừa được bật sáng là phòng cô không. Cô ở thật gần mà cũng thật xa, anh buồn bã nghĩ. Họ đã chia tay, tức là không còn là bạn bè, cũng chẳng phải tình nhân. Nhưng anh lại muốn cả hai. Anh đứng bên ngoài cho tới khi ánh sáng ở khumg cửa sổ tắt hẳn, sau đó buồn bã lê bước trở về căn phòng của mình, nhớ lại một cách sống động cái đêm anh lấy đi sự trong trắng của Shannon và cái thiên đường cảm xúc mà họ đạt được.

Nếu Blade là Waken Taken, anh đã có thể đọc được những suy nghĩ của Shannon, đã cảm nhận được linh hồn và cơ thể cô đang kêu gọi anh. Cô nhớ sự hiện diện đầy an ủi của anh, cơ thể to lớn của anh sát bên cô buổi đêm. Họ đã ở cùng nhau nhiều ngày đêm tới nỗi cô đã trở nên quen thuộc với sự có mặt của anh, chấp nhận nó như một điều hết sức tự nhiên. Những cảm xúc của Shannon rối tung lên với những nơi Blade đã chạm tới, cô đã rất khó khăn để không nghĩ tới chúng nữa.

Blade đã đánh cược cả cuộc đời anh để cứu cô, dù những cách làm của anh thật lỗ mãng và cô đã mất đi sự trong trắng của mình trong một cuộc trao đổi. Nhưng chỉ có lòng biết ơn thôi thì chưa đủ để diễn tả được điều mà Shannon cảm nhận được đối với Blade. Cô không thể nào ghét bỏ được anh, hấp lực giữa họ mãnh liệt hơn nhiều so với cái cảm giác đó. Cô chợt nhận ra rằng, anh đã làm tình với cô vì anh thật sự muốn, khiến cho lần đầu tiên của cô không thể nào quên được. Blade không giống những người đàn ông khác. Thật ra vấn đề có phải chỉ bởi anh là một người lai không?

Clive Bailey là một kẻ hạnh phúc. Hắn vừa quay trở lại trạm thông thương của mình và thấy rằng nó đang làm ăn rất phát đạt dưới sự quản lí đầy tài năng của một người đàn ông đến từ Iowa tên là Burt Dunlap. Vợ của Burt, Iris, đã tạo ra những bộ váy áo may sẵn và bán chúng trong cửa hàng. Nhưng sau khi hắn quay lại, những dịch vụ của họ không còn cần thiết nữa nên hắn đã để họ đi trước khi họ tình cờ phát hiện ra đồng súng buôn lậu. Sau đó hắn đã rất thành công trong việc trao các khẩu súng cho Mad Woft để đổi lấy vàng khi quân phiến loạn tiến hành đánh cắp một chiếc xe ngựa chở kim loại quý hiếm cho các công nhân ngành đường sắt. Bailey thậm chí đã yêu cầu và nhận được nhiều hơn so với thoả thuận ban đầu. Hắn đã vô cùng giận dữ bởi cuộc tấn công của Mad Woft lên gã trên thảo nguyên và đã dọa sẽ từ chối việc chuyển súng ống trừ khi có thêm vàng. Không muốn chia đều vàng cho gã đàn ông da trắng

tham lam này nên Mad Woft đồng ý mà không hề gây khó khăn gì.

Bailey nôn nóng giải phóng đồng vũ khí lậu tới nỗi gã xuất hiện ở chỗ hẹn mà Mad Woft đã chọn ngay khi vừa tới Pháo đài Laramie. Thông qua đám phiến loạn Gã biết là Blade đã rời khỏi ngôi làng của người Sioux cùng với Shannon Branigan và có sẽ tới pháo đài nhanh thôi.

Bailey nửa mừng nửa lo với tin tức này. Gã biết rất ít về tên người lai này ngoài việc hấn đến từ một nơi nào đó và hành động như một hoa tiêu. Được nhiều người đánh giá cao, Blade đã được thuê mà không hề xem xét trước và tới Khu tự do chỉ vài ngày trước khi đoàn xe hàng khởi hành. Dù Bailey không phản nản gì về công việc của anh, nhưng gã đàn ông đó trông lại có vẻ rất có văn hoá để là kẻ lai hoang dã, và quá lạ lùng.

Tuy nhiên, Bailey chỉ thấy bứt cẳng thẳng khi tổng khứ được những khẩu súng đi và giấu đi đồng vàng đủ cho gã sống tới cuối đời. Một ngày nào đó, trước khi những kẻ mọi rợ thảm sát hết những người sống ở miền Tây, gã sẽ quay lại xã hội văn minh cùng với sự giàu sang của mình. Thế nhưng, những lời nói trước lúc chia tay của Mad Woft vẫn cứ ám ảnh tâm trí gã.

“Hãy mang Little Firebird tới cho tao và số vàng còn lại sẽ là của mày.”

Đó quả là một lời đề nghị hấp dẫn.

Chương 10

Bước chân của Blade nhẹ nhàng tiến về phía đằng sau trạm thông thương của Clive Bailey. Cổ xe mà Bailey đã dùng để chở hàng qua thảo nguyên đứng đơn độc bên dưới ánh trăng lưỡi liềm mờ mờ. Đêm vẫn chưa hết, không khí chứa đựng dấu hiệu của mùa đông đang đến. Cuộc đột nhập lúc giữa đêm của Blade đến bất chợt, một nét ma mãnh đặc trưng của dòng máu người Anhđiêng trong anh. Thoắt một cái, anh đã trèo được vào bên trong cổ xe.

Vì thùng xe conestoga gần như trống rỗng nên Blade không khó khăn lắm để lật cái đáy xe giả lên. Nỗi thất vọng trào lên, vặn xoắn ruột gan anh khi anh khám phá ra đồng súng đã được chuyển đi. Thật ra chúng đã được giao hàng rồi hay được giấu ở đâu đó trong kho hàng của Bailey. Đặt chân lại mặt đất khô cằn, Blade đi vòng quanh khu nhà cho đến khi anh tìm thấy một khung cửa sổ để mở ở phía đằng sau. Đu người lên, anh lách mình qua khung cửa, hai vai gần như trầy ra khi chui qua lối đi chật hẹp.

Vừa bước vào, Blade thấy ngay một điều là căn phòng làm kho ở phía sau không có ô cửa sổ nào khác ngoài cái mà anh vừa dùng để leo vào. Rút từ trong túi ra một bao diêm, anh quẹt lửa và giơ cao nó lên. Trước mặt anh là một cánh cửa đóng kín, anh ngờ nó là lối dẫn vào khu trung tâm của kho hàng. Blade nhìn thấy một chiếc chân nến đặt trên một trong những kệ hàng gần đó và cẩn thận lấy một que diêm đốt nó lên. Sau đó anh tìm kiếm một cách cẩn thận quanh kho hàng. Anh không tìm thấy dấu vết gì của những khẩu súng hoặc bất kỳ thứ gì đáng ngờ dù là nhỏ nhất. Tuy Blade không nghĩ Bailey có thể ngu ngốc tới mức giấu vũ khí trong kho hàng chính, nhưng anh vẫn thận trọng mở cánh cửa và bước vào trong căn phòng rộng chứa đầy hàng hoá đủ loại. Một lúc sau, anh bắt đầu tìm kiếm nhanh các hộp và các túi được xếp trên giá và trên sàn nhà.

Sự gấp gáp khiến anh trở nên thiếu thận trọng và va phải một hộp đồ ăn kim loại đặt trên rìa của chiếc kệ. Chiếc hộp lao đảo một lúc rồi rơi loảng xoảng xuống sàn. Blade nín thở ngồi im, sau đó chậm rãi thở ra khi anh thổi tắt ngọn nến và cúi thấp xuống đằng sau quầy hàng. Anh nín thở chờ đợi cuộc gặp gỡ nếu như sai lầm ngớ ngẩn của anh đã đánh động Bailey, kẻ đang sống ở tầng trên của kho hàng này. Đột nhiên cánh cửa sập sục xuống từ phía trên và

Bailey xuất hiện ở bậc trên cùng của chiếc thang, gã khoác một cái áo ngủ choàng ra ngoài chiếc quần túm, một tay lăm lăm khẩu súng và tay kia cầm theo chiếc đèn.

“Ai ở đó?” Bailey nói to, giơ chiếc đèn ra phía trước để nhìn rõ phía bên trong tối om.

Dùng tay và đầu gối, Blade trườn tới cánh cửa đang mở của kho hàng và nhẹ nhàng chui ra. Anh nghe thấy tiếng bước chân của Bailey đi xuống cầu thang, di chuyển về phía nhà kho, sau đó ngập ngừng bước qua cánh cửa của kho hàng. Blade thấy rằng nếu anh bị bắt gặp đang rình mò ở nơi mà anh không được phép thì anh có nguy cơ bị tóm, bị buộc tội xâm nhập trái phép và bị bỏ tù. Tổng thống Johnson đã cảnh báo rồi, anh chỉ có một mình trong cuộc điều tra này, và anh thậm chí không chắc Thiếu tá Vance có giúp được gì không nếu anh tự gây rắc rối cho mình.

Blade vừa nhảy ra khỏi khung cửa sổ thì ánh đèn của Bailey rọi sáng cả kho hàng.

Dù đã muộn, nhưng một khung cửa sổ từ dãy phòng dành cho sĩ quan vẫn có ánh đèn hắt ra. Ba tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa lập tức được trả lời ngay.

“Tôi vẫn đang đợi. Anh đến muộn.”

Blade lén vào bên trong và Wade Vance nhanh chóng đóng cánh cửa đằng sau anh lại. Đây là lần thứ hai Blade gặp riêng Vance kể từ khi anh ta tới Pháo đài Laramie. Blade đã nói chuyện với Vance về sự nghi ngờ của anh đối với Clive Bailey và đã được cấp phép để dò xét trạm thông thương hòng tìm ra những vũ khí lậu.

“Chúng đã biến mất!” Blade thông báo với một câu chữi thề tục tĩu. “Bailey đã tự giải quyết chỗ súng đó rồi. Chết tiệt, tôi đã muốn tóm thằng con hoang đó biết bao.”

“Đừng tự trách nữa, Blade,” Vance an ủi. “Đồ chó đẻ. Đáng lẽ tôi phải đoán ra đây không phải là lần đầu tiên nó dính dáng tới vũ khí bất hợp pháp chứ. Tôi cứ băn khoăn không biết có phải nó có đồng phạm không?”

“Nếu như tôi không mất thời gian đuổi theo Shannon, thì tôi đã lấy được bằng chứng mà chúng ta cần rồi. Giờ chúng ta lại phải đợi xem Bailey có quay trở lại miền đông vào mùa xuân và mang thêm súng trở lại đây không,” Blade lăm băm một cách chua chát.

“Whiskey là tốt rồi,” Blade cúi kính nói.

[illegible]

Ngôi trường nằm ở tít tận cuối pháo đài qua cả bãi gia súc và khu chuồng ngựa. Lớp học chỉ

Shannon biết cô phải có trách nhiệm dọn dẹp, xách nước, nhặt củi, và giữ gìn mọi trang

Ngay cả ngôi nhà cũng không khá hơn tình trạng của ngôi trường là mấy, cũng cần phải lau

“Tôi biết là không cần thiết phải nhắc nhở cô, cô gái thân yêu, nhưng vì cô sẽ dạy học cho những đứa trẻ của chúng tôi nên phẩm hạnh của cô phải được quan tâm hàng đầu. Tôi đã làm mọi điều mà tôi có thể để đập tan dư luận về vụ việc không may của cô với Mad Woft rồi. Phần còn lại là tùy thuộc vào cô đấy.”

“Tôi hiểu, Đại tá, và ông sẽ không phải phàn nàn gì về đạo đức của tôi đâu.”

“Tốt, rất tốt. Giờ tôi sẽ để cô lại với công việc của mình. Có nhiều thứ cần phải làm trước khi bắt đầu niên học và tôi sẽ cử một người đàn ông tới để giúp cô những công việc nặng nhọc.”

*

Shannon sải chân đi ngang qua khu quảng trường, mặc trên người bộ váy cũ nhất của mình và tay xách xô tay cầm bàn chải, sẵn sàng để bắt đầu công việc dọn dẹp phòng học và nơi ở mới của mình. Đột nhiên cô nhìn thấy Blade đang dẫn con ngựa xám của mình đi ngang qua các thao trường. Trông anh thật to lớn, săn chắc và nguy hiểm. Không có tí gì giống với người tình dịu dàng mà cô nhớ ở ngôi làng của người Anhđiêng. Cô thắc mắc không biết anh đã tìm thấy Warrior ở nơi nào. Cả hai bọn họ đều đã nghĩ là con vật xinh đẹp đó đã bị cuốn đi trong cơn lốc xoáy. Shannon dừng lại, đợi Blade tới gần để cô có thể hỏi anh về con ngựa. Cô ngỡ ngàng khi anh thản nhiên đi qua cô mà không thèm chớp mắt tỏ ra là có quen biết.

“Blade, sao anh dám lờ tôi đi như thế!”

Blade dừng chân. Lẽ ra anh phải nhớ ra Shannon không thể chỉ đơn giản là bị phớt lờ đi như thế chứ. Nhưng cô không nhận ra anh đang tránh cô là có lí do sao? Cô bắt kịp anh, nhìn anh với lời thách thức trên môi. “Anh sẽ không nói với tôi chứ gì?”

“Tin tôi đi, Shannon, chỉ tốt cho cô thôi. Tôi không phải là loại đàn ông mà một người phụ nữ trẻ như cô nên quan hệ đâu. Giáo viên mới của trường học còn được trông chờ nhiều hơn thế.”

“Anh cũng biết điều đó à?”

“Tin tức trong một khu doanh trại quân đội nhỏ lan truyền nhanh lắm. Vậy là cô đã quyết định làm công việc của một giáo viên sao?”

“Một thời gian,” Shannon nói ngay. “Tôi chắc chắn là tôi sẽ thích nó. Bên cạnh đó, một khoản thù lao sẽ giúp tôi trả chi phí cho chuyến đi của mình tới Idaho. Và tôi không thích lợi dụng lòng tốt của nhà Greers. Không may là các căn phòng cũng nằm trong khoản thù lao đó? Giờ tôi đang tới đó đây,” Shannon hào hứng thêm vào.

Đôi mắt đen của Blade nhìn như muốn nuốt lấy từng biểu hiện trên khuôn mặt và thân hình của Shannon. Chúa ơi, cô đúng là một tạo vật đầy sức lôi cuốn! Cô không hề ý thức được cái mà cô đang làm với anh hay cái cảm giác ham muốn có được cô trong vòng tay để cảm nhận cái mềm mại yếu đuối của cô tựa vào cái cứng cỏi, rắn chắc của anh tệ đến mức nào. Không may, ở cái vùng biên giới này anh chỉ được coi là một kẻ hoang dã và không xứng được ở cùng với một quý cô trẻ tuổi có giáo dục.

Ước mơ còn mạnh hơn thực tại đã đẩy anh tiến lại gần hơn, ý thức được rằng mọi người đang nhìn nhưng anh mặc kệ.

“Shannon”

“Có vấn đề gì đúng không?” Giọng nói thô ráp của Trung úy Goodman cất lên. Anh ta đã nhìn thấy Blade và Shannon đi ngang qua khu thao thao trường và đã đi vội tới chỗ mà họ đang nói chuyện với nhau. Anh ta đủ thông minh để nhận ra thứ cảm xúc đã tồn tại giữa hai người, và anh ta cứng người lại giận dữ.

“Không có gì nghiêm trọng đâu,” Shannon bác bỏ, không thể rời mắt khỏi tia nhìn dữ dội của Blade. Cô băn khoăn không biết Blade định nói gì nếu Goodman không ngắt ngang. “Blade và tôi đang có một cuộc chuyện trò riêng tư thôi.”

“Anh không có nhiệm vụ chăm nuôi phải không?” Goodman hỏi Blade, giọng anh ta nhuốm đầy sự cáo buộc. “Tôi đề nghị anh tự kiểm chế việc quấy rầy cô Branigan đi.”

“Nhưng Blade không hề làm vậy.”

“Trung úy đúng đấy, cô Branigan. Tôi sẽ tiếp tục công việc của mình.”

Cái miệng mím chặt và đôi mắt lạnh băng của Blade cho Shannon biết anh đang giận dữ, và cô rất ngạc nhiên về khả năng tự kiểm chế cơn giận của anh. Cô nhìn một cách sững sờ khi Blade quay người đi, Warrior theo sát đằng sau anh. Con ngựa nhắc Shannon nhớ cô vẫn chưa hỏi Blade xem anh đã tìm thấy con vật ở đâu.

“Blade, anh đã tìm thấy Warrior ở đâu vậy?”

“Nó đã đi lạc vào pháo đài cách đây mấy ngày,” Blade giải thích ngắn gọn. Anh không dừng lại mà tiếp tục bước đi.

“Đợi đã, tôi”

“Để hấn đi đi, cô Branigan. Thằng người lai đó biết vị trí của nó mà.”

“Trung úy Goodman, Blade là một người đàn ông như bao người đàn ông khác và còn tốt hơn vài người mà tôi biết nữa,” cô ám chỉ, lạnh lùng nhìn anh ta. “Sao anh cứ thích hạ thấp anh ấy thế hả?”

“Giờ hấn đã quen với điều đó rồi,” Goodman nói không cần suy nghĩ. “Làm ơn gọi tôi là Ronal và tôi sẽ gọi cô là Shannon. Tôi thích chúng ta là bạn bè.”

“Tôi không nghĩ là....”

“Shannon, đây là một pháo đài nhỏ và mọi người đều nói chuyện với nhau. Sẽ thật không hay cho cô nếu bị bắt gặp ở cùng với Swift Blade. Tôi nói điều này chỉ vì muốn tốt cho cô thôi.”

“Cám ơn anh, Trung úy, nhưng tôi không cần bất cứ ai xen vào cuộc sống của mình cả.”

“Ronald.”

“Rất tốt, Ronald,” Shannon bắt đầu dĩ chấp nhận. Bất cứ điều gì để thoát khỏi anh ta. “Nếu anh không phiền, tôi còn có rất nhiều việc phải làm trước khi trường học mở cửa lại.”

Shannon dọn dẹp ngôi nhà trước tiên, dọn sạch lớp bụi đã kết lại tới vài tháng với một sự hăng hái đến cô còn phải ngạc nhiên. Ngôi nhà tuy nhỏ nhưng có đủ phòng ngủ, nhà bếp, và phòng khách với nội thất được trang bị vừa đủ. Nhưng với những tấm khăn trải bằng vải lanh mà Shannon mang theo mình và một số đồ mà Molly và mấy người vợ của các sĩ quan tặng, ngôi nhà trở nên đầy đủ tiện nghi và thoải mái còn hơn mong đợi của cô. Ít nhất những thứ đó cũng sẽ là của cô cho tới khi nào cô vẫn còn dạy ở ngôi trường.

Giữ đúng lời hứa của mình, Đại tá Greer đã cử một người đàn ông tới giúp cô dọn dẹp. Sandy Loomis, một anh lính trẻ tuổi có khuôn mặt tai tái (fuzzy-faced) rất hăm hở thực hiện

nhệm vụ của mình và chỉ trong hai ngày ngôi nhà đã sạch sẽ, bóng loáng. Trước khi rời đi vào cuối ngày thứ hai, anh lính Loomis có hứa với Shannon sẽ đến giúp cô bất cứ khi nào cô cần.

Cuối cùng cũng được ở một mình, mệt mỏi nhưng hài lòng với tất cả những thứ mình đã hoàn thành, Shannon cho phép mình nghỉ ngơi một lúc trên mặt nệm êm ái của chiếc giường mới được làm mới lại. Cảm giác cứ như được về nhà. Cô thở dài ngái ngủ. Mệt mỏi, quá mệt mỏi... Đôi mắt cô khép lại, ngực cô phập phồng và hơi thở bắt đầu nhịp nhàng.

Blade đứng bên ngoài ngôi nhà của Shannon trong ánh chiều đang dần đổ xuống với cái nhìn chăm chú trên khuôn mặt. Anh biết anh nên quay lại và rời khỏi đây nhanh nhất có thể. *Anh không có việc gì ở đây cả, không có việc gì cho dù trái tim anh nói điều ngược lại.* Anh đã nỗ lực một cách đáng ngưỡng mộ cho tới khi anh nhìn thấy Shannon trên thao trường. Cho tới thời điểm đó, bản thân anh vẫn tin rằng cô không hề quan trọng với anh, tim anh không thừa nhận anh cần có cô. Anh đã định quay lại căn phòng của anh sau khi xong việc, nhưng chân anh lại không tuân theo lý trí và đã mang anh tới ngôi nhà của Shannon.

Dù anh biết cô là thứ cấm kị đối với anh, nhưng Blade vẫn cảm thấy bị cuốn đi bởi một sức mạnh còn lớn hơn cả cuộc sống. Anh phải nhìn thấy Shannon, phải nói chuyện với cô, cần phải nói với cô anh đã không định nói những điều điên khùng như vậy khi họ nói chuyện lúc chiều nay. Anh gõ nhẹ lên cánh cửa, và khi thấy không có ai trả lời anh đã đi thẳng qua cánh cửa không khóa, cẩn thận để không bị nhìn thấy. Anh biết Shannon đang ở một mình, bởi anh đã nhìn thấy anh lính trẻ tuổi tới giúp đỡ cô rời đi cách đây một lúc rồi.

Sau khi lướt nhanh qua cả nhà bếp và phòng khách đều không thấy Shannon, Blade hướng về phía phòng ngủ. Cánh cửa vừa hé mở anh đã nhìn thấy cô nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường mới. Mái tóc nâu dày của cô được túm gọn trong một chiếc khăn trùm đầu lớn và một chiếc tạp dề bụi bặm choàng quanh chiếc váy kẻ màu xanh của cô, nhưng với Blade thì đó đúng là hình ảnh tuyệt vời nhất về cô mà anh từng nhìn thấy. Anh nhìn cô chăm chú cứ như bị thôi miên, nhưng vẫn không đành lòng đánh thức cô dậy. Anh nên rời đi thôi, Blade tự nhủ. Ở lại đây dứt khoát là không được Shannon tán thành rồi. Anh quay người lại quyết định bỏ đi. Nhưng rủi thay, bàn chân mang giày da của anh do bất cẩn đã đạp phải tấm ván để trên sàn. Và dưới sức nặng của anh, tấm ván rên lên phản đối.

Dù vẫn lơ mơ giữa cơn buồn ngủ và sự tỉnh táo nhưng Shannon cũng nhận ra sự di chuyển gần đó. Tiếng cọt kẹt của tấm ván sàn đã đánh thức cô hoàn toàn. Cô mở mắt ra và nhìn thấy anh. Anh đang quay lưng lại phía cô cứ như thể anh định rời đi mà không định đánh thức cô

dậy. Cô có thể nhận ra bờ lưng rộng lớn và đôi vai chắc nịch đó ở bất cứ đâu.

Cô hỏi một cách gấp gáp, “Blade phải không? Anh đang làm gì ở đây thế?”

Blade lão đảo quay lại, ngạc nhiên thấy Shannon đã thức và đang nhìn anh chăm chú, trán cô nhướng lên dò hỏi.

“Tôi đến để hỏi xem em có cần thứ gì không,” anh nói mà không kịp nghĩ, bởi thật ra là anh cũng chả biết điều gì đã lôi anh tới đây nữa. Thật là nguy hiểm khi họ ở một mình với nhau thế này, nguy hiểm đủ mọi mặt. “Em có cần tiền hay bất cứ thứ gì không? Tôi có một ít tiền mặt dự trữ đấy, và tôi sẽ vui lòng cho em mượn.”

“Không, cảm ơn, tôi ổn,” Shannon nghiêm túc đáp lại. “Nhu cầu của tôi ít lắm.”

“Nhu cầu của tôi lại nhiều vô kể,” Blade khàn giọng nói. Lời nói đầy hàm ý của anh lại khiến dòng máu Ai len nóng nảy của cô sôi lên. Sao mà anh ta còn dám quay lại yêu cầu cô những điều mà cô không kịp chuẩn bị để ứng phó ngay sau khi đã lờ cô đi như thế chứ!

“Có lẽ anh nên đi đi,” cô lạnh lùng nói, hướng cái nhìn sang phía khác.

Ở một mình với Blade mới chính là vấn đề của cô, nó khiến cảm giác của cô bức bối, cô thậm chí còn không thể nghĩ ngợi được thứ gì ra hồn chứ đừng nói đến làm. Cái đêm mà cô nằm trong vòng tay Blade, nếm trải tình yêu của anh, biết thế nào là một người đàn bà đích thực đã nhồi nhét vào đầu cô những suy nghĩ thật không đứng đắn. Cô không thể nhìn anh mà không nhớ lại những điều tuyệt vời mà anh đã làm cho cô và niềm vui sướng tuyệt vời mà tình yêu của anh đem lại. Nhưng sâu thẳm trong trái tim mình, Shannon biết anh không hề yêu cô, anh cảm dỗ cô chỉ bởi đó là việc cần làm. Đó đơn thuần chỉ là tình dục.

Blade không muốn bỏ đi, nhưng đồng thời anh cũng không muốn gây ra bất cứ sự tổn thương nào cho Shannon. Anh lại quay người hướng ra cửa, ép buộc mình phải làm điều đó nếu đó đúng là điều mà cô muốn. Sự nỗ lực đó là vô ích. Đột nhiên anh nhìn xoáy vào mặt cô, đôi mắt đen như nhung của anh dò xét khuôn mặt cô.

“Anh muốn em, Shannon. Anh muốn yêu em.”

Hơi thở như nén lại trong ngực Shannon. Cô không nghĩ là anh lại nói trắng phớ ra như thế và lời nói của anh đúng là đã tước đi mọi bức tường thành mà cô đã dựng lên. Mọi giác quan

của cô đều đòi cô phải thú nhận với anh cô cũng muốn anh với cùng một độ rung cảm như của anh vậy. Tại sao lại có thứ gì đó khiến cho cô sôi sục và thích thú một cách đầy tội lỗi thế này?

Shannon thật muốn nói lời chấp thuận biết bao nhưng từ ngữ lại không thể thốt ra. Cô chỉ trân trối nhìn Blade, nhìn lâu tới nỗi cô cảm thấy như bị nuốt chửng bởi đôi mắt đen sâu thẳm đầy đam mê, cám dỗ của anh.

“Em không thích được yêu bởi một người lai phải không?”

“Blade, anh không hiểu gì cả. Tôi không thể.”

“Phải, em có thể và em sẽ làm vậy.”

Chỉ hai bước chân là anh đã tới bên cạnh cô, giật mạnh áo quần của cô, cho cô biết thế nào là được yêu bởi một kẻ hoang dại thực sự.

“Blade, dừng lại, đừng làm vậy.”

“Tại sao? Có phải tôi là một kẻ quá hoang dã đối với em không? Tình yêu của tôi khiến em ghê tởm thế à?”

Lần đầu tiên kể từ khi gặp Blade, Shannon thấy hoảng sợ thực sự. Cô mở miệng để phản đối, để thét lên, bất cứ thứ gì có thể ngăn anh khỏi những điều khủng khiếp mà anh định làm.

“Đồ lưu manh! Tôi không muốn thế này!”

“Phải, em muốn. Em muốn nó cũng nhiều như tôi vậy.”

“Không, tôi”

Lời nói của cô tắc nghẹn trong cổ khi miệng anh chiếm lấy môi cô, bàn tay anh giải phóng nốt chỗ quần áo cuối cùng còn vướng lại trên người cô. Nụ hôn của anh buộc miệng cô mở ra để anh có thể thọc lưỡi vào trong, cho đến khi cô ngừng vùng vẫy và hôn trả lại anh. Rồi miệng anh trượt xuống ngực cô, kéo đầu vú vào trong miệng anh cho đến khi cô kêu lên, quay đầu hết bên này tới bên kia như thể phủ nhận sự hưởng ứng của chính cô.

“Em có biết tôi đã khao khát em biết bao nhiêu lần từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Blade khàn giọng rên rỉ.

Shannon vùng vẫy để thoát ra, nhưng cô không thể. Bàn tay anh đang tạo ra những điều thật tuyệt vời với cô, những ngón tay anh trượt một cách nhẹ nhàng vào trong cô cho đến khi niềm hoan lạc trở thành một nhịp điệu điên cuồng chảy tràn qua các tĩnh mạch của cô không ngừng lại được.

“Oh,” cô rên rỉ. “Ôi, không.”

Những ngón tay dài của Blade không ngừng di chuyển để giải phóng cái chỗ đang phình ra và đang rung động của anh. Shannon thở gấp, nhận ra cô đã phó mặc cơ thể mình để anh làm những điều tùy thích.

Anh gầm gừ trong cổ họng, miệng buông tiếng chửi thề nho nhỏ khi anh di chuyển càng lúc càng sâu vào trong cô.

“Nói đi, chết tiệt! Hãy nói là em muốn anh đi!”

“Không!”

“Nói đi! Nói đi!” Mồ hôi tươm ra trên trán anh khi anh nỗ lực kiểm soát cái mong muốn kinh khủng là không ngừng đẩy vào trong cô cho đến khi cô hét lên, ham muốn một cách tồi tệ như anh. “Hãy nói là em muốn anh đi!”

Cô nấc lên, đầu hàng. “Vâng! Chúa giúp tôi, em muốn anh!”

Rồi anh di chuyển vào trong cô, nhanh, mạnh và không ngừng cọ sát một cách điên cuồng. Anh liên tục lấp đầy cô, nỗ lực vào trong cô sâu nhất có thể. Cảm giác trở nên không thể chịu đựng nổi. Niềm vui sướng nung chảy cô, làm cô choáng váng và tàn phá cô. Cơ thể Blade căng lên, anh rùng mình rồi hét lên. Shannon cảm nhận được cơ thể anh rung lên một cách dữ dội khi thứ chất lỏng nóng bỏng của anh lấp đầy trong cô.

Shannon khóc thút thít.

Âm thanh dường như đánh thức thứ gì đó trong Blade, đột nhiên khiến anh tỉnh ra.

“Jesus, tha thứ cho anh, Shannon, tha thứ cho anh. Anh không muốn làm tổn thương em. Chỉ trong một giây ngắn ngủi anh đã quên anh là cái gì, anh là ai.”

“Anh là cái gì chứ, Blade?” Shannon hỏi, nghẹn lại với một tiếng nấc.

“Anh là một người đàn ông. Dù đỏ hay trắng thì anh cũng vẫn là một người đàn ông.”

“Phải, đúng thế,” Shannon đồng tình. “Em sẽ không bao giờ quên điều đó. Cho dù em có phải sa xuống địa ngục muôn kiếp, em vẫn muốn anh yêu em.”

“Điều đó có nghĩa là em đã tha thứ cho anh? Chúa ơi, Shannon, anh không xứng đáng.” Blade rên lên. “Lỗi lầm của anh không phải chỉ có việc anh là một người lai mà nó còn rải rác ở những nơi có dính dáng tới em nữa. Anh đã từng phục vụ cho quân đội Liên bang, đã từng chiến đấu chống lại tất cả những thứ em yêu thương, trân quý.”

Shannon cau mày, cô không muốn phải nhớ lại những kí ức đau buồn đó và tất cả những thứ mà cô đã mất trong chiến tranh. Cô có thể từ từ học cách chấp nhận nó, nhưng cuộc sống thì vẫn tiếp tục. Không có thứ gì là mãi mãi cả. Cô đã lựa chọn một cuộc sống mới, giống như những người khác của nhà Branigans đã làm, và sẽ không nhìn lại quá khứ nữa. Tất cả mọi thứ cần quan tâm là tương lai và những thứ ở vùng đất mới nơi cuối đường chân trời, một sự khởi đầu mới, và tự do để làm và được là bất cứ thứ gì mà cô muốn.

Shannon mang ơn sâu sắc và phần nào cảm thấy nợ Blade. Tuy anh là người đã cướp đi sự trong trắng của cô, nhưng anh làm thế cũng chỉ để cứu cô. Cô cũng không thể trách anh bởi những điều anh vừa làm được. Anh không hề cưỡng ép cô, mà chỉ buộc cô phải thừa nhận cô muốn anh nhiều đến thế nào.

“Em thật sự không quan tâm anh là cái gì, Blade, em chỉ biết em cảm thấy thế nào khi ở cùng anh,” Shannon thú nhận. Làm sao mà cô có thể kháng cự lại khi mỗi sự đụng chạm của anh đều khiến cô thấy thật hạnh phúc? “Em đã rất muốn căm ghét anh. Dường như đó là cách duy nhất mà em có thể làm để tự bảo vệ mình khỏi anh.”

“Nhìn anh đi,” giọng nói gợi cảm của Blade vang lên. “Em nhìn thấy gì?”

Ánh mắt cô dừng lại ở miệng anh, cái miệng tuy giờ đang phồng rộp lên và đầy nhục cảm nhưng cô vẫn thấy nó đầy căng thẳng bên trên chiếc hàm mạnh mẽ, kiêu ngạo của anh. Có nét gì đó trên gương mặt u tối của anh thể hiện sự cao quý không gì che lấp được. Đôi mắt cô vẫn lướt từ đường cong khỏe khoắn trên chiếc cổ màu đồng của anh cho tới vòm ngực rộng lớn với những túm lông lộn xoăn mềm mại màu đen lộ ra từ cổ áo hình chữ V rồi vắt ngang qua chiếc

bụng phẳng lì, mắt cô nhìn qua cả cái hông thon dài, và cuối cùng dừng lại ở cặp đùi cơ bắp cuồn cuộn và cái bộ phận đàn ông căng cứng của anh. Đỏ mặt, cô vội vã nhìn trở lên đôi mắt đen như màn đêm bên dưới hàng lông mi dày và dài đến khó tin của anh.

“Đừng ngượng ngùng như thế, Little Firebird.” Anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng anh trầm và đầy nguy hiểm. “Hãy nói với cái mà em nhìn thấy đi.”

“Em thấy... em thấy...”

“Nói tiếp đi,” anh động viên cô.

“Một người đàn ông, một anh chàng rắn rỏi, đẹp trai tuyệt vời.”

“Anh có màu gì?”

“Màu ư? Em không thấy màu gì cả. Da anh mượt và ánh lên màu đồng dưới ánh mặt trời. Anh muốn em nói cái gì?”

“Nói dòng máu Anhđiêng trong anh không làm em bị xúc phạm, nói sau cùng em sẽ chỉ nhớ người đã làm tình với em là *một người đàn ông* thôi, không phải là một kẻ hoang dã mang hai dòng máu.”

“Em biết ai đã làm tình với em.”

Lời nói của cô dường như đã giải phóng điều gì đó trong Blade. “Ôi chúa ơi, Shannon, anh cần em. Anh sẽ không bao giờ có đủ em cả! Em đã bỏ thứ bùa mê gì cho anh thế này?”

Tim Shannon đập rộn lên khi Blade chậm rãi đưa tay lên mặt cô, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua môi dưới đầy đặn của cô rồi cuối cùng khum lại ở một bên ngực cô, vuốt ve nó, ngón tay cái của anh nghịch đầu vú cô cho tới khi nó cương cứng lên.

“Lần này anh muốn làm nó thật tốt.”

Shannon thấy mình trở nên yếu ớt; cảm giác háo hức, nóng bỏng tràn qua cô khi anh ôm lấy cô trong những cánh tay khỏe khoắn của mình. Anh cúi xuống đường cong trên cổ cô và lưỡi anh nhẹ nhàng liếm lên đó, rồi lần theo mạch ở cổ lên tới tận tai cô, liếm quanh đó rồi nhẹ nhàng khám phá. Shannon run rẩy đáp lại. Anh hôn từng góc miệng cô, lưỡi anh không ngừng trêu chọc chúng. Cuối cùng môi anh dừng lại trên đôi môi cô trong một nụ hôn dài, khao khát,

lưỡi anh chọc phá, đòi hỏi, còn cô nhiệt tình đáp ứng, đến khi cả hai cùng run lên, bị kích động một cách dữ dội.

Tay anh khéo léo trút bỏ nốt đồng quần áo còn lại trên người trong khi anh vẫn tiếp tục hôn cô không ngừng. Khi anh yên vị bên cạnh cô, giữa họ không còn thứ gì ngăn cản nữa. Rồi Balde tiếp tục cuộc tấn công đầy khiêu gợi của mình một cách chậm chạp. Anh cúi xuống vùng ngực nhạy cảm của cô, liếm đi các dấu hiệu bị tổn thương, lưỡi anh lần lượt kích thích hai đầu vú mềm mại của cô. Tay anh trượt vào giữa hai đùi cô, các ngón tay anh vuốt ve, trêu chọc trong khi lưỡi anh lần từ các xương sườn xuống tới bụng cô, khám phá một cách kĩ lưỡng khu vực ẩm ướt của cô. Anh tự đặt mình vào giữa hai chân cô, lưỡi anh nhẹ nhàng di chuyển vào bên trong đùi cô.

Cơ thể của Shannon nóng bừng lên, quần quai trong niềm cảm xúc thăng hoa, huyết áp của cô tăng một cách dữ dội trong các tĩnh mạch. Nhưng khi miệng anh chạm tới vùng tam giác loãn xoắn giữa hai chân cô, cô như tê cứng lại, choáng váng và sợ hãi. “Blade, không!”

“Anh sẽ không làm em đau, Little Firebird, nào, hãy để anh...”

Giữ hai chân cô mở ra, Blade trượt vào vùng da thịt mềm mại của cô, lưỡi anh như một ngọn đuốc nóng rực, đánh nhẹ, trêu chọc, vuốt ve cô một cách khiêu gợi. Hơi nóng lan khắp người cô khi chân cô tự động mở ra, cho phép anh tự do thâm nhập. Bàn tay anh luồn xuống bên dưới hai mông cô, Blade nâng cô tới cái miệng đói khát nóng bỏng của anh, mùi đàn bà và sự ngọt ngào như mật của cô đang khiến anh trở nên điên dại. Shannon rên lên, không tin được là thứ cảm xúc như thế này lại là điều có thể. Cô chỉ biết cô muốn nó mãi mãi không ngừng lại.

“Blade, em muốn anh ở bên trong em!”

“Chưa đâu, Little Firebird, anh còn nợ em điều này. Đừng kìm nén, em yêu, đây chỉ là một cách khác để yêu thôi.”

Ngay lập tức cô thét lên, đầu cô quẫy hết bên này sang bên kia khi những đợt sóng khoái cảm cuốn cô đi. Cơ thể cô vẫn còn run rẩy, mọi đầu dây thần kinh của cô cháy lên khi Blade nâng cô lên và di chuyển sâu vào trong cô. Cú đẩy mạnh mẽ của anh như một tia sét xuyên qua người cô.

Phản ứng của Blade cho sự kết hợp nóng bỏng giữa họ chính là tiếng rên rĩ vang lên bên tai

cô, “Ồi chúa ơi, Shannon, em thật quá chặt, quá ấm áp, quá tuyệt.”

Những hành động của anh thật khiêu khích, những cú đẩy tài tình, tay anh và miệng anh ở khắp mọi nơi, vuốt ve, khuấy động, cơ thể cả hai chà xát mạnh và rung lắc dữ dội bởi thứ bản năng nguyên thủy nhất.

Anh đưa cô tới bờ vực của sự rung động, rồi lại quay lui, bỏ cô lại với hơi thở gấp gáp, nài xin, cho tới khi một loạt những cú thúc sâu, dứt khoát của anh đưa cả hai vào lãng quên, xoay tít mù một cách hoang dại, những tiếng rên rỉ đầy cảm xúc của cả hai hòa vào nhau. Sau đó, khi cả hai quay trở mặt đất, Shannon có thể thề là linh hồn họ đã gắn kết và hòa làm một.

“Con chồn xinh đẹp, gợi cảm, ngọt ngào của anh,” Blade thì thầm bên tai cô.

“Anh chàng hoang dã, đẹp trai, sung mãn của em,” Shannon thở dài đáp lại.

Blade cứng người lại, rồi nhận ra cô đang tán dương anh. Anh giải phóng sức nặng của mình trên người cô và lăn sang bên cạnh, kéo cô áp sát vào đường cong của cơ thể anh.

“Anh lẽ ra không nên tới đây, Shannon. Anh không bao giờ muốn phá hủy danh tiếng của em.”

“Cả hai chúng ta đều phản ứng dữ dội vì lợi ích của chính mình thôi.” Shannon nói cụt lủn. “Chúng ta cần đấng nhau chỉ để tự phòng vệ thôi. Điều mà em học được là em không tự hào gì đối với những nơi mà anh dính líu tới đâu.”

“Thật là nguy hiểm cho em nếu bị nhìn thấy cùng với anh.”

“Anh nói thế là có ý gì?” Blade im lặng lâu tới nỗi Shannon nhận ra lời cảnh cáo của anh đang đề cập tới cả hai khía cạnh. “Anh đang gặp phải vấn đề gì phải không? Việc gì đó phải làm có lý do chính đáng như lúc anh rình rập trong các toa xe hàng.”

Blade im lặng, không muốn kéo Shannon vào cuộc điều tra bí mật của mình.

“Anh có thể nói với em không, bởi em sẽ không dừng lại cho đến khi em tìm ra sự thật. Có lẽ em có thể giúp anh.”

“Đừng hỏi, Shannon. Anh không nói chỉ vì không muốn em bị tổn hại gì thôi.”

“Em đã nói với anh, em sẽ không dừng lại. Có lẽ em sẽ hỏi Đại tá Greer.”

“Chúa ơi, Shannon!” Anh cào những ngón tay vào mái tóc, thở ra bực tức. “Đó là điều tệ nhất mà em có thể làm. Đúng là bất cứ thứ gì ròi vào tầm ngắm của em thì nhất định không thoát ra được. Anh là một nhân viên tình báo làm việc cho chính phủ, điều đó làm em thỏa mãn chưa?”

Shannon trầm ngâm suy nghĩ về câu trả lời của anh. “Chưa hoàn toàn đâu. Anh đang điều tra cái gì thế?”

Im lặng.

“Sao nào? Có lẽ em có thể để ý giùm và”

“Súng lậu.”

“Súng lâu ư! Anh nghi ngờ ai đó trên chuyến xe thồ hàng của chúng ta ư? Những khẩu súng đó được chuyển cho ai?”

“Người Anhđiêng,” Blade nói. “Những kẻ nổi loạn như Mad Woft sẽ cần có vũ khí.”

“Anh đang làm việc cho chính phủ?”

“Phải.”

“Nhưng anh là một...”

“...người lai,” Blade nói nốt. “Nhưng anh đã chiến đấu cho người Yankees, nhớ không?”

“Sao em lại có thể quên nhỉ?” Shannon nói khẽ. “Anh đã tìm thấy thứ mà anh tìm chưa?”

Blade dừng lại, cân nhắc một cách kĩ lưỡng. Nếu anh nói thật với Shannon, liệu thế đã xong chưa? Còn nếu anh nói dối, liệu sự tò mò của Shannon có đưa cả hai vào rắc rối không? Cuối cùng, anh quyết định sẽ nói thật và sẽ yêu cầu cô giữ bí mật.

“Anh đã tìm được các khẩu súng, điều tốt nhất mà anh đã làm được.”

“Anh đã tìm thấy chúng ở một trong những xe hàng phải không?” Shannon hỏi. Thật ra mà

nói cô thấy ngạc nhiên về lòng tin mà Blade dành cho cô. Có lẽ anh đã nhận ra nó là thứ đỡ tệ hại nhất trong hai thứ cùng tệ hại như nhau. “Cỗ xe của ai thế?” Không đợi Blade trả lời, cô thêm vào, “Không, không phải nói với em nữa, em đã biết rồi. Clive Bailey. Clive là kẻ buôn lậu súng. Em chưa bao giờ ưa nổi gã đàn ông đó. Anh định xử lý thế nào?”

“Không thế nào cả,” Blade cúi kính đáp. “Thằng con hoang đó đã kịp tẩu tán những khẩu súng đó trong lúc chúng ta bị kẹt trên thảo nguyên.”

“Ôi,” Shannon thốt lên nho nhỏ. “Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo?”

“Anh quan sát và đợi Bailey phạm sai lầm.”

“Em có thể giúp anh bằng cách nào?”

“Bằng cách quên đi việc anh đã từng đề cập tới vấn đề này,” Blade nghiêm túc nói. “Bằng cách đừng nói với ai về điều mà anh vừa tiết lộ. Anh muốn em hứa với anh, Little Firebird.”

“Tất nhiên em sẽ không nói với bất cứ ai,” Shannon hứa hẹn, “nhưng em muốn làm nhiều hơn thế.”

“Không, Shannon,” Blade cảnh cáo, nhìn cô sắc lẹm. “Anh nói nghiêm túc đấy. Em có thể giúp anh bằng cách đứng ngoài việc này.”

“Bất cứ điều gì anh nói,” Shannon ngoan ngoãn nói. Nếu như Blade không quá dỗi dằn với cách mà những lọn tóc quăn dài của Shannon đang xõa ra trên ngực cô thì anh đã chú ý nhiều hơn tới cái chiến thắng quá dễ dàng này. Thụ động chấp nhận không phải là tính cách của cô.

“Tốt, ít nhất anh...”

“Shannon, cô đang ở đâu vậy? Cô đã lỡ bữa ăn tối rồi nên Claire và tôi đã quyết định mang bữa tối tới cho cô đây. Cô làm việc chăm chỉ quá, cô biết không.”

“Chúa tôi, Molly và Claire!”

Nhanh như tên bắn, Shannon nhảy ra khỏi giường, nhanh chóng mặc quần áo vào. Blade cũng chồm dậy ngay sau cô. “Chúng ta sẽ phải làm gì đây? Không thể để họ nhìn thấy chúng ta như thế này ở đây được.”

“Anh sẽ trèo qua cửa sổ,” Blade rít lên trong lúc đang vật lộn với đồng hồ lót của mình.

“Shannon! Cô đang ở trong phòng ngủ hả?”

“Họ sẽ vào đây trong một phút nữa.” Giọng của Shannon run lên cảnh báo.

Blade nhặt chỗ quần áo còn lại lên, tóm lấy đôi boot và lao qua cửa sổ đang mở.

Shannon quay lại từ chỗ cửa sổ vừa đúng lúc Molly và Claire Greer bước vào trong phòng.

“Cô gái hào hiệp của tôi ời, sao cô không trả lời?” Claire hỏi một cách nghi ngờ. Đôi mắt màu tím của cô ta quét khắp phòng, không bỏ qua thứ gì. Từ chiếc giường lộn xộn, khung cửa sổ để mở, cho tới chiếc khăn quàng màu đỏ mà Blade đã bỏ quên khi anh vội vàng thoát ra.

“Tôi đã buồn ngủ quá,” Shannon hối lỗi nói. Cô nhận ra cái nhìn dò xét kỹ lưỡng của Claire và cầu nguyện là cô ta đừng nghi ngờ gì cả.

“Cô gái tội nghiệp,” Molly thốt lên thông cảm. “Cô đã làm việc tới kiệt sức rồi. Ăn bữa tối đi và sau đó về nhà tắm táp rồi ngủ một giấc. Ngày mai sẽ có sức để chuyển tới đây. Vợ của các sĩ quan sẽ chuẩn bị đồ ăn cho tủ đồ của cô.”

“Tuyệt làm sao,” Shannon kêu lên, thật sự cảm thấy biết ơn.

“Cô sẽ dạy bọn trẻ của họ mà, và họ đã muốn chào tổ chức buổi đón tiếp cô một cách xứng đáng. Rồi, tôi phải về đây. Con đi luôn chứ, Claire?”

“Con nghĩ con sẽ ở lại đây và nói chuyện với Shannon trong lúc cô ấy ăn,” Claire xua tay nói. Đột nhiên cô ta quay lại và cười với Shannon nhưng nụ cười của cô ta không lên được tới đôi mắt.

Shannon biết Claire không thích cô, nhưng cô không biết tại sao. Cô chưa bao giờ thấy một người đàn bà nào trông xinh đẹp lại có thể có nhiều đổ kị đến vậy, bởi cô chẳng có gì hoặc chẳng có ai để mà đổ kị cả. Nhưng Shannon không biết rằng chỉ riêng sắc đẹp của cô cũng đủ khiến Claire phát điên lên vì đổ kị. Claire đã là hoa khôi của khu đóng quân từ khi cô tới Pháo đài Laramie này cùng với cha cô và chưa từng có đối thủ. Nhưng Shannon đã thực sự thu hút được sự chú ý của tất cả các sĩ quan trẻ, và Claire cũng cảm thấy có điều gì đó giữa Blade và Shannon còn lớn hơn chỉ là sự gặp gỡ. Blade là người đàn ông đặc biệt hơn những người mà cô

đã từng gặp trong một thời gian dài, và cô sẵn sàng lao vào mối quan hệ yêu đương lén lút với anh.

“Hãy vào trong bếp đi,” Shannon nói. “Thức ăn trông thật ngon và tôi đang đói muốn chết.”

Đột nhiên Claire cúi xuống và cầm thứ gì đó từ dưới sàn lên, thứ gì đó thò ra từ bên dưới gầm giường. Shannon tái mặt, cô nhận ra ngay lập tức chiếc khăn quàng cổ của Blade.

“Cái gì đây?” Claire hỏi. Nụ cười tự mãn hiểu biết của cô ta khiến Shannon rên thầm trong bụng.

“Sao, đó là tấm vải che bụi mà tôi đã dùng,” Shannon nói dối, suy nghĩ điên cuồng.

“Hmmm, chiếc khăn thật đẹp,” Claire nhận xét, lông mày cô ta nhướng lên thách thức công khai.

Shannon cũng không hề biết rằng chỉ mới sáng nay thôi Claire đã nhìn thấy Blade quàng một chiếc khăn giống hệt như thế. Tuy Claire không biết đang xảy ra điều gì, nhưng cô nhất định sẽ tìm ra. Shannon đang là đối thủ mà cô không cần và không muốn có.

Shannon thở phào nhẹ nhõm khi Claire bỏ đi ngay sau đó. Đầu cô rối tung lên và cô cần được ở một mình. Cô muốn suy nghĩ lại về tất cả những điều Blade đã nói với cô về cuộc điều tra của anh và muốn tìm xem có biện pháp nào đó để giúp anh không.

Chương 11

Blade đi vào trạm thông thương của Clive Bailey, giả vờ thích thú ngắm nghía hàng hóa trong khi Bailey đang bận rộn với người khách khác. Blade lách người giữa hàng dây bao bột mì, hạt giống khô, cà phê, hạt ngũ cốc và các thùng thịt ướp muối xếp chặt cứng trên lối đi. Đi qua các dãy kệ để các hộp đồ ăn, yên cương ngựa, cáp, dây thừng, yên cương, và thậm chí cả bánh xe đứng xếp chồng tựa vào nhau. Blade nhanh chóng đi đến bên những chiếc bàn đựng đầy quần áo và hàng hóa để xem xét các khẩu súng và dao. Nhưng ngoài đồng hàng hóa này chỉ có thêm mũ chống nắng và đồ lót của phụ nữ treo trên các dây phơi bên cạnh đồng chai lọ và xoong chảo chồng đồng chồng khê trên chiếc kệ trên cùng. Thậm chí còn có cả một chiếc chậu tắm dựng ở trong góc phòng.

Blade nghi ngờ việc Bailey đã tạo ra sự kinh doanh phát đạt này, mà hầu như đều là do những người thợ bẫy lông thú, thợ mỏ, và cả các xe thồ hàng đi ngang qua đây. Blade cố ý đi loanh quanh để kiểm tra các vũ khí, rồi thất vọng khi không thấy một thứ gì trong đồng hàng lậu mà anh đã tìm thấy trong xe hàng của Bailey xuất hiện ở đây.

“Anh đang tìm thứ gì quan trọng hả, Blade?” Bailey bước về phía Blade đang đứng xem xét các loại vũ khí sau khi đã tiễn người khách đi. “Cây súng trường mà anh đang cầm là một sự lựa chọn đúng đắn đấy.”

“Tôi chỉ xem thôi.” Blade nói khẽ, quay lại nhìn Bailey. “Dù vậy tôi đến là để lấy nốt tiền thù lao.” Anh mới nhận có một nửa số thù lao và đã trả một phần cho chuyến đi tới Pháo đài Laramie rồi.

“Tôi cũng tự hỏi là bao giờ thì anh đến lấy nốt đây. Đương nhiên là tôi đã trừ một phần cho những ngày anh rời bỏ đoàn xe hàng.”

“Tất nhiên,” Blade cộc lốc nói.

Đối với Blade, tiền quan trọng nhưng không phải là tất cả. Trong những năm anh theo học ở ngôi trường phía Đông, cha anh vẫn gửi tiền đều đặn cho anh, phần lớn anh đều giữ lại. Anh

thậm chí còn giữ lại cả một phần lương bổng trong quân đội và mặc dù là không giàu có gì nhưng anh cũng không hề thiếu thốn gì.

“Nghe nói anh đã được thuê để làm trinh sát,” Bailey nói.

“Đúng vậy. Tôi không còn việc gì tốt hơn để làm khi mùa đông đang tới cả.”

“Xin chào, anh Bailey. Tôi có ngắt ngang câu chuyện của anh không?”

Cả hai người đàn ông đều quay lại, ngạc nhiên khi thấy Claire Greer đang đứng ngay bên cạnh họ, cười tươi như hoa.

“Tôi có thể làm gì cho cô, cô Greer?” Bailey lễ phép nói. Vì là con gái của ngài trưởng đồn nên Claire Greer đòi hỏi và nhận được sự đối đãi một cách tôn kính bởi những người lính và cư dân sống ở đây.

“Tôi nghe nói anh có mang một số mũ từ phía Đông tới. Tôi nghĩ là mình muốn xem qua chúng.”

“Tự nhiên nhé quý cô. Tôi sẽ quay ngay, tôi phải lấy vài thứ cho anh chàng người lai này.” Nói rồi gã biến mất ở phía trên cầu thang.

Blade quan sát người phụ nữ trẻ tuổi một cách thích thú. Cô ta nhỏ nhắn, thân hình cân đối và rất có duyên. Nhưng không có vẻ đẹp thơ ngây như Shannon, anh thầm nhủ khi hình dung ra Shannon trong lần gặp mới đây nhất, cơ thể tuyệt vời của cô bị kích thích bởi cuộc làm tình với anh và đôi mắt xanh thăm thẳm của cô dờ dẩn vì đam mê.

Cô ta bước lại gần hơn, giọng nói của cô nhẹ nhàng đầy cám dỗ. Claire biết rõ một điều là rất ít đàn ông có thể kháng cự lại cô. “Anh là người trinh sát mới mà Daddy mới thuê đây mà.”

Ngay khi Claire phát hiện ra Blade bên trong trạm thông thương này miệng cô đã trở nên khô khốc và người cô nóng ran lên. Đứng gần, mùi đàn ông của anh gần như bao trùm lấy cô. Anh thật to lớn, đầy sức sống, và bắt mắt đến nỗi khiến cô gần như nghẹt thở. Cô đúng là không thể đổ lỗi cho Shannon nếu quả thật cô nàng đã không thể kháng cự lại được sức hấp dẫn của anh chàng người lai này, anh ta đúng là niềm mơ ước của mọi phụ nữ. Là một người lai và bị cấm đoán đối với Claire chỉ khiến anh trở nên thú vị và hấp dẫn một cách đầy nguy hiểm hơn mà thôi.

“Họ gọi tôi là Blade,” Blade nói, một nụ cười lười nhác xuất hiện trên khóe miệng anh.

Anh đã từng gặp nhiều phụ nữ giống cô nàng Claire Greer này rồi. Khi họ nhìn thấy thứ gì mà họ muốn thì họ sẽ theo đuổi nó với một quyết tâm không lay chuyển được. Anh nhận ra sự quan tâm đầy khao khát của Claire đối với anh và đáp lại thông điệp kín đáo của cô bằng một nụ cười giễu cợt. Mặc dù Claire chưa bao giờ thừa nhận là muốn một gã người lai hoang dã, nhưng rõ ràng tất cả những điều mà anh phải làm chỉ là gật đầu và cô nàng sẽ ngã ngay vào giường của anh. Nhưng lạ một điều là anh không hề muốn Claire cho dù cô ta rất đẹp. Anh muốn có con chồn xinh đẹp có mái tóc màu nâu có cái mũi phủ đầy tàn nhang, người đã làm tình như một thiên thần.

“Tôi là Claire Greer. Ôi chà, anh thật là khỏe mạnh,” Claire ríu rít nói một cách đầy ngưỡng mộ khi mắt cô quét qua cái thân hình cao lớn đầy cơ bắp của anh. “Tôi cược là anh có thể làm bất cứ thứ gì.”

Blade mím môi cười, không nói gì trong khi Claire vẫn nhìn anh chăm chú. Anh nhận ra sự mời mọc không che giấu khi anh lắng nghe và thận trọng giữ lại câu trả lời.

Cả hai đều không nhận ra là Shannon vừa bước vào cửa hàng để mua một vài thứ cần thiết mà những người phụ nữ ở pháo đài đã không mang tới. Con giận của cô bùng lên khi cô nhìn thấy Claire và Blade đứng nói chuyện thân thiết với nhau, tay Claire đặt trên bắp tay phình ra của Blade, *đôi mắt tím biếc của cô ta mở lớn với sự đánh giá và thứ gì đó chỉ có thể được gọi là sự mời gọi*. Shannon bắt đầu nóng dần lên khi thấy Blade không thêm cố thử ngăn cản sự tro tráo của Claire lại.

Sao Blade lại dám tán tỉnh Claire sau khi đã làm tình với cô như thể đó là sự sống của anh vậy chứ! Shannon căm giận nghĩ. Nó không có ý nghĩa gì đối với một kẻ hoang dã lẳng nhăng sao? Đột nhiên cô thấy choáng váng và đã rời khỏi đó trước khi Blade hay Claire nhận ra cô đã nhìn thấy cuộc trình diễn đáng hổ thẹn của họ. Vài phút sau Clive Bailey mới trở ra.

Ngay lập tức Claire bước khỏi chỗ Blade đang đứng, ra vẻ thích thú nhìn ngắm những chiếc mũ được treo trên móc. Blade gần như cười phá lên. Sự rút lui một cách vội vàng của Claire có nghĩa là mối quan hệ giữa họ phải tuyệt đối bí mật, khuất sau những ánh mắt tò mò và những câu chuyện ngòi lê đôi mách. Cô ta chấp nhận những nụ hôn và những mối quan hệ lén lút, tạm bợ ư, anh tò mò tự hỏi, hay cô ta muốn mọi thứ còn anh phải sẵn lòng đáp lại? Câu hỏi vẫn là

câu hỏi, bởi anh chưa bao giờ có ý định tìm hiểu cả.

“Của anh đây, Blade,” Bailey nói, nhìn cả hai nghi ngờ, nhưng rồi nhanh chóng gạt những suy nghĩ kì dị của mình đi. “Xong nhé.”

Blade nhét tiền vào túi, gạt đầu cảm ơn cụt lủn, rồi nhắc chiếc mũ một cách lịch sự về phía Claire, và bước khỏi gian hàng.

“Giờ thì, cô Greer, tôi có thể làm gì cho cô không?”

“Tôi sẽ quay lại sau, anh Bailey,” Claire trả lời. Bị thôi miên bởi cách mà chiếc quần của Blade ôm sát lấy những bắp đùi và cái mông chắc nịch của anh, cô liếm đôi môi khô khốc của mình và hấp tấp nối gót anh. “Đột nhiên tôi nhớ ra có hẹn với bạn trước rồi.” Những chiếc viền đăng ten ở chiếc váy của cô xoắn lại khi cô bước ào ào qua cánh cửa.

*

Khí hậu của ngày khai trường thật trong xanh và mát mẻ. Những tờ thông báo đã được treo lên vài ngày rồi và Shannon háo hức ra tận cửa để chào đón học sinh trong pháo đài. Cô ngạc nhiên xen lẫn vui mừng khi nhìn thấy hai cậu bé người Anhđiêng đứng giữa đám học sinh da trắng. Chúng không biết đi học là như thế nào và tới đây với sự tò mò. Đám trẻ con này toàn từ 7 đến 18 tuổi, và Shannon háo hức với cái thách thức của việc dạy một nhóm tập hợp nhiều lứa tuổi thế này.

Sau màn chào hỏi một lượt tất cả, cô nhận thấy rằng chỉ có 2 cậu nhóc Tommy Pierce 17 tuổi và Leroy Jones 15 tuổi không nói được bất cứ vấn đề gì. Cả hai đều là những cậu bé to cao, vạm vỡ, cao hơn cô rất nhiều, và hay bắt nạt những đứa trẻ khác, nhất là hai cậu bé người Anhđiêng, Blue Feather và Runnung Elk. Dù bị những đứa trẻ khác chế giễu nhưng hai cậu bé này vẫn cư xử hết sức tử tế và ân cần.

Shannon ít trông thấy bóng dáng của Blade mấy ngày ngày, nếu có cũng chỉ là nhìn thấy từ xa. Cô có thấy anh cưỡi ngựa đi tuần tra vài lần, và mặc dù là cô đã chuyển tới căn nhà của riêng mình trong pháo đài vài ngày rồi nhưng anh cũng không tới nữa. Không phải là anh đã tìm thấy một sự chào đón nồng ấm khác chứ, Shannon lầm bầm một cách chua chát. Cô vẫn còn tức giận với cái cách lỗ lã mà anh đã dùng để tán tỉnh Claire Greer trong trạm thông thương.

Tuần đầu tiên ở trường trôi qua một cách bình yên. Bởi hầu hết đám trẻ đều là những học sinh ham học, có lẽ còn hơi ăm ỉ một chút, nhưng đó cũng là một hoạt động cần thiết của việc học. Một số đã không tới trường hai hoặc ba năm rồi. Nếu không vì Trung úy Goodman, Shannon đã có thể bằng lòng với công việc của mình. Khi anh ta không phải đi tuần tra hoặc bận rộn với phiên trực thì anh cứ lớn vồn cho tới khi tan trường, rồi cứ như *tình cờ bắt gặp để bắt chuyện* với cô, và thường kết thúc cuộc đi dạo ở nhà của cô. Shannon chắc chắn là Claire không biết việc này hay cô ta có biết nhưng người đàn bà quyến rũ với đôi mắt màu tím đỏ chẳng thèm quan tâm.

Cứ ngày thứ sáu, sau khi trường học tan học là trung úy Goodman đã xuất hiện ngay bên ngoài phòng học như thường lệ. Sau khi Shannon lừa đám trẻ ra ngoài là anh ta theo cô vào trong mà không cần đợi được mời.

“Cô có vẻ thích công việc này, Shannon,” anh ta nói. Đôi mắt anh ta dõi theo cô một cách thèm khát khi cô đang dọn dẹp đồ đạc của mình.

“Phải,” Shannon đáp, cầm các dụng cụ dạy học và đặt chúng vào tủ đồ. “Thỉnh thoảng tôi cảm thấy như thể mình được sinh ra là để dạy học. Có điều gì mà anh đã từng muốn chưa, Ronald?” Kể từ lúc anh ta cứ nằng nặc yêu cầu, cô đã bắt đầu gọi anh ta bằng tên tục của anh ta.

“Sao, à vâng, tôi nghĩ là có,” Goodman cười lấy lòng. “Cô có định tham dự buổi dạ vũ vào thứ bảy hàng tuần không?”

“Tôi rất mong tới lúc đó,” Shannon thừa nhận. “Đã lâu rồi tôi chưa tham dự một buổi dạ vũ nào và nghe có vẻ như nó rất vui.”

Một vài viên sĩ quan trẻ đã tới mời cô đi dự cùng họ nhưng cô đã lịch sự từ chối tất cả. Cô nghĩ khôn ngoan nhất là nên có mặt cùng với gia đình Greer ở buổi dạ vũ đầu tiên của mình. Cô đã quá mong ngóng nó đến nỗi cô thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả váy áo để mặc đi dự rồi. Tất cả những thứ cô cần làm là mua vài sợi ruy băng mới để trang trí cho vạt trên của chiếc áo.

“Tốt. Dành cho tôi một điệu nhảy nhé. Tôi sẽ đi cùng Claire, nhưng tôi có thể nhảy cùng với người mà tôi thích ở đó. Claire và tôi vẫn chưa đính hôn, ngay cả khi cha cô ấy mong muốn nó diễn ra sớm.”

Anh ta ném cho Shannon một cái nhìn chuyển tải, như thể muốn nói anh ta sẵn sàng quan

hệ với cô sau lưng Claire nếu cô muốn. Cô không muốn.

Trong lúc Shannon đang tìm cách để thoát khỏi tay trung úy đáng ghét này thì những tiếng động náo loạn từ bên ngoài thu hút sự chú ý của họ. “Có chuyện gì vậy nhỉ?” Shannon la lên, đi về phía cửa và ló đầu ra ngoài. “Đằng kia xuất hiện một đám đông đang đứng đầy đường.”

Goodman thô bạo đẩy cô sang một bên để có thể nhìn rõ hơn. “Tôi sẽ đi xem sao.”

“Đợi tôi!” Shannon theo sau anh ta, không giữ nổi sự tò mò.

“Tránh đường!” Goodman quát thét, xô đẩy trong lúc vạch đường chen vào giữa đám đông đang túm tụm lại ở giữa khu thao trường bắn bụi. Tất cả dường như đều đang chăm chú nhìn cái gì đó đang nằm dưới đất. Shannon theo sát Goodman khi mọi người dạt ra nhường đường cho anh ta.

Người cô tê cứng lại khi cô nhìn thấy cái nguyên nhân của sự náo loạn này, sự kinh ngạc cố nén thoát ra khỏi môi cô. “Chúa tôi! Không!”

Nhưng cú sốc tồi tệ nhất không phải là việc nhìn thấy người đàn ông đang cận kề cái chết nằm giữa khu đất. Điều khiến Shannon choáng váng hơn là cô biết người đàn ông đó. Anh chàng Todd Wilson trong đoàn xe thồ hàng đây mà.

Blade thành linh xuất hiện từ nơi nào đó, quì xuống bên cạnh Todd, đỡ lấy cơ thể anh ta khi anh nhẹ nhàng xoay người anh ta lại. Todd rên lên và mở mắt ra. Chúng gần như là sừng húp lên không mở ra nổi vì một thứ hỗn hợp kinh khủng giữa bùn đất và máu rỉ ra từ vết cắt trên lông mày bao quanh. Biểu hiện trên khuôn mặt Todd trông thất thần và hoàn toàn tuyệt vọng đến nỗi Shannon không thể ngăn được tiếng khóc thương cảm bật ra từ đôi môi tái nhợt của cô.

“Người Anhđiêng,” đôi môi khổ nẻ và đầy máu vì thiếu nước của Todd mấp máy. “Nó xảy ra trên đoạn đường Bozeman. Họ đã tấn công vào lúc mờ sáng vài ngày sau khi chúng tôi rời khỏi Phái đoàn Laramie.”

*(Đường mòn **Bozeman** là một con đường nổi liền Đường mòn Oregon đến lãnh thổ con sói vàng của Montana. Lưu lượng người da trắng tiên phong và dòng người định cư ở lãnh thổ của người Anhđiêng Mỹ đã khiến họ phần nộ và gây ra các cuộc tấn công. Quân đội Mỹ đã tiến hành một số chiến dịch để chống lại người Anhđiêng. Đường mòn này rất quan trọng bởi nó có liên*

“Todd, nhà Johnsons sao rồi? Và gia đình anh nữa? Những người khác thì sao?” Shannon hỏi. Sự đau khổ và sợ hãi vẩn xoắn những đường nét xinh đẹp trên mặt cô thành một nếp nhăn đau đớn và thiếu tin tưởng.

“Shannon,” Todd nói, nhận ra cô trước tiên. “Tạ ơn Chúa là cô đã không đi cùng đoàn xe hàng. Chết rồi, tất cả đều chết hết rồi.”

“Không! Ôi Chúa ơi, không,” Shannon khóc nức lên, quay đi để giấu nỗi đau của mình.

“Anh nghĩ sao về việc này, Blade?” Goodman hỏi khi anh ta cúi xuống bên cạnh Blade.

“Người Sioux,” Blade trả lời ngắn gọn. Anh ghê sợ cái suy nghĩ tất cả những người mà anh đã trở nên yêu quý đều đã chết hết. Có khi nào Mad Woft đứng đằng sau vụ thảm sát này? Anh thất vọng tự hỏi. Nếu đúng vậy, anh sẽ phải ngăn cản hẳn lại để cái việc chết tiệt này sẽ không bao giờ xảy ra một lần nữa.

“Anh biết chàng trai này phải không?” Goodman hỏi.

“Todd Wilson đang di dân tới Oregon cùng với gia đình anh ta.”

“Todd, có phải mọi người đều chết cả rồi không?” Goodman hỏi.

“Những thằng con hoang đó đã bắt chị gái tôi và Callie Johnson đi, còn những người khác đều đã chết, gia đình tôi, Howie, tất cả. Chúng bỏ tôi lại vì tưởng tôi đã chết, nhưng tôi đã lừa chúng. Chúng đã cướp tất cả hàng hóa, nhưng chừa lại Cletus già nua. Chúng cứ nghĩ là tôi đã chết chắc cho đến khoảng hai ngày sau lúc hẳn quay trở lại.”

“Giữ lấy, con trai, bác sĩ của pháo đài đang trên đường tới đây,” Blade nhẹ nhàng nói. “Hãy nghĩ kỹ xem, Todd, có phải anh thấy tất cả mọi người đều đã chết không, kể cả đứa nhỏ nhà Johnson?”

Câu hỏi không bao giờ nhận được câu trả lời nữa, bởi Todd đã ngất đi. Vết thương bị mất quá nhiều máu đã khiến anh ta rơi vào hôn mê. Quả là phép màu khi anh ta vẫn còn cầm cự được cho tới tận lúc này.

Vị bác sĩ thông thả đi tới với hai người khiêng cáng cứu thương theo sau. Với danh tiếng

của quân đội ông nhanh chóng giải tán đám đông và quỳ xuống để kiểm tra bệnh nhân của mình. Shannon sững sờ nhìn Todd được nhắc lên chiếc cáng và bị mang đi. Blade nhanh chóng chú ý tới sự căng thẳng của cô và đưa tay ra an ủi mà không kịp suy nghĩ xem nó có thể trông như thế nào.

“Đừng lo lắng, Shannon, anh ta sẽ được lo chu toàn.”

Gương mặt của Shannon trông trắng bệch và đau khổ tới nỗi Blade sợ cô vẫn còn đang sốc, nhưng âm vực trong giọng nói của anh đã kéo cô ra khỏi tâm trạng đó.

“Oh, Blade, em không thể chịu đựng được! Tất cả bạn bè của em đều đã không còn. Nancy và Callie tội nghiệp.” Đột nhiên một ý nghĩ kinh khủng nảy ra trong đầu cô. “Thế còn thằng bé Johnny Blade thì sao?”

Dường như chỉ là phản ứng tự nhiên và đúng đắn khi vòng tay an ủi của Blade mở rộng ra. Shannon cũng không đắn đo bước vào vòng tay anh, thổn thức khóc trên ngực anh.

Goodman há hốc miệng kinh ngạc, sự choáng váng và không thể tin vào mắt mình đã biến đổi gương mặt đẹp trai của anh ta thành một khuôn mặt đầy sự căm ghét và kinh tởm. Anh ta chưa bao giờ nghĩ một quý cô trẻ trung xinh có giáo dục như Shannon Branigan lại tìm kiếm sự an ủi từ một thằng mọi hoang dã. Nhưng đó rõ ràng là điều mà cô ta đang làm. Phải chăng là có vài mối ràng buộc đã nảy sinh giữa họ trong suốt những ngày cả hai ở một mình cùng nhau trên thảo nguyên? anh ta tự hỏi. Không, đó đơn giản chỉ là vì thằng người lai này đã từng cứu cuộc đời của cô ấy, và cũng chỉ là phản ứng tự nhiên khi cô ấy nhào vào lòng nó trong giây phút đau buồn mà thôi. Cô nàng cần phải được chỉnh đốn lại tư tưởng về cái gì là đúng đắn và cái gì là không.

“Lấy đồ đạc của anh đi, Blade,” Goodman thốt ra một cách cộc cằn và đầy uy quyền. “Tôi muốn anh đi cùng để biết chi tiết vụ việc. Chúng ta sẽ rời khỏi đây trong một giờ nữa. Hãy cầu nguyện là không quá muộn để cứu những người phụ nữ.”

Blade bắt đầu đẩy Shannon ra. Khi cô ậm ừ những tiếng phản đối nho nhỏ, anh hơi lắc đầu và nói nhỏ chỉ đủ để cô có thể nghe thấy. “Hãy nghĩ xem điều này trông sẽ thế nào, Little Firebird. Đừng để cả pháo đài có đề tài để truyền miệng.”

Shannon chả có tâm trí nào để quan tâm về điều mà mọi người nghĩ, nhưng cảm giác thông

thường đã thắng thế khi cô im lặng nhìn Blade đi xa dần. Đến lúc này cô mới nhận ra là Trung úy Goodman vẫn còn ở đó, nhìn cô chăm chú với sự chê trách nghiêm khắc.

“Trước đây tôi đã cảnh báo cô về gã người lai đó, Shannon, và hành động không đứng đắn của cô ở nơi mà hẳn có dính dáng tới,” anh ta lên lớp. “Thật là đẹp mặt khi người dân của thị trấn nói với nhau về việc đã mục kích một màn trình diễn đầy ô nhục thế này. Hãy luôn nhớ cô là một giáo viên và những phẩm hạnh của cô không bao giờ được để người ta phải đặt câu hỏi.”

Shannon xù lên căm phẫn. “Anh không phải thuyết giáo về những vấn đề đạo đức với tôi, trung úy, tôi có đầy đủ tư cách để nhận được sự kính trọng của bọn trẻ.”

“Đừng nổi giận, Shannon, tôi nói với cô điều này chỉ muốn ngăn cô tạo ra những lỗi lầm tồi tệ thôi. Thằng mọi đó không phải là loại đàn ông mà những quý cô nên giao lưu đâu. Cô là người mới ở cái miền Tây này và không biết các qui tắc và cuộc sống thực tế khắc nghiệt ở vùng biên giới. Hãy nghĩ về những điều tôi đã nói trong lúc tôi đi nhé.” Anh ta đột ngột quay đi và bỏ cô đứng lại giữa quảng trường.

“Anh sẽ đi tìm những người phụ nữ chứ?” Shannon gọi với theo.

Anh ta dừng lại, quay lại trả lời cô. “Nó còn phụ thuộc vào Đại tá Greer. Chúng tôi chỉ là một nhóm người được phái tới đây, ở Pháo đài Laramie này, và chúng tôi đã tới, tất cả những điều mà chúng tôi có thể làm là giữ an toàn hàng trăm dặm của đường mòn Oregon trong phạm vi quyền lực của chúng tôi, hầu như cả con đường đều nằm giữa lãnh thổ của người Sioux. Nếu như nó nằm trong khu vực của chúng ta, chúng tôi sẽ mang những người phụ nữ quay lại, nhưng tôi không thể hứa là sẽ thành công.”

Blade dẫn đầu đội trinh sát, đôi tai anh nhạy cảm với những âm thanh nhỏ nhất, mắt anh luôn nhìn thấy các dấu hiệu hiểm nguy. Blade hoàn toàn nghi ngờ rằng Mad Woft và đồng đảng của hắn đứng đằng sau cuộc tấn công vào đoàn xe thổ hàng, và anh cũng nhận ra rằng nếu Mad Woft không có các vũ khí thì hẳn không đời nào dám tiến hành một cuộc tấn công bất ngờ như thế. Giết phụ nữ và trẻ em vô tội là một hành động hèn nhát. Một cuộc tấn công như thế này sẽ lại dẫn tới một cuộc thảm sát như vụ thảm sát Sand Creek Massacre trong những năm 64 thôi, khi quân đội giết 150 người Anđiêng yêu hòa bình để trả đũa những hiếu hãm của người Anđiêng

(**Sand Creek Massacre** (còn được gọi là *Chivington massacre* hoặc *Battle of Sand Creek* hoặc *Massacre of Cheyenne Indians*) là một vụ thảm sát trong cuộc chiến chống lại người Anhđiêng của Hoa Kỳ nổ ra vào ngày 29 tháng 11 năm 1864, khi người của Colorado Territory (Tổ chức hợp nhất lãnh thổ Hoa Kỳ) tấn công và phá hủy một ngôi làng của người Cheyenne và Arapaho (hai tộc người Anhđiêng) lúc này đang dựng trại ở phía nam của Colorado Territory. Theo các ghi chép lịch sử của *Southern Cheyenne Chief Laird Cometsevah*, có khoảng 400 người Cheyenne và Arapaho bao gồm cả đàn ông, phụ nữ, trẻ em đã bị giết trong cuộc thảm sát này. Có hơn 700 lính Mỹ đã tham gia.)

Đêm đó, đội tuần tra đã ngủ lại trên thảo nguyên và Blade cố ý đặt chiếc giường xếp của mình ở nơi chỉ cách cả đoàn một đoạn ngắn. Trung úy Goodman đến gần Blade khi anh chuẩn bị ngủ.

“Còn bao lâu nữa thì chúng ta sẽ tới được chỗ đoàn xe hàng?”

“Ít nhất một đôi ngày nữa,” Blade nhắm tít. “Chúng ta có thể đi nhanh gấp đôi đoàn xe hàng. Tôi sẽ rời đi lúc bình minh và đi trình sát trước.” Blade quay đi, đợi Goodman đi khỏi. Khi Goodman vẫn đứng nguyên tại chỗ, Blade thẳng thắn đứng đối diện với anh ta, một bên lông mày đen của anh nhướn lên. “Còn vấn đề gì nữa sao?”

Blade đợi Goodman lên tiếng, đôi mắt anh lạnh lùng dò hỏi.

“Mẹ kiếp! Mày đang phá hoại danh dự của cô Branigan mọi lúc mày nhìn thấy cô ấy. Mày biểu hiện hôm nay là không cần thiết. Đừng để nó xảy ra một lần nữa.”

“Đó là một mệnh lệnh à, Goodman?”

“Nếu mày còn muốn duy trì công việc của mình, hãy tránh xa Shannon Branigan ra. Tao có tai mắt của đại tá và chỉ một lời của tao thôi là mày sẽ phải cuốn gói.”

“Không cần phải đe dọa, Goodman,” Blade đều giọng nói, ngạt thở với cái thôi thúc đập tên trung úy kiêu căng này về chỗ của hắn. Bất đắc dĩ anh phải nén cơn giận của mình lại cho đến khi cuộc điều tra của riêng anh kết thúc.

Hết sức thông dong, Blade trải tấm nệm của mình và quay lưng lại, dấu hiệu chấm dứt cuộc đàm thoại thô lỗ này.

Hai ngày sau họ tìm thấy đoàn xe hàng. Những con kền kền đang xà xuống đồng đồ nát đã dẫn đường cho họ. Giống như Todd Wilson đã mô tả, không còn bất cứ thứ gì có giá trị. Mọi người đều đã chết. Đàn ông, phụ nữ và trẻ con, tất cả những người vô tội, hầu như đều bị lột lấy mảnh da đầu. Đúng là một hình ảnh ghê rợn, bởi thậm chí là những kị binh dạn dày kinh nghiệm nhất cũng cảm thấy buồn nôn, quay đi.

Dưới sự chỉ huy của Goodman, việc chôn cất người chết được diễn ra ngay lập tức. Mùi hôi thối của xác thịt bị thối rửa bốc lên bề mặt như một đám mây axit, buộc những người đàn ông phải bịt mũi, bịt miệng hết lại. Không chỉ bị sát hại, mà đồ đạc của những người di dân cũng bị lục soát và những thứ có giá trị bị cướp đi hết. Trong cả cuộc tìm kiếm các nạn nhân, Blade nhanh chóng nhận thấy rằng đứa bé nhà Johnson không nằm trong số nạn nhân đã chết. Hỏi han cả đoàn trinh sát đã chứng minh giả thuyết của anh về việc Callie bằng cách nào đó đã mang được đứa con theo mình. Trên thực tế, Blade biết cơ hội họ còn sống là rất mong manh. Nếu cả đứa bé Johnny Blade Johnson mà cũng chết thì hắc trái tim của Shannon vỡ tan mất.

“Anh có bất cứ ý tưởng nào về việc ai sẽ phải chịu trách nhiệm về toàn bộ việc này không?” Goodman hỏi Blade khi tất cả những người chết đã được an táng xong.

Blade nhặt lên một mũi tên tương tự như chiếc đã tìm thấy trên lưng Todd Wilson. “Người Sioux phản loạn, những kẻ không hài lòng về ranh giới và tức giận với việc xâm nhập của những người di chuyển tới Miền Tây. Có nhìn thấy cái mấu hình chữ V này không?” Anh giữ chiếc mũi tên bên dưới mũi của Goodman, chỉ từ những chiếc cánh mũi tên cho tới tận đuôi cán. “Chỉ có một người mà tôi biết khứa hình chữ V lên các mũi tên của anh ta theo cách này.”

“Ai?”

“Mad Woft.”

Blade nghĩ là anh đã nhìn thấy cái gì đó khuấy động trong đôi mắt của Goodman, thứ gì đó mà anh không thể giải nghĩa được. “Con quỷ đỏ đó!” Goodman phun ra. “Nó sẽ phải trả giá cho hành vi dã man này. Nó ở trong ngôi làng của Yellow Dog phải không?”

“Hắn hành động một mình,” Blade giải thích. “Thật không công bằng khi đổ lỗi cho Yellow Dog hoặc tất cả người Sioux bình thường, bởi cuộc tấn công này. Nếu anh bắt đầu giết chóc một cách bừa bãi, anh sẽ không hơn gì Mad Woft cả.”

“Tập trung vào cái mà anh biết thôi, Blade, và để những công việc của lính tráng cho tôi. Đi thôi, mọi người!” Ngay lập tức cả tổ trình sát sẵn sàng leo lên ngựa và phi đi.

“Chúng ta sẽ đi đâu, Trung úy?”

“Rời khỏi đây,” Goodman nói, nhăn mũi lại một cách ghê tởm. “Chắc chắn là chúng ta có thể tìm thấy một nơi dựng trại tốt hơn chỗ này. Tôi hy vọng anh đúng là một kẻ đi săn tài ba như anh đã tuyên bố.”

“Chúng ta sẽ đuổi theo những kẻ phản loạn sao?”

“Đúng thế, chết tiệt!”

Blade lần theo dấu vết của Mad Wolf cả một ngày. Giờ đã là giữa trưa và Goodman vừa trông thấy một khoảng rừng trồng các cây bông ở phía bờ nam của sông Platte và ra hiệu cho cả đoàn nghỉ giải lao. Mad Wolf đã vượt qua sông vài lần rồi nhưng Blade có thể tìm ra dấu vết của hắn mà không gặp khó khăn gì. Linh cảm nhạy bén của anh cho thấy có khoảng 20 tên tham gia cuộc tàn sát này. Những vết chân trên đất cho thấy những người phụ nữ đã bị kéo lên những con ngựa cưỡi cùng với những người Anghêl, điều đó cho phép Blade hy vọng là họ vẫn còn sống sót. Nhưng như những điều mà anh đã biết về Mad Wolf thì thật khó mà đoán được họ đang trong tình trạng thế nào.

Blade nuốt vội bữa ăn nhanh, rồi đi xem xét cả khu đất trong khi những người khác nghỉ ngơi. Một vài phút sau anh đã tìm thấy vài dấu vết cho thấy những kẻ nổi loạn đã dựng trại ở gần đây, và những dấu hiệu khác dấu hiệu khác đưa anh tới kết luận là đã xảy ra một cuộc giằng co. Một lúc sau anh phát hiện ra những mảnh vải nhỏ giống như mảnh quần áo của phụ nữ. Anh chỉ chúng cho Goodman, người đã thề là sẽ trả thù sự hành hung tàn bạo này. Sau khi ăn xong, Goodman ra lệnh cho đoàn trình sát quay trở lại bên những con ngựa, nhưng Blade nấn ná lại phía sau, vẫn tìm tòi các dấu hiệu. Đột nhiên anh khựng lại, tất cả các giác quan của anh trở nên sống động. Một âm thanh kì lạ phát ra từ một lùm cây gần bờ sông khiến anh dựng tóc gáy.

Đôi mắt đen của anh lướt khắp khu vực xung quanh, nhưng anh không nhìn thấy gì. Rõ ràng có cái gì đó làm sao nhãng tâm trí anh. Anh nhón chân bước về phía các bụi cây, tay lăm lăm khẩu súng. Không có gì. Có thể anh đã lầm chăng? Không, anh tự nói với mình, cảm giác của

anh chưa bao giờ đánh lừa anh cả. Rồi anh lại nghe thấy một âm thanh như tiếng mèo kêu, phục hồi lòng tin vào bản năng của mình. Ai đó hoặc thứ gì đó đang bị giấu sau những bụi cây. Có lẽ chỉ là một con thú bị thương, anh tự trả lời, không dám hy vọng gì.

Anh bước tới bờ sông và quì xuống, vạch đám cành cây mọc dày đặc dưới đất ra. Thứ mà anh khám phá được không phải là con thú bị thương hay con vật nào cả. Tiếng kêu mừng rỡ của anh khiến cả đoàn quay mặt lại và nhảy bổ tới cạnh anh.

“Gì thế?” Goodman hỏi, trượt xuống khỏi con ngựa của anh và ngồi xổm xuống bên cạnh Blade.

“Tôi đã tìm thấy thằng bé con nhà Johnson rồi.” Blade bế cái bọc nhỏ đó lên một cách dịu dàng đến kinh ngạc.

“Nó còn sống chứ?”

“Nó trông rất ổn, có lẽ chỉ khát sữa thôi. Nhưng tôi không phải là bác sĩ.”

“Anh nghĩ là đã xảy ra chuyện gì?”

“Có lẽ nó đã bị bỏ lại trên đường và Mad Woft đã ném nó xuống với hy vọng là nó sẽ chết.”

“Còn mấy người phụ nữ thì sao?”

“Chúng ta chỉ có thể cho là họ vẫn còn sống thôi.”

“Rồi, chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

“Thế còn thằng bé thì sao?”

Goodman im lặng nhìn Blade chăm chăm. “Hiển nhiên là cần phải có người đưa thằng bé quay lại pháo đài rồi.”

Một lúc sau, sau khi Blade đã cẩn thận rút từng thìa nước xuống cái cổ khô rang của Johnny, một trong số những người lính đã được phái quay trở lại pháo đài cùng với thằng bé được đi an toàn phía trước ngực anh ta, một sự cẩn trọng do Blade nghĩ ra. Rồi cả đoàn lại tiếp tục hành trình của mình, càng thêm quyết tâm tiêu diệt hết những kẻ man rợ, những kẻ phải chịu trách nhiệm về những cái chết này.

Blade tìm thấy lều của Mad Woft vào ngày hôm sau trong khi đi trinh sát một mình. Tên phản loạn đã dựng trại bên trong một mỏm đá nhô ra từ sườn đồi. Rõ ràng sự thiếu cảnh giác của hắn cho thấy hắn nghĩ không ai trong đoàn xe hàng còn sống sót để cảnh báo với những người lính của pháo đài.

Blade núp trong những tảng đá phía trên khu trại, quan sát cả khu trại để tìm kiếm. Anh phát hiện ra hai người phụ nữ đang nằm bất động trên nền đất. Từ khoảng cách của mình, Blade không thể đoán được là họ còn sống hay đã chết, chỉ thấy là có vẻ cả hai đều bị cưỡng hiếp và bị đánh đập. Tiến lại gần hơn, Blade nghe thấy những gã đàn ông đang tranh cãi xem tối nay ai sẽ là người có được họ trước tiên. Nghe thế là đủ, anh lù lị vào trong các chỗ khuất để quay lại báo cho đoàn trinh sát.

Cả đoàn trinh sát chờ cho đến tận lúc những người Anhđiêng vây quần xung quanh đồng lửa trại, hút thuốc và uống whiskey đã đánh cắp được từ đoàn xe hàng mới tấn công. Cuộc tấn công khiến những kẻ phản loạn hoàn toàn bất ngờ khi chúng đã cất toàn bộ vũ khí của mình đi. Một số bị giết ngay trong cuộc chiến, và khi trận cận chiến kết thúc, Blade hết hồn khi khám phá ra rằng Mad Woft và vài tên trong đám người của hắn đã trốn thoát trong khi cuộc chiến diễn ra. Chỉ còn lại những kẻ đã chết và đang hấp hối.

“Xem những người phụ nữ thế nào đi, Blade,” Goodman quát lên khi anh ta quay đi để kiểm tra vết thương của mình.

Blade bối rối tiến về phía hai người phụ nữ, nhớ ra là cả Callie và Nancy đều không xê dịch trong suốt cuộc chiến. Sự trợ trợ đó cảnh báo ngay về cái mà anh tìm được. Ngồi xổm xuống, anh quay người phụ nữ gần mình nhất lại. Đó là Nancy Wilson. Cô ta đã chết, đã phải chịu sự tra tấn hơn của Mad Woft và đám phản loạn của hắn nhiều hơn khả năng chịu đựng của cô ta. Nhận ra cô ta không thể cứu được nữa, Blade di chuyển tới bên Callie. Anh mừng rỡ khi khám phá ra cô vẫn còn sống, mặc dù bị trét đầy rác rưởi và bị đánh đập gần như là không nhận ra.

“Callie, cô nghe thấy tôi không?”

Lúc đầu Blade không thấy cô phản ứng gì, nhưng khi anh đổ nước từ bi đông nước của mình lên đôi môi tím tái của Callie thì cô uống một cách thêm khát. “Từ từ thôi, giờ cô an toàn rồi.”

Ngay khi giọng nam của anh cất lên bàn tay anh trên người cô đã phải giật ngược trở lại bởi

tiếng hét xé tai của Callie. “Không! Không! Làm ơn đừng làm đau tôi nữa!” Rồi cô bắt đầu run rẩy và rung lắc một cách không kiểm soát nổi. *Khuôn mặt ngăm đen của Blade lò mò phía trên lại đẩy cô ra khỏi bờ vực của sự khôn ngoan.*

Blade ôm chặt lấy cô, thì thầm những lời an ủi bên tai cô. “Blade đây, Callie, Swift Blade. Giờ cô an toàn rồi, sẽ không có ai làm đau cô nữa đâu.”

Phải mất một lúc lâu trước khi anh có thể nhìn lại cô. Cô đã thôi giãy giụa và gào thét nhưng vẫn run rẩy.

“Blade ư?”

“Phải, Callie, giờ cô an toàn rồi.”

“Con tôi, con tôi chết rồi. Howie chết rồi,” cô không ngừng rên rỉ.

“Con của cô vẫn sống, Callie. Tôi đã tìm thấy nó và nhờ người đem nó về pháo đài rồi. Cô sẽ sớm gặp lại nó thôi.”

“Những người phụ nữ thế nào rồi?” Trung úy Goodman đứng kế bên Blade, xem xét những người bị thương và đưa ra mệnh lệnh để chăm lo cho họ.

“Nancy Wilson đã chết, nhưng tôi nghĩ Callie sẽ ổn nếu được chăm sóc tốt. Có lẽ nên đưa cô ấy về lại pháo đài ngay khi có thể.”

“Cô sẽ được chăm sóc tốt, cô Johnson,” Goodman đặt tay lên vai cô trấn an.

Ngay lập tức Callie giãy ra, nổi khiếp sợ và hoảng loạn làm gương mặt cô méo mó đi. “Đừng! Đừng chạm vào tôi!”

“Ổn rồi, Callie, trung úy Goodman sẽ không làm đau cô đâu. Anh ấy sẽ cử người của anh ấy đưa cô trở lại pháo đài.”

“Không, làm ơn, anh không thể đưa tôi đi sao? Tôi không muốn đi cùng với bất kì ai khác cả.”

“Có lẽ đó là cách tốt nhất,” Goodman trầm ngâm nói. Đôi mắt anh ta nheo lại và một cái nhìn lưỡng lự lướt qua gương mặt anh ta. “Rõ ràng là người phụ nữ này tin tưởng anh.”

“Thế còn Mad Woft thì sao?”

“Chúng tôi sẽ tìm hắn. Và nếu chúng tôi không tìm được sẽ có ai đó phải trả giá vì điều này.”

Lời ám chỉ của Goodman là sẽ có ai đó, thậm chí là cả những người Anhdieung vô tội, sẽ phải chịu trách nhiệm về sự tàn ác của Mad Woft, khiến Blade sợ hãi. Tuy nhiên anh cũng không thể làm được gì hơn, chỉ cầu sao Goodman sẽ tìm thấy Mad Woft. Cuộc sống của Callie phụ thuộc vào việc Blade có thể mang cô quay trở lại Pháo đài Laramie nhanh thế nào và một vị bác sĩ.

Hai ngày sau Blade quay trở lại Pháo đài Laramie. Callie thần thờ ngồi tựa vào anh trên yên ngựa. Một đám đông hiếu kì vây lấy họ khi Blade ghì cương lại phía trước trạm xá và nhảy xuống. Bỏ qua mọi câu hỏi hướng về mình, anh nhanh chóng mang Callie vào trong. Sau khi để lại lời giải thích ngắn gọn và an ủi Callie, anh giao cô cho bác sĩ chăm sóc. Lí do Blade không muốn lẩn ná lại đó là bởi anh cảm thấy cần phải tìm gặp Shannon ngay, không chậm trễ. Anh muốn là người nói với cô họ đã tìm thấy Callie như thế nào và bằng cách nào. Khi anh rời khỏi trạm xá anh phát hiện ra Shannon đang băng qua khu thao trường, cô đã biết việc Blade đã quay trở lại với một người phụ nữ. Anh bước ra ngoài để gặp cô.

“Blade, chuyện gì xảy ra vậy? Anh đã mang ai về vậy?”

“Là Callie, Shannon. Anh đã để cô ấy lại với bác sĩ rồi.”

“Tạ ơn Chúa. Em sẽ tới với cô ấy, cô ấy cần có ai đó,” Shannon nói, đẩy Blade qua một bên. “Chờ đã!” Blade tóm lấy cánh tay cô, giữ cô lại khi cô dậm bước đi. “Trước hết hãy để anh nói với em anh đã tìm thấy cô ấy thế nào đã. Người lính đã về đây cùng với đứa bé chưa?”

Đột nhiên gương mặt của Shannon tươi hẳn lên. “Rồi. Sau khi Johnny được tắm rửa và cho ăn, nó có vẻ khá lên rồi. Bà Cramer đã hào phóng đề nghị một người y tá tới chăm sóc nó cùng với đứa con ba tháng tuổi của cô ấy. Làm ơn đi, hãy nói với em về Callie và Nancy. Nancy cũng đang được một người khác đưa về đây phải không?”

“Nancy đã chết rồi. Cô ấy không thể chịu được sự tra tấn,” Blade buồn bã nói. “Tạ ơn chúa, Callie đã vượt qua được. Cô ấy đã sốc về cái chết của Howie và cần được chăm sóc tốt và được

an ủi. Biết đứa bé đã được an toàn và khỏe mạnh sẽ giúp cô ấy khỏe lại.”

“Nancy tội nghiệp.” Shannon xót xa. “Em sẽ làm tất cả có thể để giúp Callie vượt qua. Tại sao những điều này lại đổ xuống cô ấy chứ? Em cũng đã có thể bị thế. Tại sao Mad Woft lại không hành hạ em khi hắn bắt được em chứ?”

“Mad Woft đã muốn em làm vợ hắn,” Blade nói với cô, “đó là lí do tại sao hắn không cho phép bất kì ai trong đám băng hữu của hắn chạm vào em. Anh sẽ tự giết mình nếu thấy em bị tương tự như Callie.”

Trái tim Shannon đập rộn rập trong ngực cô. Chẳng phải những lời của Blade có nghĩa là anh quan tâm tới cô sao? Nhưng Quan trọng hơn là cô có quan tâm tới anh không? Câu trả lời hiển nhiên là có. Cô sẽ không bao giờ chịu thua anh một cách dễ dàng đến thế nếu như cô không quan tâm. Cô không phải là loại đàn bà tự trao thân cho bất kì người đàn ông nào. Cuối cùng cô cũng có thể thừa nhận rằng khi Blade làm tình với cô thì chuyện anh mang trong mình dòng máu của những kẻ đã giết hại bạn bè cô và làm nhục Callie chỉ là chuyện nhỏ.

“Giờ hãy tới với Callie đi, Shannon. Cô ấy sẽ cần một bạn đấy. Anh sẽ đi gặp Đại tá Greer và báo cáo tình hình, và ông ấy chắc đang chờ để nghe báo cáo. Mad Woft đã trốn thoát và tổ trình sát đã đuổi theo hắn.” Anh quay người rời đi.

“Blade, làm ơn tối nay đừng đi, em cần nói chuyện với anh.”

Một cái nhìn lưỡng lự lướt qua mặt Blade. “Shannon, em biết điều gì sẽ xảy ra khi chúng ta ở một mình với nhau hơn là một vài phút mà.” Phải chăng những lời của anh là không tán thành, họ đang phạm lỗi lầm nghiêm trọng à.

“Em đủ trưởng thành để đưa ra những quyết định của riêng mình.”

“Em chắc chứ?”

“Phải,” Shannon nói với một quyết tâm không gì lay chuyển được.

Blade căng thẳng ngắm nghía gương mặt cô một lúc trước khi trả lời. “Tốt, nhưng hãy nhớ, em sẽ bị chỉ trích nhiều về những điều sẽ xảy ra cũng như anh. Có Chúa biết là anh đã cố gắng.”

Bóng tối và màn đêm bao trùm hết các thảo nguyên và đồi núi khi Shannon nghe thấy tiếng bước chân của Blade trên cửa nhà. Cô ào ra mở cửa trước khi anh kịp gõ và anh bước vào trong. Không khí bên ngoài mát lạnh và mang đầy hơi hướm của mùa đông gần kề, và Blade đi tới bên lò sưởi để làm ấm đôi tay mình.

“Anh xin lỗi lúc chiều đã bỏ đi đột ngột như thế,” Blade nói, “nhưng nó sẽ tránh được việc bị Claire và Molly Greer tìm thấy anh trong giường của em. Ngôi trường thế nào rồi?”

“Quên ngôi trường đi. Em muốn biết anh và Claire đã thấy điều gì thú vị đến thế khi nói chuyện trong trạm thông thương. Cô ta đã hoàn toàn bị anh mê hoặc rồi. Cô ta trông như thể là muốn ăn tươi nuốt sống anh ý.”

“Em đã nhìn thấy bọn anh à?”

“Em chỉ ở lại đủ lâu để nhìn thấy anh bận bịu với cuộc chuyện trò thân mật đó. Khi cô ta đặt tay lên người anh thì em bỏ đi. Em không nghĩ là cô ta có thể trơ tráo đến thế.”

“Ghen à?” Đôi mắt đen láy của anh ánh lên tia thú vị.

“Tất nhiên là em không ghen!” Shannon cau ginh đáp lại. “Anh thực sự đã có thể quan hệ với Claire ở đó trong trạm thông thương là tất cả những gì em đã quan tâm. Em sẽ thấy ngạc nhiên là hai người bọn anh thậm chí là còn biết đến ai khác nữa đấy.”

“Bọn anh chỉ gặp nhau thôi,” Blade bộc bạch. “Và em đã đúng, cô ta quả là trơ tráo. Suy cho cùng không phải kiểu của anh.”

“Kiểu của anh là kiểu gì? Không phải là còn trơ tráo hơn đấy chứ,” Shannon hấp tấp thêm vào.

“Hãy tự soi gương đi.”

“Cái gì?”

“Hãy tự soi gương đi,” Blade lặp lại, “và em sẽ thấy kiểu đàn bà thu hút anh. Những người như Claire Greer đầy ra đấy, nhưng làm gì có nhiều cô nàng Shannon Branigan quái quỷ đến vậy trên đời này.”

Shannon đỏ mặt, di chuyển tới chiếc ghế sofa tàn tạ đặt gần lò sưởi và ngồi xuống. Blade theo

sau, ngồi xuống cạnh cô.

“Anh nói thế là sao?”

“Anh không bao giờ nói bất cứ điều gì vô nghĩa cả.”

“Claire chắc chắn là hấp dẫn lắm.”

“Em còn hơn cả sự hấp dẫn.”

Anh nhìn cô như thể anh đang đói ngấu và Shannon là một bữa ăn ngon lành.

“Em muốn nói chuyện gì nào?” anh hỏi, đột nhiên nhớ ra lí do mà anh phải tới đây tối nay.

Thật tình mà nói, nói chuyện là điều cuối cùng còn nằm trong suy nghĩ của Blade. Điều mà anh thực sự muốn là lôi Shannon vào vòng tay anh và yêu cô một cách điên cuồng. Nhưng anh biết Shannon xứng đáng được nhiều hơn thế, cô cần một người đàn ông không bị coi thường bởi dòng máu pha trộn chảy trong huyết quản của anh ta. Ở miền Đông dường như vấn đề anh là cái gì không to tát lắm. Hơn nữa, cũng có vài người đoán được anh là một nửa người Sioux. Nhưng ở đây, cái vùng biên giới miền Tây này, dòng máu Sioux trong anh buộc anh phải sống bên lề xã hội, nhưng anh chưa bao giờ thử cân nhắc để cứ nhớ về cuộc sống ở miền Đông cả. Wyoming là nhà và những thảo nguyên cùng núi đồi nơi mà anh đã lớn lên sẽ là nơi anh cuối cùng anh muốn định cư lại và nuôi dạy con cái của mình.

“Em đã muốn hỏi anh về Clive Bailey. Anh đã biết thêm được tin gì chưa?”

“Chưa, và có lẽ anh sẽ không tìm được gì nữa cho tới tận mùa xuân sang năm khi hấn quay trở lại miền Đông để lấy thêm vũ khí. *Nếu hấn có quay lại,*” Blade nhấn mạnh.

“Có thể hấn sẽ xưng tội.”

Blade cười chua chát. “Sao hấn phải làm điều đó chứ?”

“Có lẽ em có thể buộc hấn nói ra,” Shannon ngây thơ đề nghị.

“Không!” Blade quát lên, nhảy dựng lên. “Để Bailey đẩy cho anh và người liên lạc của anh.”

“Anh có người liên lạc ở đây, tại Pháo đài Laramie à?” Shannon hỏi, chớp lấy ngay sự hớ

hình của anh.

“Chết tiệt, Little Firebird, cứ khi nào ở gần em là anh lại trở nên bối rối đến mức anh không biết là mình đang nói gì nữa. Vì sự an toàn của em, đừng tự đưa mình vào điều này.”

“Nhưng em muốn bị vướng vào. Mỗi khi em nghĩ Clive có thể là người đã trang bị các khẩu súng đã giết chết những người bạn của em, lại khiến em nổi giận. Quá giận để ngồi lại và không làm được bất cứ thứ gì. Em không thể quên được là hắc hủ như đã thành công trong việc tấn công em bên ngoài con đường mòn đến thế nào.”

“Hãy để Bailey đó cho anh, Shannon,” Blade nghiêm khắc rắn đẽ. “Một ngày nào đó hắc sẽ phạm sai lầm, và khi đó anh sẽ ở đó vạch trần tội lỗi của hắc. Anh không thể chịu được nếu em bị tổn thương.”

“Anh quan tâm nhiều thế sao?”

“Hơn những gì em biết.”

Anh đưa tay ra, và khi cô nắm lấy nó thì anh kéo cô ngồi lên chân anh. Rồi cánh tay anh ôm lấy cô, kéo cô tựa sát vào bộ ngực nở nang của mình, và môi anh tách ra chạm vào môi cô. Đột nhiên Clive Bailey bị lãng quên, bởi suy nghĩ của cô đang ngừng hoạt động; nụ hôn của anh thêm thường và đói khát đến nỗi Shannon biết chính xác nó sẽ dẫn tới đâu.

“Anh sẽ làm tình với em đấy, Little Firebird.”

“Em biết.”

Lưỡi của anh lướt trên môi cô, buộc chúng phải mở ra, và khi chúng đã mở ra, anh đẩy nó vào miệng cô. Tay anh không ngừng vuốt ve, di chuyển liên tục trên lưng và ngực cô, trượt xuống hông cô, giữ cô áp sát vào cặp đùi chắc nịch của mình, và Shannon cảm thấy mình đang trôi từ từ vào một cái hố đen của khoái lạc và đam mê. Đầu hàng trước sức mạnh đàn ông của anh, cô vòng cánh tay mình quanh cổ anh và bám chặt lấy anh.

Trong cái tâm trạng mê mẩn đến mụ người, cô cảm thấy mình đang rơi tự do, và rồi cảm nhận được cái vuốt ve từ lòng bàn tay anh lên bờ ngực căng tròn của cô. Vòng tay cứng như thép của anh siết lấy cô, nhấc cô lên, mang cô trở lại phòng ngủ của mình và nhẹ nhàng đặt cô đứng xuống trong khi anh cởi nốt chỗ quần áo trên người cô ra.

“Em thật là hoàn hảo,” Blade tuyên bố, giọng anh nhẹ hẫng với nỗi sợ hãi. “Cơ thể em tuyệt vời đến nỗi làm mắt anh đau (*Your body is so beautiful it hurts my eyes.*).”

Rồi anh lại tiếp tục hôn cô, khám phá miệng cô với lưỡi anh, bàn tay anh như ngọn lửa nóng rực lướt trên cơ thể trần trụi của cô. Đột nhiên cô cảm thấy mình bay bổng, rồi sự mát lạnh của tấm khăn trải giường tác động lên làn da cô. Rồi sự ấm áp, an toàn trong vòng tay và cơ thể anh bỗng dưng mất đi. Mí mắt nặng nề của cô mở ra, báo động, cho đến khi cô nhìn thấy anh đứng bên cạnh giường, và một cơn run rẩy đến sững sờ chạy dọc cơ thể cô. Làn da anh như một bức tượng đồng bóng loáng, những cơ bắp chắc nịch trên vai, cánh tay và bắp đùi anh gồ lên khi anh cởi chiếc quần lót bên trong và tháo luôn cả đôi boots của mình. Anh là một sinh vật tuyệt đẹp và là một người đàn ông tuyệt diệu, cô nghĩ, thấy ngạc nhiên là mình không hề cảm thấy lúng túng đến nỗi phải quay đi.

Rồi Blade hạ thân hình của mình xuống bên cạnh cô, tóm lấy eo cô kéo vào sát cái phần dưới đang căng cứng của anh, khiến cả cơ thể cô cong lại khớp với các đường cong trên cơ thể anh. Anh giữ lấy đầu cô khi lưỡi anh không ngừng đẩy vào miệng cô. Khi anh dừng lại, Shannon rên lên thất vọng, vít đầu anh xuống và nhẹ nhàng vuốt ve mắt, gò má anh bằng những đầu ngón tay run rẩy. Rồi cô rướn lên và hôn anh, rồi tới những núm mềm mại trên ngực anh.

“Anh cũng đẹp,” Shannon bẽn lẽn thừa nhận.

“Chỉ có phụ nữ mới đẹp,” Blade nhe răng cười.

“Vậy thì là anh đẹp trai một cách đáng kinh ngạc.”

“Của một người Anhđiêng,” Blade thêm vào một cách chua chát.

“Của một người đàn ông,” Shannon sửa lại.

“Ôi Chúa ơi, Shannon, giá như...”

“Giá như gì?”

“Anh không thực sự định nói về nó.”

“Blade, làm ơn.”

“Giá như em đã là của anh.”

“Anh đã thực sự biến em là của anh rồi.”

“Anh là một người lai....”

“Chết tiệt, Blade, quên điều đó đi và yêu em đi.”

“Shannon,” anh rên lên, hai tay anh đặt trên lưng và đùi cô, vuốt ve cặp mông của cô.

“Shannon,” anh lặp lại, không thể ngừng gọi tên cô khi anh lật cô lại và nằm đè lên cô.

“Shannon,” anh rên lên bằng giọng khàn khàn khi cánh tay cô ghì siết lấy anh và cô đẩy hông mình lên, tự điều chỉnh để khớp với cái vật đang chìm dần vào trong cô của anh. Tên cô giống như một giai điệu vang lên trong đầu anh, chảy qua các tĩnh mạch, khi cô hân hoan tiếp nhận cú đẩy nóng bỏng đầu tiên của cơ thể anh vào trong cô.

“Blade!” Shannon thét lên khi hông anh không ngừng cong lại, đẩy vào, mơn trớn, mang lại cho cô niềm khoái lạc trọn vẹn đến choáng người.

Cơ thể anh căng lên bởi phần thưởng của riêng mình, Blade kéo hông mình khỏi cô, chống khuỷu tay lên để có thể nhìn được gương mặt cô khi cơn chấn động của cô lắng xuống. Rồi, anh lại đẩy vào trong cô, lần nữa, cơ thể anh giật mạnh khi anh trút hết sức lực của mình vào trong cô.

Chương 12

“Anh phải đi rồi sao?” Shannon hỏi, đuổi người một cách thoải mái. Cơ thể cô rã rời một cách dễ chịu, nếu không nói là cô chưa bao giờ cảm thấy tràn trề sinh lực đến vậy.

“Anh không muốn làm gì hơn là nằm ở đây, bên cạnh em mọi đêm, nhưng cả hai chúng ta đều biết đó là điều không thể mà,” Blade thở dài, đặt một nụ hôn lên môi Shannon trước khi tự nhắc mình khỏi giường. “Tối sáng anh sẽ rời đi để tìm trung úy Goodman. Anh không tin tưởng gã đó. Anh ta đang bị lòng căm ghét thiêu đốt, anh sợ là anh ta sẽ tìm kiếm sự trả thù lên bất kì người Anhđiêng nào không may mắn mà đi ngang qua đường của anh ta. Chúng ta không cần có thêm một trận Sand Creek Massacre nữa đâu. Thật sự là đã có đủ sự lo âu trong vùng rồi. Hãy nghỉ tối anh trong lúc anh đi nhé, Little Firebird.”

Blade đi bộ xuyên qua màn đêm đen kịt để tới chỗ của Thiếu tá Vance. Trước đó anh đã sắp xếp để nói với Vance trước khi anh lại khởi hành vào sáng hôm sau. Tiếng gõ cửa rời rạc của Blade ngay lập tức được trả lời.

“Anh tới muộn,” Vance nói ngắn gọn. Blade đi vào trong và đóng cánh cửa ngay sau lưng mình.

“Tôi bị giữ chân.”

Vance ném cho anh một cái nhìn dò xét. “Tôi đã nhìn thấy biểu hiện nho nhỏ đó lúc chiều với cô bé Branigan đó. Cái gì đang diễn ra thế, Blade? Một cuộc tình chớp nhoáng vào lúc này có thể sẽ nguy hại tới cuộc điều tra của chúng ta.”

Blade đỏ mặt. Những điều mà anh cảm nhận được từ Shannon nhiều hơn chỉ là một cuộc tình thoáng qua. “Anh biết là tôi không làm bất cứ điều gì cản trở cuộc điều tra mà. Shannon rất đặc biệt với tôi. Nhưng không vì vậy mà tôi cho phép xảy ra điều đó. Gia đình cô ấy sẽ không bao giờ chấp nhận tôi đâu. Anh có tìm được thông tin gì mới không?” anh hỏi, thay đổi chủ đề.

“Hôm nay tôi có đánh điện cho tổng thống. Tôi đã nói với ông ấy cuộc điều tra của chúng ta đã gặp trục trặc và không thể hoàn thành được cho tới tận mùa xuân năm sau. Hiện giờ anh có kế hoạch gì không?”

“Kế hoạch bây giờ của tôi là phi ngựa ngay về làng và đảm bảo là mẹ và ông tôi vẫn ổn và không có chuyện gì xảy ra cả. Rồi tôi sẽ lại quay lại tổ trình sát của trung úy Goodman. Tôi có thể vẫn sẽ tiếp tục ở pháo đài hết mùa đông này.”

“Chúc may mắn. Tôi sẽ gặp anh khi anh quay lại.”

“Tôi muốn yêu cầu anh một chuyện, Wade.”

“Tất nhiên, Blade, bất cứ thứ gì.”

“Hãy để mắt tời Shannon trong lúc tôi không có ở đây. Rắc rối dường như cứ đeo bám lấy cô ấy.”

“Người đẹp miền Nam đó rất có ý nghĩa với anh phải không?” Vance tỉnh ý hỏi.

“Anh là bạn tốt nhất của tôi, Wade, nên tôi không ngại nói thật với anh, tôi yêu Shannon.” Sự thú nhận thẳng thắn của anh khiến Vance giật mình. “Nhưng tôi không thể để cô ấy biết. Cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn hàng vạn lần những thứ tôi có thể cho cô ấy.”

Sáng hôm sau Shannon đứng trên bậc thềm nhà mình nhìn Blade phi ngựa ra khỏi pháo đài. Ngay khi vừa bước chân ra khỏi cửa để tới trường thì cô trông thấy anh. Cô luôn luôn tới sớm vào những buổi sáng lạnh trời để sắp xếp và đốt lửa trong lò sưởi trước khi đám học trò kéo tới. Nhưng hình ảnh Blade rời đi đập vào mắt đã níu bước chân cô lại. Cô không biết khi nào anh mới quay lại và cô biết rồi cô sẽ nhớ anh lắm.

Cũng trong buổi sáng hôm đó, khi điểm danh sĩ số lớp, Shannon để ý thấy vắng hai cậu bé người Anhđiêng. Cô không nghĩ ngợi gì nhiều về điều đó, bởi chúng cũng thường không đi học đều. Cô sớm nhận ra chúng đều đến từ ngôi làng của Yellow Dog và thường đi cùng với đám thợ săn.

Vài ngày sau, khi Shannon vừa kết thúc buổi học cuối cùng trước khi nghỉ cuối tuần thì đội trình sát của trung úy Goodman cưỡi ngựa đi vào pháo đài. Cô để ý thấy rằng Blade không đi cùng với họ và băn khoăn không biết có phải anh đã không đuổi kịp họ không, mặc dù cô nghĩ điều này khó có thể xảy ra được với khả năng dò tìm dấu vết của anh. Cô đi ngang qua quảng

trường để tới thăm Callie mà trong lòng không ngừng thắc mắc về sự vắng mặt của anh.

Được đoàn tụ với đứa con của mình quả là phương thuốc kì diệu cho sự phục hồi của Callie. Cậu nhóc Johnny giờ đang ở chỗ bà Cramer, người đã đề nghị giữ và chăm sóc cậu cho tới khi nào Callie thực sự bình phục. Shannon đau xót nhìn thấy ở Callie trong tình trạng hoảng sợ tột cùng, nhưng ít nhất thì cô vẫn còn sống. Bởi Callie rất khó khăn khi nói về Howie hay việc Mad Woft đã tra tấn cô dã man thế nào, Shannon đã cẩn thận tránh đề cập tới những chủ đề đau lòng đó, và vì Callie rất dễ mệt mỏi nên Shannon đã rời đi ngay sau khi ghé qua thăm cô một lúc. Cô va phải Claire Greer ở bên ngoài trạm xá.

“Cô có nghe tin gì chưa?” Claire xúc động thốt ra.

“Cô muốn nói về sự trở lại của tổ trinh sát do trung úy Goodman dẫn đầu chứ gì? Tôi đã nhìn thấy họ cười ngửa trở về lúc nãy. Họ có tìm được Mad Woft không?”

“Tôi không chắc lắm,” Claire thú nhận, “nhưng cái tin họ đã san bằng ngôi làng mà Mad Woft trú ẩn đã lan khắp pháo đài rồi.”

Shannon tái nhợt đi. “Cô đang nói tới ngôi làng của Yellow Dog sao?”

“Tôi không biết,” Claire nhún vai không quan tâm. “Giờ Ronald đang ở chỗ Cha.”

“Lạy Chúa tôi, không!” Shannon khóc nức, quay người và chạy về phía sở chỉ huy. Cô phải biết ngôi làng nào đã bị tấn công. Nếu những nỗi sợ hãi của cô là đúng, mẹ và ông của Blade rất có thể bị thương hoặc đã chết!

Shannon hấp tấp lao tới sở chỉ huy, yêu cầu được gặp Đại tá Greer.

“Tôi rất tiếc, thưa cô, đại tá đang họp,” người trung sĩ ngồi ở chiếc bàn phía trước khu nhà lễ phép nói.

“Tôi sẽ đợi,” Shannon bướng bỉnh nói.

Shannon bắt đầu đi qua đi lại, không ngừng liếc về phía người trung sĩ, ước lượng những cơ hội có thể vượt qua anh ta mà không bị tóm lại. Khi người đàn ông đó quay trở lại với công việc của mình, Shannon bắt đầu di chuyển. Đột nhiên cô lao qua chiếc bàn, giật tung cánh cửa, và lao vào bên trong. Có ba người đàn ông trong phòng, Đại tá Greer, Trung úy Goodman, và Thiếu tá Vance.

“Chuyện gì thế, Shannon?” Đại tá Greer la lên khi ông nhận ra người vừa đột nhập vào.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài,” anh chàng trung sĩ rối rít xin lỗi. Anh ta đã đuổi kịp Shannon, nhưng không đủ nhanh để ngăn cô không ngắt ngang cuộc họp. “Tôi sẽ đưa cô ấy ra ngay lập tức.”

“Không!” Shannon phản đối. “Không cho đến khi nào tôi biết chuyện về Yellow Dog và người của ông ấy. Có phải là sự thật không? Có thật là tổ trinh sát của trung úy Goodman đã tấn công ngôi làng không? Anh ta không nhận ra họ chỉ là những người Anhđiêng bình thường

sao?”

“Đến đây nào, quý cô,” người trung sĩ nói với giọng điệu quở trách.

“Được rồi, Trung sĩ Miller, để cô ấy ở lại đi,” Greer nói.

“Vâng, thưa ngài. Nếu ông cần đến tôi thì tôi ở ngay bên ngoài thôi.”

“Cô biết trung úy Goodman rồi, tất nhiên, và đây là thiếu tá Vance. Giờ, Shannon , tất cả những điều này là cái gì thế?”

“Mọi người đồn là tổ trinh sát của Trung úy Goodman đã tấn công một ngôi làng của người Sioux. Có phải là ngôi làng của Yellow Dog không? Họ là những người thân thiện và hòa bình mà, Đại tá, không hề giống như Mad Woft và đám người của hắn. Họ không có vũ khí nào cả ngoài cung tên. Ngôi làng chỉ hầu như toàn phụ nữ, trẻ con và người già.”

“Cô sai rồi, Shannon ,” Goodman tuyên bố. “Chúng tôi theo dấu Mad Woft tới ngôi làng. Chúng tôi biết hắn đã ẩn náu ở đó, trong khi họ cứ khẳng khẳng là họ không hề nhìn thấy hắn nhiều tuần rồi. Tôi đã cho họ đủ thời gian để giao hắn ra cho tôi và khi họ không đồng ý làm thế tôi đã ra lệnh tấn công.”

“Tấn công phụ nữ và trẻ em, những người không có khả năng phòng vệ sao!” Shannon buột tội, nhớ tới sự dịu dàng của Singing Rain và sự thông thái của Yellow Dog già cả với cả sự tôn kính. Và Blade nữa. Chúa ơi, anh sẽ hoàn toàn suy sụp nếu cả gia đình mình bị tàn sát. “Tôi đã ở đó, nhớ không? Tôi biết rõ ngôi làng đó như thế nào? Họ đã không hề làm gì tổn hại tôi cả. Anh có tìm thấy Mad Woft trong làng không?”

Không có câu trả lời.

“Sao nào, anh có tìm được không?” Cô đòi hỏi câu trả lời.

“Ờ, không,” Goodman ngượng ngùng thừa nhận. “Mad Woft có thể đã trốn đi trong khi trận chiến diễn ra.”

“Hoặc là hắn ta thật ra đã không hề ở đó.”

“Tại sao cô lại bảo vệ những kẻ mọi dợ đó?” Goodman thách thức. “Hay có lẽ cô đã thực sự bị thằng mọi lai đó mê hoặc?”

“Đời sống riêng tư của tôi không liên quan đến anh, trung úy,” Shannon vặc lại. “Chúng ta đang nói về mạng sống của những người vô tội.”

“Shannon, điều này đi quá xa rồi đấy,” Đại tá Greer nghiêm khắc cảnh cáo. “Tôi tin trung úy Goodman. Sự phán đoán của anh ta luôn chính xác. Tôi chắc là anh ta đã làm những điều phù hợp với tình huống đó.”

“Những người của Yellow Dog có chống trả bằng súng không?” Thiếu tá Vance hỏi. Có lẽ Đại tá Greer tin vào sự quyết đoán của Goodman nhưng anh thì không, cả Blade cũng thế.

“Tôi chắc là họ có,” Goodman đáp với vẻ không chắc chắn lắm.

“Có bất kì người nào của anh bị thương không?”

“Bốn, thưa ngài.”

“Bị súng đả thương?”

“Ờ, không, bị cung tên bắn thương, tôi tin là thế.”

“Tôi biết,” Vance nói với sự chỉ trích không thể làm lẫn được.

“Tôi cũng thế,” Shannon tán thành. “Tôi có thể thấy tôi đang lãng phí thời gian của mình ở đây. Chúc một ngày tốt lành, các quý ông.” Xoay gót chân lại, cô lao ầm ầm ra khỏi phòng, vượt qua cả anh chàng trung sĩ Miller bị giật thót mình ở phía bên kia cánh cửa.

Shannon biết chính xác giờ cô phải làm gì. Dù anh có ở đâu cũng vậy, cô nhất định phải tìm Blade. Với quyết tâm không hề lay chuyển nổi, Shannon vội vàng đi tới chỗ để phương tiện của pháo đài, định sẽ mượn một con ngựa và rời đi ngay lập tức. May hôm nay là thứ sáu và cô có tận hai ngày để tìm Blade. Anh sẽ cần có ai đó ở cùng mình khi anh biết được về cuộc tấn công của trung úy Goodman lên ngôi làng của ông mình.

“Cô Branigan, Shannon, cô định đi đâu vậy?”

Shannon quay lại thấy Thiếu tá Vance đứng sau cô vài bước. “Tuy nó không phải là việc của tôi, thiếu tá, nhưng tôi sẽ đi tìm Blade. Anh ấy sẽ đau khổ lắm khi biết về chiến tích bắn thủ của trung úy Goodman.”

“Tôi đồng ý với cô,” Vance nói một cách quan tâm.

“Thật sao?” Những lời nói của anh khiến Shannon khựng lại trong giây lát.

“Phải. Rất ít người ở đây biết, và chúng tôi mong nó xảy ra theo hướng đó, rằng Blade và tôi là bạn thân, nhiều năm rồi.”

“Anh là người liên lạc của Blade!” Shannon buột miệng nói trước khi cô có thể tự ngăn mình lại.

“Chúa tôi, điều đó mà Blade cũng nói với cô hả!”

“Mọi thứ, gần như là mọi thứ. Anh ấy thực sự là không còn lựa chọn nào khác, anh biết đấy. Tôi đã bắt gặp anh ấy lục xét đoàn xe hàng sau khi nó rời khỏi Khu tự do. Tôi đã đeo đẳng cho tới lúc anh ấy buộc phải thừa nhận là anh ấy làm việc cho chính phủ. Tôi thậm chí còn đề nghị giúp đỡ những anh ấy kiên quyết từ chối.”

“Tôi hy vọng là vậy,” Vance chậm rãi nói. “Cô đúng là một người phụ nữ đúng nghĩa, Shannon Branigan. Chả trách Blade lại ... ờ, quá đổi yêu mến cô đến vậy. Nhưng tất nhiên anh ấy đã đúng, đây không phải là trò trẻ con đâu. Người đàn ông cuối cùng được chính phủ cử đến đã chết. Nhưng quay trở lại vấn đề, cô định tìm Blade thế nào? Cô có biết nơi nào để tìm không?”

“K-không,” Shannon thú nhận, “nhưng tôi sẽ tìm anh ấy.”

“Anh ấy đã nói với tôi sẽ gặp mẹ và ông anh ấy trước khi gia nhập lại đội trinh sát của Goodman.”

Mắt Shannon mở to hoảng hốt. “Ôi không, giờ có thể anh ấy đã ở đó. Tốt hơn là tôi cần phải nhanh lên.”

“Shannon, cô không thể đi một mình.”

“Anh có ý tưởng nào hay hơn chẳng, thiếu tá?”

“Phải, chờ tới sáng và tôi sẽ đi cùng cô. Dù sao bây giờ cũng đã quá muộn để khởi hành rồi.”

“Anh có phải làm điều đó không?”

“Tôi đã nói với cô tôi là bạn Blade, và cô cũng vậy, tôi hy vọng thế. Nào, thỏa thuận thế nhé?”

“Được rồi,” Shannon ngập ngừng đồng ý. “Chờ tới sáng vậy.”

Gương mặt Blade đầy sự báo động khi anh phi ngựa về phía ngôi làng của người Sioux. Anh nóng lòng muốn gặp lại mẹ và ông, một dự cảm không lành quây chặt lấy anh, và anh không biết tại sao lại thế. Bởi một sự yên lặng đến lạ thường. Lẽ ra hiện giờ anh đã phải gặp một toán thợ săn, hoặc tiếng chó sủa ở cái khoảng cách này, hoặc tiếng cười đùa của bọn trẻ con. Nhưng hiện giờ cứ như thể anh là sinh vật sống duy nhất trên cái thảo nguyên bao la bát ngát này.

Cơn gió mùa lạnh lẻo từ những ngọn núi xa xa rít lên và Blade rùng mình. Anh cảm nhận được trong từng thớ thịt của mình niềm xiêu, rất xiêu. Thậm chí xương cốt anh cũng nhức nhối vì điều đó. Ngôi làng nép mình trong một thung lũng hẹp giữa hai quả đồi, nhưng không hề có mùi thuốc lá trong không khí chào đón anh, không có những giọng nói vui vẻ theo chân cơn gió đến tai anh.

Thúc chân vào bên sườn của Warrior, Blade giục con ngựa phi nước đại khi một nỗi sợ hãi mơ hồ dấy lên trong anh. Anh biết, bằng cách nào đó anh biết điều mà anh sẽ tìm thấy, không thể phủ nhận được. Rồi, ngôi làng cũng hiện ra trước mắt anh và cơn ác mộng tồi tệ nhất mà anh có thể hình dung ra được đã trở thành hiện thực. Không còn lại thứ gì trong ngôi làng kể cả một đốm lửa nhỏ.

Xác người nằm khắp mọi nơi, đàn ông, phụ nữ, trẻ con, thậm chí những đứa trẻ vẫn còn kẹt trong chiếc nôi của chúng. Hơi thở nén chặt lại trong ngực Blade và không khí quanh anh đặc quánh lại, anh rú lên đau đớn. Nhiều phút trôi qua mà Blade vẫn không thể di chuyển. Rồi, cố nén đau thương, anh buộc mình phải di chuyển, phải kiểm tra từng người một xem còn ai sống sót không.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Blade khi anh tìm thấy cơ thể của Singing Rain. Anh giơ hai cánh tay lên, gào rú một cách đau đớn, nắm tay anh siết chặt lại, rít lên giận dữ.

“Tại sao?” anh thách thức Wanken Tanken, vị thần của bộ tộc. “Tại sao Người lại để điều

này xảy ra? Tại sao lại là người mẹ dịu dàng, nhân hậu của con? Tại sao lại là những con người chỉ muốn sống yên lành?”

Rồi anh bắt đầu ngân nga khúc hát tiến đưa, vốc một nắm đất từ dưới đất lên và bôi lên mặt, lên ngực mình. Anh không cảm thấy đau đớn khi rạch lên vài nơi trên cánh tay mình, mặc kệ những giọt máu đang chảy ra như thể chúng không hề có. Anh vẫn cứ quì như thế cho đến tận ngày hôm sau, khi Shannon và thiếu tá Vance tìm thấy anh, gương mặt anh hoang vắng, tuyệt vọng, miệng vẫn còn hát bài hát tiến đưa con người vào cõi hư không của người Sioux.

Cảm nhận được sự hiện diện của họ, bài hát của anh đột nhiên dừng lại. Anh quay mặt về phía hai người. Shannon tái nhợt đi. Gương mặt của Blade vô cảm, đôi mắt anh hoang vắng và trống rỗng; anh dường như không còn nhận ra họ. Chưa bao giờ Shannon trông thấy một nỗi đau khổ nào sâu sắc như thế, ngoại trừ cái lần cả gia đình cô phát hiện ra cha cô đã tự kết liễu đời mình.

“Blade, em rất tiếc,” Shannon nói, nhẹ nhàng chạm vào vai anh. Giọng nói nhỏ nhẹ của cô dường như kéo anh ra khỏi tình trạng bất động của mình.

“Shannon,” anh đau khổ rên lên. “Chúng đã giết bà. Bà chưa bao giờ làm tổn hại đến ai. Singing Rain dịu dàng, nhân hậu.” Mặc dù người Anhđiêng được dạy dỗ từ khi mới sinh ra là không bao giờ thể hiện cảm xúc của mình, nhưng Shannon vẫn có thể nhìn thấy dấu vết của những giọt nước mắt trong đôi mắt đen của anh.

“Em biết, Blade, em cũng yêu quý bà. Em không nhìn thấy ông của anh,” cô đánh liều hỏi.

“Ông không nằm trong số những người chết. Cả Jumping Buffalo nữa. Anh chỉ có thể hy vọng là họ đã thoát được khỏi cuộc tàn sát này.”

“Tôi sẽ giúp anh chôn cất những người này, Blade,” thiếu tá Vance đề nghị.

“Phong tục của chúng tôi là đặt những người chết trên những chiếc giường mai táng

,” Blade chán nản nói.

“Điều đó là không thể, có nhiều người quá,” Vance lí luận. “Chôn cất là cách tốt nhất chúng ta có thể làm.”

“Phải,” Blade nhất trí. “Trừ mẹ tôi ra. Tôi sẽ làm một chiếc giường cho bà và sửa soạn cho bà. Bà sẽ được để tang một đúng đắn, theo phong tục của người Sioux.”

Ngay cả Shannon cũng giúp đỡ chôn cất, nhiều lần phải che miệng vì mùi hôi thối. Nhưng vì Blade cô đã cố chịu đựng việc muốn bệnh của mình và kiên trì làm việc ở nơi cần thiết.

Chiếc giường an táng cho Singing Rain được đặt kế bên dòng Platte, được dựng bằng những

thân cây bông to khỏe, cứng cáp. Với tất cả tình yêu dành cho bà, Blade đặt cơ thể bà vào một chiếc chăn và đặt lên chiếc giường. Anh đứng bên dưới nó một lúc lâu, im lặng nói với bà những lời tiễn biệt trong lúc Shannon và Vance đứng bên cạnh quan sát, chia sẻ nỗi đau của anh.

“Giờ hai người nên đi đi,” Blade nói với họ. “Không có gì ở nơi này mà hai người có thể làm đâu.”

Shannon gần như không nhận ra con người cộc cằn, thô lỗ đang nói chuyện với mình, như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy cô trước đây. Người đàn ông này có cái nhìn lạnh lẽo và vô cảm như thần chết. Không có biểu hiện nào gợi cho cô nhớ tới người tình dịu dàng, người đã chiếm lấy cô một cách êm ái và khiến cho lần đầu tiên của cô trở thành một kỉ niệm không thể nào quên được.

“Em không muốn rời xa anh, Blade. Hãy quay lại với bọn em đi,” Shannon cãi.

“Shannon nói đúng đấy, Blade, quay lại pháo đài đi,” Vance thêm vào.

“Nếu giờ tôi quay lại với hai người, có lẽ tôi sẽ giết Goodman mất. Tôi sẽ ở lại đây và tìm ông. Nếu ông vẫn còn sống, ông sẽ cần đến tôi. Hãy cho tôi thời gian để tang mẹ mình một cách xứng đáng. Sau khi hết thời gian để tang, tôi sẽ đi tìm Mad Woft và kết liễu cuộc đời tội lỗi của hắn.”

“Không có điều gì em nói có thể thay đổi quyết định của anh sao?” Shannon hỏi. Cô không thể để nó kết thúc thế này được.

“Tôi sẽ đợi cô ở chỗ những con ngựa, Shannon,” Vance nói, nhận ra cặp đôi này cần được nói chuyện riêng với nhau.

Blade nhìn Vance rời đi trước khi quay lại trả lời Shannon. “Không có gì em có thể làm đâu.”

“Có gì khác không nếu em nói với anh Em yêu anh?” Shannon dịu dàng hỏi nhỏ anh.

Nếu như không nhìn thấy tia sáng ấm áp lóe lên trong đôi mắt của Blade, có lẽ Shannon đã ngờ rằng anh đã không nghe thấy cô nói gì. “Trái tim anh chết rồi,” anh nói với cô.

“Hãy để em giúp anh.”

“Có lẽ đã muộn rồi. Giờ anh có quá nhiều thứ cần phải làm. Còn nhiều người sống sót và anh sẽ tìm họ. Mùa đông đã len tới từng góc ngách rồi, và họ sẽ cần đến thức ăn và chỗ trú chân. Giờ người của anh cần anh hơn là em.”

“Em nghĩ anh đã lo lắng cho em.”

Anh nhìn cô không rời, gương mặt anh tái đi bên dưới lớp đất bụi. “Bây giờ tình yêu không có chỗ trong trái tim anh. Có lẽ ngày nào đó anh sẽ được tự do để yêu đương, sau khi anh đã để tang mẹ và giúp đỡ người của anh xong. Tìm người khác đi, Shannon. Ai đó có thể mang đến

cho em mọi thứ mà em xứng đáng được hưởng.”

“Em sẽ không chấp nhận điều đó,” Shannon bước bình cãi. “Hãy hứa là anh sẽ để em biết nếu anh tìm thấy ông anh. Em sẽ không rời khỏi đây trừ khi anh hứa với em điều đó. Làm ơn, Blade, em quan tâm tới mọi thứ xảy ra với anh.”

“Anh sẽ cố, nhưng anh không hứa hẹn gì cả.”

Shannon quay đi, gương mặt cô nhăn nhúm lại đau đớn. Cô sợ hãi nhận ra rằng không có điều gì cô nói có thể tác động tới Blade. Lê từng bước chân, cô chậm chạp quay đi.

Sự kinh ngạc khi nhìn Shannon bước đi đánh thức điều gì đó trong Blade. Anh nhận ra anh có thể không bao giờ được nhìn thấy cô nữa, không bao giờ được nếm trải sự ngọt ngào của cô hay biết được tình yêu của cô, và anh không thể để cô đi mà không nói một lời nào về việc anh cảm thấy thế nào.

Chế ngự nỗi đau của mình lại, anh ngăn cô lại với một cái chạm nhẹ. Rồi cô ở ngay trong vòng tay anh.

“Hãy để anh có được sự ngọt ngào của em lần cuối, Little Firebird, ” anh lầm bầm, cái khoảnh khắc đó anh lại trở lại là Blade mà cô biết và yêu. “Anh không thể để em đi mà không được hôn lên đôi môi ngọt ngào của em.”

Anh cúi xuống, chiếm lấy môi cô với một nụ hôn thềm khát, chậm chạp. Hơi thở của họ hòa lẫn vào nhau và trở thành một khi lưỡi anh tách môi cô ra, nếm mùi vị của cô, chiếm hữu và uống lấy một cách say sưa. Cô trao tất cả cho anh với sự ngọt ngào của lưỡi cô, nếm mùi vị của sự tuyệt vọng, giận dữ của anh. Thứ cô cảm nhận được trong nụ hôn đòi hỏi của anh không phải là tình yêu ngọt ngào và mà sự đau khổ vì chia xa của họ. Rồi nó kết thúc. Mắt anh mở ra và nhìn vào thực tế. Khi cô nhìn anh, đôi mắt anh đã trở lại lạnh lẽo và trống rỗng như trái tim anh.

“Vĩnh biệt, Little Firebird.”

Khóc rầm rút, Shannon xoay người và cầm đầu chạy tới chỗ thiếu tá Vance đứng cùng với mấy con ngựa. Cô không nhìn lại, cô không thể, nó dường như là dấu chấm hết. Cô vẫn tin rằng họ sẽ gặp lại, rằng cuộc sống của họ đã hoàn toàn trở thành một. Họ có thể ở hai thế giới khác nhau, nhưng linh hồn họ đồng điệu về tất cả mọi mặt.

“Giữ liên lạc nhé, Blade,” Vance gọi với qua vai anh khi anh giúp Shannon trèo lên ngựa. “Nếu anh cần giúp đỡ, anh biết tìm tôi ở đâu rồi đấy.”

Blade không nói gì, anh cũng không quay lại nhìn họ đi xa dần. Anh thực sự quay trở lại với đau của mình.

Trong suốt những tuần lễ sau đó, Callie đã bình phục lại và đã chuyển tới ở với Shannon. Mặc dù ngôi nhà nhỏ, nhưng nó cũng đủ cho hai người phụ nữ và một đứa trẻ. Todd Wilson

cũng đã bình phục và đã tìm được việc làm. Thậm chí anh ta còn hy vọng kiếm đủ tiền để gia nhập vào một đoàn xe hàng khác sẽ đi qua đây vào mùa hè tới. Anh chàng không từ bỏ ước mơ định cư ở Oregon.

Trong lúc Shannon dạy học ở trường, Callie nhất quyết ở nhà làm công việc dọn dẹp và nấu ăn. Shannon không thúc ép cô về các kế hoạch cho tương lai, nhưng vào một buổi tối sau khi Johnny đã được cho ăn và đặt vào giường, Callie đã giải bày với Shannon.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, Shannon, về tương lai của mình,” cô chậm rãi nói. “Tôi muốn quay trở lại Ohio. Không có Howie thì không có tương lai nào cho tôi ở Oregon cả. Tôi biết cha mẹ tôi sẽ sẵn lòng chấp nhận tôi và con tôi. Tôi là tất cả mà họ có.”

“Cô chắc chứ, Callie? Cô luôn được chào đón ở lại với tôi cho đến lúc nào mà cô muốn. Tôi sẽ không đi bất cứ đâu cho tới tận mùa hè năm sau.”

“Tôi muốn rời đi bây giờ, Shannon. Tôi ghét vùng này. Nó luôn gợi nhớ về cuộc tấn công, và cái chết của Howie và mọi thứ. Nhưng tôi không có tiền, thậm chí cả quần áo trên người cũng không phải là của tôi. Những quý bà ở đây đã rất tốt với tôi, nhưng họ nhìn tôi như thể tôi là quái vật vậy. Đôi khi tôi cứ nghĩ thà tôi chết đi còn tốt hơn.”

“Đừng nói thế, Callie,” Shannon mắng. “Con cô cần cô. Bên cạnh đó, sẽ phải chờ tới mùa xuân trước khi các chuyến đi có thể khởi hành.”

“Cô chưa nghe gì sao? Đường xe lửa đã tới được tận Cheyenne. Giờ có thể đi bằng tàu để tới miền Đông trong mùa đông cũng như trong mùa hè. Mọi người đang bàn tán về điều đó đấy.”

“Gần đây tôi không rảnh rang lắm,” Shannon nói.

“Do Blade phải không? Tôi đã biết từ cách đây rất lâu là cô phải lòng anh ấy mà. Cô có nghĩ là anh ấy sẽ quay lại không?”

“Tôi không biết. Nhưng cô nói đúng, Callie, tôi yêu Blade. Tôi biết anh ấy là một người lai, nhưng chả sao cả. Anh ấy là một người đàn ông phi thường, không quan trọng anh ấy là cái gì. Nhưng thế là quá đủ với tôi. Nếu cô có tiền, cô làm thế nào để tới Cheyenne được?”

“Đó là câu hỏi có thể bàn được, nhưng *nếu* có tiền thì tôi sẽ đi được tới Cheyenne. Nó dừng ở đó một tuần một lần, nếu thời tiết cho phép.”

“Cô nói nghiêm túc phải không? Nếu tiền là thứ giữ chân cô ở đây, thì giờ cô không cần lo lắng nữa. Tôi sẽ đưa cô tiền.”

Rộng lượng hết mức, Shannon chưa bao giờ nghĩ tới việc cô sẽ bị mắc kẹt ở Pháo đài Laramie nếu cô đưa cho Callie số tiền tiết kiệm ít ỏi của mình.

“Shannon, tôi không thể.”

“Tất nhiên là cô có thể. Tôi có đủ tiền để sống mà.”

“Nó không đủ để mang cô tới Idaho. Còn gia đình cô thì sao?”

“Gia đình tôi sẽ hiểu và thậm chí gửi tiền cho tôi nếu tôi cần. Tôi có công việc và một mái nhà để che đầu. Bên cạnh đó, tôi không chắc là tôi *có thể* rời đây không khi biết rằng tôi sẽ không bao giờ còn được gặp lại Blade nữa. Nếu tôi vẫn còn ở Pháo đài Laramie sẽ có khả năng là anh ấy sẽ quay lại.”

“Tôi sẽ trả lại cho cô, Shannon, ngay khi tôi tới Ohio. Bố mẹ tôi cũng khá giả, tôi sẽ gửi tiền cho cô qua đường bưu điện.”

Một tuần sau đó, Callie và Johnny Blade lên đường tới Cheyenne. Shannon lại nhớ họ khủng khiếp. Cô hầu như ước Blade đã cho cô một đứa con vào những lần mà họ làm tình. Ít nhất cô sẽ có một phần nhỏ của anh để yêu thương và hy vọng. Một tình trạng trống rỗng đến không thể chịu đựng nổi. Và sự cô độc hoang tàn dữ dội.

Chương 13

Một ngày gió to vào cuối tháng 11, Shannon đi vào trạm thông thương của Clive Bailey. Cô đã không nói chuyện với hắn một thời gian dài từ khi hắn toan cưỡng đoạt cô vào cái đêm Mad Woft bắt cóc cô. Gã đàn ông này khiến cô sồn gai ốc. Không hay là người trợ lí của Bailey lại đang giúp đỡ một vị khách hàng khác và Shannon buộc phải nói với Bailey dù cô có muốn hay không. Vì Shannon đã đưa gần hết số tiền của mình cho Callie, nên giờ cô còn lại rất ít tiền cho mình và cho cái kế hoạch tân trang lại một trong những chiếc váy dạ hội của cô với sợi ruy băng mới. Molly Greer đã thuyết phục cô sẵn sàng cho vài lễ hội đang được lên kế hoạch.

Clive Bailey đã không còn tích cực đeo đuổi Shannon từ khi cô tới pháo đài. Không phải vì hắn không muốn cô nữa, mà vì hắn sợ Blade. Hắn đâu có mù mà không nhìn ra họ đã ôm chặt lấy nhau trên quảng trường cái ngày đó và thực tế là hắn đã nghi ngờ có điều gì đó đã xảy ra giữa hai người từ rất lâu trước khi Shannon bị Mad Woft bắt đi. Nhưng giờ thằng người lai đó đã bỏ đi, hắn chẳng còn lí do gì để tránh cô cả.

Bailey nghĩ thật lạ làm thế nào mà thằng người lai đó lại xuất hiện và biến mất tăm chỉ trong một ngày. Lời đồn nói ngôi làng của nó là ngôi làng mà trung úy Goodman đã phá hủy và Blade đang ở với những người còn sống sót để giúp đỡ chúng chuẩn bị cho mùa đông.

“Sao thế, Shannon, thật vui được gặp cô,” Bailey tiếp đón cô một cách hòa nhã. “Cô có vẻ thích công việc mới của cô lắm nhỉ?”

“Tôi thích dạy học, anh Bailey,” Shannon lạnh lùng nói. Cô đi về phía dãy hàng trưng bày các sợi ruy băng, lãng phí một ít thời gian về thái độ nhã nhặn đó.

“Tôi biết tôi đã không luôn luôn hành xử như một quý ông ở nơi mà cô có liên quan tới, Shannon, nhưng tôi thích chúng ta là bạn. Lúc đó, lúc trên thảo nguyên, tôi đã không còn là tôi nữa.”

Shannon ghim cho hắn một cái nhìn lạnh như đá. “Tôi muốn 4 yard ruy băng màu xanh (~3,5m).” Hắn có thể xin lỗi tất cả mọi thứ hắn muốn, nhưng cô sẽ không tha thứ cho hắn.

“Nếu chúng ta có thể là bạn trở lại, tôi hứa với cô là sẽ cư xử cực kì tôn trọng và lịch sự hết mức,” Bailey thề khi hắn đo dải ruy băng.

Shannon muốn cười vào cái bộ mặt giả dối của Bailey, cho đến tận lúc này cô chợt nhận ra một điều đây có thể chính cơ hội mà cô đang chờ đợi để giúp đỡ Blade và thiếu tá Vance trong

việc chứng minh Bailey là kẻ đã bán súng lậu cho người Anhđiêng. Tất cả những điều cô phải làm là ngụy trang cho sự khinh ghét của cô đối với gã và làm ra vẻ đã tha thứ. Một khi hấn tin cô trở lại, cô có thể chiếm được tình bạn của hấn và sử dụng sự khéo léo của cô. Có lẽ nhiệm vụ của cô là phải bị thuyết phục một chút để phỉnh phờ hấn khoe khoang về các chiến tích của mình.

Dán lên mặt mình một nụ cười, Shannon rút rè nói. “Nếu anh thực sự hối lỗi, thì tôi tin là chúng ta có thể là bạn.” Đừng hành động quá hấp tấp nếu không hấn sẽ nghi ngờ, cô tự răn đe bản thân.

Đôi môi mỏng dính của Bailey cong lên thành một nụ cười quỷ quyết. Thật tốt khi biết là hấn vẫn chưa đánh mất sức quyến rũ của mình. Có lẽ nếu Shannon biết hấn giàu đến thế nào, cô ta sẽ có thiện ý hơn. Nhưng hấn sẽ không phạm một lỗi lầm tương tự như hấn đã làm trên thảo nguyên. Lần này, hấn sẽ tiến hành một cách chậm rãi và thoải mái và vẫn đưa được cô nàng vào giường của hấn. Đột nhiên Bailey nhận ra là Shannon đã bị kẹt ở Pháo đài Laramie chỉ với số tiền khiêm tốn của mình để duy trì cuộc sống và có thể cô nàng trông chờ một người cầu hôn giàu có.

“Cám ơn cô, Shannon, tôi đánh giá cao sự nhượng bộ đó. Có lẽ cô sẽ dành cho tôi một điệu nhảy tại buổi tiệc đêm thứ 7 chứ.”

“Có lẽ,” Shannon cho phép, lục túi lấy tiền để trả cho đồng dây ruy băng.

“Không, nó là quà cho cô, một sự đền bù cho sự xúc phạm của tôi với cô. Tôi có thể tạo ra nó mà,” hấn khoác lác, uốn ngực một cách trang trọng.

“Anh đúng là kinh doanh rất tốt ở đây,” Shannon nhận xét một cách ngây thơ cố ý.

“Tôi làm đủ tốt, nhưng đây không phải là nền tảng cho sự giàu có của tôi. Tôi có những thứ thú vị khác nữa.”

Giờ chúng ta sẽ lòi ra vài nơi, Shannon vui mừng nghĩ. Nhưng trước khi cô có thể thăm dò xa hơn, một người khách đã tiến tới, lôi kéo sự chú ý của Bailey.

“Xin lỗi, nhiệm vụ của tôi, cô biết rồi đấy.”

Shannon rời đi sau đó, nhưng không về nhà. Cô đi nhanh về phía văn phòng của thiếu tá Vance, nhẹ người khi tìm thấy anh ta ở đó.

“Shannon, tôi có thể giúp gì cô không? Ngồi xuống đi, thật tốt khi gặp lại cô.”

“Anh có nghe được tin gì về Blade không, thiếu tá Vance?” Shannon hỏi đầy hy vọng.

“Tôi xin lỗi, Shannon, anh ấy không có tin gì cả. Chúng ta phải cho anh ấy thời gian để vượt qua nỗi đau.”

“Tôi biết, tôi chỉ nghĩ...”

“Cô quan tâm đến anh ấy một cách đặc biệt đúng không?”

Shannon nuốt khan. “Tôi yêu Blade.”

“Tôi không muốn đưa ra sự khuyến khích nào ở cái nơi mà không ai được quyền làm thế, nhưng tôi chắc chắn là Blade cũng có cảm nhận như vậy về cô.”

Thay vì phải vui mừng, một nỗi buồn khôn xiết bao phủ lấy gương mặt Shannon. “Anh ấy nghĩ anh ấy không đủ tốt đối với tôi. Tôi e là tôi sẽ không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa và tôi không biết liệu tôi có chịu đựng nổi không. Nhưng đó không phải là lí do tôi tới đây. Đó là vì Clive Bailey.”

“Clive Bailey ư? Hẳn thì sao?”

“Tôi sẽ giúp anh điều tra xem hẳn có phải là người đã bán súng cho người Anhđiêng không.”

“Cái gì!” Vance đứng bật dậy la lên. “Cô sẽ không làm bất cứ điều gì cả, thưa quý cô!”

“Quá muộn rồi. Tôi đã thực sự hâm nóng lại tình bạn giữa chúng tôi, nếu anh có thể gọi nó là như thế. Thật may hẳn là một kẻ lẳng nhăng bẩm sinh.”

“Tôi sẽ không nghe về điều đó đâu,” Vance tuyên bố một cách độc đoán.

“Anh không thể ngăn tôi được. Tôi muốn làm điều này. Tôi phải làm, vì Blade. Tôi sẽ báo lại cho anh về cuộc điều tra của tôi. Và ..và nếu anh nghe được tin gì của Blade, làm ơn hãy nói với tôi nhé.” Cô quay người bỏ đi, mọi thứ đều sắp đặt sẵn trong đầu.

“Cô nói đúng, Shannon, tôi không thể ngăn cản cô,” Vance thông báo, “nhưng tôi có thể yêu cầu cô phải cẩn thận. Hãy tới đây nếu cô cần giúp đỡ, hoặc vì bất cứ lí do gì.”

Mặt đất bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng dày đặc. Và nó cũng là thời điểm thích hợp để tổ chức bữa tiệc đầu tiên của mùa Giáng sinh. Vũ hội đã bắt đầu khi Shannon đi vào hội trường cùng với gia đình Greers. Căn phòng chính được trang hoàng lộng lẫy một cách thích hợp với mùa lễ hội và sàn nhảy tràn ngập vũ công. Đây là vũ hội đầu tiên Shannon tham dự bởi cô đã từ chối tham dự vũ hội lần trước. Cô cảm thấy không thoải mái nhảy nhót trong khi vẫn đang đau buồn về những người bạn đã bị giết cuộc tấn công của người Anhđiêng. Cũng bởi Pháo đài Laramie chưa bao giờ bị người Anhđiêng tấn công, nó chỉ được biết đến là một trạm sở vui tươi và thường hay có các buổi tiệc tùng xa hoa, phù phiếm.

Ngay lập tức Shannon bị vây kín bởi những chàng trai trẻ hăm hở mời cho được cô nhảy cùng. Thực tế, Shannon cảm thấy không thích nhảy nhót lắm. Cô lo lắng về Blade và rất đổi nhớ anh. Nhưng cô đồng ý với gia đình Greers bởi một lí do. Cô hy vọng không khí náo nhiệt của bữa tiệc và sự bầu bạn của cô sẽ nhử được Clive Bailey lộ ra được nhiều hành động phi pháp hơn..

Rồi cô ngạc nhiên khi chính bản thân cô lại rất thích bữa tiệc. Cô nhảy với thiếu tá Vance,

đại tá Greer, trung úy Goodman, và hầu hết các sĩ quan trong pháo đài. Cho đến lúc Clive Bailey đi tới để dẫn cô lên sàn nhảy, hắn đã làm điều đó với vẻ kiêu căng tự mãn đến nỗi hàm răng của Shannon nghiến lại.

“Cô có thích nhảy không, Shannon?” hắn lễ độ hỏi. Những lời nói của hắn nghe có vẻ lịch sự trong khi đôi mắt của hắn lại ám chỉ một điều khác.

“Ồ, vâng. Trước chiến tranh, chúng tôi đã có những bữa tiệc lớn nhất và liên tục ở Twin Willows,” Shannon nuối tiếc nói.

“Twin Willows là đồn điền của cô phải không?”

“Đã là đồn điền của chúng tôi. Chúng tôi đã mất nó. Mất mọi thứ,” Shannon cay đắng nói.

“Cô có muốn có lại nó không?”

“Có lại nó ư? Tôi ...tôi không hiểu?”

“Tôi có thể mua nó lại cho cô. Chỉ cần một chuyến công du tới miền Đông nữa thôi là tôi sẽ đủ giàu có để mua cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Cô sẽ không còn thuộc về cái vùng đất hoang vu này nữa, không phải dạy học để tự nuôi sống mình. Tôi có thể choàng lên người cô những bộ quần áo rực rỡ, mua lại nhà cho cô nếu cô thích, tặng cho cô kim cương...”

“Clive, anh đang định làm gì thế?”

“Chúng ta đã trở thành những người bạn tốt vài tuần trước đây.,” Clive bóng gió với một sự háo hức khiến Shannon sửng sốt. “Tôi nghĩ chúng ta có thể thỏa thuận tốt về một điều khác. Tôi đang muốn hỏi cô làm vợ tôi.”

Cho đến giờ Bailey đã cân nhắc khả năng về việc kết hôn với Shannon vài lần rồi. Nó không phải là một ý tưởng quá tồi để xét đến. Khi hắn rời khỏi vùng biên giới miền Tây này một lần nữa, hắn cần một sự trọng vọng và Shannon là người đàn bà duy nhất mang điều đó tới cho hắn. Nếu cô không muốn quay trở lại Georgia , họ có thể tới California . Chỉ cần một cuộc viễn du tới miền Đông nữa thôi là hắn có thể sống sung sướng cả đời.

Shannon bị làm cho mất hết tinh thần. Chưa bao giờ ngay cả trong những giấc mơ tồi tệ nhất cô lại mong chờ một lời cầu hôn từ Clive Bailey. Hắn đã yêu cầu và cô đã miễn cưỡng bản thân chấp nhận tình bạn của hắn, giả vờ là thích sự bầu bạn của hắn, mà không nghĩ tới nó sẽ dẫn tới điều này. Hắn đã cư xử một cách có lễ độ suốt bữa tiệc trà trong khi Shannon tức giận, nóng lòng muốn hắn đi ngay lập tức. Không có gì quan trọng bằng cái đề nghị muốn cô làm vợ hắn nữa.

“Anh muốn kết hôn với tôi ư?”

“Điều đó lạ lùng đến thế sao? Cô là một người đàn bà đẹp. Bất cứ người đàn ông nào cũng tự hào khi có cô làm vợ. Tôi có thể trao cho cô mọi thứ mà cô khao khát.”

Shannon suy nghĩ dữ dội, làm sao để câu trả lời đó thỏa mãn hắn mà vẫn không tổn hại đến

bản thân. Phải có cách nào đó để thoát ra khỏi tình thế gay go này mà vẫn vạch trần được Clive Bailey, cô nghĩ. “Làm sao mà tôi biết anh sẽ làm tất cả những điều anh nói chứ?” cô thử hắt. “Làm sao tôi biết được anh không nói dối về sự giàu có của anh? Sau chiến tranh chúng ta đều nghèo xác xơ. Tôi sẽ không nghèo đói lại đâu. Người đàn ông mà tôi kết hôn phải có khả năng đáp ứng tôi mọi thứ mà tôi đã mất.”

Họ đã dừng nhảy cách đây vài phút và giờ đã dừng hẳn lại trước ô cửa sổ đang mở. Shannon đã bị choáng với lời cầu hôn không mong đợi của Bailey đến nỗi hắt đã đẩy cô về phía cửa sổ khi họ đã dừng nhảy hẳn.

“Nếu tôi có thể chứng minh với cô là tôi không hề nói dối về tài sản của mình, cô sẽ cân nhắc lời cầu hôn của tôi chứ?”

Trước khi Shannon có thể định hình câu trả lời, người bạn nhảy kế tiếp của cô đã tới bên cô. Sau đó, Clive đã đề nghị đi bộ cùng cô tới nhà cô và Shannon đồng ý. Cô đã lo lắng để tìm hiểu xem chính xác thì Clive Bailey định làm thế nào để chứng minh sự giàu có của hắt.

“Thật là một buổi tối đẹp trời,” Shannon nói, kéo chiếc áo khoác của cô lại. “Nhìn xem làm thế nào ánh trăng lại phản chiếu trên được trên tuyết kia?”

“Tôi thích nhìn cô hơn,” Clive nói, đôi mắt thêm khát của hắt nhìn cô hau háu.

Mặc dù thứ mới mẻ duy nhất trên người Shannon chỉ là những sợi ruy băng mới được thêm vào trên chiếc váy nhung màu xanh nhưng tối nay trông cô thật sự rất đáng yêu. Vạt áo được may rất vừa vặn và được khoét thấp xuống đủ sâu để cảm dỗ kẻ đối diện nhưng vẫn cao một cách phù hợp. Chiếc váy nhung màu xanh sẫm rất phù hợp với đôi mắt cô và tôn nước da trắng sữa và những lọn tóc màu nâu dày của cô, mái tóc đã được cô bới gọn gàng theo một kiểu phù hợp nhất trên đầu. Một dải ruy băng mới thắt ngang hông cô, và vạt áo được cô trang trí bằng những hình vòng cung bé xíu. Trông cô rất quyến rũ và dường như hoàn toàn không ý thức được điều đó.

“Clive, Anh có ý gì khi anh nói có thể chứng minh là anh thực sự giàu có? Anh có tiền ở nhà băng sao?”

Những câu hỏi ngây ngô của Shannon có vẻ khiến Clive thích thú hơn là làm hắt khó chịu. Hắt nghĩ cô rất thực tế khi muốn biết chính xác thứ mà hắt có thể cho cô.

“Còn tốt hơn thế nữa, em yêu, tôi có rất nhiều vàng, tất cả đều an toàn ở nơi mà không ai có thể tìm thấy.”

“Làm thế nào tôi biết được anh không nói dối chứ?” Shannon vặn vẹo.

“Tôi đã nói với em tôi sẽ chứng minh, và tôi sẽ làm vậy. Ngay khi nào em đồng ý cuộc hôn nhân của chúng ta, tôi sẽ chỉ nó cho em thấy.”

“Tôi...tôi phải suy nghĩ về điều đó,” Shannon rào đón. Giờ họ đã tới cửa nhà cô và cô sò

soạng trong chiếc ví xách tìm chìa khóa. Khi cánh cửa được mở ra, cô nói, “Chúc ngủ ngon, Clive. Cảm ơn anh vì đã đi cùng tôi tới nhà.”

“Cô sẽ suy nghĩ về điều tôi đã nói chứ?”

“Tôi...vâng, tất nhiên.”

“Tôi có thể hôn cô chúc ngủ ngon không?” hấn hỏi, tiến lên để kéo cô về phía hấn.

Một cơn rùng mình ớn lạnh chạy dọc cơ thể cô. Nếu chỉ một cái động chạm của hấn đã đánh bật cô, vậy nụ hôn của hấn thì sẽ thế nào? Shannon điên cuồng tự hỏi. Cô không còn cách nào khác là để hấn hôn mình. Sẽ thật là kì quặc nếu cô từ chối hôn người đàn ông vừa cầu hôn với mình. Cô e lệ hé môi.

Nụ hôn không phải là tệ như Shannon nghĩ mà cực kì kinh khủng. Cô muốn buồn nôn, nhưng không dám. Khi Clive cố thử dùng lưỡi của mình tách môi cô ra, họ vẫn còn đang đứng sát cạnh nhau. Cô dứt ra ngay khi có thể, thì thầm một lời chúc ngủ ngon và trườn qua cánh cửa, đóng nó lại ngay đằng sau mình.

Chúa ơi, cô đang đặt bản thân mình vào cái tình huống quái quỷ nào thế này? cô run rẩy tự hỏi, đứng dựa vào cánh cửa để lấy lại hơi thở. Ngày mai cô phải tới gặp thiếu tá Vance và xin anh một lời khuyên mới được. Có lẽ cô đã đi quá xa rồi. Tại sao Balde lại không ở đây khi cô cần anh chứ? Trước khi gặp Blade, cuộc sống của cô trống rỗng, đơn giản đến không ngờ. Chỉ cần nhìn thấy anh cũng khiến cô thấy hạnh phúc, điều mà cô chưa bao giờ được biết đến. Thở dài thất vọng, cô nhận ra cô không mong muốn gì hơn là mang Blade trở lại với cô. Cô chậm chạp đi ngang qua phòng khách tối om tới phòng ngủ; cô đã bỏ một ít củi vào lò sưởi, cô không muốn căn nhà trở nên lạnh lẽo.

Sau vài giờ, Shannon nghĩ căn phòng đã ấm lên đáng kể, nhưng cô cũng không có sức để mà phân tích cái thực tế rối rắm đó. Cô mệt mỏi; quả là một đêm dài mệt mỏi và cô phải suy nghĩ rất nhiều. Run rẩy trong chiếc áo khoác, cô chậm chạp cởi nó ra. Cô lăm bằm nguyên rửa khi với mấy ngón tay ra sau dò dẫm mấy cái móc trên lưng chiếc váy.

“Em có cần giúp không, Little Firebird?”

Anh bước xuống khỏi khung cửa sổ, người đàn ông mạnh mẽ, cao lớn với gương mặt như được tạc. Anh là mọi thứ mà cô nhớ được, và còn hơn thế nữa. Những cơ bắp đầy, gợn sóng bó chặt lấy cánh tay và đùi anh, và bàn tay to lớn đó dịu dàng như cô nhớ khi chúng lướt qua người cô để tháo những chiếc móc mà cô đang vật lộn để cởi ra.

“Blade, anh đến từ nơi nào vậy?” Xoay lại, cô lao vào vòng tay anh.

“Từ những điều quan sát được, anh dường như đã tới trễ. Em đang làm cái quỷ gì với Clive Bailey thế hả?”

“Blade, quên Bailey đi. Chỉ hôn em thôi. Em không thể tin anh đang ở đây.”

Anh cúi xuống hôn cô một cách nhẹ nhàng, chỉ để chứng mình với cô anh bằng xương bằng thịt. Nhưng ý định của anh bay biến mất khi ngọn lửa trong anh cháy bùng lên vào cái lúc môi họ gặp nhau. Cảm giác môi anh ở trên môi cô đúng là thứ cảm xúc tuyệt vời nhất. Shannon đã từng trải qua. Ngọn lửa xuyên qua người cô, đốt cháy các giác quan của cô. Cô thở dài đầu hàng, mắt nhắm lại. Lưỡi anh chậm rãi, nóng bỏng và nhẹ nhàng trượt vào giữa môi cô, chạm vào răng cô, vòm miệng cô và bên trong má cô.

Blade chưa bao giờ muốn Shannon hơn thế; anh cần giải phóng tình yêu của anh vào sâu bên trong người đàn bà khôn lường, bướng bỉnh, tuyệt đẹp này. Anh cần sức lực và tinh thần bất diệt của cô để khiến cho cuộc sống của anh hoàn thiện trở lại. Thánh thần đã sắp xếp số phận của họ thậm chí trước cả khi họ sinh ra. Đột nhiên, sự dịu dàng và quan tâm nhường chỗ cho niềm đam mê mãnh liệt và Blade thở hắt ra, đẩy cô ra để anh có thể tiếp tục tháo những chiếc móc trên chiếc váy của cô. Có sự gấp gáp trong hành động của anh mà bản thân nó lại liên quan tới Shannon và cô đáp trả bằng cách kéo mạnh chiếc áo của anh ra.

Đôi môi gợi cảm của Blade chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười. “Từ từ thôi, em yêu, chúng ta có cả đêm mà.”

“Em không thể đợi, Blade. Em đã mơ được ở cùng với anh như thế này, nhưng em chưa bao giờ nghĩ nó lại có thể xảy ra lần nữa.”

Quần áo của cô rơi xuống như có ma lực và cô bước ra khỏi chúng, quan sát Blade khi anh cởi chiếc quần dài của mình. Rồi anh kéo cô vào tay anh, giữ cô tựa vào anh, tận hưởng cái cảm giác da thịt mềm mượt của cô trên làn da thô ráp của mình. Nụ hôn của anh như một mũi tên bằng thép nóng rực xuyên sâu vào trong cô, sự hồi hộp và xúc động trôi tuột xuống dạ dày. Cô ôm chặt lấy hai vai anh, sợ rằng anh sẽ biến mất nếu như cô thả anh ra. Miệng anh tách miệng cô ra, đôi mắt đen của anh thắm lại, cháy rực lên khi anh nhìn sâu vào mắt cô. Anh vén một sợi tóc khỏi gương mặt cô, giọng anh đã khàn lại nhưng rất dịu dàng.

“Em không phải là người duy nhất mơ giấc mơ đó lúc này đâu, Little Firebird. Anh đã phải quay trở lại, giá như lúc này thời gian dừng lại. Anh cần em, em là cuộc sống, là hơi thở và là duy nhất của anh. Anh sẽ yêu em và khi anh kết thúc, chúng ta sẽ lại tiếp tục, mãi mãi.”

Những lời nói của anh trôi đi được thay thế bằng hành động, lòng bàn tay anh khum lại trên bộ ngực đầy đặn của cô. Da thịt cô đáp ứng lại những cái động chạm của anh một cách đầy bản năng, và những núm vú cương lên dưới những cái vuốt ve của tay anh.

“Em thật tuyệt vời,” anh thì thầm trên môi cô khi tay anh dịch xuống cái lối mòn nóng bỏng khiến cô phải thở gấp.

Đột nhiên Shannon thấy mình bị nhấc lên khi Blade mang cô tới giường, xoãi dài người xuống bên cạnh cô.

Bàn tay và môi anh không ngừng lang thang trên khắp cơ thể cô, vuốt ve làn da cô bằng lưỡi anh, vạch một đường ẩm ướt từ miệng cô cho tới một bên vú đã dựng đứng lên, ngậm lấy nó. Hơi thở nóng hổi của anh khiến cả cơ thể cô run lên trong khi hai bàn tay dịu dàng khám phá cái vùng tam giác mềm mại nữ tính của cô, vuốt ve và thăm dò một cách dịu dàng, dứt khoát.

Mong ước mang lại cho anh sự vui sướng như anh đã mang đến cho cô, bàn tay cô dịch chuyển xuống dưới và khép lại quanh anh. Một cơn rung mình xuyên qua anh khi cô chạm vào anh và một tiếng gầm gừ nhỏ thoát ra khỏi cổ họng anh. Bàn tay anh tiếp tục cuộc thám hiểm của nó xuống thung lũng vàng nằm trên đỉnh chân cô, ngón tay anh trượt vào trong cái hang động ẩm ướt, tối om đó, và Shannon thét lên với khoái cảm dâng trào mà những ngón tay đang đưa đẩy của anh mang lại. Khi anh rút ngón tay ra cô cảm nhận được một sự trống trải mà chỉ có Blade mới có thể lấp đầy được.

Anh thì thầm tên cô với cái giọng khàn đặc, run rẩy và trượt miệng anh xuôi theo những đường cong mềm mại trên da cô tới giữa hai chân cô nơi mà bàn tay anh đang làm việc một cách tích cực. Cô thét lên, giật mình khi hai tay anh trượt xuống dưới hai mông cô và trêu chọc cô bằng cú chạm đầu tiên của lưỡi mình. Cô quặn quai, vặn vẹo và uốn éo tựa vào anh khi lưỡi anh thăm dò và tách đôi cái thung lũng trũng sâu của cô, thưởng thức. Cơ thể cô nảy lên tựa vào anh và cô rên lên, nâng lên với sự tự do mãnh liệt.

Anh không khoan nhượng với cô, bởi anh xác định có tất cả cô. Anh lần tới cái nụ nhỏ khoái cảm nhất, lưỡi anh như một ngọn lửa thiêu đốt cô. Rồi cô bùng cháy và vỡ tung ra, Những cơn sóng mê muội thuần túy vỡ òa trong cô một cách dữ dội. Đột nhiên anh tóm lấy hai mắt cá chân cô, tách chúng ra rộng hơn, và đặt cả sức nặng của anh vào cái nôi êm ái giữa hai đùi cô. Rồi cô cảm thấy cái bề dài nóng bỏng của anh tựa mạnh vào cô thăm dò, và người cô bay bổng lên. Những thời khắc sau đó, Blade cũng tham gia cùng cô và họ bay tới tận các đỉnh núi, chạm vào các vì sao. Vài phút trôi qua trước khi cả hai có thể nói chuyện lại.

Một tiếng thở dài trượt qua đôi môi Shannon . “Em cảm nhận được anh trong mọi tế bào của mình.”

Những ngón tay anh nhẹ nhàng vén những lọn tóc nâu của cô khỏi trán. “Little Firebird, em là một phần của anh. Anh sẽ làm được gì nếu không có em?”

Bất giác, Shannon thét lên, “Anh nói thế là thế nào? Có phải anh sẽ không bỏ đi nữa phải không?”

“Anh phải đi. Yellow Dog cần anh. Những người sống sót trong làng không có thức ăn, không chỗ nương thân. Họ sẽ chết đói, chết rét mất nếu anh không quay lại giúp đỡ họ.”

“Anh đã tìm thấy ông mình rồi! Ông ấy thế nào?”

“Tốt nhất như mong đợi ở cái tuổi của ông. Jumping Buffalo đã giúp ông thoát khỏi cuộc

truy quét, nhưng rất khó khăn với ông. Cái chết của mẹ anh đúng là một cơn sốc đối với ông.”

“Anh đã tìm hiểu được gì về cuộc tấn công?”

“Một chút ngoài những điều mà anh đã biết. Mad Woft đã không ở trong làng. Họ đã không nhìn thấy hắn trong nhiều tuần. Trung úy Goodman không thêm tin lời của Yellow Dog và đã ra lệnh tấn công như em đã biết. Những người còn sống giờ không còn gì cả, không thức ăn, không quần áo, không có chỗ nào để đi.”

“Nếu những điều anh nói là sự thật, vậy sao anh lại quay lại Pháo đài Laramie?”

“Chỉ bởi một điều thôi, anh đã hứa sẽ để em biết về Yellow Dog. Và anh đã quay lại để mua chăn chiếu và lương thực.”

“Và tất cả chỉ có thế?” Shannon thất vọng sâu sắc hỏi.

“Không, Little Firebird, anh đã quay lại để gặp em. Anh phải gặp lại em trước khi....”

Mặc dù Blade nóng lòng muốn thổ lộ với Shannon là anh yêu cô, nhưng anh vẫn cẩn thận kìm nén lại những lời nói đó. Quá nhiều trở ngại còn đang cản trở họ, mối hiềm thù trong nhiều năm qua giữa hai dân tộc đã khiến cho việc kết hôn là không thể. Hôn nhân giữa họ sẽ khiến cô trở thành kẻ phản bội lại xã hội của mình.

“Blade, anh có yêu em không?” Shannon hỏi thẳng. Mặc dù Blade chưa bao giờ nói câu gì, nhưng trái tim Shannon đã nói cho cô biết anh yêu cô và cô mong chờ được nghe anh nói điều đó.

“Nếu có thì sao nào?” Blade hỏi lại, kiềm nén nỗi đau trong tim vì biết anh có thể sẽ không bao giờ có được cô. “Nó thì có gì tốt cho chúng ta chứ? Nó có làm cho lời chia tay của chúng ta bớt đau khổ hơn không?”

“Anh sẽ rời đi vì ý tốt ư?” Shannon thấp giọng hỏi.

“Ông anh cần anh. Anh sẽ sống với người Sioux cho đến khi nào anh vẫn có khả năng giúp đỡ. Anh không có gì để cho em cả. Hãy tới Idaho đi, Shannon. Gia đình em vẫn đang mong em. Hãy tìm một người chồng có thể cho em nhiều thứ hơn ngoài trái tim anh ta.”

“Em không phải tới Idaho,” Shannon bướng bỉnh nói. “Gia đình em sẽ hiểu. Em có công việc và có thể tự lo cho bản thân cho đến khi nào còn cần phải thế. Nếu anh yêu em, nếu anh muốn em, em sẽ đợi mãi mãi.”

“Anh không ích kỉ thế được, Little Firebird. Anh sẽ không đòi hỏi sự hy sinh như thế. Hôn nhân giữa chúng ta là điều không thể. Anh không thể chịu đựng được khi thấy em bị chính người của em kết tội. Dòng máu của người Anhđiêng trong anh khiến em trở thành một đối tượng của sự căm thù và khinh miệt. Anh là một kẻ hoang dã.”

“Em không quan tâm người khác nói gì. Anh là kẻ hoang dã của em.. Em sẽ sống cuộc sống của mình như em mong muốn. Em sẽ rời khỏi đây với anh ngay bây giờ nếu anh cho phép em.”

“Tình yêu ngọt ngào của anh. Anh không thể đòi hỏi em phải hy sinh thể được. Những mùa đông ở Wyoming Territory rất khắc nghiệt và anh sẽ là một thằng ngớ ngẩn nếu mang em đi cùng anh mà không có cái gì khác ngoài việc anh muốn em đến liêu lĩnh,” Blade nghẹn giọng giải bày.

“Vậy em sẽ đợi,” Shannon nói chắc nịch.

“Nhiều thứ có thể xảy ra sẽ làm em thay đổi,” Blade nói. “Anh sẽ không đòi hỏi em phải đợi anh, nhưng nếu em vẫn ở đây khi anh quay lại...” Những lời anh thốt ra chứa đầy hy vọng mà không cần phải nói thêm điều gì.

“Yêu em nữa đi, Blade. Hãy yêu em bù cho tất cả sự trống rỗng của ngày mai.”

“Anh sẽ, Little Firebird, nhưng em sẽ không lờ anh đi một cách dễ dàng lúc này đâu. Trước tiên hãy nói cho anh biết anh đã định làm gì với Clive Bailey thế?”

Một tiếng thở dài thoát khỏi môi Shannon. Cô đã nghĩ Blade đã bị đánh lạc hướng và đã quên tất cả về Clive Bailey. Nhưng anh quá nhạy bén với điều đó.

“Anh đã nghe được bao nhiêu?”

“Anh đã đứng nghe ở chỗ số nơi em và Bailey dừng lại trò chuyện,” Blade nói. “Anh đã nghe thấy hắc khoe khoang về sự giàu có của mình và nghe thấy những câu hỏi dò xét của em. Em đang cố thử chứng tỏ cái quỷ quái gì thế hả?”

“Em chỉ muốn giúp,” Shannon nói, phẫn khích hắc lên. “Em biết em có thể buộc hắc thú nhận đã bán súng cho người Anhdìêng. Hắc thực sự bị thuyết phục chỉ cho em thấy số vàng mà hắc kiếm được từ thương vụ của hắc.. Thiếu tá Vance không vui lắm về cái mà em định làm nhưng...”

“Wade biết về sự tò mò của em chưa?” Blade gầm lên giận dữ. “Anh sẽ lột da hắc khi anh gặp hắc vào ngày mai.”

“Đừng nổi giận với thiếu tá Vance, Blade. Anh ấy đã bảo em tránh xa Clive, nhưng em không nghe. Nếu không vì những khẩu súng đó thì giờ này mẹ anh vẫn còn sống. Em muốn vạch trần hắc vì hắc là một kẻ đang khinh ghê tởm. Em muốn giúp bằng bất cứ cách nào em có thể.”

“Cách duy nhất mà em có thể giúp là tránh xa Bailey ra. Làm ơn đi, Little Firebird, anh không thể chịu được nếu có bất cứ điều gì xảy ra với em..”

“Vậy là anh có yêu em!” Shannon sung sướng khóc òa lên.

“Em đúng là đồ ngốc, tất nhiên là anh yêu em. Giờ em sung sướng vì anh đã thú nhận phải không?”

“Ngất ngây.”

“Nó có thể khiến cho nỗi đau chia li giảm đi không?”

“Nó sẽ an ủi em trong lúc anh không có ở đây,” Shannon nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì anh yêu em, Little Firebird. Anh sẽ đến với em bằng tình yêu không lối thoát của mình. Nếu anh không bao giờ được gặp lại em nữa, tình yêu của anh vẫn mãi dành cho em. Và nếu em yêu anh nhiều như em nói, hãy hứa tránh xa Clive Bailey ra. Hãy để hấn cho anh và Vance.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, anh đã nói rồi.”

“Tốt thôi,” Shannon chấp thuận, “nếu nó có ý nghĩa nhiều với anh đến vậy.”

“Anh quan tâm tới điều gì sẽ xảy ra với em, và Clive Bailey có thể sẽ rơi xuống địa ngục. Wade và anh sẽ bắt hấn khi đến lúc. Vì tất cả đã được sắp xếp rồi,” anh nói, mỉm cười một cách lười biếng, “chúng ta có thể tập trung vào những thứ quan trọng hơn, như làm tình lại chẳng hạn. Chúng ta còn vài giờ nữa trước khi bình minh.”

Bàn tay anh khum lại trên đôi mông trần của cô, khiến cả hai nóng bừng lên. Hơi thở của họ hòa vào nhau và trở thành một khi đôi môi hé mở của anh tìm kiếm môi cô. Cô vừa khít với anh, nóng bỏng và dịu dàng, di chuyển sát vào anh một cách dữ dội.

Cô leo lên anh một cách đê mê, khiến anh rên lên và cong người sát vào cô trong khi anh mút nướm vú cương cứng của cô, trượt vào cái lối đi mềm mượt như satin của cô với một niềm đam mê điên cuồng. Đột nhiên anh lật người, đổi vị trí của họ, điều chỉnh cho nhịp độ chậm hơn, sử dụng tất cả sức lực của mình để giữ lại sự giải thoát của riêng mình. Anh muốn nó cứ tiếp tục mãi, anh muốn được vùi mình sâu bên trong cô. Họ bám chặt lấy nhau trong niềm đam mê dữ dội khi anh di chuyển ngày càng sâu hơn, bị thiêu đốt bởi cái nhu cầu cần được đáp ứng.

Cơ thể Shannon cứng lại với khoái cảm mãnh liệt tới nỗi cô phải cắn chặt môi mình để không hét lên. Blade cảm thấy cơn rùng mình nho nhỏ sâu bên trong cô. “Ah, ngọt ngào, quá ngọt ngào,” anh thốt lên đầy khoái cảm. “Anh có thể cảm nhận được sự co thắt của em, quá chặt, quá tuyệt vời! Ah, Shannon, anh không thể giữ được nữa!”

“Em yêu anh,” Shannon thở hổn hển, không thể kiểm soát được lời nói trôi ra trên môi mình.

Những suy nghĩ của Blade bật lên khi khả năng nói của anh không phát huy được. Thậm chí nếu họ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa, anh cũng đã có đủ những kí ức ngọt ngào về lần sau cuối này. Anh không hiểu cô đủ nhiều nên mới nghĩ cô sẽ thay đổi suy nghĩ của mình về việc sẽ chờ đợi anh. Đối với cô, tình yêu chỉ tới một lần, và cô sẽ đợi anh mãi mãi nếu cô phải làm điều đó, cho đến khi nào Blade sẵn sàng trao bản thân anh cho cô mãi mãi. Cô biết ông ngoại anh và người của anh cần có sự giúp đỡ của anh, và cô cầu sao anh sẽ không quyết định sẽ ở lại luôn

với người Sioux. Anh đã sống trong thế giới của người da trắng 10 năm, và Shannon tin là sự lôi kéo của xã hội văn minh và tình yêu mà họ đã chia sẻ sẽ mang anh quay trở về với cô.

Chương 14

Cách đón tiếp lạnh lẽo của Shannon trong suốt những tuần sau đó khiến Clive Bailey bối rối. Giáng sinh đang gần kề. Shannon đã trả lại món quà đắt tiền của Clive kèm theo một lời giải thích lịch sự và từ chối lời mời của hắn ở buổi dạ vũ vào đêm giao thừa, thay vào đó cô chọn một trung úy trẻ tuổi, rụt rè người sẽ không có đòi hỏi gì với cô. Không may, Clive đã xoay sở được với người mà Shannon sẽ đi cùng tới buổi vũ hội, lắm lúc khiến cô phát bực.

“Tại sao cô lại tránh tôi thế, Shannon?” hắn hỏi khi tìm thấy cô ngồi một mình giữa những thời điểm chuyển đổi bận nháy.

“Tôi không có,” cô ngập ngừng nói, nhớ lại lời hứa của cô với Blade.

“Cô đã quên đồn điền của cô rồi sao? Tôi có khả năng khôi phục nó cho cô. Ý tôi muốn đề cập tới điều đó khi tôi nói tôi giàu có. Tôi có thể chứng minh với cô nếu cô để tôi.”

Câu trả lời của Shannon hiển hiện khi người hộ tống của cô tới và yêu cầu cô nhảy cùng điệu nhảy tới.

Sau đó, khi Shannon đi vào phòng nghỉ dành cho các bà, các cô, cô đã bị Claire chặn lại. Cô nàng đáng yêu này vẫn tiếp tục duy trì thái độ thù địch với Shannon bất chấp tình bạn ấm áp của cô với những thành viên còn lại của gia đình Greers.

“Một lần nữa cô lại có tất cả những người đàn ông theo đuôi cô,” Claire kết tội cô. “Tôi hy vọng là cô thấy thỏa mãn.”

“Cô chả có lí do gì để ghen tị với tôi cả, Claire,” Shannon nhấn mạnh.

“Ghen tị! Đó có phải là thứ mà cô nghĩ không? Đừng nực cười như thế. Tôi đã nhìn thấy cô nói chuyện với Clive Bailey tối nay. Anh ta có vẻ thực sự là say mê cô rồi. Cô có thể làm tệ hơn nữa đấy, cô biết không. Cô không có bà con ở đây, ở Pháo đài Laramie, và cô sẽ ổn lắm đấy khi kết hôn với một người đàn ông nếu anh ta muốn cô. Hay là cô vẫn còn mong chờ cái gã người lai đó?”

“Tôi không biết tại sao cô lại ghét tôi, Claire, và nói thật là tôi chả quan tâm,” Shannon bẻ lại. “Tôi làm gì, hoặc với ai, chả liên quan gì tới cô cả?”

“Nhưng có đấy. Tôi không thích cách mà Ronals nhìn cô, hay cái cách mà cô ve vãn, liếc mắt với mọi sĩ quan ở pháo đài.”

“Mọi thứ là do cô tưởng tượng thôi. Tôi sẽ không mời trung úy Goodman ngồi bên cạnh những đĩa đồ ăn bằng bạc đâu. Anh ta phải chịu trách nhiệm về cuộc tấn công vô lý đối với

những người vô tội.”

“Chúng là người Anhđiêng, vì Chúa! Cái gì khiến cô nghĩ chúng vô tội thế?”

“Blade đã tìm thấy ông của anh ấy, vẫn sống và đã nói sự thật với anh ấy. Mad Woft đã không hề có mặt trong làng.”

“Cô đã gặp Blade!” Claire cười một cách ác ý. “Cô đang quan hệ với gã mọi lai đó sau lưng chúng tôi. Cha mẹ học sinh của cô sẽ không vui lắm đâu. Để xem nếu không có một công việc cô làm sao tự nuôi thân?”

Shannon muốn hét to lên tình yêu của cô với Blade, nói với cả thế giới cô tự hào biết bao khi yêu người đàn ông đặc biệt đó. Nhưng cô cần có công việc, và giờ dứt khoát không phải là thời điểm đúng để bộc lộ cảm giác của cô.

“Cô sẽ trông giống một kẻ ngốc điên khùng vì tạo ra những điều mà cô không thể chứng minh được. Tôi là một giáo viên giỏi, và cô sẽ phải mất thời gian để thuyết phục mọi người chống lại tôi đấy.”

Claire hít vào khinh khỉnh, nhận ra sự thật trong lời nói của Shannon . Đúng là cô đang ghen tị với người đàn bà nhỏ bé quyến rũ này. Cô sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì nếu Blade nhìn cô như cái cách cô đã trông thấy anh nhìn Shannon . Ở anh, tỏa ra sức mạnh và sự hấp dẫn và Claire ghen tị với bất cứ người đàn bà nào từng có được sự yêu đương trong vòng tay một người đàn ông mạnh mẽ và năng nổ như Blade.

Claire không ngây thơ như mọi người vẫn nghĩ. Trước đây cô đã được nếm trải niềm đam mê, không chịu nổi sự cô lập dữ dội ở nơi đóng quân phù hợp với chức vụ cuối cùng của cha cô. Đến giờ cô vẫn giữ được bí mật về mối quan hệ bất chính của mình, sợ đến phát khóc nếu bí mật đó bị lộ ra ngoài. Cô cố ý lựa chọn những anh chàng tòng quân trẻ tuổi bị khống chế bởi quyền lực của cha cô và hậu quả của việc làm đó nếu như họ bị phát hiện. Kể cả trung úy Goodman cũng không biết những mối quan hệ ngoài luồng của cô, bởi cô đã lừa để anh ta tin rằng anh ta là người đã lấy đi sự trong trắng của cô trong lần đầu tiên họ làm tình với nhau. Claire thích có thêm Blade vào cái danh sách những người tình của mình, nhưng anh chưa bao giờ tỏ ra có một chút hứng thú nào với cô như với một người đàn bà cả.

“Nếu cô không phiền, Claire, người hộ tống của tôi đang chờ.” Shannon đứng lên và rời khỏi phòng. Nếu như tia mắt có thể giết người, cô nghĩ, chắc chắn là sau lưng cô phải găm đầy dao găm rồi.

Tháng 2 1868 mang đến một trận tuyết tan không mong đợi trong cái mùa đông lạnh lẽo, mang đến sự thích thú cho Shannon . Nhưng nó không hoàn toàn mang lại niềm vui cho cô, mặc dù cô đã hơi sốc một chút với cái ý tưởng. Việc thảo luận về vấn đề cho phép phụ nữ bầu

cử đang làn nhanh như lửa ở Wyoming . Sự thật hiển nhiên là Wyoming đang cố gắng thu hút dân di cư, đặc biệt là phụ nữ. Rất ít những người phụ nữ phi thường sẵn sàng bất chấp nơi đây toàn người Anhđiêng hung dữ và thời tiết khắc nghiệt.

Thật khó mà tưởng tượng được rằng quyền bầu cử của phụ nữ lại nổi lên ở cái nơi đèo heo hút gió như Wyoming này trước những nơi văn minh hơn ở phía Đông. Nó là một vấn đề gây ra tranh cãi lớn, được tranh luận dữ dội bởi cả đàn ông và phụ nữ. Phụ nữ thì muốn được bầu cử, nhưng đàn ông lại bác bỏ ý tưởng đó, cho rằng đó là nguyên nhân khiến phụ nữ bỏ bê gia đình, sức khỏe và lấn chiếm quyền lực của đàn ông.

Molly Greer bận rộn với cái viễn cảnh được tham gia bỏ phiếu và nài xin sự giúp đỡ của Shannon trong việc tổ chức các hội tuyên truyền cho quyền bầu cử của phụ nữ. Mặc dù lúc này ít hơn so với dự tính nhưng bí thư của hạt, Edward M.Lee và người lập pháp William H. Bright nói sẽ làm một truyền đơn với hy vọng thu hút được nhiều người tới định cư hơn. Có không đến một ngàn phụ nữ ở Wyoming này trên 10 tuổi so với gần *6100 nam giới*.

Ở miền Đông, những người phụ nữ như Anna Dickinson và người đẹp Redelia Bates đã kêu gọi một cách nhiệt tình nhân danh quyền lợi của phụ nữ và Molly không từ bỏ hy vọng một ngày nào đó họ sẽ tới diễn thuyết ở Wyoming này.

Trong khi đó Shannon tập trung vào việc dạy dỗ bọn trẻ theo đúng bốn phận, thích thú với cái thử thách của cái nghề mà cô chưa bao giờ làm trước đây. Cô biết mẹ cô, Tuck, và anh chị em của cô sẽ tự hào về thành tích của cô và ước gì họ có mặt ở đây để trông thấy cô lúc này.

Tuy nhiên, Shannon vẫn dành một lượng thời gian đáng kể để lo lắng về cậu em trai bất trị của mình, Devlin. Nó đúng là quá bốc đồng, quá ranh ma, không thể đoán trước được và cô hy vọng nó sẽ không tự gây rắc rối cho bản thân. Giá như cha cô còn sống để giữ được gia đình ông ở cùng với nhau thay vì tan đàn xẻ nghé thế này, nhưng đã quá muộn để mơ ước điều đó.

Không có ngày nào trôi qua mà Shannon lại không nghĩ về Blade. Anh vẫn sống tốt trong mùa đông khắc nghiệt chứ? Anh có đủ đồ ăn và nơi trú ngụ không? Anh có được mặc đủ ấm không? Anh có nhớ cô nhiều như cô nhớ anh không?

Vào một ngày tháng ba, Shannon lại đứng trước trạm thông thương của Clive Bailey một lúc trước lúc đóng cửa. Cô đang nướng bánh và nhận ra cô đã hết muối để nêm cho nó. Khoác áo và xỏ vào đôi boot, cô lê từng bước qua quảng trường lầy lội để tới cửa hàng. Cô biết giờ này đã muộn nhưng vẫn hy vọng là trạm thông thương vẫn còn mở cửa, bởi cô muốn làm làm chiếc bánh để nướng nó trước khi đi ngủ.

Để làm Shannon mất tinh thần hơn, vừa bước chân vào cửa hàng cô lại thấy ngay căn phòng trống không, không có người. Một ngọn đèn đặt trên kệ hàn sắp tắt, nhưng Clive không thấy

đầu cả. Cô gần như quyết định là lấy ít muối mà cô cần và sẽ trả tiền cho Clive vào ngày hôm sau thì những tiếng thì thầm từ trong kho hàng đằng sau quầy thu tiền đã thu hút tâm trí của cô. Bản tính tò mò trỗi dậy, cô len lén bước lại gần nhất có thể và lắng nghe. Giọng nói duy nhất mà cô nhận ra là giọng của Bailey. Người đàn ông kia nói thậm chí còn hơn cả thì thầm, quá nhỏ để có thể nhận ra.

“Tôi muốn tiền của tôi, Bailey, bây giờ!”

“Mad Woft đã nói dối, hắn chỉ trả cho tôi một nửa những gì hắn đã hứa,” Bailey cộc lốc đáp lại.

“Ông đúng là thằng con hoang tham lam! Tôi biết ông đã kiếm được bao nhiêu từ những khẩu súng và tôi muốn phần của mình.”

“Tôi đã đặt cược toàn bộ,” Clive cãi.

“Và tôi đã chống lưng để hành động của chúng ta không bị phát hiện ra. Tôi đã tổng khứ được tên chỉ điểm của chính phủ khi hắn gần như là mò ra được sự thật.”

“Tôi không phải là người duy nhất bị hắn buộc tội. Bên cạnh đó,” Clive tiết lộ, “tôi có kế hoạch với tiền rồi. Tôi sẽ kết hôn. Thêm một chuyến đi tới miền Đông để lấy thêm các vũ khí khác, tôi có kế hoạch định cư ở một đồn điền phía Nam và sống cuộc đời của một chủ đồn điền giàu có.”

“Kết hôn? Ông? Ông có người đàn bà nào đợi ông khi quay trở lại miền Đông sao?”

“Không, không phải là quay lại miền Đông,” Clive nói một cách thêm thường. “Tôi sẽ kết hôn với Shannon Branigan.”

Giọng cười nhạo báng chất chúa theo sau lời tuyên bố gây sốc của Clive. “Ông đúng là vừa lưu manh vừa điên khùng. Cô ta sẽ không muốn ông cho dù ông có chõng thêm gấp đôi số vàng trong túi của ông lên. Đừng đánh trống lảng nữa, tiền đâu rồi? Tôi không có thời gian để cù cưa với ông về phần vàng được chia của tôi đâu.”

Shannon choáng váng với điều mà cô nghe được đến nỗi đứng như hóa đá. Cô không biết kẻ tòng phạm trong thương vụ phi pháp của Clive Bailey. Cô đánh cuộc là cả Blade lẫn thiếu tá Vance đều không biết được điều này. Có thể là ai được nhỉ? Một trong số những người ở thị trấn chẳng? Một kị binh của pháo đài à? Thiếu tá Vance cần phải biết về khám phá mới nhất này ngay lập tức, cô tự nhủ. Cô quay người bỏ đi và trong lúc vội vàng cô đã va phải cái cuốc đang để dựa vào một cái giá đỡ. Nó lao đảo rồi rơi đánh rầm xuống sàn. Shannon cứng người lại.

“Cái gì thế?”

“Tôi không biết,” Clive rít lên. “Đợi ở đây để tôi đi xem.”

Shannon chỉ vừa chui qua quầy thu tiền thì bóng của Clive xuất hiện bên cánh cửa.

“Shannon! Làm thế nào mà cô vào được thế? Tôi nghĩ mình đã khóa cửa rồi mà. Kinh doanh tối nay chậm quá, nên tôi đã đóng cửa sớm để sắp xếp một số hàng hóa trong kho.”

“Anh hẳn đã quên khóa cửa rồi, Clive,” Shannon nói, nuốt xuống một cách lo lắng. Thật khó để tỏ ra bình thường, cô không thể ngăn bản thân mình ném những tia nhìn về phía kho hàng. “Cửa vẫn mở và tôi đã đi thẳng vào trong.”

“Cô cần gì sao?”

“Sao, vâng, muối. Khi tôi không nhìn thấy ai ở đây tôi đã quyết định tự giúp mình và sẽ trả tiền sau. Tôi đã va phải chiếc cuốc và nó đã đổ xuống sàn. Tôi xin lỗi, tôi đã làm sai chăng?”

“Không, không, cô chỉ khiến tôi thấy ngạc nhiên thôi. Như tôi đã nói đấy, tôi đang ở trong khi hàng thì nghe thấy tiếng động. Tôi đã nghĩ đó là một tên trộm. Hoặc là một trong những tên Anhdiêng gây rối đó, những kẻ lúc nào cũng lớn vồn xung quanh pháo đài. Chúng là một lũ trộm.”

Hắn vói ra đằng sau và lấy một gói muối trên kệ. “Muối của cô đây, em yêu.”

Shannon rút ví ra lấy tiền và đặt vào tay gã. “Cám ơn. Rồi, tôi tốt nhất là nên đi thôi, tôi vẫn còn chiếc bánh đang nướng dở.”

“Shannon,” Clive nói, giọng của hắn thấp gần như một lời thì thầm. “Cô đã nghĩ chút nào về lời cầu hôn của tôi chưa? Tại sao mấy tuần vừa rồi cô cứ tránh tôi thế?”

Shannon chuẩn bị một câu trả lời ngắn gọn, rồi nghĩ kĩ hơn về nó. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong cô, cô đang ở vị trí giúp được cho Blade và thiếu tá Vance dù họ có thích hay không. Cô là người duy nhất biết về người đàn ông thứ hai có tham gia vào việc buôn lậu súng, và cô có thể biết được nhiều hơn nếu cô giả vờ thích thú về những kế hoạch kết hôn của Clive.

“Thực ra là tôi đã nghĩ rất kĩ về lời cầu hôn của anh,” cô chậm rãi nói. “Tôi không muốn sống nốt phần đời còn lại của mình trong nghèo đói. Trong khi đó điều mà anh đã đưa ra nghe lại rất cảm động. Không phủ nhận rằng tôi đã tránh mặt anh, nhưng tôi cần thời gian để nghĩ kĩ mà không bị phân tâm.”

“Vậy là cô sẽ kết hôn với tôi?” Clive reo lên, đôi mắt hắn sáng lên thích thú. Hắn đã mơ được sở hữu người đẹp tóc nâu từ cái giây phút hắn đặt tia nhìn của mình lên cô.

“Tôi sẽ gửi cho anh câu trả lời của mình vào vũ hội mùa xuân vào tuần tới,” Shannon thoái thác. Chắc chắn rồi cô và thiếu tá Vance sẽ có tất cả những chứng cứ cần thiết để vạch trần và tóm được Clive Bailey và đồng bọn bí mật của hắn. “Nhưng tôi sẽ nói với anh điều này đã,” cô rụt rè gợi ý, “lời cầu hôn của anh có rất nhiều lời bàn tán về nó đấy. Việc ở một mình ở cái nơi hoang vu này dứt khoát không phải là điều mà tôi thích rồi. Giờ tôi phải đi đây, Clive.”

Clive đi cùng cô ra tới cửa. Shannon hốt hoảng khi hắn kéo cô vào tay hắn và nghiêng ngấu hôn cô. Phản ứng đầu tiên của cô là định cào vào mắt hắn cho đến khi hắn buông cô ra, nhưng

cô đã tự kiềm chế lại. Một người phụ nữ đang có một lời cầu hôn của một người đàn ông không thể nào lại cảm thấy ghê tởm trong vòng tay của anh ta được. Do đó, cô phải giả vờ thích thú nó, kiên nhẫn đợi cho tới khi hân kết thúc. Rồi cô đẩy ra và đi nhanh ra cửa.

Bailey khóa cánh cửa sau lưng Shannon và nhanh chóng quay trở lại kho hàng, một nụ cười ngờ ngạc nhiên trượt qua gương mặt hân.

“Cô ta muốn gì thế? Cô ta có nghe thấy bất cứ điều gì không?”

“Tôi đã quên không khóa cửa. Shannon chỉ muốn mua một tí muối.”

“Anh đã nói chuyện nhỏ đến nỗi tôi không nghe ra cái gì cả. Cô ta có hành động như thể đã nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng ta không?”

“Shannon không thể nghe thấy bất cứ thứ gì đâu?” Clive khẳng định nói. “Cô ấy đã đứng ở phía bên kia của quầy thu tiền.”

“Anh có chắc điều đó không? Có lẽ tôi nên đi theo cô ta. Nếu cô ta tới bất kì nơi nào khác ngoài nhà, chúng ta có thể chắc chắn cô ta đã nghe thấy và sẽ đi báo cáo về cuộc trò chuyện của chúng ta.”

“Anh định làm gì?” Clive gọi với theo khi người đàn ông đi thẳng ra cánh cửa phía sau lưng nhà.

“Không có gì,” hân rít lên qua vai, “trừ khi tôi nghĩ là con chó cái bé nhỏ đó biết được thóp của chúng ta.” Những lời nói của hân bật đi trong gió khi hân chìm vào bóng đêm.

Shannon bước dài ngán qua bãi đất, không nhận ra là đang bị theo dõi. Trời đã trở nên tối hơn và lạnh hơn chỉ trong vài phút, và cô hy vọng thiếu tá Vance có ở nhà vào lúc muộn thế này. Không may, anh lại đi ra ngoài. Shannon được người phục vụ báo lại là anh đang ở văn phòng bộ tham mưu, và sẽ về muộn. Shannon nghĩ thông tin của cô đủ quan trọng để ngắt ngang, nên cô đi thẳng tới sở chỉ huy. Trung sĩ Wilson ngồi đằng sau chiếc bàn bên ngoài sảnh.

“Tôi có thể giúp gì cô không, cô Branigan?” anh ta cảnh giác hỏi, nhớ lần trước Shannon đã xông thẳng vào phòng họp mà không chờ được cho phép.

“Thiếu tá Vance có trong văn phòng của anh ấy không? Tôi phải gặp anh ấy, việc quan trọng.”

“Tôi xin lỗi, thưa cô, nhưng thiếu tá đang ở trong phòng bộ tham mưu.”

“Anh làm ơn nói với anh ấy tôi đang ở ngoài này?” Shannon yêu cầu. “Tôi cần gặp anh ấy ngay lập tức.”

Trung sĩ Wilson chùn lại, không vui vẻ lắm khi đánh động tới những sĩ quan cao nhất của mình.

“Hãy đi thông báo với thiếu tá, cô Branigan đang ở đây, Trung sĩ.” Thiếu tá Goodman đi vào trong sở chỉ huy đúng lúc nghe được lời van nài của Shannon .

“Vâng, thưa ngài,” Wilson đập chân chào. Mặc dù hơi miễn cưỡng phải ngắt ngang cuộc họp, anh ta vẫn làm như được ra lệnh, gõ cửa rồi đi vào phòng bộ tham mưu. Vài phút sau anh ta quay trở ra theo sau là thiếu tá Vance, trán đang nhú lại lo lắng.

“Chuyện gì vậy, Shannon ? Trung sĩ Wilson nói cô muốn gặp tôi, có chuyện khẩn cấp.”

Nhận ra cả trung sĩ Wilson và trung úy Goodman đều đang đóng tai lắng nghe, Shannon không vui lắm khi tiết lộ thông tin cơ mật trước những nhân chứng.

“Chúng ta có thể nói chuyện riêng không?” Cô mấp máy môi một cách lo lắng. “Đó là về ..ò, về cái mà cả hai chúng ta cùng dính líu tới,” cô nói bóng gió.

Wade Vance biết ngay điều mà Shannon muốn đề cập tới. Mặc dù cô đã được cảnh cáo liên tục là không được can thiệp vào, nhưng cô rõ ràng là chả nghe và đã biết được vài thứ quan trọng trong cuộc điều tra về Clive Bailey. Không may anh đang ở giữa cuộc họp của bộ tham mưu và không thể bỏ đi được.

“Về nhà đi, Shannon . Một lúc nữa tôi sẽ rời khỏi đây rồi chúng ta có thể thảo luận về bất cứ điều gì cô cần nói với tôi. Tôi sẽ tới trong vòng một giờ nữa.”

Shannon gật đầu, bót căng thẳng đi nhiều. Gánh nặng về việc nắm giữ bí mật các thông tin trở nên quan trọng hơn (*It was a burden being privy to information of such major importance*). Vance quan sát cô rời khỏi sở chỉ huy, một cái nhìn ước đoán trên gương mặt anh, trước khi quay trở lại phòng họp. Trung úy Goodman nấn ná lại đằng sau vài phút nói với trung sĩ Wilson , sau đó cũng rời đi.

Bóng đêm nuốt chửng Shannon khi cô đi ngang qua khi thao trường, run rẩy trong cơn gió lạnh từ phía bắc. Không còn lại mấy người vào cái lúc khuya khoắt như thế này; hầu như mọi người đều đã vui vẻ quây quần bên bữa tối trong sự nhàn nhã. Đầu của Shannon ong lên với những điều mà cô đã nghe được tối nay. Giá như cô có thể nhận ra giọng nói thứ hai đó! Đột nhiên một cơn gió lạnh lùa vào áo khoác của cô, và cô kéo chiếc áo chặt lại quanh mình. Cô không thể làm được gì ngoài việc nghĩ tới không khí ấm áp và cơn gió nhẹ vào ban đêm mang theo hương thơm của những bông hoa mùa xuân ở Georgia .

Một bóng đen trườn ra khỏi bóng đêm, nhưng bởi Shannon đang cúi đầu xuống để tránh cơn gió nên cô đã không nhìn thấy. Cô không hề nghi ngờ gì, không có thời gian để sợ hãi, bởi hình người đã trườn lên cô từ đằng sau. Một cú đập từ báng súng của hắn đã khiến cô bất tỉnh. Rên lên, cô đổ sập xuống vòng tay của kẻ đã tấn công cô.

Thiếu tá Vance hướng về phía ngôi nhà của Shannon đứng một tiếng sau đó, muộn hơn dự định. Không may là Đại tá Greer đã giữ anh lại họp lâu hơn mong đợi. Để thêm vào sự hoảng loạn của anh, ngôi nhà của Shannon tối om. Chả lẽ cô đã mệt mỏi vì đợi chờ nên đã đi ngủ? Kì lạ...anh có thể thề là thông tin của Shannon đủ nghiêm trọng để buộc cô phải đợi anh. Anh nghĩ

là có thể đợi đến sáng mai, rồi quay người đi. Anh sẽ đến gặp cô cô trước khi cô tới trường vào buổi sáng.

Không có tiếng trả lời khi Vance gõ lên cánh cửa nhà Shannon vào sáng sớm ngày hôm sau. Nghĩ là cô đã rời khỏi nhà để tới trường, anh liền nhanh chóng đi tới đó, anh ngạc nhiên khi chỉ thấy đám trẻ con đang đứng bên ngoài trời lạnh giá.

“Cô Branigan có ở trong không?” anh hỏi một trong những cậu bé lớn nhất.

“Không, cô giáo vẫn còn chưa đến,” cậu bé trả lời. “Cô ấy thường không đến muộn.”

“Có phải đó là lí do mà các em đều đứng bên ngoài thế này không?”

“Vâng. Sao chú lại nghĩ là cô giáo đến muộn?”

“Chú không biết, con trai, nhưng chú sẽ đi tìm ra cô ấy. Sao cháu và các bạn khác không về nhà nhỉ. Chú sẽ tìm cô Branigan. Hãy nói với cha mẹ các cháu được nghỉ lễ nhé.”

Đám trẻ hò reo sau những lời nói của anh và nhanh chóng giải tán. Vance nấn ná một lúc nữa, kiểm tra cánh cửa bị khóa qua mấy ô cửa sổ. Không có dấu hiệu nào của Shannon ở bất kì chỗ nào, hay cô đang ở trong phòng học để bắt đầu nhóm lửa trong lò sưởi. Một cơn rung mình sợ hãi chạy dọc xương sống Vance, và trực giác mách bảo anh đã có chuyện gì đó xảy ra với Shannon. Hiển nhiên cô có những thông tin khiến cuộc sống của cô bị đe dọa và giờ đang phải trả giá cho sự tò mò của mình. Anh đã cho rằng Shannon đã từ bỏ ý định giúp đỡ giải quyết chuyện này cách đây đã lâu. Vance mong là anh đã sai. Anh hy vọng anh và Shannon chỉ là không hữu duyên để gặp được nhau. Anh vội vàng bỏ đi với niềm hy vọng, nhưng biết rõ là cô không hề có ở đó.

Anh đã đúng, Shannon không hề có mặt ở sở chỉ huy và cũng không ai gặp cô từ tối hôm trước. Anh lập tức phái một nhóm người tìm kiếm trong pháo đài. Hai giờ sau, họ quay trở lại để báo rằng Shannon Branigan không hề có mặt ở chỗ nào cả. Vance cảm thấy *rất đúng khi quay* trở lại ngôi nhà của Shannon và phá cánh cửa ra.

Một cuộc kiểm tra kĩ lưỡng chứng minh được Shannon đã không hề quay trở lại ngôi nhà đêm qua. Giường chiếu không có dấu hiệu của người nằm, và các thứ làm bánh mỳ vẫn để tứ tung trên bàn. Tàn lửa trong lò sưởi nguội ngắt cho thấy Shannon không hề nấu nướng vào sáng nay. Vance không chỉ lo lắng về sự biến mất của Shannon, mà anh đang sợ tính mạng cô cũng bị đe dọa. Anh không có một chứng cứ nào để xác nhận danh tính của một hoặc những kẻ đã bắt Shannon nhưng không hiểu sao anh rất nghi ngờ Clive Bailey dính dáng phần nhiều tới chuyện này. Vance vội vàng đi tới văn phòng của Đại tá Greer để yêu cầu được điều động một

nhóm trinh sát để tìm kiếm Shannon. Anh ước gì có Blade ở đây, bởi chưa bao giờ họ lại cần tới những khả năng tìm dấu vết của anh như lúc này.

Shannon mở đôi mắt bị bịt kín của mình ra. Cô cố gắng di chuyển, nhưng không thể. Tay chân cô bị trói chặt lại. Một nỗi sợ hãi đến lạnh người không định trước vây lấy cô khi cô mở miệng định hét lên và nhận ra miệng mình đã bị bịt chặt lại. Một mảnh vải đã bịt kín mắt cô lại nên cô không thể biết được là mình đang ở đâu. Vẫn còn quay cuồng bởi cú đánh vào đầu, Shannon cố nhớ lại xem điều gì đã xảy ra. Điều cuối cùng mà cô nhớ là đang đi bộ về nhà từ sở chỉ huy, sau đó mọi thứ rơi vào thinh không. Cô lắc đầu và một cơn đau kinh khủng xuyên qua não cô. Tiếng rên rỉ tắt ngay ở cổ họng cô, bị chặn lại bởi miếng vải bịt miệng.

Cố gắng để nhớ lại, Shannon nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Kẻ nào đó đã đập vào đầu cô và mang cô tới ...nơi nào? Cô đang ở đâu đây? Một lần nữa đầu cô lại sáng ra được một chút, nguyên nhân cô bị tấn công đã trở nên rõ ràng hơn. Kẻ nào đó không muốn cô nói cho thiếu tá Vance biết điều mà cô biết. Và kẻ đó là Clive Bailey và kẻ đồng lõa của hắn. Tiếng chân di chuyển khiến cô chú ý. Tiếng bản lề cọt kẹt cho cô biết có ai đó ở rất gần đây. Cô chỉ viết nó gần như thế nào khi một người đàn ông trò chuyện với cô.

"Cô không thể để yên chuyện này được phải không Shannon?"

Clive Bailey!

"Tôi đã muốn kết hôn với cô, bỏ qua tất cả hành động trong quá khứ của cô phải không? Cô đã làm hỏng mọi thứ. Cô là người của chính phủ do Whashington cử đến phải không?"

Shannon lắc mạnh đầu bác bỏ.

"Chúng ta sẽ làm gì với cô ở đây?"

"Cô ta phải chết."

Một tiếng gầm khàn khàn thứ hai trong căn phòng thốt lên, Shannon ngay lập tức nhận ra giọng khàn khàn đó là của kẻ đồng lõa với Bailey.

"Thế thì phí quá," Clive thở dài tiếc nuối. "Đợi đã, tôi có ý hay hơn! Mad Woft đã đề nghị trao đổi vàng vì Shannon một lần rồi, tôi đánh cuộc là hắn sẽ vui vẻ làm điều đó lần nữa đấy. Hắn muốn cô ở một cách điên cuồng. Tôi cũng đã thế. Có lẽ tôi sẽ vui vẻ với cô ta một hai lần trước khi cô ở rời khỏi đây."

"Cũng được," gã đàn ông bí ẩn tán thành. Sự thèm khát nhuốm đầy trong lời nói của hắn và Shannon rùng mình. "Nhưng không phải ở đây, không phải cái chỗ quá nguy hiểm thế này. Tới sáng là mọi người sẽ biết Shannon biến mất. Tôi muốn gửi cô ta tới chỗ Mad Woft ngay khi có thể. Anh biết có thể tìm hắn ở đâu không?"

“Tôi chắc chắn là sẽ tìm được hãn và bằng đảng của hãn ở khu trại bí mật của chúng. Tôi biết đường, đó là nơi mà tôi đã gửi súng tới cho hãn.”

“Cần phải làm ngay tối nay, trước khi diễn ra cuộc tìm kiếm,” gã đàn ông trầm ngâm nói. “Nhét cô ta vào một cái bao tải và ném lên lưng ngựa. Vào lúc muộn thế này, không ai có thể thấy anh đâu. Việc tìm kiếm và thỏa thuận với Mad Woft giao cho anh.”

“Anh có thể tin tưởng vào tôi.”

“Hãy nhớ, nửa số tiền là của tôi đấy.”

Mad Woft! Chúa nhân từ, Shannon chán chường nghĩ. Sao cô lại không nghe lời Blade và tránh xa Clive Bailey ra chứ? Rồi Shannon cảm thấy cô lại chỉ có một mình và bắt đầu kéo chếc dây trói, nhưng vô ích. Cô bị trói còn chặt hơn cả một con ngỗng Giáng sinh. Sự cố gắng của cô dần đi đến sự kiệt quệ hoàn toàn. Trừ khi cô nghĩ ra cái gì đó thật nhanh, không là cô lại một lần nữa rơi vào cái nhà tù của Mad Woft mất.

Hai tiếng sau đó, Clive Bailey và gã đồng phạm của hãn quay trở lại. Mặc dù Shannon chống cự dữ dội nhưng cô vẫn cứ bị nhét vào một bao tải và bị mang ra khỏi căn phòng mà cô hầu như đã nhận ra là kho hàng trong trạm thông thương của Bailey. Cô gần như không thở nổi khi bị vắt ngang qua lưng của một con ngựa. Con vật đi thong dong một lúc trước khi một người đàn ông mà cô cho là Clive Bailey nhảy lên lưng con ngựa phía sau cô và thúc cho con ngựa phi nước đại vào trong màn đêm.

Kể từ khi trở thành người duy nhất ngoài Blade biết về vụ mắc mưu của Clive Bailey trong việc buôn lậu súng, Vance đã tự mình tới trạm thông thương để kiểm tra xem có thể phát hiện ra điều gì không. Khi anh tới đó, cửa hàng vẫn chưa mở cửa, và tiếng gõ rầm rầm của anh lên cánh cửa dường như không ảnh hưởng gì tới vị chủ nhân của nó. Vance đá tung cánh cửa ra mà không hề cảm thấy tội lỗi gì. Một cuộc tìm kiếm kĩ càng chỗ ở, kho cửa hàng, và kho hàng của Bailey cũng không mang lại điều gì. Ngoại trừ sự vắng mặt của Bailey cũng là một bằng chứng rõ ràng nhất đối với Vance. Anh chắc chắn Bailey là người phải chịu trách nhiệm về sự biến mất của Shannon. Một giờ sau, Vance nhận được phúc đáp của Đại tá Greer và chỉ huy một toán người ra ngoài phạm vi của pháo đài để tìm kiếm Shannon.

“Thiếu tá Vance, tôi muốn đi cùng anh.”

“Chúng tôi phải đi ngay bây giờ, trung úy Goodman.”

“Tôi đã sẵn sàng, thưa ngài. Tôi muốn giúp bắt kẻ cặn bã đã bắt cóc cô Branigan. Cô ấy là một quý cô trẻ đặc biệt.”

“Được, trung úy. Chuẩn bị yên cương đi. Chúng ta sẽ khởi hành trong 5 phút nữa.”

Càng gần đến pháo đài, Blade càng trở nên bồn chồn hơn. Liệu Shannon có còn đợi anh? Đã

hơn ba tháng rồi anh không gặp cô, ba tháng sống trong địa ngục, đối mặt với cơn lạnh buốt người, đói khát và mất mát. Sự khắc nghiệt đó đã đẩy Yellow Dog đến giới hạn cuối cùng. Chứng viêm phổi và những biến chứng từ những vết thương do cuộc tàn sát gây nên đã cướp đi mạng sống của ông cách đây một tháng. Nhưng riêng Blade lại nghĩ mạng sống của ông anh đã bị nỗi đau trong tim cướp đi. Cái chết của Singing Rain chính là nguyên nhân của nỗi đau không nói lên được của ông; ông đã thương tiếc bà với một nỗi đau dai dẳng, sâu sắc của một người cha phải tiễn đưa con của mình đi vào cõi chết trước mình.

Sau cái chết của Yellow Dog, Blade tập hợp số người ít ỏi còn lại trong bộ lạc để tiến hành một cuộc săn bắt gia súc. Thịt là thức ăn thiết yếu, da thì được dùng để dựng lều và may quần áo. Mọi thứ đều được sử dụng hết, không trừ thứ gì. Thậm chí cả dạ dày và nội tạng của con vật cũng được làm sạch và đem sử dụng, dạ dày được dùng để đựng nước, còn những dải ruột dùng để trộn thức ăn. Đống sừng được thiết kế thành những chiếc ống các loại. Ngoài những phần được ưa chuộng nhất ra thì số lưỡi và gan còn lại bị đem đốt sống hết.

Họ đã may mắn tìm được một bầy gia súc lớn, bởi càng ngày gia súc càng trở nên khan hiếm hơn. Khi đám gia súc đã được xử lý xong, bộ lạc nhỏ nhỏ của anh đã tiến hành một cuộc di cư dài tới khu vực sông Powder nơi họ sẽ gặp một tộc người Sioux khác để tổ chức một cuộc gặp gỡ như thường lệ vào mỗi mùa xuân. Họ đã mong Blade sẽ ở lại cùng họ, thay thế ông của anh lãnh đạo họ. Nhưng ngay từ lúc cả mẹ lẫn ông của anh còn sống, Blade cũng đã không có lí do nào để sống cùng với bộ lạc rồi. Anh luôn có lòng yêu quý và tôn trọng đối với người của mẹ anh, nhưng anh thích sống trong thế giới của người da trắng hơn là sống theo phong tục của người Anđiêng và trở thành một phần của bộ lạc.

Anh đã ở cùng với người Sioux cho tới khi cả bộ lạc di cư tới lưu vực **sông Powder**, nơi mà anh rất mong là số người ít ỏi bọn họ sẽ được một bộ lạc khác tiếp nhận. Anh đã giải thích về những quyết định của mình với hội đồng và với người bạn Jumping Buffalo của mình, và hứa sẽ làm hết sức để giúp đỡ cho người Anđiêng.

Blade đã không quên trách nhiệm của mình ở Pháo đài Laramie. Cả tổng thống và Wade Vance đều tin tưởng anh. Và Shannon vẫn còn đang đợi anh. Anh không thể chịu được cái ý nghĩa sẽ không bao giờ còn được gặp lại cô nữa.

Blade biết anh yêu Shannon. Ba tháng không có cô quả là một thời gian tồi tệ. Họ đúng là được sinh để dành cho nhau, và anh sẽ định nói với cô điều đó sớm thôi, anh sẽ phải khiến cô hiểu rằng họ sẽ không thể nào ở bên nhau được cho tới khi Clive Bailey bị nhốt đằng sau những song sắt. Bán súng cho những kẻ nổi loạn sẽ làm hại tới những người vô tội, trắng hay đỏ cũng đều như nhau thôi. Khi cuộc chiến này kết thúc, anh sẽ cầu hôn với Shannon và hy vọng là cô yêu anh đủ để chịu đựng được sự rèm pha khi kết hôn với một người lai.

Chương 15

Blade chỉ vừa mới lên tới đỉnh đồi thì anh đã nhìn thấy đoàn kỵ binh ở phía dưới. Nghĩ là đoàn trinh sát từ Pháo đài Laramie đang trên đường đi tuần, phản ứng đầu tiên của Blade là để họ đi qua mà không hề gây sự chú ý nào. Nhưng khi anh nhận ra thiếu tá Vance đang dẫn đầu đoàn kỵ binh, anh biết chắc là phải có điều gì nghiêm trọng lắm đã xảy ra mới lôi được Vance ra khỏi Pháo đài. Anh cũng thấy có cả trung úy Goodman trong đoàn người và một toán ngựa trở lương thực đủ dùng trong vài ngày.

Giác quan thứ sáu của anh cảnh báo anh sẽ phải sống trong hối tiếc vô vàn nếu như anh không chặn đoàn trinh sát lại. Thúc ngựa vào bên hông của Warrior, anh lao xuống con dốc, gặp những người kỵ binh ngay khi họ vừa quẹo qua chỗ đường vòng. Ngạc nhiên, sau đó gần như thở phào nhẹ nhõm, hiện ra trên khuôn mặt Vance khi anh nhận ra Blade. Anh dừng đoàn kỵ binh lại, chờ Blade đi tới.

“Blade, anh không thể xuất hiện đúng lúc hơn được nữa!” Vance hớn hở kêu lên. Những lời của Vance ít nhiều đã xoa đi dự cảm không lành của Blade. “Chuyện gì thế, Thiếu tá? Tôi không hề nghe thấy có bất cứ cuộc tấn công nào trong vùng cả. Người Sioux đang bận rộn với cuộc săn bắn vào mùa xuân rồi và có rất ít thời gian để mà đi tấn công.”

“Không phải người Anđiêng, Blade, ít nhất thì tôi không nghĩ thế. Đó là” Lời nói của anh ngưng lại khi thiếu tá Goodman phi ngựa lên tham gia với họ. Blade nỗ lực kiềm chế để không tóm lấy gã đàn ông này và rút hết cuộc sống ra khỏi người hắn.

“Hãy bảo mọi người nghỉ giải lao 10 phút,” Vance ra lệnh một cách dứt khoát. Bất đắc dĩ, Goodman phải quay ngựa lại để thực thi mệnh lệnh, bỏ Blade và Vance lại một mình.

“Tôi cũng cảm thấy như anh về gã đàn ông này,” Vance nói, khâm phục khả năng kiềm chế của Blade. “Bên cạnh đó, chúng ta không thể tin được ai ngoài Đại tá Greer. Và thậm chí là ông ấy cũng không nhận ra địa vị của anh trong chính phủ. Tôi vẫn muốn giữ bí mật đó cho đến khi chúng ta tóm được thủ phạm buôn lậu súng trên thảo nguyên.” Vance nhảy xuống. “Đi với tôi ra khỏi đây nào rồi tôi sẽ giải thích.”

Họ đi bộ tới bên rìa của mỏm đá nơi Vance đứng lại và nhìn chăm chăm vào khoảng không. Anh biết Blade sẽ suy sụp nếu biết Shannon đã bị bắt cóc, và anh muốn nó trở nên nhẹ nhàng với Blade hơn. Nhưng Blade không cần điều đó.

“Được rồi, Wade, nói luôn đi. Anh không định nói với tôi sao?” Đột nhiên Blade cứng người

lại, gương mặt râm nắng của anh biến sắc. Anh biết! Anh *biết!* “Là Shannon phải không? Có chuyện gì xảy ra với Shannon.”

Kinh ngạc với sự nhạy bén của Blade, Vance gật đầu, gương mặt anh đanh lại. “Shannon đang mất tích, Blade. Một cuộc tìm kiếm đã được tổ chức ngay khi tôi phát hiện ra. Cô ấy không có ở chỗ nào trong pháo đài cả.”

“Anh đã hỏi Clive Bailey chưa?” Blade hỏi, trái tim anh đập dữ dội. Anh rửa xả bản thân vì đã tiết lộ cho cô biết về cuộc điều tra của mình và sự dính líu của Clive Bailey thậm chí cho dù cô đã ít nhiều buộc anh nói ra sự thật.

“Bailey cũng biến mất rồi,” Vance tiết lộ. “Đó chưa phải là tất cả. Cái đêm trước khi cô ấy được phát giác là mất tích, Shannon đã tới gặp tôi. Nói cô ấy có vài điều quan trọng cần thảo luận. Tôi chỉ có thể giả định là nó liên quan tới Bailey. Không may, tôi lúc đó đang ở trong phòng tham mưu nên đã không thể bỏ đi. Tôi đã bảo cô ấy về nhà, nói tôi sẽ gặp cô ấy sau khi tôi tan họp đêm đó. Nhưng khi tôi tới, nhà cô ấy tối om. Tôi nghĩ cô ấy quá mệt mỏi vì chờ đợi nên đã đi ngủ. Tôi bỏ đi, nhưng sáng sớm hôm sau đã quay lại. Nhà cô ấy trống không và giường chiếu thì phẳng phiu không có ai ngủ.”

“Anh nghĩ là Bailey đã bắt cô ấy sao?” Blade sợ hãi hỏi. Đối với một người đàn ông chưa từng sợ hãi một điều gì trước đây, giờ anh đang bị nỗi sợ làm cho mất hết lí trí. “Hắn không mong là hắn sẽ không bị nghi ngờ đấy chứ?”

“Bailey không có lí do gì để tin là hắn bị nghi ngờ vì bất cứ điều gì,” Vance trả lời. “Khi hắn ta quay lại, tôi không nghi ngờ gì nếu hắn có được một lời giải thích hợp lí về sự biến mất của hắn. Hắn vẫn thường đi thăm thú các ngôi làng người Anhdiêng gần đây để trao đổi hàng hóa. Anh có bất cứ ý tưởng nào về nơi mà hắn mang Shannon tới không?”

“Nếu Shannon đã biết được điều gì liên kết hắn với việc buôn lậu súng, hắn chỉ có thể quyết định là giết cô ấy,” Blade nói, lời nói của anh nghẹn lại. “Có khả năng nào Mad Woft có thể bắt được Shannon không? Khi hắn muốn thứ gì đó đến diên cuồng thì hắn ít khi từ bỏ lắm.”

“Tôi đã nghĩ về điều đó, nhưng không ai nhìn thấy hắn trong mùa đông này cả, mặc dù giờ có thể hắn đã quay trở lại khu săn bắn mùa hè. Anh có biết hắn dựng trại ở chỗ nào không?”

“Không, nhưng nó sẽ là một nơi ẩn náu kín đáo và không dễ gì tìm được. Tôi nghĩ chúng ta nên hành động với giả thiết là Bailey đã bắt được Shannon và cố gắng lần theo dấu vết của hắn. Ai đang tìm dấu vết vậy?”

“Trung úy Goodman, và hắn ta đang làm cho công việc rối tung lên,” Vance nói một cách ghê tởm.

“Tôi sẽ làm,” Blade nói. Anh không đòi hỏi quyền hạn nhưng chấp nhận gánh vác trách nhiệm theo cách của riêng anh. “Tốt hơn hết là chúng ta nên bắt đầu đi, Wade, nếu Bailey là kẻ

bắt cóc Shannon và nếu hấn động tới dù chỉ một sợi tóc trên đầu cô ấy thôi, tôi thề là sẽ giết hấn.”

<><><><><><><><><><><>

Được giải thoát khỏi bao tải ngay khi cách pháo đài một khoảng cách an toàn, giờ Shannon đang cưỡi đằng sau trên con ngựa của Clive, tay cô vẫn bị trói một cách an toàn vòng qua ngực hăn và miệng vẫn bị bịt kín. Tạ ơn Chúa là Clive đã làm được một việc đúng đắn là giải phóng cho đôi mắt của cô, Shannon ngẫm nghĩ một cách biết ơn. Họ cưỡi ngựa hầu như suốt đêm, dừng lại khoảng 2 tiếng gần rạng sáng cho những con ngựa nghỉ ngơi và để Clive chợp mắt một lúc. Shannon bị trói gô vào một thân cây, không thể di chuyển hay nói năng gì.

“Tôi đề nghị cô ngủ đi một lúc,” Clive ám chỉ một cách kinh tởm, “bởi ngày mai cô sẽ thuộc về Mad Woft và rồi cô sẽ có rất ít thời gian để mà nghỉ ngơi đấy. Hell, tôi hy vọng là hấn sẽ để tôi vui vẻ với cô một chút vì đã mang cô tới cho hấn. Tôi hấn đã 데 cô ra ở đây và ngay bây giờ nếu tôi không cần ngủ một chút và nếu chúng ta đã ở cách pháo đài đủ xa.”

Mặc dù Shannon không thể nói được, nhưng đôi mắt xanh của cô vẫn lóe lên sự căm phẫn dành cho kẻ bắt giam cô, cho cái tình trạng tồi tệ hiện giờ và cả sự khinh xuất của bản thân. Nhưng ánh mắt giận dữ của cô đối với hắn như nước đổ lá khoai. Choàng một tấm chăn qua người cô, Clive gối đầu lên bộ yên cương và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Họ lại tiếp tục lên đường khi ánh bình minh le lói sau đường chân trời.

Clive biết chính xác nơi hắn sẽ đến, nơi trước đây là khu trại giam của Mad Wolf . Hắn chỉ hy vọng tên phản loạn sẽ ở đó và chưa bỏ đi để thực hiện một cuộc tấn công ở chỗ nào khác. Clive không muốn tự mình giết Shannon, nhưng nếu như bị bắt buộc thì hắn cũng không ngần ngại làm điều đó. Hắn không cần phải lo lắng. Mad Wolf đang ở khu trại giam của hắn cùng với cả tá thuộc hạ.

Đôi mắt Mad Woft mở to kinh ngạc khi hắn nhìn thấy Clive Bailey cười ngửa với Little Firebird đang nảy lên nảy xuống với miệng bị bịt chặt đằng sau hắn. Hắn đợi ở bên ngoài căn lều của mình cho tới khi Clive dừng lại phía trước hắn, cởi sợi dây buộc từ cổ tay cô vòng qua ngực hắn và nhảy xuống ngựa, kéo Shannon phía đằng sau xuống. Hắn đợi Mad Woft lên tiếng trước, ước là không chọc cho tên phản loạn điên cuồng này nổi xung lên. Đôi mắt đen sắc lạnh của Mad Wolf nhìn không rời gương mặt của Shannon khi hắn hỏi Clive bằng thứ tiếng Anh lơ lớ.

“Sao mày lại mang Little Firebird tới trại của tao?” Hắc biết nhưng muốn nghe từ chính miệng của Clive. Mad Wolf không cảm thấy gì ngoại trừ sự coi thường dành cho gã con buôn, nhận ra rằng một gã đàn ông tham lam như Clive Bailey thậm chí có thể rao bán cả mẹ của mình nếu như bà được trả một cái giá phải chăng.

“Tôi nghĩ anh muốn cô ả,” Clive trả lời, liếm môi một cách lo lắng. Những gã Anhđiêng khiến hắn bực mình, đặc biệt là những kẻ ngoài vòng pháp luật như Mad Wolf. “Tôi đã gặp rắc rối lớn khi mang Shannon Branigan tới cho anh. Tôi nghĩ là tôi phải nhận được phần thưởng xứng đáng.”

“Mày đã làm gì tổn hại tới cô ta chưa?”

“Tôi không hề chạm vào người cô ả, anh có thể tự mình nhìn thấy là cô ta vẫn còn nguyên vẹn. Anh đã hứa đưa vàng nếu tôi mang được cô ta tới cho anh.”

“Chúng ta sẽ hút thuốc trước đã, rồi mày sẽ có vàng của mày,” Mad Wolf ngạo mạn nói. “Mang cô ta đi.” Hắn quay lại và đi vào trong lều, Clive không còn lựa chọn nào khác là đi theo. Giữ chặt cánh tay Shannon, hắn kéo cô ra đằng sau hắn.

Blade, em cần anh! Shannon thầm van xin. Chỉ nghĩ tới tên anh cũng mang lại cho cô chút dũng khí. Anh đã từng cứu được cô khỏi Mad Wolf, có lẽ... Nhưng không, Blade đang ở cách đây hàng dặm để giúp đỡ ông của anh duy trì bộ lạc của họ với nhau. Anh không cách nào biết được cô cần có anh. Shannon biết điều mà Mad Wolf định làm với cô sẽ không thể nào vui nổi, nhưng dù thế nào cô cũng cần sống sót. Dù thế nào cô và Blade cũng sẽ đoàn tụ. Nhưng liệu anh có còn muốn có cô sau khi Mad Wolf đã làm nhục cô không?

Vào trong lều Shannon bị xô xuống đất một cách thô bạo. Cô cảm thấy bàn tay mình trượt dài với miệng bị bịt chặt và ngược nhìn Mad Wolf kéo miệng vải ra khỏi miệng cô. “Nước,” cô thều thào, nuốt xuống cổ làm dịu cái cổ khô rát của mình. Cô đã bịt miệng từ lúc rời khỏi pháo đài.

Mad Wolf lăm bắm, ném cho cô một bi đông nước. Cô đưa lên môi và uống một cách thêm khát. Khi cơn khát qua đi, cô đặt túi nước xuống và quay lại phía Mad Wolf nói dứt khoát. “Tôi sẽ không ở lại đây. Kẻ bắn thủ này không thể bán tôi được. Hắn không sở hữu tôi, không ai sở hữu tôi cả.”

“Yên nào, đàn bà, hoặc tôi sẽ bịt miệng cô lại đấy.” Rồi hắn nhanh chóng bỏ qua Shannon và chiếu tia nhìn sắc lẹm về phía Clive Bailey.

“Giá của người đàn bà này là bao nhiêu, nhà buôn?”

Chưa bao giờ Shannon lại cảm thấy giá trị bản thân bị hạ thấp như lúc nghe hai gã thảo luận về các điều kiện trao đổi cô đến vậy, nó khiến hai má cô nóng rực lên giận dữ. Vài phút sau, chúng bắt tay nhau, với số tiền trao đổi khiến Shannon kinh ngạc. Mad Wolf lấy đâu ra nhiều vàng đến thế? Cô ngỡ ngàng không thốt lên lời khi Bailey trơ trẽn đòi hỏi, “Tôi muốn người đàn bà này một lần trước khi bán cô ta cho anh. Đó là một phần trong thỏa thuận. Hoặc tôi sẽ có cô ta hoặc sẽ không có thỏa thuận nào cả.”

Đôi mắt của Mad Wolf nheo lại một cách nham hiểm. “Tao có thể giết mày ngay tại đây mà vẫn giữ được cả Little Firebird lẫn vàng.”

“Nhưng anh sẽ không làm thế đâu,” Clive tự mãn nói. “Ai sẽ cung cấp súng cho anh nếu tôi chết? Ngay bây giờ anh nên bỏ súng xuống. Tôi vẫn còn đầy ở cửa hàng của tôi.”

Nét mặt của Mad Wolf không biểu lộ tí gì về sự khinh thường căm thù mà hắn cảm thấy đối với Bailey. Hắn có thể giết chết gã con buôn này không mất đến một giây nếu như hắn không cần đến thứ mà tên con buôn này có thể mang đến cho hắn. Về phía Little Firebird, hắn không mong gì hơn là biến cô thành vợ hắn. Cô ta đã khinh thường gã, một chiến binh dũng mãnh và thay vì vậy lại gian díu với một gã lai. Hắn vẫn muốn cô, chỉ nhìn thấy cô cũng khiến hắn căng lên thêm muốn. Hắn đã có Little Firebird, ồ phải, như một thứ đồ giải trí của hắn. Và lần này hắn sẽ cùng bạn bè hắn chơi đùa với cô. Gã con buôn này cũng muốn cô. Và trừ khi lần này Mad Wolf muốn cắt sự viện trợ về vũ khí và đạn dược khi chúng trở thành thứ thiết yếu cho sự sống còn của chúng, còn không hắn sẽ phải đáp ứng yêu cầu của gã con buôn, dù trong lòng hắn muôn vàn cay đắng.

“Mày có thể có được Little Firebird, con buôn, một đêm,” Mad Wolf miễn cưỡng chấp nhận. “Rồi cô ta sẽ là của chúng tao.”

“Không!” Shannon gào lên, cơn giận mất đã khiến cô không kịp suy nghĩ mà lao tới bên khẩu súng nạp đạn khiến Mad Wolf giật nảy mình.

Phản ứng của gã Anhđiêng thật nhanh và hiểm độc khi hắn nhấc tay lên và bẻ quặt tay của Shannon ra sau, và đẩy hết cô với toàn bộ sức của hắn. Shannon văng ra. Choáng váng và đau đớn, cô nằm im trên nền đất của túp lều.

Đột nhiên Mad Wolf đứng lên. “Đến đây,” hắn nói với Bailey, kẻ đang nhìn Shannon chăm chập như thể hắn muốn đổ ập lên cô và chiếm lấy cô ngay lập tức. “Trước tiên chúng ta hãy uống mừng bằng thứ whiskey của người da trắng đã, sau đó mày có thể lấp đầy ả đàn bà này.”

“Nhưng tôi muốn cô ta bây giờ,” Bailey rên lên, không ngừng chà sát chỗ căng phồng nơi xương chậu một cách tục tĩu. “Tôi không biết là tôi có thể đợi được không.”

“Đàn ông da trắng! Pah!” Mad Wolf khịt mũi nhạo báng. “Bọn mày đều là những kẻ yếu đuối, đạo đức giả không biết kiềm chế và kém cỏi. Chúng ta uống mừng trước đã, rồi tất cả chúng ta sẽ có người đàn bà đó. Đến đây, rượu whiskey rất ngon. Bọn tao đã cướp được từ cuộc tấn công sau cùng đấy.”

Bailey biết tốt hơn là không nên tranh cãi nữa. Suy cho cùng thì hắn đã có được Shannon; vậy cần phải làm Mad Wolf hài lòng một chút cũng chẳng sao cả. Liếc nhìn Shannon một cách dâm tà, hắn theo sau tên phản loạn rời khỏi túp lều.

Vẫn còn váng vất ở đầu, Shannon biết cô còn rất ít thời gian. Sau khi Bailey làm nhục cô, Mad Wolf và bè lũ của hắn sẽ tiếp tục làm thế, có khi còn giết cô nếu cô chống cự lại. *Blade! Blade!* cô thốt thức gọi. *Không có gì mà chúng làm đối với em có thể thay đổi cảm giác của em đối với anh hết.*

Trong khi Shannon đang sợ hãi co rúm người bên trong túp lều thì Mad Wolf và các chiến

hữu của hắn lại ngồi thành một vòng tròn, truyền tay nhau chai whiskey và uống. Cả Bailey cũng cảm thấy chệnh choáng, nhưng không quá say sưa mà quên đi người đàn bà đang đợi hắn bên trong túp lều. Đột nhiên hắn đứng dậy. “Đủ rồi!” Gương mặt hắn đánh lại, giọng nói trở nên thô lỗ một cách nôn nóng. “Tôi muốn người đàn bà trong kia và tôi muốn cô ta bây giờ.” Hắn ngả nghiêng đi về phía túp lều, nhận ra một cách hài lòng là Mad Wolf không hề có cử động nào để ngăn hắn lại cả.

Mad Wolf chỉ lăm lăm bầm hương ứng, sức hút của chai rượu whiskey đáng để quan tâm hơn. Rồi thì Little Firebird sẽ là của hắn và các chiến hữu của hắn ngay thôi. Có vấn đề gì khi gã con buôn kia có được cô ta đâu?

Phẩy tay, Bailey đuổi đám thuộc hạ của Mad Wolf đang đứng phía trước túp lều đi và đi vào trong, đóng cánh cửa lều lại đằng sau hắn.

“Đừng có chạm vào người tôi, đồ con hoang dê tiện!” Shannon quấy đạp khi Bailey tiến về phía cô. “Blade sẽ giết mày vì điều này.”

“Swift Blade! Bah! Tao đã biết là thằng mọi đó không thể nào mà không chạm tay vào mày. Mày đã để nó chạm vào mày, vậy mà tao đã nghĩ là mày thật ngây thơ một cách đáng nguyên rủa. Bây giờ mày sẽ được biết cái cảm giác khi có một người đàn ông thực sự ở giữa đôi chân của mày.”

“Tao sẽ không để mày dễ dàng làm được đâu,” Shannon cảnh cáo, chuẩn bị sẵn sàng để kháng cự lại.

“Chỉ làm tao hứng thú hơn thôi,” Bailey đáp trả, rống lên cười khi hắn tháo sợi dây lưng và từ từ tiến về phía cô.

*

“Anh có tìm thấy Bailey hay Shannon không?” Vance rút lên nho nhỏ.

Nhờ hoàn toàn vào khả năng tìm dấu vết của Blade, đoàn trinh sát đã tìm thấy khu trại của Mad Wolf. Nó nằm một cách kín đáo trong một rừng cây bông cao to bên cạnh một thung lũng nhỏ bên dưới những ngọn đồi. Không ngạc nhiên gì khi những dấu vết của Bailey lại dẫn họ tới ngay chỗ trại của Mad Wolf. Blade, Vance và cả đoàn trinh sát đều đã nấp đằng sau một trong những ngọn đồi phía trên khu trại, nhìn xuống đám phản loạn và dãy lều.

“Không, nhưng một trong những con ngựa đang buộc cùng những con ngựa xám của người Anhdiêng bị đóng móng,” Blade thì thầm đáp lại. “Chúng ta chỉ có thể giả thiết là Bailey đang ở chỗ nào đó ở đây, có lẽ là một trong những túp lều.”

Họ trao đổi những cái nhìn lo lắng, cả hai đều biết tình trạng đó đối là thế nào đối với Shannon nhưng không ai nói ra nỗi sợ hãi của mình.

“Chúng say rồi,” Vance quan sát, hất đầu về phía đám người Anhdiêng ở bên dưới.

“Anh nói đúng, Wade,” Blade tán thành. “Chúng có lẽ đã uống whiskey cướp được từ những xe hàng mà chúng đã tấn công. Ra hiệu cho người của anh đi. Chúng ta sẽ không tìm được thời điểm nào thích hợp hơn để tấn công đâu. Tôi sẽ tìm gã con hoang đó, và nếu hắn động tới Shannon, tôi sẽ...”

Đột nhiên một tiếng hét đinh tai xé toạc bầu không khí. Blade buột miệng chửi thề, gương mặt anh trở nên dữ dội, sự sợ hãi dâng lên trong mắt anh.

Những gã Anhdiên chỉ cười rống lên, trao đổi những cái nhìn thâm tà khi chúng nhìn về hướng chiếc lều Bailey vừa đi vào. Blade chồm dậy. Không có gì hay không ai có thể ngăn anh lại lúc này.

“Tôi sẽ vào đó.”

Vance theo sau Blade, ra hiệu cho người của anh theo sau. Trung úy Goodman cũng theo sát phía sau. Mad Wolf và đám người của hắn không có cơ hội nào. Ngồi xung quanh đám lửa trại, chúng tiếp tục nốc một lượng lớn rượu whiskey và tay chân khua khoắng một cách sững sờ khi binh sĩ tràn xuống từ các ngọn đồi xung quanh.

Những gã Anhdiên vẫn còn đủ tỉnh táo để tự bảo vệ bản thân mình thì dừng cảm chống lại cuộc tấn công, nhưng cuối cùng cũng không thoát được. Blade không nấn ná ở lại để xem đám người Anhdiên bị đội trinh sát giải đi hoặc cảnh Mad Wolf đổ xuống trước họng súng của Wade Vance. Anh lục tung các căn lều, tìm kiếm Shannon, anh chui vào từng căn lều rồi lại chui ra khi không tìm thấy cô, cầu nguyện là tìm ra được cô kịp lúc.

Shannon nghe thấy tiếng náo động ở bên ngoài, nhưng cô quá bận rộn với việc chống trả lại cuộc tấn công đầy men rượu của Bailey để nghĩ tới việc xem xét chuyện gì đang xảy ra. Bailey cuối cùng cũng khuất phục được cô, hắn ném cô trở lại mặt đất và đổ cái thân người nặng nề lên phía trên cô. Không may, cô đã bị đập đầu xuống đất khi ngã và ngất đi. Cô không biết rằng Bailey đã trói hai tay cô lại phía đằng trước, tốc vạt váy của cô lên tận ngực và tuột chiếc quần của hắn xuống hông. Cô không nhìn thấy hay nghe thấy tiếng của người đàn ông vừa lặng lẽ tuần qua cánh cửa lều đang mở và lôi Bailey ra khỏi cô vài giây trước khi hắn tự đẩy bản thân mình vào trong cô.

“Cái gì! Ông!” Bailey há hốc mồm, e ngại nhìn xoáy vào gã đàn ông. “Ông đang làm gì ở đây thế?”

“Chính phủ đang truy lùng ông, Bailey,” gã đàn ông rút lên. “Tôi không thể để ông sống và khai báo hết về tôi được. Tôi không tin ông.”

“Không, tôi thề đấy.”

Gã đàn ông kéo cò súng. Bailey lão đảo ngã xuống, gã chết trước cả khi tiếp đất. Sau đó tên sát nhân hướng cái nhìn của hắn vào Shannon, người vừa bắt đầu nhúc nhích, lấy lại cảm giác.

Hắn đủ khôn ngoan để nhận ra rằng không thể để cô sống và nói với người có thẩm quyền về hắn được. Kể cả cho dù cô không biết hắn là ai, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, trước sau gì cô cũng sẽ tìm ra được. Nhưng trước khi hắn có thể siết cò, Blade đã đẩy cánh cửa lều mở ra. Kẻ giết Bailey đã nhảy qua phía sau lưng của túp lều, trốn bên dưới đồng da trâu vừa kịp lúc Blade xông vào trong.

Dụi mắt để chắc mình không nhìn lầm, Blade xem xét cái thân thể của Bailey Clive đang nằm trên mặt đất. Quần của hắn đã bị kéo xuống quá hông và anh chẳng phải mất nhiều công sức tưởng tượng để nhận ra điều mà hắn đang định làm. Một lỗ thủng to lớn xuyên qua ngực của Bailey và hắn hình như đã chết. Rồi mắt của Blade rơi xuống chỗ Shannon. Anh nhanh chóng quỳ xuống bên cạnh cô, gương mặt anh lo lắng khi anh kéo chiếc váy phủ qua đôi chân cô. Shannon rên lên, màn sương mù dày đặc chậm chạp tan đi trong đầu óc rối tung của cô.

“Shannon! Little Firebird, làm ơn đừng có chuyện gì.” Anh ôm lấy cô trong tay, siết chặt lấy cô không ngừng khi anh thì thầm vào tai cô. “Nếu Bailey chưa thực sự đã chết, anh sẽ giết hắn lần nữa.”

Giấc mơ của Shannon thật quá đổi ngọt ngào, cô cố cưỡng lại việc mở bừng mắt ra. Đôi tay khỏe mạnh, dịu dàng đang ôm lấy cô là của Blade. Cô ngửi được mùi hương đặc biệt của anh, hít vào cái hương vị núi rừng sạch sẽ của anh. Cô nghe thấy giọng nói trầm ấm, mạnh mẽ, dịu dàng và vỗ về của anh. Chưa bao giờ giấc mơ lại có vẻ sống động đến thế. Khi anh chạm môi mình vào môi cô, Shannon biết cô không hề mơ.

Đôi mắt cô run rẩy mở ra. “Blade? Em cứ nghĩ là mình đang mơ. Có thật là anh không?”

“Anh đây, Little Firebird.”

“Làm thế nào mà anh luôn có mặt kịp lúc thế? Sao anh lại biết chỗ để tìm em?”

“Anh đã gặp đội tìm kiếm trên đường quay trở lại pháo đài,” Blade giải thích. “Thiếu tá Vance đã nói với anh mọi chuyện. Bọn anh ngay lập tức nghi ngờ Bailey. May mắn là anh đã truy được dấu vết của hắn và theo chúng tới đây, tới khu trại của Mad Wolf.”

“Clive đã định bán em cho Mad Wolf,” Shannon nói.

“Tại sao? Em đã làm gì để hắn phải nghi ngờ thế? Anh có thể thề là hắn không hề biết là bọn anh đang nghi ngờ hắn.”

“Mọi thứ ở đây ổn cả chứ?” Thiếu tá Vance thò đầu vào bên trong lều, khựng lại một lúc trước cái thân thể của Bailey, rồi nói, “Anh đã giết Bailey hả, Blade?”

“Không,” Blade trả lời. “Tôi ước gì tôi đã là người làm điều đó.”

“Có lẽ Shannon...”

“Bailey chết rồi sao?” Shannon choáng váng nói. Cô giơ tay lên trong một cử chỉ không kiểm soát được và chỉ có Blade nhận ra là cô đã bị trói.

“Đồ con hoang,” anh nói, làm một động tác về phía những sợi dây thừng. “Shannon không thể bắn Bailey được, cô ấy bị ngắt đi và bị trói khi tôi vào đây. Nhưng tôi nghi ngờ là còn có người khác trong căn lều. Hắn đã chuồn ra phía đằng sau lều và trốn dưới đám da thú khi tôi tông cửa vào.”

“Đó là ai?” Vance sắc giọng hỏi.

“Chết tiệt nếu như tôi biết,” Blade nhún vai, giúp Shannon đứng lên. Anh có nhiều thứ liên quan tới Shannon cần quan tâm hơn là Bailey Clive. “Em có bị đau không, Shannon? Bọn chúng có...”

“Em ổn, Blade,” Shannon nói với anh một cách không chắc chắn. “Ngoại trừ chỗ sưng trên đầu. Bất cứ ai giết chết Bailey đều đã tới đúng lúc để ngăn hắn làm đau em. Anh có thể nghĩ ra đó là ai không?”

“Anh không có manh mối nào cả.”

“Nếu một trong số những người của tôi có đủ khả năng gây ra cái chết cho Bailey, tôi chắc chắn sẽ tìm ra sớm thôi,” Vance nói. “Cuộc chiến đã xong và mọi cái giờ đều trong tầm tay. Một vài tên phiến loạn vẫn còn sống sót, và tôi sẽ mang chúng quay trở lại pháo đài. Tôi cần cử vài người để tổ chức chôn cất.”

“Mad Wolf thì sao?” Blade hỏi, giọng anh căng thẳng.

“Chết rồi,” Vance trả lời. “Chính tôi đã giết hắn. Mang Shannon ra ngoài khi nào cô ấy sẵn sàng nhé.” Anh quay người rời đi.

Đột nhiên Shannon nghĩ ra vài điều. “Thiếu tá, khoan đã! Có vài thứ mà anh và Blade nên biết.”

“Cô không phải nói về điều đó bây giờ đâu, Shannon,” Vance nhẹ nhàng nói. Không ai có thể nghi ngờ sự can đảm của Shannon.

“Tôi phải nói ngay bây giờ,” Shannon nhấn mạnh, cương quyết nói. Cả hai người đàn ông chăm chú nhìn vào cô. “Clive Bailey có đồng phạm.”

“Chúng tôi biết,” Vance mỉm cười khoan dung. “Gã người Thụy Điển to lớn đã bị Mad Wolf giết chết.”

“Không, là ai đó khác.”

Giờ thì cô thực sự thu hút được sự chú ý của cả hai người đàn ông. “Chúa ơi, Shannon, ai thế?” Câu hỏi là của Blade, anh trông thực sự bất ngờ với tiết lộ của cô.

“Em chưa bao giờ trông thấy mặt gã,” Shannon nói với anh, “hay nhận ra giọng nói của hắn. Hắn đã ngụy trang. Nhưng tin em đi, còn có một người đàn ông khác. Em đã không bị rơi vào tình trạng này nếu như em không phát hiện ra điều đó.”

“Hãy nói với tôi về điều đó đi,” Vance nghiêm túc nói.

Hít thở sâu, Shannon nói mọi thứ với cả hai, chính xác nhất mà cô có thể nhớ.

“Chết tiệt, gã đàn ông đó giờ đang đi cùng với chúng ta, là người của đội trinh sát. Điều đó chắc chắn giải thích được cái chết bí ẩn của Bailey,” Vance phỏng đoán. “Gã đó có lẽ đã nghĩ Bailey sẽ khai ra để tự cứu mình và sẽ khai ra hẳn.”

“Jesus, hẳn có thể đã giết chết Shannon!” Blade giận dữ nói. Nỗi sợ hãi vặn xoắn lấy khuôn mặt anh

“Thưa ngài, những người đàn ông đã chôn cất xong các xác chết và đang đợi lệnh.”

Trung úy Goodman thò đầu vào lều thông báo, quan sát Shannon và bước hẳn vào bên trong. “Cô Branigan ổn chứ?”

Đôi mắt đen của Blade ánh lên sự căm ghét khi nhìn thấy trung úy Goodman. Nếu không vì sự khát máu muốn trừng phạt người Anhđiên của hẳn thì người mẹ dịu dàng của anh vẫn còn sống và ông anh vẫn sống khỏe mạnh. Nhưng dẫu sao anh cũng nhận ra đây không phải là thời điểm tốt nhất để đối chất với gã con hoang luôn cúi này. Nhưng Blade biết chắc một điều, một ngày nào đó Goodman sẽ phải trả giá cho hành vi mà hẳn đã gây ra.

“Cô Branigan ổn, Trung úy. Chúng tôi đang chuẩn bị rời khỏi đây. Còn có cái xác khác cần được chôn cất.” Anh làm một cử chỉ về phía Bailey Clive. “Nhìn kia.”

Goodman kinh tởm nhìn cái thân thể đã cứng lại của Bailey. “Hẳn đáng bị thế lắm.” Rồi tóm lấy gót chân của gã con buôn và lôi hẳn ra khỏi lều. Thiếu tá Vance theo sau anh ta đi ra ngoài.

“Em có thể cười ngựa được chứ, Little Firebird?” Blade lo lắng hỏi. Shannon trông run rẩy và tái xanh, tựa như đứng không vững.

“Chúng ta có phải rời đi vào tối nay không, Blade? Em kiệt sức rồi.”

“Anh chắc là Wade sẽ cho dựng trại tối nay trước khi quay trở lại pháo đài vào sáng mai. Mọi người cũng đã cười ngựa cả ngày rồi. Đợi ở đây để anh đi hỏi lại anh ấy.”

Một lúc sau, Blade quay lại. “Wade đã ra lệnh cho đội trinh sát dựng trại một hoặc hai dặm phía dưới con đường mòn. Anh đã bảo anh ấy em quá mệt mỏi để di chuyển và chúng ta sẽ ở lại túp lều của Mad Wolf đêm nay. Chúng ra sẽ đuổi theo đội trinh sát vào buổi sáng.”

“Mọi người sẽ nghĩ gì, em và anh ở một mình với nhau ở đây?”

“Chúng ta không ở một mình,” Blade mỉm cười. “Wade đã cử Goodman dẫn đầu đội trinh sát và nói với họ anh ấy sẽ bọc hậu phía sau để bảo vệ em. Không ai cần phải biết chúng ta sẽ chia sẻ túp lều này.”

“Nhưng thiếu tá Vance sẽ không nghĩ ngợi gì chứ ...”

“Wade biết anh cảm thấy thế nào về em, nhưng nếu em thấy ở một mình thoải mái hơn ...”

“Không, em muốn anh ở cùng em đêm nay!” Shannon khóc. Cô không bao giờ muốn ở một mình mà lại không có Blade nữa. “Em yêu anh, em không quan tâm bất cứ ai nghĩ gì. Em cần

anh, Blade, đừng bỏ em một mình nữa.”

“Sẽ không bao giờ nữa, em yêu. Anh sẽ luôn luôn ở bên em.”

Chương 16

Sau bữa ăn được chuẩn bị một cách vội vã, Shannon tới ngồi bên cạnh Blade và thiếu tá Vance bàn về Clive Bailey và đưa ra các giả thuyết để nhận dạng kẻ đồng phạm với hắn. Vance cho biết không hề có người đàn ông nào trong tổ trình sát nhận là đã vào lều và giết chết Bailey cả, một dấu hiệu rõ ràng là tên đồng phạm bí mật của Bailey đã bị hoảng sợ và đã giết chết Bailey để bịt đầu mối.

Khi tất cả đều trở nên mệt mỏi với đề tài này, Vance lịch sự cáo lui và biến mất vào một căn lều khác cách đó một quãng. Blade cầm lấy tay Shannon và dẫn cô vào trong lều của Mad Wolf. Trước đó anh đã nhóm một đồng lửa và giữ cho căn lều ấm áp và trải bên dưới một tấm da trâu dày để làm giường cho cả hai.

Bên trong túp lều, ánh sáng từ ngọn lửa xua bớt bóng tối u ám và những kí ức không vui. Có Blade bên cạnh, túp lều dường như trở nên ấm cúng và thoải mái hơn, không khí ấm áp trong lều và sự có mặt của Blade khiến cô nóng bừng lên. Shannon biết đêm nay Blade sẽ làm tình với cô, và cô Chúa biết cô cũng muốn điều đó, chưa gì mà một sự e thẹn bất ngờ trỗi dậy khiến má cô đỏ hồng lên.

“Little Firebird, em trông kiệt sức rồi. Em đã phải trải qua một thử thách kinh hoàng. Anh nghĩ nên để em nghỉ ngơi.”

Khuôn mặt tái xanh như men sứ của cô, những vòng tròn tím sẫm trong mắt cô, và vẻ đẹp mong manh của cô khiến Blade phải suy nghĩ lại về kế hoạch của anh cho đêm. Anh tự nguyện rửa mình là đồ con hoang ích kỉ và chỉ nghĩ đến những thứ cho bản thân trong lúc Shannon cần tình yêu của anh. Bất cứ khi nào ở gần Shannon, anh đều không thể nghĩ được điều gì khác ngoài tình yêu bao la của anh đối với cô, về việc anh muốn và cần cô nhiều như thế nào. Đó quả là một thời gian dài, quá dài.

Đột nhiên Shannon như lấy lại được ngôn từ. “Không, đừng đi, em không thể chịu được phải ở một mình đêm nay đâu! Em muốn anh, Blade, em muốn anh yêu em.”

“Ôi, em yêu, tình yêu của anh. Anh muốn làm tình với em, hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Nếu em chắc...”

“Em chưa bao giờ chắc chắn về điều gì hơn thế.”

Tay cô run rẩy với tới anh và tuột chiếc áo khoác của anh khỏi vai. Đó là tất cả mà Blade cần

khi anh kéo cô vào tay anh. Nụ hôn của anh chậm rãi và nhẹ nhàng, miệng anh nhẹ nhàng không đòi hỏi khi lưỡi anh trượt vào giữa đôi môi cô và tay anh lướt dọc theo sống lưng cô rồi khum lại trên hông cô. Anh tiếp tục hôn cô, bao phủ gương mặt cô với những nụ hôn, trượt xuống cổ cô và dừng lại ở cái khe giữa ngực cô. Mặc kệ những quần áo còn chắn giữa họ, sức ép của anh vẫn tì vào cô khi miệng anh tiếp tục tìm kiếm miệng cô một cách gấp gáp

“Giúp anh đi,” Blade rên lên khi bàn tay mạnh mẽ của anh dò dẫm những chiếc khuy trên váy của Shannon. “Anh muốn em không mặc gì bên dưới anh, đáp ứng lại những động chạm của anh. Niềm đam mê của em khiến anh phát điên.”

Đáp ứng lại sự van xin của anh, Shannon bắt đầu kéo quần áo của cô ra, nồn nóng không kém gì Blade. Khi chiếc áo cuối cùng của cô rơi ra, họ bắt đầu làm việc với đồng quần áo của Blade một cách vội vã cho đến khi anh cũng không còn gì trên người như Shannon. Vòm ngực khỏe mạnh, rám nắng; những chiếc xương sườn nổi cộm(?!); vòng tay đầy cơ bắp khỏe mạnh; đôi chân dài khỏe khoắn khiến cô gần như quên mất Blade là một mẫu đàn ông tuyệt vời đến thế nào. Tia nhìn ngưỡng mộ của cô cho thấy dấu hiệu thu hút về giới tính ở vùng tối tối giữa hai chân anh. Shannon liếm môi một cách vô thức, bị nhấn chìm bởi một hình thể hoàn hảo bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt cô và những điều mê đắm đầy vinh quang mà anh có thể mang lại cho cô.

Mặt Blade đỏ lên sung sướng, hạnh phúc khi biết anh đã làm Shannon thỏa mãn đến mức nào. Anh chắc chắn được thỏa mãn với cô. Cô là một giấc mơ về sắc đẹp và sự hoàn hảo, một sự kết hợp cân xứng đến tuyệt vời và siêu việt giữa màu trắng ngà và màu hồng.

Đôi mắt xanh biết nói của Shannon nhìn chăm chú cơ thể đang cương cứng một cách đầy kiêu hãnh của anh. Anh cảm thấy một niềm mong muốn không gì dập tắt được là trao cho Shannon nhiều khoái cảm hơn những gì mà cô đã từng biết trước đây. Một tay anh chạm vào ngực cô một cách đầy ngưỡng mộ, đùa giỡn với những núm vú đang cương lên trong khi bàn tay còn lại trượt xuống chiếc bụng phẳng lì của cô và dừng cuộc hành trình ở khu tam giác màu nâu giữa hai chân cô.

“Blade,” Shannon thở gấp gáp. Cô choáng váng với hơi nóng xuyên qua cơ thể cô với cái động chạm đầy khơi gợi của anh. Bám chặt lấy anh, cô bắt đầu trở nên run rẩy.

“Anh biết, Little Firebird, anh cũng cảm thấy những điều mà em cảm thấy đây.”

Khi những ngón tay dài, đầy kinh nghiệm của anh vuốt ve nơi ấm áp, ẩm ướt của cô, đôi chân cô khóa chặt lấy anh và Blade kéo cô vào vòng tay mình, ngồi xuống chiếc thảm lông thú và đặt cô vào lòng. Anh hôn lên ngực cô cho đến khi chúng đỏ lên và ngứa râm ran, mút và liếm núm vú cô cho đến khi chúng dựng đứng lên và cương lên một cách nhức nhối. Chìm đắm trong niềm khoái cảm đầy khơi gợi, bàn tay đầy kinh nghiệm của anh không ngừng làm việc trên

những vùng da thịt nóng bỏng của cô, khuấy động cô, khiến cô rung mình.

“Leo lên anh đi, em yêu,” Blade thì thầm, ngả người ra, đặt tay lên hông cô và nhắc cô lên phía trên anh.

Anh để cô đứng trên hai gối, rồi chậm chạp, cẩn thận, đưa cô xuống cái chỗ đang dựng đứng của anh. Cơ thể Shannon run lên đầy khoái cảm khi cô siết chặt lấy xương sườn anh, đẩy xuống một cách mạnh mẽ và chắc chắn trên phần da thịt đang dần cứng lại của anh, đưa tất cả của anh vào trong cô.

“Ôi, em thật tuyệt,” Blade rên lên đầy mê mẩn. “Quá ấm, quá chặt!”

Ngẩng đầu lên một cách đầy hân hoan, Shannon lắc cơ thể cô một cách chậm rãi, di chuyển lên xuống, gần như phá vỡ cái quyết tâm cố kiềm chế của Blade. Anh muốn ôm lấy eo cô và đẩy thật sâu vào trong cô, mạnh mẽ, đòi hỏi, tự mình đi hết con đường, những cú thúc hoang dại nhằm chiếm lấy cô hoàn toàn. Cố gắng một cách phi thường để kiểm soát, anh để Shannon điều khiển nhịp độ. Niềm đam mê của cô nổ tung, hai chân cô ép chặt vào hai bên hông hẹp của anh khi cô tựa phần dưới của mình vào anh, hai tay cô chống trên ngực anh, miệng cô cắn vào cổ và vai anh. Đột nhiên, Blade đạt tới giới hạn của sự kiềm chế khi hai bàn tay to lớn của anh ôm chặt lấy hông cô, kéo cô lên xuống dọc theo cái bề dài đang căng cứng của anh một cách điên cuồng, hoang dại không kiềm giữ.

“Blade, Chúa ơi, em..”

“Nào, Little Firebird, đến lúc rồi. Anh muốn nhìn gương mặt đáng yêu của em dịu đi và sáng lên với niềm đam mê khi em đạt tới với anh.”

Rồi anh đặt cô nằm sang một bên.

“Blade, em yêu anh!”

Blade rên lên và rung mình khi những cơ bắp bên trong cô siết chặt quanh anh, thúc đẩy sự giải thoát đầy dữ dội của riêng anh.

Rung mình một cách không kiểm soát được, họ cùng quay trở lại mặt đất, vẫn quấn chặt lấy nhau, Shannon gối lên ngực Blade, bàn tay anh không ngừng vuốt dọc sống lưng cô.

“Chúa tôi,” anh lẩm bẩm đầy ngưỡng mộ, cố gắng định thần lại giữa vũng xoáy của những cảm xúc vừa trải qua. Cái quái quỷ gì lại khiến anh nghĩ anh có thể sống mà không có Shannon được nhỉ? anh tự hỏi. Không có cô mang ánh sáng tới cho cuộc đời anh thì anh đã héo khô và chết rồi. Anh chưa bao giờ trải qua một sự đạt tới đỉnh nào nóng bỏng, dữ dội đến vậy. Mỗi lần làm tình với Shannon lại trở nên tốt hơn. Cô khuấy động các cảm giác trong anh khiến anh không bao giờ còn muốn dây dưa với bất kì người đàn bà nào khác.

“Blade, em chưa bao giờ cảm thấy một điều gì như thế cả,” tiếng thì thầm của Shannon dội vào trong suy nghĩ của Blade. Giọng cô nghe đầy sự kinh hoàng giống như anh. “Đừng bao giờ

xa em.”

“Không bao giờ,” Blade thề, kéo cô lại gần hơn. “Em là cuộc đời anh, là lí do để anh tiếp tục sống. Em là của anh, Shannon Branigan.”

“Và anh là của em, Swift Blade. Anh có họ chứ?” cô hỏi một cách hiếu kì. “Tên của cha anh là gì?”

“Stryker. Ở miền Đông, anh được gọi là Blade Stryker.”

“Vậy em sẽ nhanh chóng trở thành bà Stryker chứ?”

“Nếu anh có cách, nó sẽ là ngày mai, nhưng anh e là chúng ta sẽ phải đợi thôi,” Blade buồn bã nói.

“Đợi! Vì cái gì?” Shannon chống hai khuỷu tay nhô lên, nhìn chăm chú Blade như thể anh đang mất trí.

“Em sẽ gặp phải đầy sự nguy hiểm mà không cần có thêm anh góp phần vào nữa. Kẻ đồng lõa với Bailey sẽ nghi ngờ em đã nói với Wade Vance về hắn, và hắn sẽ sống trong nỗi sợ hãi rằng em sẽ nhận ra giọng nói của hắn. Hắn có thể quyết định sẽ trừ khử vấn đề đó. Bây giờ, em đã hiểu tại sao mà cuộc sống của em có thể gặp nguy hiểm chưa?”

Mở to mắt, Shannon gật đầu.

“May là không có ai biết anh là người của chính phủ hay anh đang làm việc với Wade cả, điều đó có nghĩa là anh sẽ có thể tiếp tục điều tra mà không bị nghi ngờ gì hết. Anh nghi ngờ là Wade gần như là sẽ bị chú ý, do người của bọn anh đều biết rằng em đã tới chỗ của thiếu tá cùng với những nghi ngờ của em.”

“Vậy là anh ấy cũng đang gặp nguy hiểm.”

“Có khả năng.” Blade đồng tình.

“Em vẫn không biết tất cả những điều này thì có ảnh hưởng gì đến chúng ta và cách mà chúng ta cảm nhận về nhau.”

“Anh sẽ có thể để mắt đến em tốt hơn nếu như không có ai nghi ngờ giữa anh và em có bất cứ điều gì,” Blade giải thích. “Sẽ có lúc anh có thể phải rời khỏi pháo đài, và nếu chúng ta kết hôn, em sẽ phải đối mặt với sự rò rỉ của mọi người trong thị trấn. Hãy kiên nhẫn, em của anh, công việc của anh ở đây sẽ kết thúc sớm thôi. Bailey và Mad Wolf đã chết, nhưng những kẻ phản loạn khác sẽ thay thế Mad Wolf ngay khi những khẩu súng tới được tay chúng do những kẻ như Bailey và đồng phạm của hắn cung cấp.”

“Blade, anh còn chưa nói tại sao anh lại bỏ lại ông của anh. Điều gì đã xảy ra với những người của ông ấy, những người còn sống sau vụ tấn công ấy?”

“Yellow Dog đã mất rồi,” Blade nói, đôi mắt anh buồn bã và xa xăm. “Mùa đông đã tác động dữ dội tới bọn anh. Thức ăn cạn kiệt, và bọn anh không có chỗ nào tử tế để ở và mắc phải nhiều

bệnh tật. Ông đã chết vì viêm phổi vào hồi tháng 2.”

“Em rất tiếc, Blade,” Shannon chân thành nói. “Thế những người khác thì sao?”

“Jumping Buffalo đã đưa mọi người tới lưu vực sông Powder nơi mà anh hình dung họ sẽ gia nhập một nhóm người Sioux khác. Hiện giờ họ là một nhóm quá nhỏ để có thể tự sinh sống. White Elk là một người bạn của Yellow Dog và sẽ tiếp nhận họ vào bộ lạc của ông ấy thôi.”

“Bao lâu nữa thì chúng ta mới được ở bên nhau?” Đột nhiên Shannon hỏi.

“Không lâu nữa, anh hy vọng vậy,” Blade hứa. “Kẻ đồng lõa này của Bailey nhất định sẽ phạm sai lầm và sẽ tự tố cáo hẳn. Cho đến lúc đó anh sẽ phải để mắt đến em như một con điều hâu. Không có gì, *không có gì*,” anh lặp lại một cách dữ dội, “sẽ xảy ra với em được. Anh yêu em, anh sẽ không chịu đựng được nếu em bị làm hại.”

“Em không nghĩ là em đã từng nghe anh nói những lời này,” Shannon thở dài hạnh phúc.

“Anh chưa từng nghĩ là anh sẽ nói chúng,” Blade ngượng ngùng cười. “Em xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn, Little Firebird. Anh là một người lai và là một sĩ quan của người Yankee, là mọi thứ mà em khinh ghét. Việc em yêu anh quả là một phép màu.”

“Không, Blade, anh chính là phép màu. Anh khiến em quên đi chiến tranh và tất cả mọi nỗi buồn mà em phải chịu đựng vì nó. Giờ em nhận ra là cả hai bên đều phải chịu đựng tổn thất. Anh gia nhập quân đội của người Yankee là vì nhận thức sâu sắc được điều đó và em kính trọng anh vì đức tin đó. Em không còn là một cô gái nông nổi, cạn nghĩ kẻ không chịu lắng nghe ai nữa. Giờ em đã là một người đàn bà, có hiểu biết và khoan dung. Mẹ hẳn sẽ tự hào về em.”

“Anh tự hào về em, Shannon.”

“Anh có nghĩ là...” Mặt cô đỏ bừng lên, khi bỗng nhận ra điều mà cô định hỏi.

“Gì, Little Firebird? Em định nói gì?”

“Em định yêu cầu anh yêu em lần nữa. Nếu anh không quá mệt,” cô nheo mắt nói thêm.

Một nụ cười lười nhác nở trên môi Blade. “Mệt ư?” anh chế giễu. “Anh là một người đàn ông đang lạc trong tình yêu đầu tiên ngọt ngào của mà anh chưa từng có trong 30 năm cuộc đời đã qua. Anh có thể làm tình với em cả đêm mà vẫn đủ sức để đi ra ngoài và giết tất cả kẻ thù của anh vào ngày mai.”

“Anh nói quá nhiều, Blade Stryker.”

Shannon đắm chiêu nhìn ra phía ngoài cửa sổ của lớp học, bị sao nhãng như những học sinh của cô. Cô đã quay trở lại pháo đài được vài ngày, và một trận tuyết rơi đầu xuân đã bao phủ hết mặt đất. Đầu tiên là lớp tuyết trắng muốt đã thu hút cô, nhưng rồi sự ảm đạm của thời tiết khiến Shannon khao khát mùa xuân ấm áp của Georgia nơi cô đã lớn lên. Mùi thơm ngào ngạt của những bông hoa và những cơn gió biển nhẹ nhàng cũng xa xôi như Blade từ khi họ quay trở lại.

Rồi cô lại nghĩ tới vùng đất hoang sơ này chỉ vừa được mở ra những cơ hội và nhớ chính xác tại sao gia đình cô lại lựa chọn chuyển tới vùng biên giới miền Tây. Và giờ Blade đang yêu cô, cô chưa bao giờ có ý định rời đi, trừ chi là đi theo anh tới một nơi nào khác.

Nghĩ tới Blade khiến cô lại mơ màng theo một chiều hướng khác. Từ khi quay trở lại pháo đài, cô hầu như không gặp anh. Cô biết anh và thiếu tá Vance đang bí mật điều tra kẻ đồng phạm của Clive Bailey. Gã đàn ông đó là một kẻ ranh ma, rất tinh ranh trong việc xóa dấu vết của mình. Đến giờ hắc hắc phải nhận ra rằng thiếu tá Vance đang truy tìm hắn. Shannon thường xuyên hỏi Blade trong suốt những ngày qua, và anh cũng nói với cô họ vẫn chưa có một tí manh mối nào về nhân dạng của hắn cả. Shannon thật hy vọng điều đó sẽ sớm kết thúc, bởi cô nhớ Blade điên cuồng.

Đến giờ không có nhiều dấu hiệu chứng tỏ Shannon đang trong tình trạng nguy hiểm, nhưng thiếu tá Vance vẫn nhất quyết điều một người đàn ông tới để bảo vệ cô. Trung sĩ O'Breien, một người giàu kinh nghiệm trong các chiến dịch, đã được cử tới để làm trông chừng sao cho Shannon không gặp nguy hại gì. Shannon cảm thấy không thoải mái khi bị đối xử đặc biệt như vậy nhưng đành phải chấp nhận. Cô cảm thấy mình không đủ khả năng để tranh cãi với lập luận đầy logic của thiếu tá Vance.

Sau khi trường học được nghỉ vào buổi chiều, Shannon ở lại lâu hơn thường lệ một chút để dọn dẹp vì đã cuối tuần. Xong việc, ngẩng lên cô đã thấy Blade đang uể oải đứng tựa vào khung cửa.

“Blade!”

Không quan tâm xem có thể bị bắt gặp, Shannon lao vào vòng tay đang dang rộng của anh. “Em thật tuyệt, Little Firebird. Anh đã rất nhớ em.”

“Anh không biết là em đã nhớ anh nhiều thế nào đâu,” Shannon đáp lại, lời nói chân thật đầu tiên trong những ngày này. Cảm giác bình yên trong vòng tay của Blade.

Đột nhiên Shannon nhìn qua vai Blade. “Trung sĩ O'Brien đâu rồi? Anh ta sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy chúng ta thế này?”

“Wade đã cho O'Brien nghỉ tối nay. Anh sẽ thay thế vị trí của anh ta,” Blade nói, giọng anh như một lời gợi ý cho một đêm đầy khoái lạc. “Anh cần em, Little Firebird.”

Đóng cánh cửa đằng sau cả hai, Blade kéo cô lại gần hơn, cái miệng ấm áp của anh bao phủ cô trong một nụ hôn nóng bỏng, dịu dàng đầy khao khát và một lời hứa đầy ngọt ngào. Lưỡi anh lướt một cách đầy khéo gợi trên đôi môi đang hé ra của cô, trượt vào bên trong thám hiểm vùng ẩm ướt trong má cô. Anh hôn cô sâu, mút lưỡi cô vào miệng anh, thưởng thức thứ mật ngọt ngào của cô. Khi nụ hôn kết thúc, Shannon cảm thấy người rũ ra và hỗn hển tựa vào vùng ngực vững chắc của Blade. Blade cười biết khi anh đặt cô trở lại trên chân anh.

“Em thật quá quyến rũ, Little Firebird. Khi ở gần em, anh quên hết mọi thứ ngoại trừ mong muốn có em trong vòng tay, để được vùi mình trong sự ngọt ngào của em. Giờ em đã hiểu tại sao anh lại tránh em chưa? Anh cần phải giữ tỉnh táo cho đến khi kẻ đồng phạm của Bailey bị tóm.”

Shannon đỏ mặt. Blade rất khi thể hiện tâm trạng hưng phấn của anh như vậy. “Anh và thiếu tá Vance có tìm được gì mới không?”

“Bọn anh vẫn chưa biết được danh tính kẻ đồng lõa của Bailey. Gã đàn ông đó thật quỷ quyệt. Nhưng anh nghi là hắn sẽ lũng tìm đồng vàng mà Bailey đã chiến của hắn một ngày gần đây. Tất nhiên là hắn sẽ nghĩ là chúng được giấu ở chỗ nào đó trong cửa hàng và khi hắn lộ mặt thì anh hoặc Wade sẽ ở đó chờ sẵn.”

“Giờ thì trạm thông thương sẽ thế nào khi Bailey đã chết?”

“Một người đàn ông khác sẽ tiếp quản nó sớm thôi. Cửa hàng mậu dịch (The Post Trader’s Store) thuộc quyền sở hữu của quân đội nhưng lại cho dân thương thuê.”

“Người chủ mới có được biết về số vàng không?”

“Không, và anh nghĩ là không cần phải nói với anh ta, cho đến khi nào số vàng không còn ở đó nữa.”

Shannon há hốc miệng. “Anh đã tìm thấy vàng?”

“Wade và anh đã tìm khắp cả cửa hàng trước khi người chủ mới tới. Bọn anh đã tìm thấy vàng được giấu dưới sàn nhà. Wade đã giấu nó trong căn hộ của anh ấy.”

“Anh có nghĩ là đối tác của Bailey sẽ đột nhập vào trạm thông thương để tìm vàng không?”

“Chắc chắn. Wade và anh vẫn luôn theo dõi trạm thông thương cả ngày lẫn đêm. Không sớm thì muộn hắn cũng sẽ cố chuyển đồng vàng đó đi.”

“Cẩn thận nhé, Blade,” Shannon run rẩy thì thầm. “Em không thể chịu được nếu anh xảy ra bất kì chuyện gì đâu.”

“Đừng lo lắng, em yêu. Anh lúc nào cũng cẩn thận. Sau khi Wade thay anh đêm nay, anh sẽ tới chỗ em. Khi Wade quay lại để canh gác bên ngoài trạm thông thương, chúng ta sẽ có vài giờ bên nhau.”

“Em sẽ không chốt cửa sau.”

“Không, thế quá nguy hiểm. Anh sẽ gõ cửa. Có lẽ là sẽ muộn.”

“Em không quan tâm muộn thế nào, em sẽ đợi,” Shannon hứa, mắt cô sáng lên. “Nhưng em nghĩ anh đang thổi phồng về sự nguy hiểm với em đấy.”

“Có lẽ, nhưng anh sẽ không để em phải dính vào nó nữa đâu.”

Anh lại hôn cô, một cuộc tấn công nồng nhiệt, nhanh chóng lên các cảm xúc của cô. Cô cảm thấy niềm đam mê cháy bỏng chạy xuyên qua cô và rừng mình thích thú.

“Đêm nay, Little Firebird. Giờ thì về nhà đi. Đừng tin ai ngoài anh, Wade và Sargent O’Brien.”

Shannon rời khỏi lớp học trong một tâm trạng bay bổng vì hạnh phúc, nghĩ tới đêm nay và được ở với Blade trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi hạnh phúc. Trước hết cô sẽ ngâm mình trong một bồn nước nóng, rồi sau đó.....

“Shannon!” Giật mình, Shannon xoay lại khi Molly Greer gọi với lấy cô từ bên kia con đường. Mỉm cười, cô đợi cho đến khi bà băng qua đường tới bên cô.

“Cô gái thân mến, cô đã trốn đi đâu vậy? Chắc chắn trường học không thể ngăn cản cô với các cuộc viếng thăm bạn bè được. Cô không tham dự buổi gặp mặt về quyền bỏ phiếu với đủ mọi lứa tuổi.”

Hầu như dân tình trong thị trấn đều biết Shannon đã bị Clive Bailey bắt đi, nhưng ít ai biết được lí do hay chi tiết cụ thể. Chính vì có tình bạn thân thiết với gia đình Greer nên những lời bàn tán về Shannon đã bị dập tắt ngay trước khi nó kịp bắt đầu.

Đại tá Greer thông báo rằng Clive Bailey có dính dáng tới những vũ khí phi pháp và hắn đã định bán Shannon cho Mad Wolf, ngoài ra không có gì khác. Vance đã dừng ngay ý định nói với Greer rằng anh và Blade là những đặc phái viên đặc biệt làm việc cho Washington. Vance không được phép nói với ai về điều đó cho tới khi được tổng thống cho phép.

“Cháu xin lỗi, Molly, cháu đã rất bận rộn với các bài thi và những thứ khác,” Shannon khẽ khàng nói. “Cháu sẽ cố tham dự vào lần tới.”

“Cô gái đáng yêu của ta, không có việc là phải xấu hổ hay đòi hỏi gì giữa những người bạn. Ta không biết toàn bộ câu chuyện liên quan tới Clive Bailey, nhưng ta chắc chắn cô không hề có lỗi gì về những điều đã xảy ra. Sẽ không ai dám buộc tội cô về sự có mặt của cô đâu. Tôi mong cô có mặt vào buổi gặp mặt của chúng tôi tối nay.”

“Tối nay ư?” Shannon ngăn lại. “Cháu...”

“Oh, làm ơn, cô đã rất tích cực trong tổ chức của chúng ta, tôi biết là cô đã rất thích.”

Shannon không nở từ chối. Đặc biệt là sau cuộc bỏ phiếu đầy quả quyết của Molly. Bên cạnh đó, quyền bỏ phiếu là một đề tài mà Shannon đang quan tâm. Cô rất muốn phụ nữ nên có tiếng nói về tương lai của họ. Phụ nữ là trụ cột của nền văn minh và không nên bị đối xử như một thứ bị sở hữu hay một bộ phận của một số người đàn ông. Đã đến lúc họ phải được công nhận vì bởi vị thế đặc biệt mà họ chiếm giữ trong xã hội. Blade đã nói anh sẽ không xuất hiện cho tới lúc đêm muộn nên Shannon đã quyết định cô sẽ lấp thời gian trống đó bằng việc tham dự buổi gặp mặt.

“Tất nhiên là cháu sẽ tham dự, Molly. Và ..và... cảm ơn bác.”

“Đừng khách sáo,” Molly dữ dội nói, khi nhận ra bà đang được cảm ơn vì cái gì. “Bảy rưỡi

nhé, cháu yêu. Ta sẽ cử một người dẫn đường.”

“Không cần đâu.”

Molly chỉ mỉm cười và phẩy tay, coi như mọi điều đã được quyết định.

Shannon thấy phiền khi nhìn thấy trung úy Goodman ở bậc cửa nhà cô tối đó, người được gửi tới để bảo vệ theo thiện chí của Molly Greer. Cô coi thường gã trung úy lão xược này bởi cuộc tấn công hèn hạ của hắn vào ngôi làng của Yellow Dog và không giấu giếm thái độ của mình.

“Xin chào, Shannon,” anh ta vui vẻ chào khi Shannon mở cánh cửa ra. “Cô sẵn sàng chưa! Bà Greer đã yêu cầu tôi tháp tùng cô tới buổi gặp mặt.”

“Tôi xong rồi,” Shannon lạnh nhạt nói. Cô nhắc chiếc áo khoác khỏi chiếc móc trên cửa và Goodman cầm lấy nó từ tay cô và choàng nó qua vai cô.

Shannon bước lên trước khi họ rời khỏi ngôi nhà.

“Tôi rất mừng khi thấy cô còn sống, cô ...ờ..., sau hiểm họa mới đây. Cô có biết tại sao Clive Bailey lại bắt cóc cô không?”

“Tôi thực sự không mong muốn nói về nó,” Shannon nghiêng răng nói. “Xem nào, trung úy, Sao chúng ta không thôi ngay cái trò giả vờ này lại.”

Goodman vẫn đi, đôi mắt anh ta nheo lại như một đường chỉ. “Ý cô là gì?”

“Tôi không thích anh và anh thừa biết điều đó.”

Một tiếng thở dài không nén được thoát khỏi môi Goodman. “Tôi biết cô không vui về cuộc tấn công, nhưng những con quỷ đồ đó đáng bị thế. Tôi không bao giờ để cô cho một gã tình nhân người Anhdương. Cô may mắn là vẫn còn sống sót đấy.”

Một cơn ớn lạnh kì lạ lướt qua Shannon và cô rùng mình. Hoặc là thính giác của cô đang đánh lừa cô hoặc là những lời của trung úy Goodman là một lời đe dọa ngấm ngầm. May thay, cô được cứu khỏi cuộc đối thoại không mong muốn bởi họ đã tới nhà Greer. Shannon nhanh chóng đi khuất vào bên trong.

“Tôi sẽ đợi để đưa cô về,” Goodman gọi với theo cô từ đằng sau.

Cuộc họp diễn ra tốt đẹp, Shannon biết được rằng Anna Dickinson, người lãnh đạo về quyền bỏ phiếu nổi tiếng, đã hứa sẽ tới Cheyenne vào một ngày gần đây để nói về quyền lợi của người phụ nữ.

“Việc đòi nữ quyền là một đề tài đang được tranh cãi hiện nay,” Molly nói với cả nhóm, “mặc dù, thật ra mà nói, có một vài sự phản đối khi đưa nó vào trong lập pháp của bang. Wyoming có ít phụ nữ tới mức hầu hết đàn ông ở đây đã làm giảm đi ảnh hưởng của chúng ta tới chính trị.”

“Uy thế của chúng ta ở cái vùng biên giới miền Tây này rất khác so với các chị em ở miền

Đông,” Carrie Lincoln, vợ của một sĩ quan trẻ, nói. “Tất cả mọi người có nhớ làm thế nào để quay lại miền Đông không. Phụ nữ là những người nhún nhường nhất, dễ phục tùng, được dạy dỗ để biết hết các nghệ thuật nấu ăn và cư xử lễ độ. Một người vợ có mấy khi tham gia các hoạt động bên ngoài nhà ở đâu. Cô ta là người của gia đình, không bao giờ là người của công chúng.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý khi cô nói tiếp. “Phụ nữ Ở vùng biên giới phía Tây này là trụ cột của gia đình. Chúng ta làm việc trên đồng bên cạnh những người đàn ông của chúng ta và có quan điểm về sự sở hữu của chúng ta.”

“Tôi chắc chắn hầu hết đàn ông bây giờ đều nhận ra cuộc sống của phụ nữ đã thay đổi và được mở rộng và sự thay đổi đó là cần thiết nếu như vùng biên giới này được giao thoa và được truyền bá văn hóa,” Molly nghiêm giọng nói.

“Phải,” Sarah, thành viên khác của nhóm đấu tranh cho quyền bỏ phiếu, tán thành. “Những người Phụ nữ đã kiến nghị với trường học và nhà thờ để truyền bá tư tưởng tới vùng biên giới. Các bang đều không cung cấp tài chính cho trường học,” cô chua chát nói. “Chính Tổ chức cứu trợ của Phụ nữ đã quyên tiền và biến mọi điều trở nên có thể. Quả thật, tôi đã nghe nói rằng thậm chí những cô vũ nữ cũng tham gia một vài cuộc gặp mặt dành cho phụ nữ. Phạm vi của chúng ta mở ra cho tất cả mọi người.”

“Nhưng ở Wyoming cũng có những người đàn ông phản đối việc cho phép phụ nữ tham gia bỏ phiếu,” Shannon lên tiếng. “Họ chỉ ra những điều tai hại mà chúng ta có thể gây ra ở cuộc bỏ phiếu. Họ nói rằng nhà cửa và gia đình sẽ không còn là gia đình nữa, phụ nữ đã biến chất, và quy luật tự nhiên đã bị bẻ gãy.”

“Phải,” Molly đồng ý, “nhưng may thay là luật pháp của Wyoming đồng ý là những ích lợi cho tiểu bang thừa dân của chúng ta thì vượt trội hơn so với hạn chế. Hãy ghi chú lời của tôi lại, các cô, các bổ sung về quyền của phụ nữ sẽ được chuyển qua viện kiểm sát (the legislature) và chúng ta sẽ được phép tham gia bỏ phiếu và có địa vị nhanh thôi.”

Khi buổi họp kết thúc, Claire Greer cự nự việc trung úy Goodman đang hành động như vệ sĩ của Shannon ầm ĩ tới nỗi Shannon phải từ chối sự hộ tống của anh ta trên quãng đường ngắn trở về nhà. Khi Molly đề nghị cử một người khác hộ tống, Shannon kiên quyết từ chối, bởi cô đã từng đi bộ về nhà nhiều lần mà không hề gặp chuyện gì cả.

“Ta xin lỗi về Claire, cháu yêu,” Molly xin lỗi khi Shannon bước ra bên ngoài. “Ta đã quên mất nghĩ tới mối quan hệ của nó và trung úy Goodman. Ta thật cầu thả khi cử anh ta tới đó đầu tiên.”

“Claire không có gì phải lo lắng cả, Molly,” Shannon quả quyết với bà. “Cháu xem thường người đàn ông này.”

“Cháu không phải là hơi khắc nghiệt quá với anh ta sao? Anh ta chỉ làm điều mà anh ta cảm

thấy là đúng. Ta cũng không thích nhìn thấy những người vô tội bị giết, nhưng chúng ta buộc phải làm.”

Shannon lựa chọn là không đối đáp lại khi cô chào tạm biệt Molly và nhanh chóng băng ngang qua khu thao trường. Đã 10h đêm và cô lo lắng Blade có thể đã tới và đang lo lắng khi không thấy cô ở nhà.

Blade núp phía sau lùm cây cách cửa ra vào của trạm thông thương vài yards (1yard = 91,4cm). Thiếu tá Vance không thay thế anh cho tới tận 11h, để anh tự do tới chỗ Shannon. Blade không chắc liệu anh có thể đóng kịch như thế này được bao lâu nữa. Anh muốn ở cạnh Shannon mọi lúc, muốn tuyên bố với cả thế giới cô là của anh. Nhưng Wade Vance đã thuyết phục anh phải chờ đợi cho đến khi họ tổng được những gã đàn ông mà họ săn đuổi vào sau nhà lao đã, rằng Shannon đã có đủ sự nguy hiểm mà không cần phải loan báo với mọi người là cô ấy còn yêu một gã người lai nữa. Vance chỉ ra rằng mọi người sẽ xa lánh và cười vào mặt Shannon nếu họ kết hôn bây giờ. Các giáo viên có một vai trò đặc biệt trong cộng đồng và được kì vọng sẽ là một tấm gương sáng cho học sinh của họ.

Đột nhiên Blade thấy căng thẳng, mọi giác quan đều rung lên báo động. Đôi tai nhạy bén của anh bắt được một tiếng lạo xạo trong những lùm cây phía sau anh. Rồi anh thư giãn, nghĩ đó là Wade, hẳn là biết anh muốn tới chỗ Shannon nhiều thế nào, đã tới sớm để thay anh. Đó là sai lầm nghiêm trọng đầu tiên mà Blade mắc phải trong một thời gian dài, và gần như phải trả giá bằng cả mạng sống của mình.

“Anh tới sớm đấy Wade, nhưng tôi không thể nói là tôi không thấy vui khi anh ở đây.”

Blade liếc qua vai anh, mong đợi nhìn thấy Vance ngồi xuống cạnh anh. Lúc anh nhận ra tia sáng lấp lánh phản chiếu ánh trăng trên con dao bạc thì đã quá muộn để có thể làm gì hơn là vặn người lại tránh được cú đâm vào phía sau cổ và thay vì vậy nó cắm phập vào vai anh. Blade lăn tròn trên đất tới chỗ kẻ đã tấn công anh, con dao của anh đã rút ra khỏi vỏ và đã sẵn sàng. N như để tăng thêm nỗi thất vọng của anh, đối diện với anh không có gì khác ngoài không khí, bởi kẻ tấn công anh đã nhanh chóng lẩn vào bóng đêm. Blade thử ngồi lên, lăm bằm một cách đau đớn, rồi thử lại lần nữa. Lần này anh đã đứng được lên và loạng choạng tiến về phía trước. Anh ra được tới con đường phía đằng trước trạm thông thương và khụy xuống.

Shannon vội vàng băng qua quảng trường, vì một vài lý do sợ hãi. Giờ cô ước gì mình đã để Molly cử một người hộ tống cô. Một cảm giác bất an chạy dọc sống lưng cô. Có ai đó theo sau cô ư? Ném một cái nhìn len lút qua vai, cô không nhìn thấy ai cả. Con đường trống không. Đúng là giàu trí tưởng tượng, cô tự nói với bản thân cùng một nụ cười lo lắng. Đột nhiên cô nhìn thấy ai đó đi siêu vẹo từ phía đằng sau trạm thông thương ra, và khựng lại. Ai trông như là ...

Blade! Có gì xảy ra với Blade! Máu dồn lên khiến chân tay Shannon tê cứng lại khi cô lao đảo tiến về phía trước, nhưng bước chân run rẩy đã khiến cô vấp phải chiếc váy dài của mình và ngã xuống. Khi nằm xoài ra nền đất, một tiếng nổ xé toạc không khí ban đêm và một viên đạn rít lên một cách vô tình phía trên đầu cô. Nếu cô không bị ngã, cô chắc chắn là đã bị giết rồi.

Blade nghe thấy tiếng súng và biết ngay đó là cái gì và nó mang ý nghĩa gì. Anh đã trông thấy Shannon đang tiến lại gần và nhận ra rằng bất cứ kẻ nào đang cố gắng giết anh cũng muốn Shannon chết. Tập trung chút sức lực ít ỏi để rời đi, anh lao đảo bước tới chỗ Shannon đang nằm trên mặt đất cách đó một quãng. Anh nghĩ là cô đã bị bắn và rú lên một cách đau khổ.

Những đợt sóng của sự nhẹ nhõm cuốn qua anh khi cô run rẩy đứng dậy, nhìn trông bối rối nhưng không hề đau đớn.

“Blade, có chuyện gì vậy?” Shannon hoang mang hỏi.

“Kẻ nào đó đã cố giết chúng ta,” Blade khó khăn nói. Anh bắt đầu thấy mắt hoa lên vì đau đớn và mất máu, mặc dù may mắn là vết thương của anh không trúng chỗ hiểm.

Nói xong, Blade kéo Shannon vào vòng tay anh. “Anh bị thương rồi!” cô khóc. Bàn tay cô rút lại từ bờ lưng đầy máu của anh. “Em sẽ đưa anh về nhà, chỉ vài bước nữa là tới chỗ em rồi.” Cô vắt một cánh tay ngang qua hông anh để đỡ lấy anh.

Họ mới chỉ đi được vài bước thì thiếu tá Vance đột nhiên xuất hiện bên cạnh họ. “Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy? Tôi đang trên đường tới để thay phiên cho anh, Blade. Tôi nghe thấy tiếng súng. Có ai bị thương không?”

“Kẻ nào đó đã bắn tôi,” Shannon nói ngắn gọn, “nhưng tôi không biết đó là ai.”

“Có chuyện gì với Blade thế?” Giờ Blade đã dựa hẳn vào Shannon.

“Vết thương do dao đâm,” Blade hỗn hển đáp, cố gắng hết sức để giải thích. “Lỗi của tôi, tôi đã buông lỏng sự cảnh giác. Tôi cứ nghĩ là anh đã đến để thay tôi. Xin lỗi.”

“Đây, để tôi giúp,” Vance nói, đỡ lấy sức nặng từ Shannon. “Cô định mang anh ta đi đâu?”

“Tới nhà tôi. Chỉ còn vài bước nữa là tới rồi.”

Shannon mở khóa cửa và tránh sang một bên trong lúc Vance từ từ dìu Blade vào bên trong.

“Để anh ấy lên giường đi,” Shannon nói.

Sau khi cẩn thận xem xét vết thương của Blade, Vance thông báo anh không còn gặp nguy hiểm gì nữa. Quả thật máu đã đông lại xung quanh miệng vết thương.

“Anh gặp may đấy,” anh nói với Blade. “Tôi sẽ gửi một bác sĩ tới, bởi vết thương cần phải được sát trùng và khâu lại. Anh có nhìn thấy ai làm việc đó không?”

“Không,” Blade yếu ớt nói. “Hắn đã chuồn đi trước khi tôi kịp nhìn thấy hắn.”

Vance cau mày lo lắng. “Điều đó cho thấy hiện giờ con mồi của chúng ta đã biết anh là một đặc phái viên của chính phủ, Blade. Có lẽ hẳn nghĩ người nằm trong bụi cây đó là tôi. Quá tệ, nếu trăng đêm nay không sáng đến vậy thì hẳn đã không thể nhận ra anh. Tôi nghĩ hẳn đã cực kì ngạc nhiên khi biết người mà hẳn tấn công lại không phải là tôi.”

“Tôi e là anh đã đúng, Wade,” Blade đồng ý. “Con mồi của chúng ta xảo quyết ngang bằng với sự nham hiểm. Giờ hẳn biết cả hai chúng ta đều đang truy lùng hẳn.”

“Đừng cố nói thêm nữa, Blade. Tôi sẽ tới chỗ bác sĩ.”

“Đừng mang ông ta tới đây!” Blade quả quyết, cố nhóm dậy từ trên giường. “Không thể để tôi bị nhìn thấy ở nhà của Shannon trong tình trạng này được.”

“Giờ có gì khác đâu, Blade,” Shannon nhận xét. “Em mệt mỏi vì cứ phải lẩn trốn rồi. Trước đây em đã nói với anh là em không hề xấu hổ về tình yêu của chúng ta.”

Blade nhìn cô đầy biết ơn nhưng không phản ứng gì. “Wade có thể giúp anh quay trở lại chỗ của anh. Ở ngoài đó anh sẽ có thể nằm dưỡng thương một hoặc hai ngày. Anh đã quyết phải bắt được gã này, Shannon. Cho đến lúc đó, chúng ta vẫn phải nhẫn nại. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ được ở bên nhau như anh và em vẫn hằng mong muốn.”

“Thiếu tá Vance, tôi muốn nói chuyện riêng với Blade,” Shannon yêu cầu. “Anh có thể chờ ở trong phòng khách được không, làm ơn?”

Trong khi Vance quay bước vào trong phòng khách, Shannon công kích Blade. “Em không quan tâm người khác nói gì. Anh là người da trắng cũng bằng với phần Anhđiêng trong anh. Em yêu anh.”

“Chúa chứng giám là anh cũng yêu em, Little Firebird, chưa bao giờ nhiều hơn lúc này. Nhưng anh có công việc cần phải hoàn thành trước khi chúng ta có thể ở bên nhau. Anh đã cam kết với tổng thống là anh sẽ cố gắng để hoàn thành nó. Nếu Mad Wolf không có những khẩu súng đó, hẳn sẽ không bao giờ tấn công được đoàn xe thờ hàng. Và Goodman sẽ không trả đũa bằng cách tấn công ngôi làng của Yellow Dog. Lòng tự trọng buộc anh phải trả thù cho tất cả những cái chết vô nghĩa đó và đòi lại sự công bằng.”

“Sự báo thù quan trọng với anh hơn cả em sao?” Shannon trầm tĩnh hỏi.

“Shannon, em không hiểu. Không có gì với anh lại quan trọng hơn em, nhưng sự việc này đã vượt xa những điều mà chúng ta cảm nhận về nhau. Nó không chỉ là sự khao khát báo thù, mà là công lý. Và anh sợ cho em, Little Firebird. Anh sẽ không đặt cuộc đời em vào vòng nguy hiểm bằng việc gộp em chung với những rắc rối này hơn là để mặc em.” Giờ thân phận của anh đã bị lộ, sự nguy hiểm thậm chí còn nhiều hơn.”

“Chúng ta có thể đối mặt với mọi thứ nếu ở cùng nhau,” Shannon nghiêm túc nói.

“Anh không thể đánh liều được.”

“Blade, trừ khi anh ngừng ngay trò chơi ngay từ đầu, còn không thì chúng ta cùng vượt qua. Em không thể cứ để thế này được. Em ghét cứ phải trốn tránh. Em ghét cứ phải giả vờ rồi.”

“Chết tiệt, Shannon, em không định làm vậy chứ!”

“Mọi thứ.”

“Anh xin lỗi, Little Firebird,” Blade nói, giọng anh tràn đầy sự hối tiếc. “Anh tin cách của anh là tốt nhất. Giá như em..” Một tiếng rên đau đớn ngăn anh kết thúc câu, nhắc Shannon nhớ tới tình trạng bị thương của anh và cần phải được chăm sóc ngay lập tức.

Rất điềm tĩnh, quá mức bình tĩnh với một trái tim tan nát, Shannon đi về phía cửa. “Thiếu tá Vance, giờ anh có thể đưa Blade quay lại chỗ của anh ấy.”

“Shannon, anh...”

“Làm ơn đừng nói gì thêm nữa, Blade.”

Rồi Vance đi vào và Shannon đứng tranh sang một bên khi Blade được giúp đỡ đứng lên và đi ra ngoài trong làn không khí mát lạnh ban đêm. Trước khi màn đêm nuốt chửng lấy anh, anh liếc qua vai nhìn lại chỗ Shannon, đôi mắt anh tràn ngập sự thống khổ và sự nài xin tới mức Shannon gần như đầu hàng. Nhưng lòng tự trọng đã buộc cô không làm vậy bởi niềm tin của mình. Một tình yêu như tình yêu của họ sao lại có thể là tội lỗi cơ chứ? Tại sao lại phải trốn tránh, cứ như thể cô cảm thấy hổ thẹn vì Blade và dòng máu pha trộn của anh?

Khi hai người yêu nhau, chả có việc gì ngoài việc ở bên nhau, còn mọi thứ khác đều là đồ chết tiệt. Mặc dù cô không hề nghi ngờ gì tình yêu của Blade, nhưng suy nghĩ của anh lại sai lầm một cách tai hại. Cho đến khi anh nhận ra điều đó, Shannon sẽ không làm gì cả. Trừ khi Blade thực sự nhận thức được tình yêu của họ, còn không cô cũng đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc sống không có anh. Cô không thích nghĩ tới nó; cuộc sống mà không có Blade cũng như là không được sống. Nhưng nó tốt hơn là việc cứ phải giả vờ là tình yêu giữa họ không hề tồn tại.

Chương 17

Vết thương của Blade nhanh chóng lành lại, như anh đã dự đoán. Shannon nhìn thấy anh cưỡi ngựa tuần tra cùng với một toán người vài ngày sau và thấy ngạc nhiên vì sức chịu đựng của anh. Mùa xuân cuối cùng cũng quay trở lại với vùng đất, phạm vi hoạt động của người Anđiêng cũng mở rộng và những nhóm tuần tra thường phải đi ra ngoài để đảm bảo con đường mòn được an toàn đối với những người di dân. Chuyến xe hàng đầu tiên sẽ khởi hành trong khoảng vài tuần nữa. Nhưng thậm chí từ trước đó, những người di dân có thể đã mong đợi vài điều ở pháo đài; một số có thể sẽ ở lại, số khác sẽ chuyển tới những nơi khác.

Một trong những người đã tới đây sớm nhất đó, có lẽ đi cùng với một toán thợ săn gia súc đã dừng lại ở pháo đài vài ngày trước khi tiếp tục cuộc hành trình, là một người đàn ông người Anh tên là Nigel Bruce. Bruce đã được cha mẹ gửi ra nước ngoài cùng với một khoản trợ cấp hàng tháng để giúp anh ta duy trì cuộc sống của mình. Có nhiều người “được gửi đi (remittance)” ở Mỹ, hầu hết là mua thời gian của họ cho đến lúc họ được phép quay về nhà. Một số ít là phạm nhân giết người ở quê nhà của họ, trong khi những người khác chỉ là bị gia đình từ bỏ và tránh đi cho tới rất lâu sau hoặc chết dần chết mòn. Như trường hợp của Nigel Bruce.

Tóc vàng và đẹp trai, sở thích của Nigel là cờ bạc, phụ nữ và say sưa trong bất cứ hoàn cảnh nào, và không làm gì cả. Anh ta dụ dỗ con gái của một gia đình có tiếng trong một thời gian, rồi lại bỏ rơi khi cô gái có thai và yêu cầu kết hôn. Bởi vậy mà cô ta đã tự trầm mình xuống sông Thames, và hậu quả là mất đứa trẻ nhưng may mắn là cô gái vẫn còn sống. Cô đã được mang tới một tu viện còn Nigel Bruce thì được gửi tới Mỹ cho tới khi những câu chuyện ba hoa truyền miệng ở London chuyển sang hướng khác và gã đàn ông không may đó học được một bài học. Trong những ngày tha hương, Nigel thề là sẽ gặp gỡ nhiều người Mỹ trong toàn bộ quỹ thời gian đó. Anh ta tới pháo đài Laramie vào cuối tháng tư, trông thấy Shannon đi bộ ngang qua khu thao trường, và quyết định là sẽ dừng chân tại đây một thời gian.

Những người mới khác tới pháo đài Laramie là Poker Alive, tên cô ta là như thế bởi cô rất thông thạo về trò chơi này. Một người đàn bà da ngăm đen nhỏ bé với đôi mắt to đen và những đường nét đầy khô gọt, Alice tới từ Cheyenne với một đoàn xe chứa những cô gái nhảy và có

đủ tiền để xây được cả một quán rượu. Cô ta nhìn khắp Pháo đài Laramie với một con mắt khó chịu, nhưng khi nhìn Blade sải bước ngang qua quảng trường, cô nàng đã nhanh chóng vạch ra những cơ hội kinh doanh đáng kinh ngạc trong cái pháo đài có người đàn ông nổi trội này.

Shannon rất ít khi trông thấy Blade trong suốt những ngày sau đó. Hầu hết thời gian anh đều đi ra ngoài trinh sát hoặc bận rộn với nhiệm vụ. Không hề đếm xỉa tới cuộc sống của cô, và thiếu tá Vance đã giả bộ nói rằng con mồi của họ đã lui vào bóng tối để tránh bị bắt. Bởi anh cần người ở chỗ khác nên Vance đã rút O'Brien về. Vance và Blade cũng không tiếp tục cuộc giám sát của họ ở trạm thông thương nữa. Họ cho rằng gã đồng phạm của Bailey đã làm cách nào đó biết được số vàng hiện nay đã nằm ngoài tầm với của hắn và đã từ bỏ nó.

Hai tuần sau cuộc cãi vã, Blade xuất hiện ở cửa nhà Shannon vào một buổi tối. Tất cả những gì Shannon có thể làm là giữ mình không tự quăng bản thân vào vòng tay anh. Nỗ lực hết sức để giọng của cô cố tỏ ra lạnh lẽo và xa lạ.

“Đã muộn rồi, Blade. Có thứ gì anh muốn sao?” Chết tiệt, anh không biết điều này khiến cô đau đớn bao nhiêu sao?

Câu trả lời của Blade là đẩy cô ra và bước vào bên trong, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng anh. “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Không nếu như anh tới để thuyết phục em tiếp tục cái vở kịch ngu ngốc này. Em không ngại về tình yêu của chúng ta, tại sao anh lại xấu hổ?”

“Xấu hổ ư? Không bao giờ!” Blade chửi thề. “Trước đây anh đã nói với em giờ không phải là lúc.”

“Vậy bao giờ mới là lúc? Giờ anh cũng có biết được gì thêm về những khẩu súng lậu hơn trước đây đâu. Làm ơn đi đi, Blade.”

“Mẹ kiếp, Shannon, anh nhớ em. Anh cần em. Anh phải làm gì em tin anh đây.”

“Kết hôn với em, ngay ngày mai, trong nhà thờ nhỏ của khu quân sự.”

“Nó không phải là điều tốt nhất cho em hiện giờ.”

“Chúc ngủ ngon, Blade,” Shannon nghiêng răng nói. “Nếu như anh chỉ tới để giải tỏa nỗi thèm khát của mình, thì quên nó đi. Em sẽ không để mình sẵn dành cho anh đâu. Em đề nghị anh thử với một trong số những cô nàng mới, những người mới tới đó. Em biết họ tiếp khách trong toa xe của họ cho tới khi quán rượu được xây xong.”

“Em biết còn hơn thế mà,” Blade quả quyết nói. “Cái mà chúng ta có là đặc biệt.”

Như để chứng minh lời mình nói, anh tóm lấy eo cô và kéo áo cô, đáp môi anh xuống môi cô. Sự giận dữ trong nụ hôn của anh buộc đầu cô phải ngửa ra sau, sức mạnh của nó tách môi cô ra khi anh hung dữ chiếm lấy miệng cô. Anh vòng tay anh quanh cô, bao bọc lấy cô bằng mùi hương đầy kích thích của anh, mùi của đàn ông. Anh cướp lấy hơi thở của cô và thay thế nó

bằng hơi thở của chính anh. Chống lại anh bằng tất cả những gì có thể, Shannon nhận ra một điều, bên trong tình yêu luôn là sự vỡ mộng, tức giận và đau đớn.

“Anh muốn em, Little Firebird,” Blade thì thầm, gặm nhấm một cách tuyệt vời vành tai cô. Những giọt nước mắt nóng hổi dâng đầy trong mắt cô, và cô gạt chúng đi. Nếu giờ cô nhượng bộ và cho phép anh làm tình với cô, niềm kiêu hãnh của cô sẽ mãi mãi bị phá hủy. Bằng tất cả nỗ lực của mình, cô thành công gạt khỏi vòng tay anh. Cô phải ngăn anh làm điều luôn khiến trái tim cô nhượng bộ và để cho anh kết thúc nó.

“Làm ơn dừng lại đi, Blade. Anh đang làm cho điều này trở nên khó khăn hơn cho cả hai chúng ta đấy.”

“Em không định nói thế chứ.”

Thận trọng, cô quay lưng lại phía anh.

“Em không muốn làm tình với anh. Không có gì phải bàn cãi nữa.”

Lời nói của cô như gáo nước lạnh tạt vào mặt anh, gương mặt Blade đánh lại, đôi mắt anh xa cách. Anh luôn luôn cố gắng để họ được ở bên nhau, nhưng đó là trước khi cô nàng Shannon chết tiệt này chắc như đinh đóng cột là cô biết điều cô đang làm, là kết hôn với một gã người lai. Shannon là một kẻ bốc đồng và dư thừa sự buồn bực cho những niềm tin của riêng cô. Phải có người xuống nước khi họ ở cùng nhau. Sự từ chối lạnh lùng của cô khiến anh muốn đánh cô, làm cô đau như cô đã làm với anh bằng việc từ chối tình yêu của họ.

“Có lẽ em đúng, Shannon. Những cô gái mới đến đó thực sự trông cảm dỗ một cách chết người. Chả mất mát bao nhiêu khi trao cho một hay hai người trong số đó một sự cố gắng.”

Xoay gót chân, anh đóng sầm cánh cửa lại và đi vào trong màn đêm, bỏ lại Shannon chết cứng người lại vì sửng sờ.

Shannon gặp Nigel Bruce thực ra là bởi một tai nạn, hoặc cô nghĩ là thế. Thực tế, Nigel đã đợi cái cơ hội này từ vài ngày rồi. Anh ta đắm sầm vào cô trong một cơn mưa giông bất chợt, tự giới thiệu về mình, và đề nghị chia sẻ chiếc ô của anh ta, thứ mà anh ta chả bao giờ có, bất kể thời tiết nào. Đầu tiên Shannon không thích lắm, nhưng nụ cười hấp dẫn và sự thân thiện cởi mở của gã đàn ông trẻ đã thực sự mê hoặc được cô.

“Hãy cho phép tôi trông thấy cô vào nhà nhé, cô Branigan,” Nigel nói sau khi hỏi tên của cô. “Tôi thật không đáng mặt đàn ông nếu để cô bị trượt và có thể bị ốm.” Hắn đưa tay ra và giữ chiếc ô phía trên đầu cả hai. Shannon thấy không có lý do gì để từ chối và chỉ một lúc sau, cả hai đã nói chuyện hết sức thân thiện.

Hai ngày sau cô thấy mình đã ngồi cạnh Nigel trong bữa ăn tối do Molly Greer mời. Buổi tối

ngay hôm đó, trong lúc đi bộ về nhà với Nigel hộ tống, cô đã trông thấy Blade uể oải đứng bên ngoài toa xe của Poker Alice. Người đàn bà đó chỉ mặc đúng một chiếc áo mỏng dính bó sát người khoe những đường cong quyến rũ của mình khi cô ả nghiêng người tựa vào vùng ngực vững như bức tường thành của Blade.

Đồ chết giẫm! Shannon cay độc nghĩ. Nếu như anh ta đang cố làm cho cô nổi ghen thì anh ta đã thành công rồi đấy. Ánh trắng rọi xuống đủ để Shannon thấy Blade đang mỉm cười soi vào mắt của Alice. Cô đột ngột quay đầu lại, quá đau đớn để chứng kiến thêm bất cứ điều gì khi anh theo Alice vào bên trong cỗ xe.

Blade không hề có ý định làm tình với Alice, mặc dù nó đã là mục đích ban đầu của anh. Chỉ là trái tim anh không chấp nhận. Anh chỉ muốn một người đàn bà, một người đàn bà quyến rũ tóc nâu quá sức bùng binh để quan tâm tới những điều mà suy nghĩ và cơ thể cô đang nói với cô. Rồi, từ góc mắt mình anh nhìn thấy Shannon đi qua trong tay của gã đàn ông bị lưu đày (the remittance man) từ Anh.đó. Mặc dù Blade không có hiềm khích cá nhân nào đối với Nigel Bruce, người mà anh mới chỉ gặp cách đây một, hai ngày, nhưng nó cũng khiến anh xám ngoét vì ghen tức khi nhìn thấy hắn đi cùng Shannon. Nếu cô đang cố làm cho anh phải đối mặt với cơn ghen, thì cô đã thành công.

“Nào, anh chàng da đỏ, anh có định vào trong với em không?” Alice hỏi, uốn éo một cách đầy khiêu khích về phía Blade. Cảm giác của cô ta bị khuấy động khi nhớ tới việc Blade là một người Anhđiêng và cô ả mơ màng nghĩ tới việc anh sẽ làm tình với mình một cách đầy hung bạo, hoang dã.

Nhìn xuống đôi mắt của Alice, Blade tỏ ra hết sức thích thú cho đến khi Shannon và gã hộ tống cô khuất khỏi tầm nhìn. “Xin lỗi, không phải tối nay, Alice, có lẽ để lần khác.” Anh bắt đầu đi lùi ra.

“Em là số một đấy,” Alice tuyên bố một cách sỗ sàng.

Blade quay trở lại và nháy mắt một cách giễu cợt. “Sao cô không để tôi tự mình đưa ra kết luận về điều đó? Tôi sẽ quay lại.”

“Nhanh nhé, anh chàng da đỏ, hãy thực hiện ngay đi,” Alice gọi với theo tấm lưng anh đang đi khuất dần.

Những kẻ phản loạn còn lại đã sát nhập với Mad Dog tiếp tục quấy nhiễu quân đội và những người di dân, đáng chú ý nhất là thủ lĩnh của người Sioux, Red Cloud, kẻ luôn ngầm phá hoại sức mạnh của pháo đài Phil Kearny[10]. Cuối năm 1867 Red Cloud[11] cảm thấy hắn đã làm suy yếu đáng kể lực lượng quân đội của pháo đài Kearny để tấn công. Với hơn một ngàn chiến binh, hắn cưỡi ngựa tiến về phía pháo đài, chỉ đối đầu với mỗi Đại úy James Powell và lực lượng phòng vệ trên đường. Những người lính tán loạn tìm chỗ nấp đằng sau toa xe hình ôvan và tránh né sức mạnh của Red Cloud trong bốn tiếng rưỡi cho đến khi quân tiếp viện tới. Chính vì thế nên Red Cloud đã không cần phải ra tay trong suốt cuộc chiến mà sau này người ta gọi nó là Cuộc chiến của những cỗ xe hàng (Wagon Box Fight).

Mùa hè đó, pháo đài Laramie nhận được tin báo là tất cả các pháo đài dọc theo đường mòn Bozeman đã bị Washington bỏ mặc, chỉ bởi yêu cầu của Red Cloud là họ bị cô lập. Red Cloud đã thô bạo từ chối đàm phán hòa bình trừ khi các pháo đài Reno, Phil Kearny và C.F.Smith bị bỏ trống và bị sát nhập vào lãnh thổ săn bắn của người Sioux. Một cuộc bàn thảo của Red Cloud và những kẻ ăn theo hắn diễn ra ở Pháo đài Laramie vào mùa thu cho thấy có một sự thỏa hiệp về hòa bình sau khi Washington không hề tỏ dấu hiệu nào nhượng bộ những yêu cầu của người Anghê. Thực tế là Washington không có tổn thất to lớn nào, chỉ có các pháo đài là nhanh chóng bị giải tỏa để xây dựng hệ thống đường sắt.

Blade cứ nóng hết cả người mỗi lần anh nhìn thấy Shannon cùng với Nigel Bruce, một hiện tượng thường xuyên diễn ra. Shannon đã thấy rằng cô thích sự bầu bạn của anh chàng người Anh và anh ta cũng không có vẻ nguy hiểm gì với cô hay trái tim cô cả. Cái phần đó trong cô đã thuộc về Blade cho dù cô có cố phủ nhận nó.

Mỗi ngày trôi qua, Blade lại cảm thấy rất buồn nản. Cuộc điều tra của anh đã chứng lại và anh đang mất Shannon vì nó. Sự bất mãn của anh tăng lên bởi cái thực tế là con dao đi săn yêu thích của anh đã biến mất một cách kì bí. Đó là một món quà mà cha anh tặng và anh luôn mang nó theo bên mình. Nhưng rồi một ngày anh phát hiện là nó không còn nằm bên trong thắt lưng của mình nữa. Anh đã mất nhiều thời gian để tìm kiếm và khẳng định nó hắn đã rơi ra khỏi vỏ trong lúc anh ra ngoài trình sát. Sau một hoặc hai ngày anh sẽ mua một con dao mới.

Vì cuộc điều tra đã không tiến triển thêm được chút nào nên Blade nghĩ đã đến lúc phải

trao đổi riêng với Wade Vance về kế hoạch di chuyển sắp tới của họ. Blade băng ngang qua khu thảo trường để tới căn hộ của Vance, lòng bồn khoăn không biết là Shannon có đang vui đùa một cách chết tiệt với cái gã người Anh bị đầy đó tối nay không. Chỉ mới nghĩ tới việc cô ở trong tay một gã đàn ông khác thôi cũng khiến anh cảm thấy giận dữ vì ghen. Nếu như anh ranh ma, anh đã để Poker Alice xoa dịu nỗi đau tồi tệ của anh. Nhưng anh đã không làm thế. Kì lạ là Blade không muốn Alice. Anh chỉ muốn duy nhất một người đàn bà trong vòng tay và trên giường của mình.

Wade Vance đáp lại tiếng gõ cửa của Blade, dẫn anh vào bên trong căn hộ kiểu Spacta của mình và hỏi xem anh có muốn một chút rượu không. Blade đồng ý một cốc không đầy lắm và ném mình xuống chiếc ghế ở gần cánh cửa sổ đang mở. Cơn gió hè hiu hiu thổi nhắc Blade nhớ tới những năm mà anh đã trải qua trên thảo nguyên với những người trong bộ tộc của mẹ anh. Vance cũng tự rót cho mình một ly whiskey và tới ngồi đối diện với anh.

“Có gì tiến triển không?” Vance hỏi một cách đầy hy vọng.

“Chả có gì cả,” Blade chua chát nói. “Và thẳng thắn mà nói, tôi chán ngấy cái chủ đề này rồi. Tôi đang dần mất Shannon vì nó đây và nó đang làm tôi như sống trong địa ngục. Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình đủ may mắn để tìm được một người đàn bà như Shannon. Thật khó mà tin rằng cô ấy lại có thể yêu một kẻ lai tạp như tôi.”

“Shannon là một người thông minh,” Vance nói. “Cô ấy biết phân biệt một người đàn ông tốt khi cô ấy gặp người đó. Đừng để cuộc điều tra cản trở hai người, Blade. Tôi hoàn toàn có thể tự lo liệu một mình. Tôi đã nghĩ tới điều này lúc nói chuyện với Đại tá Greer. Rất có thể thủ phạm chính là một trong số những người của ông ấy. Ngày mai tôi có một cuộc nói chuyện với ông ấy và sẽ nói với ông ấy anh là đặc phái viên làm việc cho tổng thống.”

“Điều đó có khôn ngoan không?” Blade trầm ngâm hỏi.

“Về điểm này thì chúng ta không có sự lựa chọn nào cả. Tên này rất nguy hiểm. Hiện giờ thì hắn đang chờ thời cơ, nhưng hắn đã từng giết người một lần thì hắn cũng sẽ làm lại được. Hắn quả thật là đang cố giết cả anh và Shannon. Tôi nghĩ Đại tá Greer xứng đáng được biết chuyện gì đang diễn ra. Nếu ai đó trong số người của ông ấy là kẻ đó, hắn có thể sẽ để lộ sơ hở.”

“Thế còn về vàng thì sao?” Blade bồn khoăn.

“Lúc này thì nó đã nằm an toàn trong két của tôi. Ngày mai, tôi sẽ giao nó cho Đại tá giữ. Nó sẽ được giữ ở đó cho tới khi tôi mang nó về Washington. Tôi chỉ thắc mắc là Mad Wolf đã lấy số vàng đó ở đâu?”

“Có lẽ là đã lấy cắp của một toa xe chở tiền,” Blade lẩm bẩm nói. “Tạ ơn Chúa là không ai biết chúng đang ở đây.”

“Đó là một trong những lí do mà tôi muốn nói thật với Đại tá Greer,” Vance nói. “Vàng sẽ được an toàn hơn nhiều nếu được cất trong văn phòng của ông ấy. Nếu anh muốn thoát ra khỏi vụ này, Blade, sẽ không có rắc rối nào cả. Tôi sẽ giải thích mọi thứ với tổng thống khi tôi báo cáo với ông ấy vào mùa thu.”

“Tôi lúc nào cũng sẽ thực hiện tới cùng những điều tôi đã vạch ra,” Blade quả quyết nói.

“Thế còn Shannon thì sao?”

“Dù sao thì tôi cũng sẽ làm những điều tốt nhất cho cô ấy,” Blade rửa. “Tôi phải làm thế thôi. Tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy ương ngạnh từ chối để chấp nhận cái hậu quả của việc kết hôn với một gã người lai.”

“Shannon không có vẻ là loại người hấp tấp làm gì mà không suy nghĩ cẩn thận. Đến với cô ấy đi, Blade. Hãy làm điều mà anh phải làm, nhưng đừng để mất cô ấy.”

Trong suốt cả một tuần đầy khó khăn sau đó, Blade có lẽ sẽ có lí do chính đáng để nhớ những lời nói lúc chia tay của Wade Vance. Nhưng hiện giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu anh sau khi rời khỏi căn hộ của Wade.

Shannon.

Anh phải gặp lại cô, nói chuyện với cô, ôm cô, làm tình với cô. Với cái mục đích không gì lay chuyển được, anh băng ngang qua khu thao trường, Lướt nhanh qua chỗ lính gác và quay lưng, ẩn mình vào bóng tối, hướng về phía ngôi nhà của Shannon. Anh mỉm cười khi thấy vẫn còn ánh sáng hắt ra từ cửa sổ. Anh bước ra khỏi bóng tối, rồi lại vội vàng lui trở lại khi cánh cửa mở ra và một người đàn ông bước qua cánh cửa để mở.

“Tối nay thật là vui quá, Shannon, cảm ơn cô,” Nigel Bruce ân cần nói.

Con ghen xuyên qua Blade khi anh nhìn thấy gã người Anh đang nắm lấy bàn tay của Shannon một cách đầy chiếm hữu.

“Anh lúc nào cũng được đón tiếp như một người bạn, Nigel,” Shannon đáp lại. “Anh chính là điều là tôi cần hiện nay.”

Siết chặt nắm đấm của mình, Blade cảm thấy một niềm thôi thúc là tóm lấy gáy của Nigel Bruce và quăng hẳn ra khỏi cái cổng vòm.

“Có một lễ hội mùa xuân vào tuần tới. Cô cho tôi vinh hạnh làm người đồng hành với cô nhé?”

Shannon gần như từ chối, rồi nghĩ lại. Tại sao cô phải giam mình trong cô đơn trong khi Blade thì vui đùa với những cô gái điểm chữ? Không thể nói là Nigel thay thế được vị trí của Blade, nhưng anh ta đủ hài hước để xua đi những suy nghĩ u ám trong lòng cô.

“Tôi rất vui lòng đi cùng với anh, Nigel.” Mặc dù cô sự chấp thuận của cô đủ nhiệt tình, nhưng trái tim cô lại không thực sự là chấp nhận.

Đang sợ bị từ chối, Nigel run lên vì sự chấp thuận không chút nghi ngờ nào của Shannon. “Tuyệt!” Anh ta tự vui mừng với bản thân đến nỗi đã tóm siết lấy Shannon và hôn vội lên môi cô trước khi cô kịp nhận ra điều gì đang xảy ra. Rồi hắn đột ngột quay đi và bước xuống các bậc thềm. Hắn đi ngang qua cách chỗ Blade đứng chỉ vài inches, người mà này giờ sự kiểm soát bản thân chỉ trực bị bẻ gãy.

Shannon vẫn đứng ở bậc cửa nhìn chăm chăm vào phía sau của Nigel. Cô sửng sờ khi Blade đột nhiên hiện ra từ bóng tối phía sau, gương mặt anh đánh lại và đôi mắt đen như màn đêm của anh lạnh lùng, giận dữ. Anh làm cô hoảng sợ và cô quay người chạy vào nhà. Khi cô quay lại để đóng cánh cửa trước mặt anh, anh đã đứng ngay đằng sau cô. Siết lấy eo cô, anh đẩy cô qua cánh cửa đang mở và theo sau cô vào trong. Anh đã cánh cửa đóng lại và đứng đó nhìn xuống cô.

“Đó là sự thay thế anh phải không?” anh phun ra một cách kinh tởm. “Em đã ngủ với gã đàn ông bị dày đó chưa?” Anh ghét bản thân mình đã buông những lời mắng nhiếc tàn nhẫn đó với cô, nhưng anh không thể dừng lại những lời nói đó thoát khỏi môi trong cái tâm trạng lộn xộn của mình.

“Sao anh dám như thế chứ!” cơn giận dữ của người Ailen bùng nổ trong cô, quất vào Blade không thương tiếc. “Tôi không còn bất cứ dính dáng gì tới anh nữa. Tôi đã cầu xin anh kết hôn với tôi, nhưng anh đã từ chối. Vậy giờ tôi gặp gỡ hay không gặp gỡ ai là việc của tôi.” Nói thẳng, nói thật, chưa bao giờ Shannon lại nói ra suy nghĩ của mình một cách dứt khoát như vậy.

“Ý anh không phải là chấm dứt...”

“Chuyện yêu đương nhăng nhít của chúng ta,” Shannon nói toạc ra, không màu mè.

“Mẹ kiếp, Shannon, cái mà chúng ta đã có không phải chỉ là chuyện yêu đương nhăng nhít,” Blade thủ thế nói, cố chống lại những suy nghĩ tội lỗi đang dâng lên trong anh.

“Chứng minh đi!” Shannon thách thức. “Hãy kết hôn với em.”

“Anh sẽ làm, nhưng không phải bây giờ.”

“Good-bye, Blade. Mẹ luôn nói rằng em được thừa hưởng niềm tự hào của dòng họ Branigan, và em đã cố nén lòng tự trọng của mình vì lợi ích của anh. Em không thể chịu đựng hơn được nữa. Hãy cứ giữ lấy những bí mật về tình yêu của chúng ta và cứ trốn tránh em vì những điều đáng hổ thẹn, và em sẽ không thêm để ý thêm tí nào nữa.”

“Chúa ơi, em thật là xinh đẹp khi em nổi giận, Little Firebird.” Blade cười toe toét với một chút tự mãn khi ánh mắt họ khóa chặt lấy nhau trong một cuộc chiến thầm lặng, mỗi người đều cảm nhận được điều gì đó gắn kết và sức mạnh được dựng lên giữa họ. Hơi thở của Shannon bắt đầu nhanh và bị nén lại. Blade không hề chạm vào cô nhiều vậy mà cô vẫn cảm thấy được hơi nóng của những cái vuốt ve, cảm nhận được ngọn lửa cháy lên trong anh.

Trước khi Shannon kịp làm gì để ngăn lại, anh đã kéo cô tựa vào người và môi anh đã ở trên môi cô. Anh buộc miệng cô mở ra và thưởng thức nó. Trong lúc cô ra sức kháng cự lại và cố gắng giằng ra khỏi bờ ngực cứng cáp của anh thì Blade hôn cô với một sức mạnh và đam mê đầy lôi cuốn, Shannon cảm thấy máu trong người cô cuộn lên một cách nóng bức, chảy tràn qua các huyết quản mặc cho mọi cố gắng của cô để không đáp ứng lại.

Một cánh tay rắn chắc của anh vòng qua cô; những đường cong mềm mại của cô áp sát vào anh. Anh hôn cô một cách đói khát, nôn nóng, lưỡi anh lách sâu vào trong cái miệng ấm áp, ẩm ướt của cô. Cuối cùng, đúng như ý anh, cô từ bỏ sự kháng cự và những tiếng ậm ừ phản đối của cô đã được thay bằng những tiếng thở dài sung sướng nho nhỏ.

“Em có thể chân thành nói rằng những người đàn ông khác khuấy động em như cách anh đang làm không?” Blade hỏi khi cuối cùng anh cũng phải thả cô ra.

Lắc đầu, Shannon vẫn ngoan cố im lặng, không thể di chuyển hoặc phản bác lời của anh. “Anh đã nghĩ là không,” Blade cười tự mãn.

Cuối cùng thì Shannon cũng lấy lại được tiếng nói của mình, một giọng nghèn nghẹt thoát ra khỏi cổ họng cô. “Tại sao anh lại làm điều này với em?”

“Bởi vì anh muốn em. Bởi anh không thể chịu được sự lạnh lùng này giữa chúng ta và bởi vì anh yêu em.”

“Nhưng hình như là không đủ,” Shannon chua chát nhấn mạnh.

“Còn hơn những điều mà em biết,” Blade ồm ồm trả lời. “Anh muốn làm mọi thứ giữa chúng ta phải thật thỏa đáng.”

“Anh định làm điều đó thế nào?” Shannon nghi ngờ vặn lại. “Anh đã chuẩn bị từ bỏ cuộc điều tra này chẳng?”

Đã đến lúc Blade đưa ra một quyết định và anh đã làm, bằng thái độ thẳng thắn vốn có của mình. Cuộc sống không có Shannon thì với anh có nghĩa là không sống.

“Không, nhưng anh sẵn sàng nói với cả thế giới là anh yêu em nhiều thế nào, rằng em là của anh cho tới cuối đời.”

“Ôi Blade, em yêu anh rất nhiều,” Shannon khóc nức lên, đôi mắt cô long lanh nước mắt.

“Hãy cho anh nó biết nhiều thế nào đi, Little Firebird,” Blade rên lên, cảm thấy một niềm thôi thúc là khiến cho Shannon phải chịu một sự tra tấn đầy nhức nhối.

Nghiêng đôi vai khỏe mạnh và rắn chắc của mình xuống, Blade bế Shannon lên tay và mang cô vào trong phòng ngủ đầy ánh sáng ấm áp. Cẩn thận, anh đặt cô nằm lên trên bề mặt mềm mại của chiếc giường. Nghiêng người qua cô, anh khum tay lại trên gương mặt đỏ hồng của cô, nhẹ nhàng vuốt mi mắt cô, cắn môi dưới của cô và thì thầm trên miệng cô, “Anh sẽ để đèn sáng để anh có thể trông thấy em.”

Vài phút sau anh ngẩng lên và ngồi trên giường, đối mặt với cô, một chân gập lại, và một chân đặt trên sàn. Thở hỗn hển một lúc lâu, anh không làm gì khác ngoài việc nhìn ngắm cô, mơn trớn nhẹ nhàng gò má của cô, nghĩ rằng cô thật đáng yêu làm sao. Anh nghiêng người qua cô, hôn lên khóe miệng ẩm ướt của cô và nói, “Anh sẽ yêu em, Shannon Branigan, và ngày mai chúng ta sẽ gặp cha xứ và sắp xếp cho cuộc hôn nhân của mình.”

“Vâng, ôi, vâng,” Shannon hăng hái đồng ý khi cánh tay anh lại vòng qua người cô và bàn tay anh di chuyển khắp cơ thể cô.

Cô nằm yên khi Blade bắt đầu cởi đồ trên người cô ra, đầu tiên là giày, rồi đến tất dài, anh kéo chúng xuống dưới chân và tuột ra. Tiếp đến váy lót của cô cũng được tháo ra một cách dễ dàng. Rồi Blade bắt đầu lại hôn cô, bàn tay anh di chuyển một cách tài tình ở mép áo sơ mi của cô. Hơi thở nóng hổi của anh phả lên má cô, thổi bùng lên cơn sốt ở sâu bên trong cô. Shannon cong người về phía anh, đầu cô ngửa ra sau và thở dài khi những ngón tay đòi hỏi của anh lướt qua cặp đùi run rẩy của cô. Đầu gối cô theo bản năng tách ra và cô rùng mình trong sự mong đợi đầy khoái cảm.

Shannon cảm thấy như thể cô có thể bùng cháy thành ngọn lửa, và những tiếng rên cổ kìm nén của cô thúc đẩy anh chạm vào cô ở những nơi nóng bỏng nhất của cô. Với một cử chỉ nôn nóng, Blade giật phăng chiếc váy của cô và ném nó sang một bên.

Một cách thành thạo, Blade hôn và vuốt ve người đàn bà đang run rẩy trong tay anh cho tới khi cô quần quai đầu hàng, van nài anh hãy kết thúc sự tra tấn ngọt ngào của anh. Đôi môi nóng bỏng của anh trượt lên ngọn đồi mềm mại trên người cô và ngậm lấy cái chóp hình vòng cung và mút lấy cái núm cứng ngắc trên đó, khiến cô muốn ngừng thở. Cô chỉ cảm nhận được niềm khoái cảm ngọt ngào đến nhức nhối mà đôi môi anh mang lại khi chúng di chuyển ngang qua ngực cô cho đến đỉnh nhũ hoa còn lại, hàm răng anh không ngừng cà vào cái chóp gợi cảm đó. Lưỡi anh khuấy động ngực cô một cách dữ dội trước khi đẩy chúng hoàn toàn vào cái miệng ẩm ướt, ấm áp của anh và nhấn chìm chúng một cách dữ dội trong đó.

Cô thì thầm phản đối khi Blade rời khỏi cô, nhưng anh quay lại ngay sau đó, ôm siết lấy cô vào cơ thể trần trụi của mình, tiếp tục hôn và sục sạo hai ngực cô. Shannon gần như không kiểm soát được bởi niềm đam mê. Cuối cùng thì đôi môi anh cũng giải thoát sự tra tấn ngọt ngào của chúng và trượt xuống phía dưới những chiếc xương sườn mảnh dẻ của cô. Cô chớp mắt khi tay anh định vị trên hông cô, nâng cô lên gần chiếc miệng ẩm áp, háo hức của anh.

“Anh muốn được cảm nhận tất cả con người em,” Blade thì thầm trên từng phần cơ thể run rẩy của cô.

“Blade...”

Miệng anh mở ra, lưỡi anh chạm vào cô.

Shannon lại gọi tên anh và rùng mình dữ dội trong khoái cảm. Đột nhiên, bàn tay lướt xuống hông cô, muốn chiếm lấy cô theo mọi cách với miệng anh. Ôm cô thật sát, anh vùi mình vào sâu trong cô, say mê, vuốt ve cô bằng lưỡi mình cho đến khi cô thở hỗn hển và đắm chìm trong cơn khoái cảm cuồng điên. Sự căng thẳng ngày càng nóng lên và làm cô tan chảy ở những nơi mà nụ hôn của anh chạm tới. Cảm giác này tuyệt vời đến nỗi cô không bao giờ muốn Blade dừng lại, cô sẽ chết mất nếu anh làm vậy.

“Blade, làm ơn, làm ơn...”

Bàn tay Blade siết chặt lại, ôm lấy đôi hông tròn trịa của cô, trêu chọc, khuấy động cho đến khi anh bế cô đặt lên phía trên anh. Cực khoái của cô vút lên với cú đẩy bất ngờ, những ngón tay cô bám vào bờ lưng cứng cáp của anh. Anh lên đỉnh cùng với cô trong lúc mọi cảm xúc đều đòi hỏi cô, cho đến tận khi chấn động nhẹ nhàng cuối cùng cũng qua đi và cơ thể cô đổ sập xuống. Tay Blade

dịu dàng, run rẩy đặt Shannon lên phía trên anh, dịu dàng vỗ về cô, đặt những nụ hôn lên thái dương ướt đẫm mồ hôi của cô cho đến khi tĩnh mạch của cô chậm lại và hơi thở của cô điều hòa trở lại.

“Đến với anh, Little Firebird,” anh thì thầm khi bàn tay anh lướt dọc hai bên hông cô và lại đắm mình vào sâu trong cô.

“Em không nghĩ là em còn có thể đâu,” Shannon thở dài, người rũ ra và thỏa mãn.

“Ồn mà, em yêu, chỉ cần thư giãn,” Blade nói, mím một nụ cười thích thú đầy xấu xa. Anh biết cái gì mà cô không biết chẳng?

Rồi anh bắt đầu một cách chậm rãi, đẩy hông mình một cách đều đặn và vững vàng, một niềm khoái cảm ngọt ngào lại dâng lên trong Shannon. Cô kinh ngạc khi thấy niềm đam mê lại có thể bùng lên trở lại nhanh đến vậy.

Rồi đêm cứ trôi qua như vậy. Lúc thì nóng bỏng, hoang dại, khi thì chậm rãi, lười nhác, ngọt ngào. Cả hai làm tình, nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục làm tình cho đến khi sự kiệt quệ đẩy họ chìm sâu vào giấc ngủ sâu mơ màng, vẫn khóa chặt lấy nhau, chân tay không rời.

Blade bừng bối khi phát hiện ra mình đã ngủ quên vào sáng hôm sau. Anh đã định rời đi trước khi ánh bình minh ló dạng. Nhưng ngủ với Shannon trong vòng tay tuyệt vời đến nỗi anh đã bình yên nằm ngủ hàng giờ. Anh mặc nhanh quần áo và nhẹ nhàng hết sức để không đánh động đến Shannon. Cảm giác tội lỗi dấy lên trong anh khi nghĩ rằng anh đã làm con chim lửa bé nhỏ của mình kiệt sức đến vậy. Đêm qua cô thật là sung sức, cực kì phóng đãng, và cực kì hấp dẫn. Chúa ơi, anh yêu cô! Cô trông như một thiên thần đang nằm trên giường, làn da cô ửng đỏ vì được anh yêu, miệng cô sưng lên vì những nụ hôn của anh. Anh không nỡ đánh thức cô dậy.

Trước khi lặng lẽ nhảy qua cửa sổ, anh đã nguệch ngoạc vào dòng và đặt nó trên chiếc gối bên cạnh Shannon. Anh ý thức được điều anh đã nói khi bảo với cô họ sẽ nói chuyện với cha xứ ngày hôm nay về đám cưới của mình. Nhưng trước tiên, anh muốn thay quần áo và nói với Wade Vance về quyết định của mình.

Blade chỉ vừa bước chân vào căn hộ của anh thì đã bị túm giật lại từ phía sau. Tay anh siết chặt lại và anh đã kịp dừng lại trước khi nhận ra điều gì đang xảy ra. Kiểm chế cơn giận của mình lại, Blade sửng sốt khi thấy trung úy Goodman nhăn nhó cười đầy ác ý trong khi ba người lính to khỏe khác tóm lấy anh.

“Anh đã bị bắt vì tội giết người, người da đỏ.”

Chương 18

Shannon đuổi người ngái ngủ, cơ thể cô rã rời nhưng hoàn toàn mãn nguyện và bình yên, điều mà cô chưa từng cảm nhận được trước đây. Biết được tình yêu mà Blade dành cho mình và việc họ sẽ sớm kết hôn khiến những nỗi đau mà cô đã trải qua như được lành lặn trở lại. Cuộc chiến tồi tệ, cái đã lấy đi người cha thân yêu và anh trai cô, bị bắt buộc rời khỏi ngôi nhà mà cô gắn bó, là những kí ức buồn mà cô sẽ quên đi. Với vòng tay rộng mở, Shannon sẽ nắm bắt lấy tương lai. Một vùng đất mới hoang sơ, một tình yêu bất diệt, và lời hứa vào ngày mai, tất cả đều đang chờ đón cô.

Cô nhìn thấy ngay mảnh giấy mà Blade để lại. Mùi hương đặc biệt của anh vẫn đọng lại trên chiếc gối khi cô với sang cầm lấy mảnh giấy. Đôi môi mọng lên vì hôn nhiều của cô cong lên thành một nụ cười mơ màng khi cô đọc dòng tin nhắn của anh. Anh sẽ quay lại sau khi đã nói chuyện với Wade Vance và thông báo với Vance về kế hoạch kết hôn ngay lập tức.

Vì Hôm nay là thứ bảy nên cô dành nhiều thời gian hơn cho việc tắm táp và mặc đồ, hồi tưởng lại những điều đã xảy ra đêm hôm trước. Cô nghĩ đó là một điều hoàn toàn hợp tự nhiên khi một người đàn ông yêu một người đàn bà nhiều lần và theo nhiều cách như vậy, nhưng Blade đã vừa chứng minh rằng những điều mà cô biết nhỏ bé đến mức nào. Khả năng chịu đựng của anh thật đáng kinh ngạc, cô nghĩ, miệng cười khúc khích.

Shannon thông thả ăn bữa sáng, xử lý tới tận miếng cuối cùng; cơn đói của cô thật kinh ngạc. Nhưng hiện buổi sáng của cô đã gần xế trưa nên cô bắt đầu cảm thấy bút rút. Một nỗi lo lắng xuất hiện trong đầu cô, một nỗi sợ không thể giải thích mà chỉ có thể cảm nhận được bởi trực giác của phụ nữ. Khi cô chậm rãi quay trở lại căn phòng khách nhỏ bé của mình, nỗi sợ hãi vẫn cứ bám lấy cô, và giác quan thứ sáu nói với cô là Blade đang cần cô. Cô không biết phải bắt đầu tìm anh ở đâu, nhưng căn hộ của thiếu tá Vance dù sao cũng có vẻ là nơi tốt nhất.

Khi Shannon đi ngang qua quảng trường, cô chú ý tới đám đông, đông một cách bất thường vào buổi sáng của một ngày thứ 7. Những hồi chuông cảnh báo gióng lên trong đầu cô, mặc dù cô không thể nào giải thích được nỗi sợ của mình.

“Shannon, cô đã nghe tin gì chưa?”

Shannon quay lại vừa kịp nhìn thấy Claire Greer đang vội vàng đi về phía cô, đang hớn hỏ kể với ai đó về cái tin nóng hổi của cô ta. Trái tim Shannon đập thình thịch; cô không muốn hỏi nhưng biết rằng mình sẽ phải hỏi.

“Tin gì thế, Claire? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thiếu tá Vance đã bị ám sát trong căn phòng của anh ấy tối qua.”

“Ôi, không!” Shannon sững sờ. Cô thật sự thích người đàn ông đó và thật sự choáng váng khi biết tin này. Cô có thể hình dung ra Blade sẽ thế nào, bởi họ là những người bạn thân thiết đã nhiều năm. Không lạ khi mà anh vẫn chưa xuất hiện ở đây. Cô quay người bỏ đi. Blade cần có cô lúc này.

“Đợi đã. Còn nữa,” Claire nói, đặt tay lên tay cô để giữ lại.

Nóng lòng muốn bỏ đi, Shannon nghiêng người nhìn Claire một cách tò mò. “Sao, chuyện gì vậy? Họ đã bắt được kẻ sát nhân chưa?”

“Rồi, và cô không thể tưởng tượng được đó là ai đâu.”

“Claire, tôi không có thời gian để chơi trò đố chữ.”

“Gã người lai đã bị bắt lúc sáng sớm nay và đã bị buộc tội ám sát thiếu tá Vance.”

Một cái nhìn kinh hoàng lướt qua mặt Shannon. Claire mỉm cười một cách hả hê đầy ác ý.

“Blade ư? Không thể nào!” Shannon phản đối dữ dội. “Blade không hề giết ai cả, đặc biệt là thiếu tá Vance. Họ là những người bạn thân thiết.”

“Bạn ư?” Claire lặp lại, nghi ngờ. “Họ hầu như không biết nhau. Blade hầu như không tiếp xúc với ai. Không ai biết hắn đủ lâu để có thể khẳng định điều đó hoặc nói hắn không có khả năng là một kẻ sát nhân cả. Trong hắn có sự hoang dã, vì Chúa!” Claire nhấn mạnh, như thể điều đó giải thích mọi thứ.

“Tôi không có thời gian đứng đây đôi co với cô, tôi phải tới chỗ Blade,” Shannon nói với ra sau khi cô bước nhanh đi. Cô đi thẳng tới trại giam, yêu cầu được gặp Blade.

“Tôi rất tiếc, cô Branigan, tên tội phạm này không được phép gặp ai cả,” viên quản giáo thông báo với cô.

“Nhưng tôi phải gặp Blade. Anh ấy vô tội!” Shannon kiên nhẫn lặp lại.

“Cô sẽ phải được sự cho phép của Đại tá Greer.”

Quay phắt lại, Shannon nhanh chóng đi tìm Đại tá Greer. May thay cô tìm được ngay ông ở trong văn phòng của mình.

“Đại tá Greer!” cô nắc lên, lao vào trong phòng. “Đó không phải là sự thật! Blade không giết thiếu tá Vance. Anh ấy vô tội!”

“Điều này không liên quan gì tới cháu cả, Shannon,” Greer nghiêm khắc nói. “Ta biết cháu có tình cảm đặc biệt với anh chàng người lai đó sau tất cả những điều mà anh ta đã làm để cứu cháu khỏi Mad Wolf, nhưng không ai trong chúng ta thực sự biết anh ta trước khi anh ta trở thành người dẫn đường trong đoàn xe hàng của các cháu cả. Thân thể của hắn thật bí ẩn. Nó

không làm cháu thấy lạ sao?”

Shannon suyt nữa thì nói ra cô biết mọi thứ về Blade, biết cuộc điều tra của anh, mối liên hệ giữa anh với thiếu tá Vance, và rằng anh không thể giết Vance được vì anh đã ở cùng với cô nhưng rồi cô đã nghĩ lại. Nếu Blade muốn Đại tá Greer biết, thì giờ anh đã nói rồi. Tại sao anh lại không nói? cô tự hỏi. Anh không nhận ra sự nghiêm trọng trong tình huống này sao?

“Cháu có thể gặp Blade không, Đại tá?” Shannon khấp khởi hỏi.

“Chả ích gì đâu,” Greer lơ đãng trả lời khi ông xốc lại đồng giấy tờ trên bàn. Thái độ của ông cho thấy cuộc chất vấn đã kết thúc. “Nếu cháu thứ lỗi, ta có vài cái báo cáo cần xem xét.”

“Làm ơn đi, Đại tá Greer,” Shannon nài nỉ, không hề nhúc nhích, “ít nhất hãy nói cho cháu tại sao bác lại nghĩ Blade đã giết thiếu tá Vance?”

“Cháu thật gan lì,” Greer thở dài mệt mỏi. Sáng nay ông đã bị sốt, kể từ lúc cơ thể của thiếu tá Vance được tìm thấy giữa vũng máu và căn hộ thì bị phá tan hoang.

“Nếu cháu có ngang bướng thì cũng chỉ bởi cháu biết Blade vô tội.”

Greer quan sát Shannon một cách kĩ càng, định nói điều gì đó, rồi ông quyết định nói khác đi, “Mọi thứ đều rõ ràng. Con dao của Blade đã được thấy cắm sâu vào lưng của Wade Vance. Cháu biết thứ mà ta đang nói đến, nó có cán dao làm bằng xương chạm khắc và thật sự gây ấn tượng. Hắn đã để con dao đó trong cái bao giắt bên thắt lưng và có vẻ rất thích con dao đó. Và nếu điều đó còn chưa đủ, túi tiền của thiếu tá Vance đã được tìm thấy trong phòng của Blade.”

Shannon kinh ngạc. Cô biết rõ con dao mà Đại tá đang nói tới, Blade rất ít khi xuất hiện mà không có nó. Nhưng lạ lùng là, cô không thể nhớ là anh đã để nó ở đâu đêm qua. Thực tế, cô chắc chắn là anh không mang theo. “Cháu chắc chắn là phải có một lời giải thích chứ,” cô rụt rè hỏi.

Blade đã ở cùng với cô cả đêm. Anh không thể nào đi giết một ai đó. Cô đã giấu mọi người điều đó, nhưng cô cần phải nói chuyện với Blade trước đã. Cô không muốn làm bất cứ điều gì tổn hại đến anh.

“Nếu có, Blade đã không hề làm điều đó,” Greer cau mày nói, ông bắt đầu thấy hết kiên nhẫn. “Ta xin lỗi, Shannon, giờ cháu phải rời khỏi đây thôi. Ta có rất nhiều việc và không thể tiếp tục cuộc chất vấn này nữa.”

“Cháu sẽ không đi cho đến khi nào bác cho phép cháu gặp Blade,” Shannon bướng bỉnh nói. “Điều đó có hại gì sao?”

Đại tá Greer cau có, bực mình. Có vẻ như cách duy nhất để ông thoát khỏi Shannon là đáp ứng yêu cầu của cô. Con bé không biết là sẽ không thay đổi được điều gì sao? Blade đã phạm tội sát nhân và cái giá phải trả là tử hình. Rút ra một tờ giấy, ông nguệch ngoạc vài chữ và đưa

nó cho Shannon. “Hãy đưa tờ giấy này cho người quản giáo. Nó là giấy cho phép khách thăm tù. Cháu sẽ được phép gặp Blade trong vài phút.”

“Cám ơn bác, Đại tá. Điều này rất có ý nghĩa với cháu.” Cô quay người bước đi.

“Shannon, đợi đã. Quan hệ giữa cháu và anh chàng người lai là thế nào thế?”

Shannon biết đây không phải lúc để công khai chuyện của cô và Blade. “Blade là bạn cháu. Cháu muốn giúp anh ấy.” Cô xoay người lại và vội vã đi ra, tờ giấy thăm tù nắm chặt trong tay.

Lại một lần nữa, người quản giáo, Trung sĩ Tyler, hiện ra ở lối vào, Shannon không gặp khó khăn gì trong việc đi qua cánh cửa nhà lao. Cô mỉm một nụ cười quyến rũ với anh chàng bảo vệ tới nỗi anh ta đã đồng ý cho cô nói chuyện riêng trong vài phút, mặc dù anh ta không thể tưởng tượng nổi là làm sao mà Shannon lại có thể liên quan gì với một tên người lai. Sự thật là hầu hết lính tráng đều thích và tôn trọng người đàn ông đó, nhưng hiển nhiên là họ phải che giấu sự thật đó.

“Cẩn thận nhé, cô Branigan,” Trung sĩ Tyler cảnh báo. “Đó là một kẻ sát nhân đấy.”

Không thềm trả lời, Shannon đi thẳng qua cánh cửa vào trong hành lang tối om dẫn tới nhà ngục. Có ba phòng giam nhỏ, chỉ có một trong ba gian đó là có người. Blade nằm trên một tấm đệm xác xơ phủ trên một chiếc giường con, đôi chân dài của anh chòi hẳn ra cuối mép giường. Không có gì trong căn phòng giam bé tẹo ngoại trừ một chiếc xô đặt ở một chỗ khuất trong góc phòng, một chiếc bàn bên trên đặt một bình nước và một chiếc cốc bằng thiếc, và một chiếc ghế ba chân. Shannon không thể chịu nổi khi nghĩ tới việc Blade bị giam giữ trong một nơi tăm tối thế này. Cô tới gần bên song sắt, bước chân gần như không phát ra tiếng động, nhưng Blade vẫn nghe thấy tiếng cô và bật dậy ngay lập tức.

“Chết tiệt, Shannon, em làm gì ở đây thế?”

“Đó không phải là sự thật, Blade! Tại sao anh không nói với họ anh đã ở cùng em đêm qua? Giờ không phải là lúc Đại tá Greer nên biết về cuộc điều tra của các anh và tình bạn giữa anh và thiếu tá Vance sao?”

“Em nghĩ là anh sẽ nói bất cứ điều gì gây hại đến em sao? Sẽ không ai cần phải biết là anh đã ở cùng em đêm qua cả.”

“Điều đó không sao cả, Blade. Tất cả mọi vấn đề bây giờ là anh phải bị xóa bỏ lời buộc tội là kẻ sát nhân. Anh không thể nói với họ thiếu tá Vance là bạn của anh sao? Rằng các anh đang làm việc cùng nhau theo chỉ thị của tổng thống.”

“Sau cái chết của Wade thì sẽ không có ai chứng thực cho lời nói của anh cả. Thật khó mà tưởng tượng được là .. là anh ấy đã ra đi. Anh biết con mồi của bọn anh rất xảo quyệt, nhưng khi hắn giết Wade thì hắn đã đi quá xa rồi.”

“Hãy nói với Đại tá Greer về cuộc điều tra,” Shannon cố nài. “Phải có ai đó bằng lòng đứng về phía anh chứ.”

“Chỉ có ba người biết chuyện,” Blade nghiêng răng nói. “Anh, Wade, và tổng thống Johnson.”

“Vậy thì liên hệ với tổng thống đi nếu đó là điều cần thiết.”

“Em không hiểu. Lần này anh hành động một mình. Tổng thống Johnson đã cảnh báo rồi, ông ấy không thể giúp đỡ được gì nếu anh tự mua dây buộc mình. Ông ấy đã có đủ rắc rối với thượng nghị viện về các vấn đề ở biên giới miền Tây rồi và không đủ sức để can thiệp các chuyện ở phía Nam. Họ đang gặp rắc rối vì ông ấy đã đặc xá vô điều kiện cho tất cả những người đã tham gia cuộc chiến ở miền Nam mà đã bị định tội. Tin mới nhất mà anh nghe được là thượng nghị viện đã buộc tội ông vi phạm đạo luật The Tenure of Office Act [\[12\]](#) và đã bắt đầu trở nên quan liêu. Những vấn đề của anh không đáng để so sánh với những vấn đề của ông ấy.”

“Không phải với em,” Shannon run giọng thì thầm. “Hãy nói với Đại tá Greer, hãy để ông ấy quyết định.”

“Họ có đủ bằng chứng thuyết phục nhất để chống lại anh.” Blade dường như vẫn còn sốc về cái chết của thiếu tá Vance và Shannon nghĩ về kẻ hờ nghiêm trọng trong lí do của anh. Không có vẻ như anh sẽ từ bỏ một cách dễ dàng. “Con dao của anh đã được tìm thấy sau lưng của Wade.”

“Em biết, Đại tá Greer đã nói với em. Làm thế nào mà điều đó lại xảy ra được?”

“Anh đã để ý thấy là con dao của anh đã bị mất cách đây mấy ngày nhưng đã nghĩ là nó bị mất.”

“Kẻ nào đó đã lên kế hoạch này rất cẩn thận,” Shannon trầm ngâm nói. “Anh có manh mối nào về kẻ đã làm không?”

“Không, ngoại trừ suy đoán của anh, không có một chứng cứ nào để xác nhận sự nghi ngờ của anh cả. Em nên đi đi, em yêu, thật điên rồ khi bị mắc mưu với anh vào lúc này. Sẽ có một vụ xét xử công khai và sẽ không có sự phán đoán theo trực giác đâu.”

Blade không cần phải giải thích. Shannon biết chính xác anh định nói gì, và cô không định

để nó cứ xảy ra như vậy. “Nếu anh không nói với Đại tá anh đã ở cùng em đêm qua thì em sẽ nói. Anh không thể nào giết thiếu tá Vance được trong lúc đang làm tình với em cả.”

“Anh sẽ bác bỏ,” Blade nghiêm giọng nói. “Anh sẽ nói em đang nói dối để cứu anh. Em nghĩ là anh sẽ cho phép em tự phá hủy danh tiếng của mình sao?”

“Blade, làm ơn...”

“Không cần phải bàn cãi gì nữa.”

“Hết giờ rồi, cô Branigan.”

Trung sĩ Tyler đứng ở phía cuối hành lang gọi với vào trong để thông báo, rồi nhanh chóng quay ra, cho phép Shannon có một chút thời gian để chào tạm biệt.

“Hôn tạm biệt anh đi, Little Firebird. Anh xin lỗi về mọi thứ. Anh không bao giờ định để nó kết thúc như thế này.”

“Nó sẽ không kết thúc thế này,” Shannon ngoan cố nói. “Em yêu anh. Sẽ không có gì xảy ra với anh hết.”

Rướn người tựa vào các chấn song, cô hé mọi khi miệng của Blade cúi xuống môi cô. Nụ hôn của anh chậm rãi, ngọt ngào và dịu dàng, chứa đầy sự khát khao và sự hối lỗi. Anh hành động như một người đàn ông đã sẵn sàng đợi hành quyết. Rõ ràng là anh không hề tin tưởng vào khả năng và sự liều lĩnh của Shannon, bởi cô không định sẽ để anh cứ chết như vậy.

Trong suốt hai ngày sau đó, Shannon cố tìm cách gặp Đại tá Greer và luôn bị từ chối. Cô cố ý ngồi chờ ở văn phòng của đại tá và bực bội với cái thực tế là ông đang cố tránh gặp cô. Vì vụ án của Blade được sẽ nhanh chóng được đem ra xét xử nên cô cần phải hành động ngay. Shannon cố gắng gọi tới nhà của đại tá, nhưng thậm chí điều đó cũng chẳng ăn thua. Molly Greer lại tán thành với cách làm của chồng bà về vấn đề này, đã khuyên Shannon nên bỏ cái công việc bắn thủ này lại cho bên quân đội.

Trong tất cả đồng lộn xộn này, Shannon lại quên mất vũ hội mùa xuân cho đến khi Nigel Bruce nhắc nhở cô. Cô làm gì còn tâm trạng để mà nhảy nhót trong khi Blade vẫn còn đang mòn mỏi đằng sau song sắt của nhà tù với cái nguy cơ mất cả mạng sống chứ? Cô nghĩ với việc từ chối Nigel nhưng rồi lại nhanh chóng thay đổi suy nghĩ. Cái cơ hội hiếm có để kiếm ra được

vài phút để nói chuyện riêng với Đại tá trong vũ hội chợt nảy ra trong đầu cô. Nigel sững điên lên khi Shannon nói với anh ta là cô không quên và thực tế là còn đang mong được tham dự lễ hội với anh ta.

Shannon bồn chồn đợi ngày diễn ra vũ hội tới. Cô không thể đợi để nói với Đại tá sự thật và xem phản ứng của ông khi ông biết được ông đã sai lầm thế nào về Blade. Cô không quan tâm Blade nói gì, cô không thể chịu được nữa và không nói gì trước sự che chắn của anh.

Mặc một chiếc váy dài làm bằng satin màu xanh nhạt đẹp nhất của mình, Shannon chưa bao giờ trông đáng yêu hơn. Cô giữ gìn nó trong suốt cuộc chiến tranh và mang nó theo mình. Hai cánh tay áo phồng lên đến khuỷu tay và phần eo được chiết lại để vạt váy phồng lên rồi xoắn lại xung quanh đôi giày dạ vũ màu xanh lá cây và phủ một cách mềm mại quanh những mắt cá chân đẹp đẽ của cô. Mái tóc dày màu nâu của cô được vấn quanh đầu như một chiếc vương miện, tôn nét đẹp trên gương mặt cô lên một cách hoàn mỹ. Nigel sững sờ trước vẻ đẹp của cô và cho cô biết điều đó.

Thời tiết của đêm tháng 5 đẹp đến nỗi Shannon chỉ cần choàng thêm một chiếc khăn choàng khi họ đi bộ một quãng ngắn tới chỗ vũ hội. Shannon không thiếu người mời khiêu vũ trong suốt buổi tối mặc dù thật đau đớn khi biết rằng tất cả mọi người đàn ông đều có mặt, chỉ có Đại tá Greer là tránh mặt cô.

Đã gần 11h đêm khi cái cơ hội gặp được Đại tá Greer hiện ra trước mặt. Shannon nhìn thấy ông trượt qua cánh cửa bên hông để ra hút một điếu thuốc. Cô nhanh chóng bảo với Nigel là cô muốn uống chút rượu (punch), và ngay khi hần biến mất vào dòng người đang nhảy múa thì cô nhanh chóng đi theo sau đại tá. Cô tìm thấy ông đang đứng một mình, đang nhả khói vào không khí tháng 5 vốn sực nức mùi nước hoa.

“Đại tá Greer, cháu có thể nói với bác vài lời không?” Giọng của cô nhẹ nhàng và nài xin.

“Shannon!” Một cái cau mày khó chịu hằn lên trên trán của đại tá. Ông đã hầu như tránh được Shannon mọi lúc trong buổi tối nay và ông gần như đã thành công, cho đến khi cơn ghiền thuốc buộc ông phải ra ngoài. Ông không hằn là không hài lòng khi nhìn ra lòng thương người của Shannon sau tất cả mọi thứ. “Giờ không phải là lúc và cũng không phải là nơi để bàn luận về bất cứ thứ gì mang tính nghiêm trang cả.” Nếu những lời nói của ông có nghĩa là không tán thành thì chúng cũng đã thất bại một cách đáng cay.

“Không có lúc nào hay nơi nào là phù hợp cả khi tính mạng của một con người đang bị đe dọa,” Shannon từ tốn trả lời.

“Cháu yêu,” Đại tá nhẹ nhàng nói, “tại sao cháu cứ cố bảo vệ Blade thế?”

“Bởi vì anh ấy vô tội. Dem anh ấy ra xét xử là đi ngược lại với công lý. Và cháu sẽ nói với bác tại sao.”

“Cháu phải làm thế ư? Vào khiêu vũ đi, gặp ta vào sáng thứ 2.”

“Làm ơn, Đại tá, hãy nghe cháu nói.”

Tiếng thở dài dài đầu hàng trượt qua hàm răng của ông. “Được rồi, Shannon, ngắn gọn thôi. Molly sẽ để ý thấy sự biến mất của ta nếu ta để bà ấy một mình quá lâu.”

“Blade đã nói gì để biện hộ cho mình?”

“Anh ta sẽ có cơ hội tại phiên tòa xét xử mình vào tuần tới.”

“Sau đó tùy vào cháu,” Shannon lầm bầm nói, hầu như là tự nói với chính mình. “Blade là đặc phái viên đặc biệt làm việc cho tổng thống. Anh ấy và thiếu tá Vance làm việc cùng với nhau trong cùng một vụ án.”

Ban đầu, Greer trông đầy ngờ vực, rồi ông ngửa đầu ra sau và cười lớn. “Cháu gái, làm thế nào mà cháu lại có thể sáng tác ra câu chuyện lạ lùng đó thế? Cháu không nghĩ là ta sẽ biết nếu đó là sự thật sao? Điều đầu tiên, cháu không giống thành viên của một tổ chức bí mật nắm giữ thông tin cơ mật như thế và ta cũng không tin.”

“Cháu đã biết trong một tai nạn và đã thề sẽ giữ bí mật,” Shannon giải thích. “Họ đang điều tra một người đàn ông bị nghi ngờ là buôn lậu súng cho người Anhđiêng. Gần đây họ mới biết là có tới tận hai kẻ tham gia chứ không phải là một tên. Clive Bailey đã chết và không thể khai ra tên đồng bọn của hắn, nhưng nếu bác tìm được hắn thì bác sẽ tìm ra kẻ giết thiếu tá Vance.”

“Clive Bailey là một tên vô lại,” Greer tán thành. “Bắt cháu chống lại ý nguyện của mình là một hành động ti tiện, nhưng tuyệt đối không có bằng chứng nào về việc hắn tham gia vào việc buôn lậu súng cả. Ta e toàn bộ việc này chỉ là câu chuyện tưởng tượng của cháu và thật khó mà tin được. Giờ ta sẽ hỏi cháu một câu. Cháu đang yêu Blade phải không?”

Shannon đỏ mặt. “Vâng, cháy yêu Blade,” cô thú nhận, chiếc cầm bương bình của cô nhô ra. “Cháu không hề xấu hổ khi phải thừa nhận điều đó đâu.”

“Ahh, điều đó giải thích cho việc không ngừng bảo vệ anh ta,” Greer ranh mãnh nói. “Ta sợ là cháy đã vớ phải một anh chàng không ra gì để yêu rồi, cháu gái.”

“Blade đã ở cùng với cháy đêm đó, cả đêm và không thể nào giết thiếu tá Vance được!” Shannon thốt lên.

Greer tái mặt, thực sự bị xúc phạm bởi lời thú nhận trắng trợn của Shannon. “Ta sẽ quên điều cháu vừa mới nói, Shannon. Ta nhận ra cháy đã quẫn trí và dễ nói ra những điều mà cháu không ý thức được.”

“Mọi điều cháy vừa nói đều là sự thật.”

“Cháu thật sự tin vào những điều mà cháu đã nói với ta về việc Blade và Vance là những đặc phái viên đặc biệt phải không?”

“Cháu xin thề trên cái chết của cha và anh trai cháu.”

“Hmmm, được rồi, nếu cháu thật sự tin tưởng vào điều đó đến vậy ta sẽ đánh điện lên Washington, nhưng trong thời gian đó, vụ xét xử của Blade sẽ vẫn diễn ra như kế hoạch. Nếu Washington xác nhận lại những điều cháu vừa nói với ta, anh ta sẽ được xử trắng án. Nhưng thật tình mà nói, ta không đặt nhiều kì vọng vào nó đâu.”

“Tất cả mọi điều mà cháu mong đợi là bác hãy dành thời gian để tìm hiểu sự thật,” Shannon trả lời. “Bác sẽ báo cho cháu biết khi nào bác nhận được câu trả lời chứ?”

“Cháu sẽ là người đầu tiên biết *nếu* ta nhận được câu trả lời,” Greer nghi ngại nhấn mạnh.

“Cô đây rồi, Shannon, tôi đang tìm cô.”

Nigel xuất hiện bên cạnh Shannon tay cầm hai cốc punch. “Tôi đã trải qua những giây phút tồi tệ để lấy những thứ này trong cái đám người hỗn loạn xung quanh quầy bar.”

“Trong đó ngọt nhạt quá. Tôi cần chút không khí,” Shannon gượng gạo nói. “Rõ ràng là Đại tá Greer cũng suy nghĩ như vậy.”

Nigel gật đầu chào Greer, rồi nói với Shannon, “Chúng ta vào trong chứ?”

“Anh không phiền nếu chúng ta ra về chứ, Nigel? Đột nhiên tôi thấy chóng mặt quá.”

“Tất nhiên là không rồi, Shannon. Tôi sẽ lấy khăn choàng cho cô,” Nigel kiểu cách nói. Anh ta liếc qua Đại tá Greer rồi tóm lấy khuỷu tay của Shannon và dẫn cô vào trong.

“Tôi xin lỗi vì đã phá hỏng buổi tối của anh,” Shannon nói khi cả hai băng ngang qua quảng trường.

“Cô không phá hỏng bất cứ thứ gì cả, Shannon,” Nigel quả quyết với cô. “Đại tá Greer nói gì khiến cô khó chịu à?”

“Tôi..không, chắc chắn là không rồi. Chỉ là cơn đau đầu dở hơi này.”

“Ah, phải, cơn đau đầu,” Nigel nhắc lại, không mấy tin tưởng lắm.

Giờ thì cả hai đã tới trước cửa nhà Shannon. “Tôi mong cô sớm khỏe lại. Tôi có thể hôn chúc ngủ ngon cô được không? Tôi chưa từng gặp một người phụ nữ nào như cô cả, Shannon, và tôi muốn chúng ta còn hơn là những người bạn. Tôi sẽ sớm quay trở về Anh. Có lẽ tôi có thể tin rằng cô sẽ đi cùng tôi với tư cách là vợ của tôi.”

Shannon tái mặt. Cô không bao giờ muốn mọi điều với Nigel lại đi xa đến thế này. Điều tốt đẹp nhất là cô có thể làm được bây giờ là nhanh chóng cắt đứt mọi hy vọng của anh ta.

“Tôi xin lỗi, Nigel, nếu tôi đã đẩy anh vào tình huống này, nhưng anh sẽ không bao giờ có được cái gì nhiều hơn tình bạn với tôi đâu. Sẽ tốt hơn cho tất cả nếu chúng ta không còn gặp lại nhau nữa. Trái tim tôi đã được đặt ở một nơi khác rồi.”

“Không có hy vọng nào à?” Nigel hỏi, mất bình tĩnh một cách kì lạ. Anh biết là anh có thể thay đổi cuộc đời của mình với Shannon ở bên như một người vợ.

“Không,” Shannon nói. “Tôi yêu anh ấy còn hơn cả cuộc sống của mình.”

“Tôi có biết người đó không?”

“Tôi..không.” Liệu có tốt không khi nói với Nigel về Blade. Shannon tự hỏi.

“Vậy tôi nghĩ là tôi sẽ ra đi trong một hoặc hai ngày nữa,” Nigel chậm rãi nói. “Đột nhiên tôi rất mong muốn được tới thăm California trước khi tôi quay lại Anh.”

Shannon không biết Nigel đã mắc phải tội lỗi gì ở Anh để bị chính gia đình của mình xa lánh, nhưng cô nhận ra phẩm chất lịch lãm trong anh ta. Anh không hẳn là tồi tệ và hầu như lúc nào cũng lịch lãm một cách hoàn hảo ở những nơi có cô. Cô hy vọng là khi anh ta hết bị ruồng bỏ và học được một bài học, anh ta sẽ quay lại nhà và sẽ tìm được một đám tốt.

Shannon thề sẽ không tiếp tục quấy rầy Đại tá Greer nữa cho đến khi ông nhận được câu trả lời cho bức điện đã được gửi tới Washington trong vụ việc của Blade. Nhưng cho tới buổi sáng trước ngày vụ án được xét xử một ngày, cô vẫn không nghe được tin tức gì, Shannon đã cho học sinh nghỉ vào buổi trưa và tự mình tới văn phòng của Greer. Rõ ràng là ông cũng đang mong gặp cô bởi cô được dẫn vào văn phòng của ông ngay lập tức.

“Vụ án của Blade sẽ diễn ra vào ngày mai, Đại tá. Bác đã gửi bức điện chưa?” Shannon hỏi. Không cần rào đón khi cuộc sống của một người đàn ông đang bên bờ vực.

“Ta đã gửi nó đi,” Greer sáng giọng đáp.

Thực ra là ông đã gửi bức điện ngay sau cuộc nói chuyện với Shannon. Một người đàn ông liêm chính, quan điểm về việc kết án một người đàn ông vô tội không nằm trong tư tưởng của Greer. Nếu có một chút sự thật nào trong lời biện bạch của Shannon thì ông cũng muốn biết. Greer cho rằng một câu trả lời sẽ sẵn sàng có ngay lập tức nếu Blade đúng là một đặc phái viên đặc biệt làm việc cho tổng thống. Nhưng gần một tuần trôi qua rồi mà câu hỏi của ông vẫn chưa có câu trả lời. Tất nhiên ông phải xem xét đến việc tổng thống không trả lời chính là dấu hiệu rõ ràng về tội của Blade. Ông giả định nếu Blade là một đặc vụ đặc biệt thì tổng thống sẽ không ngần ngại gì mà tới bảo vệ anh ta.

Bức điện của Đại tá Greer tới tay thư ký riêng của tổng thống Johnson vào đúng thời gian tồi tệ nhất. Điên đầu với những bức thư nặc danh và sự chứng thực của ông trước quốc hội, viên thư kí, ghét việc làm phiền Tổng thống ở cái thời điểm nhạy cảm này, đã quyết định gạt bức điện sang một bên cho tới sau vụ xét hỏi. Bức điện xem chừng không cần kíp lắm, chỉ hỏi xem một gã người lai tên là Swift Blade có đúng là đặc vụ đặc biệt làm việc cho Tổng thống không. Anh ta tự tiện không trao bức điện cho tổng thống Johnson cho tới sau buộc bỏ phiếu, nó đã

được lên kế hoạch diễn ra vào 26 tháng 5. Một cuộc bỏ phiếu trước đó vào ngày 16 tháng 5 đã thiếu mất một phiếu để đi đến quyết định thông qua.

Tất nhiên cả Shannon và Greer đều không thể biết điều đó, khi Shannon hỏi, “Bác đã nhận được câu trả lời chưa?”

Greer nhìn Shannon với một chút thương hại. “Không, Shannon, ta không hề nhận được câu trả lời nào cả. Cuộc xét xử Blade vẫn sẽ diễn ra như kế hoạch. Bởi luật của quân đội chiếm ưu thế ở Pháo đài Laramie nên anh ta sẽ phải thử với bồi thẩm đoàn là các sĩ quan, trong đó có chính bản thân ta, Đại úy Delaney và Trung úy Goodman. Cháu có thể chắc chắn là chúng ta sẽ đủ bằng chứng thuyết phục nhất trước mỗi câu nói. Công lý sẽ được thực thi.”

“Công lý! Cháu biết loại công lý mà Blade sẽ phải hứng chịu,” Shannon vặc lại, quay phắt người lại và lao qua cánh cửa. “Trước Chúa, cháu thề là cháu sẽ không để Blade bị treo cổ đâu.”

Gương mặt Blade trống rỗng khi những lời buộc tội được đọc lên chống lại anh.

“Anh biện hộ thế nào đây?” Đại tá Greer hỏi.

“Không có tội,” Blade đáp lại, giọng anh kiên định và không gì lay chuyển được.

Lệnh yêu cầu đưa ra những bằng chứng của quan tòa đã nhanh chóng được đưa ra. Lí lẽ để luận tội rất vững chắc, bằng chứng đã tìm thấy ở hiện trường đủ để buộc tội. Bằng trực giác của mình, Blade nhận ra rằng cái cơ hội để vị Tổng thống của Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ cứu được mạng sống của anh là hầu như không có, do đó anh chết chắc rồi. Cái ý nghĩ đó làm cho trái tim anh lao thẳng xuống tới chân. Tổng thống đang ở cách đây hàng trăm dặm.

Khi Blade cuối cùng đã được cho phép tự biện hộ để bảo vệ mình, anh đã nói về vai trò như một đặc vụ đặc biệt cùng hành động với thiếu tá Vance của mình để cùng ngăn chặn những khẩu súng buôn lậu từ việc buôn bán vũ khí bất hợp pháp cho người Anhđiêng.

“Anh có bằng chứng gì về điều đó không?” Trung úy Goodman hỏi.

“Tôi không có bằng chứng nào là văn bản cả,” Blade trả lời, “nếu đó là cái mà anh đang đề cập đến. Nhưng nếu anh đánh điện cho Tổng thống, tôi chắc chắn là ông sẽ xác nhận những lời tôi nói.”

“Tôi vừa mới làm điều đó rồi, cách đây khoảng 1 tuần,” Greer nói.

Ngay lập tức Blade tươi lên. Chắc chắn là Tổng thống Johnson sẽ không để anh chết, đúng không? “VẬY cuộc xét xử này là không cần thiết. Tôi sẽ không bao giờ giết Wade Vance cả, anh ấy là bạn tôi. Tôi không có động cơ nào cả. Một khi tôi được tự do, tôi thề là sẽ tìm ra kẻ sát nhân thực sự.”

“Tổng thống không hề trả lời cho bức điện của tôi,” Greer gay gắt phủ nhận. “Anh đã không đủ quan trọng để có quyền có được một câu trả lời.”

Vụ xét xử diễn ra nhanh chóng sau đó. Trung úy Goodman đã cười phá lên khi Blade tuyên bố anh đã là một sĩ quan trong quân đội Liên bang trong suốt chiến tranh và cả sau đó. Đại úy Delaney lúc nào cũng yêu mến Blade, nhưng trước những bằng chứng quá thuyết phục đó thì người sĩ quan công tâm cũng đành phải bỏ qua. Sau lời khai, anh không có lựa chọn nào khác là đồng ý với lời buộc tội có sức thuyết phục của trung úy Goodman và miễn cưỡng nhưng chắc chắn của Đại tá Greer. Blade bị kết tội giết người có chủ ý với động cơ là ăn cắp. Bằng chứng xuyên suốt quá trình xử án là căn phòng của Vance bị lục soát đến từng chân tóc và tiền của anh thì được tìm thấy trong phòng của Blade.

Giọng của Đại tá Greer gần như là thờ ơ khi ông nói rõ từng câu. Trong hai ngày nữa, Blade sẽ bị treo cổ cho đến chết. Tin tức lan đi nhanh như lửa trong khắp pháo đài. Shannon gần như suy sụp vì đau buồn khi cô nghe được tin. Cô khó có thể tin được ai đó đáng kính trọng như Blade lại có thể bị kết tội chết. Anh còn quá trẻ, quá cần cho cuộc đời; cô yêu anh quá nhiều để có thể chấp nhận cái chết của anh. Cô sẽ không cam chịu như vậy.

Thay vì vậy, cô bình tĩnh lên kế hoạch giải thoát cho Blade. Lòng can đảm của dòng họ Branigan đã được ăn sâu vào máu cô từ lúc cô mới được sinh ra. Điều đó cộng với tình yêu của cô và niềm tin vào sự vô tội của Blade đã tiếp thêm cho cô sức mạnh và sự liều lĩnh cần thiết để làm một công việc mạo hiểm đến vậy. Hai ngày không phải là một thời gian dài, nhưng Chúa sẽ hài lòng khi thấy nó là đủ.

Cô không biết có phải cô đang phải thực thi số phận của mình hay không. Nó đến trong hình hài của một người đàn ông trẻ, mảnh khảnh, người đã cưỡi ngựa vào trong Pháo đài Laramie cùng một tốp thợ săn.

Chương 19

Shannon vừa mừng vừa ngạc nhiên khi Đại tá Greer đồng ý gặp cô buổi sáng sau phiên xử của Blade. Khi lại một lần nữa cô bào chữa về cuộc sống của Blade và tranh luận về sự vô tội của anh, Đại tá Greer đã bày tỏ một sự hối tiếc chân thành về việc phải kết thúc cuộc sống của một người đàn ông. Nhưng vì ông không tìm được bằng chứng nào để gỡ tội cho Blade cả nên ông buộc phải cho phép luận tội theo luật.

“Công lý sẽ phải được phục thù, cháu yêu,” ông nói dứt khoát. “Ta cảm kích những cảm nhận của cháu, nhưng vụ xét xử là một thứ công bằng. Không có bất cứ điều gì khác mà ta có thể làm cho cháu sao?”

“Cháu muốn gặp Blade trước khi...trước khi....”

“Ta không nghĩ điều đó là thông minh đâu, Shannon.”

“Làm ơn đi, cháu phải gặp anh ấy.”

Những giọt nước mắt không kiềm chế được long lanh trong mắt cô, cầu xin một ân huệ. Là một người đàn ông đầy lòng trắc ẩn, Đại tá Greer thật lòng bày tỏ sự thương cảm của mình đối với Shannon và tình yêu đầy trắc trở của cô, và cảm thấy có nghĩa vụ phải giúp đỡ.

“Mười phút, Shannon. Cháu có mười phút với Balde. Ta sẽ viết cho cháu một tờ lệnh.”

Đã được cho phép đến vậy, Shannon ngồi thẳng lên và hỏi thêm. “Cháu muốn nói chuyện riêng với Blade.”

“Nó đi ngược lại với phán xét của ta đấy, nhưng ta cho phép,” Greer đồng ý. “Ta sẽ ghi lại trong tờ giấy thăm tù là cháu được phép nói chuyện riêng trong vòng 10 phút.”

Hai ngày nữa trôi qua, Blade nghĩ với một sự cam chịu đầy u uẩn. Ngày kia cuộc đời anh sẽ

kết thúc như thể anh chưa bao giờ tồn tại, và không có điều gì anh có thể làm để thay đổi nữa cả. Anh chỉ ân hận là đã bỏ lại Shannon. Thời gian họ được ở bên nhau quá ít, những thời khắc liên kết tình cảm giữa cả hai rất ngắn ngủi. Nhưng anh vẫn biết ơn những điều mà họ đã có với nhau; có bao nhiêu đôi yêu nhau mà may mắn có được nhiều đến vậy. Rồi một ý nghĩ kinh khủng khác lại xâm chiếm anh. Điều gì sẽ xảy ra nếu Shannon có thai? Cô sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn khi một mình nuôi dạy một đứa trẻ, nhưng còn may là cô vẫn còn có một gia đình mà cô có thể tới đó để được giúp đỡ. Nhưng rồi, cái suy nghĩ đó lại làm anh thấy ray rứt hơn, vì anh sẽ không sống để nhìn thấy cậu nhóc hay cô nhóc mà anh đã tạo ra.

Mẹ kiếp! Blade nguyên rủa, dấm mạnh vào những song sắt trong cơn giận dữ. Tại sao Tổng thống lại không trả lời bức điện của Đại tá Greer nhỉ? Chắc chắn ông sẽ không để anh mang cái tội danh giết người mà anh không gây ra, phải không? Blade không tin là anh lại bị bỏ rơi, mà nghĩ rằng lệnh ân xá vào phút chót sẽ được chuyển tới với lời giải thích đủ đầy về vai trò của anh và giải oan cho anh.

Đột nhiên cánh cửa phòng giam mở tung ra và Shannon điềm nhiên đứng ở ngưỡng cửa. Trái tim đập điên cuồng, Blade quan sát cô đi bộ xuống dưới dọc theo hành lang dài dẫn tới phòng giam của anh. Chắc chắn là cô đã được Greer tin tưởng để cho phép họ có được vài phút ở riêng với nhau, bởi Trung sĩ Tyler không đi theo cô.

“Shannon, em không nên tới đây,” Blade nói, nhìn cô không chớp mắt. Hình ảnh cuối cùng về người đàn bà mà anh yêu này sẽ đủ để ám ảnh anh đời đời.

“Đừng nói gì cả,” Shannon thì thầm, thận trọng quay lại ngó chừng cánh cửa nhà giam. “Hãy nghe thật kĩ. Em sẽ đưa anh ra khỏi đây.”

“Mẹ kiếp, Shannon,” Blade nghiêng răng rít lên, “hãy ở ngoài chuyện này! Anh cấm em liều lĩnh làm bất cứ điều gì.”

“Cứ cấm mọi thứ mà anh muốn, Blade, em sẽ không để anh chết. Em yêu anh. Nếu có cách nào đó để làm anh được tự do, em sẽ tìm ra. Không phải đêm nay, có lẽ đêm mai sẽ được, em thề đấy.”

“Em không thể làm được gì đâu, Little Firebird,” Blade nói, cười buồn bã. “Nếu tổng thống đã phủ nhận việc biết anh hay công việc của anh thì em mong đợi sẽ làm được cái gì chứ?”

“Phép màu,” Shannon nói một cách khó hiểu. “Tổng thống không yêu anh như em. Em sẽ nhớ vài điều. Chỉ là để chuẩn bị hành động thật nhanh thôi.”

“Anh sẽ không bao giờ tự tha thứ cho chính mình nếu có điều gì xảy ra với em.”

“Em sẽ không bao giờ tự tha thứ cho chính mình nếu em có phút nào đó ngừng cái công việc đi ngược lại cái công lý này.”

“Hết giờ rồi, cô Branigan.” Trung sĩ Tyler đứng ở phía đầu kia của hành lang, giữ cánh cửa mở ra cho Shannon.

“Hôn em đi, Blade, và chúc em may mắn đi,” Shannon điên cuồng thì thầm. Cô phải giải thoát cho Blade! Nếu anh bỏ mạng thì phần nào đó trong cô cũng trở nên héo mòn và sẽ chết cùng với anh.

Nụ hôn chia ly của cả hai ngọt ngào và chậm rãi và chứa đầy tình yêu. Shannon không thể ngăn được những giọt nước mắt đang dâng lên trong mắt.

“Vĩnh biệt, Little Firebird,” Blade ngen ngào nói. Anh tuyệt nhiên nghĩ anh sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy cô đến nỗi mắt anh đóng đầy lệ.

“Đừng nói thế, Blade, đừng bao giờ. Chúng ta sẽ còn gặp lại, có lẽ không nhanh đâu, nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Đêm mai, hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Không nói thêm lời nào, cô quay đi và bước ra ngoài.

Mặc dù Blade biết từ tận đáy lòng là không có một chút xíu cơ hội nào để Shannon có thể phóng thích được anh, nhưng anh yêu cô nhiều hơn bởi tinh thần bất khuất và sự lạc quan không gì lay chuyển được của cô. Anh điên cuồng vì cô bởi lòng can đảm không bao giờ khuất phục và lòng vị tha bẩm sinh của cô. Nếu như có một kẻ hờ nào đó có thể cứu được anh, Shannon chắc chắn là sẽ tìm ra.

Shannon đã ngồi hàng giờ còn lại trong ngày hôm đó để suy nghĩ, để thực hiện được những việc đó, cô đã dành thời gian để ngủ, tính toán rồi hủy đi hàng tá kế hoạch giải thoát cho Blade. Mỗi việc đều được cô vạch ra một cách tỉ mỉ, rồi lại nhanh chóng hủy đi. Khi bình mình ló rạng, cô cuối cùng cũng quyết định là kế hoạch của cô *chỉ có thể* thực hiện được nếu cô tìm ra được một người nào đó tiếp tay. Nếu chỉ có một mình thì cô không cách nào cứu được Blade, nhưng

có thêm người giúp đỡ thì mọi cơ hội của cô sẽ được nâng cao. Vấn đề bây giờ là tìm ra được ai đó sẵn sàng phá luật. Nụ cười tươi xuất hiện trên mặt Shannon khi cuối cùng cô cũng tìm ra được tên của một người đàn ông, người duy nhất có khả năng bị thuyết phục tham gia cùng cô trong cái kế hoạch liều lĩnh của mình.

“Tôi đã tới ngay sau khi nhận được tin nhắn của cô, Shannon. Có chuyện gì khẩn cấp thế? Tại sao tôi lại không được nói với bất kì ai?”

Shannon bảo một trong số những học sinh người Anhđiêng của cô mang cái tin nhắn tới cho Nigel Bruce, biết là sẽ khó hơn nhiều nếu làm theo cách này.

“Vào trong đi và đóng cửa lại, Nigel. Tôi không muốn bất cứ ai nghe được cuộc trò chuyện này.

“Chuyện này *rất* nghiêm trọng phải không?”

“Nó liên quan tới mạng sống của một người đàn ông.”

“Cuộc sống của một người đàn ông! Cô đang nói đến cái gã người lai mà họ gọi là Blade đấy à? Có những lời đồn về mối quan hệ giữa hai người nhưng tôi không tin.” Shannon hơi nao núng trước lời đầy hàm ý trách cứ trong giọng nói của Nigel.

“Tôi không biết anh đã nghe được những gì, Nigel,” Shannon chậm chậm nói, “nhưng tôi muốn anh biết sự thật. Tôi yêu Blade và anh ấy yêu tôi. Anh ấy không hề phạm tội sát nhân nào hơn tôi cả. Anh ấy là một đặc phái viên đặc biệt của tổng thống, nhưng Đại tá Greer không tin anh ấy.”

“Tôi biết bằng chứng chống lại anh ấy rất vững chắc, Nigel nói, vẫn còn choáng váng với lời thú nhận của Shannon.

Nigel không cảm thấy có sự thù nghịch đối với người Anhđiêng như giống người Mỹ, nhưng giết người là một tội ác đáng ghê tởm. Tuy vậy, anh vẫn tin Shannon, tin vào phán xét của cô, và nếu cô nói Blade vô tội, thì anh sẽ tin cô.

“Rõ ràng là có kẻ nào đó đã sắp đặt để nhìn như thể Blade đã thực hiện vụ ám sát đó với những chứng cứ giả,” Shannon giải thích. “Blade rất giỏi về nhiều thứ, nhưng giết người máu lạnh không phải là một trong những khả năng đó. Thiếu tá Vance và Blade là bạn của nhau, cùng nhau tham gia vụ điều tra mà tôi chưa thể tiết lộ vào lúc này. Anh chỉ cần tin tôi thôi.”

“Tôi phải thú thật là tôi vẫn còn ngạc nhiên về những điều mà cô vừa nói,” Nigel nói. Nghĩ tới việc Shannon với một người đàn ông khác quả là không vui vẻ tí nào. Thật ra mà nói, anh đã hy vọng...mà thôi. “Tôi tin cô, nhưng tôi hơi bối rối về lí do để cô kể cho tôi nghe.”

“Tôi cần anh giúp, Nigel,” Shannon nói. “Tôi không thể thực hiện nó một mình được.”

“Làm gì? Chắc chắn là tôi sẽ không từ nan một khi cô đã dám làm,” anh hấp tấp nói, cảm thấy thú vị về điều mà Shannon đang đề nghị.

“Đơn giản là tôi không thể để Blade chết mà không cố gắng làm gì cả. Tôi vẫn tin Tổng thống sẽ minh oan cho Blade, nhưng có thể sẽ là rất muộn. Chúng ta phải hành động tối nay. Tôi đã báo trước cho Blade rồi.”

“Hết ý!” Nigel reo lên, thật sự là ấn tượng. “Vì Chúa, tôi ước gì trái tim cô đã không bị trao cho ai đó rồi. Tôi sẽ không bao giờ tìm được người đàn bà nào giống như cô.”

“Vậy anh sẽ giúp tôi chứ?”

“Sao lại không chứ? Tôi lúc nào cũng là một kẻ thích phiêu lưu. Sẽ thú vị đây. Tôi không biết rõ Blade lắm, nhưng nếu cô yêu anh ta, anh là không thể là loại tầm thường. Vì là không còn thêm bất cứ hy vọng về cô đối với tôi, nên tôi sẽ sớm rời khỏi đây. Tôi có thể làm một cuộc ra đi đầy hứng khởi. Hãy cho tôi biết kế hoạch của cô đi nào.”

“Anh có cách nào đánh cắp được mấy con ngựa không?”

“Tôi biết được một trong số những tổ tiên của tôi là một kẻ trộm ngựa, do đó, tôi nghĩ là tôi sẽ xử lí nó tốt thôi. Tôi sẽ đánh cắp con ngựa ở đâu?”

“Là Warrior, con ngựa xám của Blade. Anh ấy để nó ở bãi chăn thả của kỵ binh. Tôi đề nghị anh hãy gặp nó lúc trời còn sáng, rồi đi cùng với nó sau khi trời tối. Rời đi theo lối bên hông và đưa nó qua sông. Hãy buộc nó vào những cụm cây bông mọc ở đó. Tôi sẽ đưa anh một danh sách những thứ cần mang theo trong chiếc túi yên ngựa. Anh phải làm xong tất cả việc này lúc 10 giờ đêm và phải nấp ở phía sau cánh cửa nhà giam khi tôi tới đó.”

“Sau đó thì sao?” Nigel hăng hái hỏi. Sự ngưỡng mộ dành cho khả năng của Shannon lớn lên theo cấp số nhân và không ngừng nghỉ. Mọi điều đều được suy nghĩ thấu đáo.

“Đây là cái mà chúng ta phải làm,” Shannon nói, nghiêng người gần hơn. Rồi cô bắt đầu nói cho Nigel biết chính xác những điều cần làm.

“Tuyệt, quá tuyệt!” Nigel kêu lên. “Nó sẽ được làm một cách hoàn hảo nếu may mắn mỉm cười với chúng ta.”

“Nó sẽ được thực hiện một cách hoàn hảo. May mắn không phải là yếu tố để thực hiện nó,” Shannon đáp trả. “Anh không biết sự giúp đỡ của anh có ý nghĩa thế nào với tôi đâu, Nigel.” Đôi mắt cô mờ đi vì lòng biết ơn. “Tôi sẽ luôn nhớ ơn anh vì sự tử tế và lòng tin của anh.”

“Nó chỉ là một cuộc phiêu lưu của giới quý tộc thôi, một ngày nào đó tôi có thể nói với cháu chắt của mình về ngày hôm nay.”

Đầu Shannon quay cuồng khi cô cẩn thận rà lại kế hoạch giải thoát Blade vào đêm đó khi trên đường tới gia đình Molly Greer để tham dự cuộc họp của hội phụ nữ. Tới nơi, cô ngạc nhiên khi thấy Poker Alice và vài cô gái làng chơi cũng có mặt. Molly gật đầu xác nhận bà không lánh xa họ, bởi tất cả bọn họ đều đã tham gia vào Hội phụ nữ, không có gì ngạc nhiên khi gọi họ đi họp cả.

Như thường lệ, cuộc họp bị hoãn lại một lúc trước 10h và Shannon tính toán thời gian đến từng giây. Theo thói quen, cô nấn ná ở lại vài phút sau cuộc họp, hy vọng không làm ai nghi ngờ. Trong lúc Molly chúc mọi người ngủ ngon thì Claire len lén đi tới chỗ Shannon, một nụ cười xấu xa xuất hiện trên gương mặt cô ta.

“Chàng người lai thật quá tệ,” cô ta cười. “Tôi luôn biết anh ta rất nguy hiểm, cái gã với đôi mắt đen sắc.” Cô ta cố ý rùng mình. “Tôi sẽ đánh cuộc là đôi bàn tay đen đúa to lớn đó phải mạnh bằng năm người đàn ông ý. Tôi rất mừng là mình chả biết gì nhiều về anh ta. Không giống như cô,” cô ta nói một cách độc địa.

“Rõ ràng là cô chả biết là cô đang nói về cái gì cả,” Shannon buộc tội, cố gắng kiềm chế cơn nóng bầm sinh của mình. “Tôi biết Blade nhiều hơn cô, và tôi biết anh ấy không hề có cái khả năng giết người đó.”

“Tôi sẽ cuộc là cô biết rõ về anh ta,” Claire cười một cách lảng lơ.

Shannon nổi đóa lên và hẳn đã xô toẹt vào Claire vì những lời lẽ của cô ta nếu Molly không chẳng may vừa đi tới chỗ họ đúng lúc. “Một cuộc gặp đầy thú vị, các con đang nói chuyện gì vậy?” Molly chưa bao giờ vui đến vậy khi đạt được mục đích.

“Con thật xấu hổ vì sự có mặt của những con mụ phóng đảng đó,” Claire nói, tỏ vẻ bị xúc phạm.

“Tất cả chúng ta đều muốn cùng một thứ, con yêu,” Molly đáp lại với một chút quả trách. Rồi bà quay sang Shannon, đôi mắt bà nhìn cô trêu mếu và đầy cảm thông. “Cháu ổn chứ, Shannon? Ta biết cháu rất yêu quý Blade và ta cũng phải thừa nhận là ta khá choáng váng về điều mà anh ta đã gây ra.”

“Blade đã cứu cả cuộc đời cháu và cháu không bao giờ tin là anh ấy đã gây ra tội lỗi đó,” Shannon bướng bỉnh nói. “Cám ơn bác đã quan tâm, Molly.”

“Tại sao, cháu lúc nào cũng như con gái của ta, Shannon. Ta lúc nào cũng quan tâm đến cháu.”

Claire cắn giận quay đi, thốt ra một âm thanh không xứng với địa vị của một quý cô có học.

Nhớ tới kế hoạch của mình, Shannon nói, “Muộn quá rồi, cháu nên đi thôi. Chúc ngủ ngon, Molly, Claire.”

“Chúc ngủ ngon, cháu yêu. Tuần tới nhớ đến ăn tối nhé.”

“Cháu sẽ đến. Bác cứ bảo cháu tối nào cũng được,” Shannon trả lời.

Đoạn đường về nhà phải băng qua khu quảng trường tối nên buộc Shannon phải đi ngang qua trại giam, đúng như kế hoạch. Mọi thứ đều yên ắng, cả khu đất không có một ai ngoại trừ những người lính tuần tra ở ngoài phạm vi pháo đài. Shannon hy vọng Nigel đã mang được con ngựa của Blade ra khỏi bãi chăn thả gia súc mà không gặp sự cố gì và đã sẵn sàng ở chỗ hẹn để

thực hiện phần sau kế hoạch của họ.

Khi Shannon kéo cánh cửa nhà giam, đột nhiên cô ngã lăn ra nền xi măng với một lực vừa đủ để tạo ra vài vết bầm. Ngẩng mặt lên, cô khóc thét lên với âm lượng đủ để đánh động những viên cai ngục phía bên trong. “Giúp, làm ơn, giúp tôi với.”

Không khí ban đêm dịu dịu, cánh cửa nhà giam bật mở, một làn gió nhẹ lùa vào, vào viên quản ngục đầy trách nhiệm đáp lại ngay lời kêu cứu của người phụ nữ. Lao ra khỏi cánh cửa, anh ta gần như vấp phải Shannon đang nằm lóp ngóp trên mặt đất

“Quý cô, có chuyện gì vậy? Cô bị thương à?”

Viên quản ngục trẻ, mới được thăng cấp ít va vấp giờ phải đối mặt với những mưu mẹo đàn bà của Shannon.

“Tôi nghĩ vậy,” Shannon nói, giọng cô run rẩy. “Tôi bị vấp phải viền váy và bị sái chân rồi. Tôi không nghĩ là mình có thể đi bộ được nữa.”

Anh chàng cai ngục nhận ra Shannon khi giúp cô đứng lên. Cánh tay anh ta giữ lấy cô khi cô đu người tựa vào anh ta. “Sao thế, cô Branigan, cô đang làm gì bên ngoài vào lúc khuya khoắt thế này?”

“Tôi đã tham dự buổi họp ở nhà Greers,” Shannon giải thích, “và đang trên đường về. Tôi không nghĩ là tôi có thể tự đi được nữa...anh sẽ giúp tôi chứ?” Cái giọng gần như sắp khóc của cô đủ khiến cánh mày râu khó mà từ chối được.

Một cái nhìn bối rối lướt qua gương mặt của người cai ngục. Sinh ra và lớn lên ở miền Nam, bản tính hào hiệp của anh buộc anh phải giúp một quý cô đang cần sự giúp đỡ, trong khi đó trách nhiệm lại buộc anh không thể rời khỏi trạm gác của mình.

Cảm nhận được sự khó xử của anh ta, Shannon nhìn lên anh ta, chớp đôi mi dài đầy quyến rũ của mình. “Làm ơn hãy giúp rồi quay lại nhà Greer đi, nó gần hơn,” cô gợi ý. Cô trông thật đẹp, thật mỏng manh và cần anh giúp đến nỗi Trung sĩ Becker chẳng cần cân nhắc tới hậu quả nữa. Bên cạnh đó, anh chỉ đi khỏi trạm gác vài phút thôi và phạm nhân thì đã bị khóa kĩ đằng sau song sắt rồi.

“Tất nhiên là tôi sẽ giúp cô rồi, cô Branigan,” người đàn ông trẻ trả lời. “Dựa vào tôi đi và tôi sẽ giúp cô quay trở lại nhà Greers.”

Lúc Shannon tập tễnh bước đi, tựa hẳn vào Trung sĩ Becker, một bóng người tách ra từ bóng tối bên cạnh nhà lao và trượt vào bên trong cánh cửa đang mở. Hành động nhanh chóng, Nigel Bruce nhanh chóng kéo ngăn kéo giữa của chiếc bàn và thấy ngay chùm chìa khóa của các căn phòng giam mà Shannon đã nói. Ở lần ghé thăm trước, cô đã thấy nơi mà mấy người quản ngục cất giữ chúng. Nigel len lén đi vào trong khu vực phòng giam. Chỉ có duy nhất một phòng giam được sử dụng và vị khách của nó thì đang nằm trên tấm nệm để trần.

“Blade, dậy đi, ông bạn!”

Sự nhanh nhạy sau những năm tháng được tôi luyện ngay lập tức xuất hiện trong Blade. Anh lặn sang một bên. “Ai?”

“Nigel Bruce đây ông bạn.”

“Anh đang làm cái quỷ gì ở đây vào cái lúc đêm hôm thế này?” Blade hỏi, mắt anh nheo lại ngờ vực.

“Để anh ra khỏi đây đã.”

“Gì? Làm thế nào...”

“Là ý tưởng của Shannon, ông bạn. Tôi chỉ là muốn tham gia cuộc phiêu lưu này thôi. Nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian.” Cánh cửa phòng giam kéo kẹt mở ra. “Ngựa của anh được buộc ở bên sông, trong một lùm cây bông. Anh sẽ phải chạy bộ tới đó đấy.”

“Tên trông tù đâu rồi?” Bade hỏi, lo lắng bước về phía phòng trực.

“Shannon đã nhử anh ta ra khỏi đây rồi. Cô ấy quả là một người đàn bà đúng nghĩa. Nhưng anh phải nhanh lên,” Nigel giục, “nếu không tất cả kế hoạch của cô ấy sẽ đổ sông đổ bể hết.”

Một lần nữa Blade nhanh chóng lách người qua cánh cửa phòng giam để ngỏ, cho thấy mọi kĩ năng và sự khéo léo của anh không hề sút mẻ tí nào. Trước khi thoát khỏi phòng giam, anh cuộn chiếc gối và tấm chăn để sao trông như vẫn có người đang nằm trên chiếc giường chật hẹp. Rồi Nigel cẩn thận khóa cửa phòng giam và theo sau Blade đi vào phòng trực vắng vẻ. Trong lúc Nigel đặt lại chùm chìa khóa vào chỗ mà anh đã tìm thấy chúng thì Blade tìm thấy khẩu súng của anh trong một chiếc tủ chén. Bên cạnh đó anh tìm thấy con dao chạm khắc của mình, con dao đã giết chết thiếu tá Vance. Anh buộc gọn chỗ vũ khí của mình lại và sẵn sàng để rời khỏi.

“Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào, Bruce,” Blade nói khi họ bước ra ngoài cánh cửa và đi vòng ra phía đằng sau nhà giam, nơi bóng tối sẽ che giấu cho họ.

“Anh cần phải cảm ơn Shannon.” Nigel nhe răng cười, thích thú với cuộc vượt ngục. “Tôi chỉ là tình nguyện giúp thôi.”

“Anh sẽ chuyển giúp tôi một tin nhắn tới Shannon chứ?”

“Tất nhiên, ông bạn, mặc dù tôi đoán là cô ấy sẽ đuổi kịp chúng ta ngay bây giờ đây.”

“Hãy nói với Shannon là tôi yêu cô ấy và cảm ơn cô ấy đã cứu rỗi cuộc đời tôi.”

“Tôi sẽ nhắn lại lời của anh. Giờ tôi có điều cần chuyển cho anh. Shannon đã nhờ nhắn với anh là cô ấy sẽ đợi anh quay lại với cô ấy, mãi mãi nếu cần thiết.”

“Tôi sẽ trở lại, bất kể thế nào tôi cũng sẽ quay lại vì Shannon. Tạm biệt, Nigel Bruce.” Anh giờ tay ra.

“Tạm biệt, Blade, chúc may mắn. Dùng cửa phía sau ý. Nó không có lính canh.”

Rồi Blade rời đi, hòa mình vào bóng tối. Khi Blade quay lại nhìn lần cuối thì anh đã biến mất, bàn chân mang giày da của anh di chuyển không tiếng động và nhẹ nhàng lướt đi trong màn đêm đen đặc.

Trong lúc đó, Shannon đã tới nhà của Đại tá Greers. Đại tá đang ở nhà và tỏ ra lo lắng khi ông giúp Shannon vào trong nhà. Ông gọi Molly ra xem xét vết thương của Shannon, rồi hướng cái nhìn lạnh lùng về phía Trung sĩ Becker.

“Tối nay anh không phải canh nhà giam sao?”

“Vâng thưa ngài, nhưng cô Branigan đây đã cần sự giúp đỡ,” chàng thanh niên lúng túng giải thích. “Tôi đã làm điều mà tôi cho là đúng đắn trong trường hợp này.”

“Chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này vào sáng mai, trung sĩ. Quay về trạm canh của anh đi.”

Vài phút sau, Trung sĩ Becker về tới trại giam. Không có gì bất thường, nhưng để chắc ăn anh cần phải kiểm tra qua phạm nhân đã. Blade đã ngủ rồi, điều đó làm Becker thấy nhẹ nhõm nhiều, và anh quay trở lại phòng trực. Nửa đêm người thay ca cho anh, Trung sĩ Lark, tới và Becker chui vào trong chiếc giường của mình trong doanh trại. Khi Trung sĩ Lark kiểm tra phạm nhân thì anh đã xong nhiệm vụ.

“Nhà giam bị bẻ khóa!” Tin đồn nhanh chóng lan đi khắp pháo đài. Phạm nhân biến mất khi bữa sáng được mang tới cho anh ta. Đó là bữa ăn cuối cùng. Không ai có thể giải thích được sự biến mất đầy bí ẩn của anh. Một cuộc điều tra thật cẩn thận đã được ban ra, nhưng Đại tá Greer tin chắc rằng sự việc này xảy ra khi trung sĩ Becker rời khỏi trạm gác trong suốt từng đó phút anh ta bỏ đi để giúp Shannon. Nếu Greer không biết cái thực tế là Shannon đang ở nhà của ông thì ông thề chính cô là người phải chịu trách nhiệm. Nhưng Shannon không thể hành động một mình được, và Greer không thể nghĩ ra ai là người sẵn lòng cướp ngục để giải thoát cho một kẻ giết người đã được định tội.

Một nhóm trinh sát đã được điều ngay ra ngoài kiểm tra sau khi phát hiện ra ngựa của Blade đã không thấy ở bãi chăn thả. Nhưng anh chàng người lai đó quá thông minh để những người lính có thể đối phó được; anh xóa dấu vết của mình rất tốt. Vẫn còn nghi ngờ Shannon, Greer đã lệnh cho thẩm vấn cô.

“Cháu sẽ không phủ nhận là cháu rất mừng vì Blade đã thoát,” Shannon thừa nhận khi cô ngồi đối mặt với người thẩm vấn đang nổi giận. “Nhưng cháu không biết ai đã làm hay làm cách nào cả. Cháu đã ở nhà bác cả đêm qua, nhớ không? Molly nhất định bắt cháu phải ở lại cả đêm sau khi cháu ngã.”

“Thật là trùng hợp khi cháu bị ngã khi đang làm, và ngay trước trại giam,” Greer quan sát, giọng ông đầy cáo buộc.

“Bác định nói...”

“Shannon, ta không muốn nghĩ cháu có thể phạm vào một điều như thế, và ta không thể chứng minh được gì. Có thể cháu thấy thích thú khi biết là trung sĩ Becker sẽ phải ra trước tòa án binh vì cháu. Anh ta đã rời khỏi vị trí mà không được phép, hậu quả là sự trốn thoát của phạm nhân.”

“Cháu...cháu xin lỗi,” Shannon nói, cô thật sự thấy hổ thẹn khi lợi dụng anh chàng trung sĩ trẻ tuổi đó. Nhưng nếu cô không làm vậy thì giờ Blade đã chết rồi. *Chó cùng thì bút giậu (Desperate times called for desperate measures – Câu này chả biết có đúng không, nhưng hiểu theo nghĩa sâu xa của nó thì em nhớ được mỗi câu thành ngữ này, ai biết câu khác thì chỉ giúp em nhé, :sun:).* “Cháu không nghĩ anh ấy sẽ gặp rắc rối vì đã giúp đỡ cháu.”

“Nhân tiện,” Greer ranh mãnh hỏi, “vết thương của cháu thế nào rồi?”

Shannon ngó ra một lúc, rồi cô nhanh chóng giấu đi sự bối rối của mình. “Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn bác. Molly quả là một y tá giỏi, và đồng băng gạc làm mát đó làm việc rất hiệu quả.”

“Hmmm, phải,” Greer nói, nhìn cô chăm chú đến nỗi cô gần như không nhận ra được nữa.

Ngồi thẳng người lại, Shannon hỏi. “Tất cả chỉ có thể thôi ạ, Đại tá?”

“Tạm thời là thế. Giờ cháu có thể đi được rồi.”

Nhớ tới vết thương ở đầu gối phải, Shannon tập tễnh bước ra khỏi phòng.

Nigel đã rời khỏi Pháo đài Laramie vào gần trưa. Trước khi khởi hành, anh đã tìm cách lên vào nhà Shannon và để lại lời nhắn của Blade. Và rồi anh bước hẳn ra khỏi cuộc đời của Shannon. Cô thực sự cảm thấy trống trải trước sự ra đi của cả Nigel và Blade. Blade là tất cả đối với cô, anh là người bạn, là gia đình và là người tình của cô. Thế giới của cô chỉ xoay quanh anh. Vậy mà giờ thế giới đó trống rỗng.

Trong lúc mọi điều xảy ra ở Pháo đài Laramie, cách đó hàng trăm dặm về phía Đông, ở Washington, một sự kiện mang tính chất lịch sử đã diễn ra. Ngày 26 tháng 4 năm 1968, Congress lại mắc sai lầm lần nữa khi tố cáo Tổng thống Johnson. Và vì nỗi lo về những hiểm họa đối với tổng thống không còn nữa nên viên thư kí của ông nghĩ đã đến lúc đưa ông xem bức điện báo của Đại tá Greer vẫn còn đang đợi câu trả lời hàng tuần nay. Cùng lúc đó Tổng thống cũng nghe bên quân sự báo rằng thiếu tá Vance đã bị ám sát và một người lai tên Swift Blade đã bị tuyên án giết người. Một bức điện khẩn đã được gửi ngay tới Pháo đài Laramie giải thích về nhiệm vụ đặc biệt của Blade và làm sáng tỏ mọi lời buộc tội.

Shannon là người đầu tiên biết được điều này khi Đại tá Greer xuất hiện ở trường học ngay khi lớp học vừa kết thúc buổi học trong ngày. Cô hơi bất ngờ khi thấy ông đứng ở bậc cửa trông có vẻ lúng túng.

“Shannon, ta tới để xin lỗi,” Greer nói trước khi Shannon kịp nói gì. “Ta vừa nhận được bức điện trả lời của tổng thống.”

“Về Blade phải không?” Shannon mừng rỡ hỏi.

“Phải, như cháu có thể thấy, nó có liên quan tới Blade. Tổng thống Johnson đã giải thích rõ về nhiệm vụ của Blade và nhấn mạnh việc anh ấy không thể là kẻ sát nhân, đặc biệt lại là kẻ giết thiếu tá Vance. Tổng thống đã yêu cầu chúng ta xóa bỏ mọi lời buộc tội và xóa bỏ tên Blade ngay lập tức.”

“Chúa tôi, Blade có lẽ đã chết nếu anh ấy không kịp trốn thoát, và giờ bác lại nói với cháu là tổng thống cuối cùng cũng nhớ ra là ông ấy có một đặc vụ tên Blade! Điều gì khiến ông ấy trễ nải đến thế?”

“Ta không trách cứ gì cháu về việc đang bối rối, cháu yêu. Ta đã có được các thông tin về tên tuổi của anh ta ngay, ngay khi Tổng thống gửi điện báo.”

“Điều đó giờ cũng chả có ích gì nữa, Đại tá. Blade đã đi rồi.”

“Đó vẫn là điều ta phải nói với cháu. Ta cảm thấy mình cần phải nói với cháu như là một trách nhiệm đối với đứa con gái của mình. Có lẽ việc Blade ra đi lại là điều hay đối với cháu. Có tin đồn là nguyên nhân chính để cháu ra sức bảo vệ anh chàng đó là vì các cháu là tình nhân của nhau. Ta sẽ không yêu cầu cháu xác nhận hay bác bỏ tin đồn đó.”

“Bất kể mọi phẩm chất tốt đẹp của mình, Blade Stryker vẫn là một người lai. Cháu cũng đủ thông minh để biết rằng một người lai không phải là điều tốt lành gì ở đây, trên cái vùng biên giới miền Tây này, đặc biệt khi mà người Anhđiêng lại vẫn rình rập quanh đây. Ta thật rất muốn cháu quay về với gia đình mình ở Idaho và xây dựng một cuộc đời mới, ở cái nơi mà không ai biết cháu là ai.”

Shannon giận dữ với những điều mà cô nghe được. Không có một người đàn ông nào tốt hơn Blade cả, làm sao mà mọi người lại dám xét đoán anh chỉ dựa trên màu da của anh! Khi mở miệng định phản đối, Đại tá Greer vội vàng nói thêm, “Ta biết là cháu yêu Blade, nhưng đến lúc rồi cháu cũng sẽ tìm được ai đó tốt hơn để kết hôn.”

“Blade là người đàn ông duy nhất cháu yêu,” Shannon quả quyết nói. “Cháu không muốn người đàn ông khác. Và cháu chắc chắn là sẽ không đi đâu cả. Một ngày nào đó, Blade sẽ quay lại và sẽ biết được là anh ấy không còn là một người bị truy bắt nữa. Cháu sẽ đợi.”

“Vậy là cháu buộc ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc báo cho cháu một tin không tốt lành gì,” Greer buồn bã nói.

“Bác định nói điều gì?”

“Người dân trong thị trấn đã biết cháu định lúu tới một người lai. Họ yêu cầu ta phải thuê một giáo viên khác. Vì chỉ còn một tuần nữa là năm học kết thúc nên cháu có thể kết thúc luôn

được, và ta đã thuyết phục họ để cháu sống ở ngôi nhà hiện tại cho đến khi giáo viên mới tới. Hiện giờ hệ thống xe lửa đã có thể đi được tới cả vùng biên giới nên sẽ không khó khăn lắm để tìm những giáo viên tốt.”

Shannon kinh ngạc đến không thốt lên được lời nào. Cô không thể tin được người ta lại có thể có suy nghĩ hạn hẹp đến vậy cho đến khi cô nhớ ra là mới chỉ vài tháng trước thôi, lòng căm thù của cô đối với người Yankee vẫn dữ dội đến mức cô chỉ muốn giết một kẻ nào đó hơn là nói chuyện với họ. Biết về Blade và gia đình anh đã dạy cô một điều, tất cả người Anhđiêng đều không giống nhau, cũng như không phải người Yankee nào cũng giống như Harlan Simmons. Cô tự hào về dòng máu người Anhđiêng của Blade như anh vốn có. Mọi người trong dòng tộc tổ tiên anh đã chung tay để tạo ra một người đàn ông tuyệt vời như anh.

“Cháu rất tiếc về việc người dân trong pháo đài lại cảm nhận theo cách đó,” Shannon buồn bã đáp, “nhưng bác có thể nói với họ là cháu sẽ không rời khỏi thị trấn cho đến khi cháu đã chuẩn bị tốt và sẵn sàng. Về ngôi nhà, cháu đồng ý với đề nghị của bác là tiếp tục sống ở đó cho đến khi giáo viên mới tới.”

“Ta rất lấy làm tiếc là mọi chuyện lại diễn ra thế này, cháu gái. Ta thật phải cảm ơn vì Claire đã tìm được một người đàn ông trẻ thích hợp như Ronald Goodman. Ta đã cố hết sức, Shannon. Ta chỉ thấy phải xin lỗi về phán quyết tồi tệ mà ta đã giáng xuống Blade.”

“Thế còn kẻ đã giết thiếu tá Vance thì sao? Hắn vẫn còn nhởn nhơ ở nơi nào đó.”

“Chúng ta không hề có một manh mối nào về nhân dạng của hắn cả,” Greer tiếc nuối nói. “Ta sẽ mở ngay một cuộc điều tra. Nếu hắn vẫn còn ở Pháo đài Laramie thì chúng ta sẽ tóm được hắn.” Thật là nhức nhối khi nghĩ rằng việc buôn lậu súng lại diễn ra ngay dưới mũi ông mà ông lại không biết tí gì cả.

“Có lẽ tên sát nhân sẽ cố tìm kiếm vàng,” Shannon gợi ý.

“Vàng. Vàng nào?” Greer nghiêm nghị hỏi. “Đây là lần đầu tiên là nghe nói về vàng. Có lẽ cháu nên giải thích rõ đi.”

Nhận ra là cô biết nhiều thứ hơn Đại tá Greer về cuộc điều tra của Blade, Shannon đã kể lại mọi thứ mà cô biết về Clive Bailey, về những phi vụ buôn lậu súng của hắn, và về số vàng mà hắn nhận được do Mad Woft trả cho.

“Giờ ta đã hiểu,” Greer nói khi Shannon kết thúc. “Không có tí vàng nào trong căn hộ của thiếu tá Vance cả, do đó chúng ta có thể chắc chắn là tên giết người đã có được nó. Ta rất mừng vì cháu đã nói với ta, cháu yêu, ít nhất ta cũng có điều gì đó rõ ràng để tiến hành. Và ta chắc chắn là bức thư của tổng thống sẽ giúp ta làm sáng tỏ hơn.”

“Đại tá, trước khi bác đi, bác có thể nói cho cháu biết là có phải Molly cũng nghĩ như mọi người về cháu không?” Cô thậm chí sẽ tổn thương nhiều hơn nếu như Molly cũng đồng tình với

những người kém hiểu biết về cô.

“Tất nhiên là không rồi. Molly lúc nào cũng coi cháu như con gái. Cháu lúc nào cũng được hoan nghênh ở nhà của chúng ta. Ta cũng giống như Molly. Giờ thì ta thực sự phải đi rồi.”

Bước vào kì nghỉ hè, Shannon thực sự cảm thấy nhớ đám học trò của mình. Cô sẽ nhớ ngôi nhà nhỏ ấm cúng này khi tới lúc cô phải rời bỏ nó, cô buồn bã nghĩ. Cô không biết cô sẽ đi đâu hay làm gì khi tới lúc đó. Cô có tiền, số tiền cô đã dành dụm được từ tiền lương của mình và số tiền mà Callie đã gửi trả lại, nhưng nó cũng chỉ có hạn. Mọi cơ hội để làm việc ở Pháo đài Laramie thì hầu như là không có đối với phụ nữ. Cần phải kết hôn rồi, nhưng cô chỉ muốn được kết hôn với một người đàn ông duy nhất mà thôi.

Blade đã hứa là sẽ quay lại và Shannon nguyện sẽ đợi anh. Thật không may, anh lại không biết được rằng anh đã được xóa án về tội sát nhân và đã được tự do đi lại mọi nơi mà anh muốn. Shannon luôn để ý tìm kiếm Blade nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng anh. Nếu tiền của cô cạn hết trước khi Blade xuất hiện, Shannon sẽ buộc phải nghĩ lại, cô sẽ phải có quyết định khác. Cô luôn cầu nguyện là không phải làm điều đó.

Trong khi Shannon chờ đợi sự quay lại của Blade trong cả mùa hè thì một nhóm những thủ lĩnh của người Sioux lại phi ngựa vào pháo đài Laramie để tạo ra một bản hiệp ước. Man-Afrai-Of-His-Horses (Người sợ chính những con ngựa của anh ta????) và Spotted Tail (Đuôi đốm) là hai thủ lĩnh lớn nhất trong số những người tham dự. Đằng sau những mục đích thỏa hiệp, họ muốn được định cư vĩnh viễn với những điều kiện của người Sioux tối cao (The human Great Sioux Reservation) ở khu vực Blade Hills ở Dakota Territory, duy trì quyền được săn bắn ở lưu vực sông Powder. Cả Blade Hills và sông Powder đều phải cấm người da trắng lai vãng. Thủ lĩnh Red Cloud là thủ lĩnh tối cao duy nhất thay đổi được bản hiệp ước, và hẳn được mong đợi sẽ đến tới Pháo đài Laramie vào cuối năm để làm điều đó.

Cũng trong thời gian đó, Shannon tiếp tục tham gia các cuộc meeting của Hội phụ nữ và đã nắm được phần nào các hoạt động của họ. Chỉ có Molly và một, hai người vợ của các sĩ quan là hoan nghênh cô mà không xét nét gì, trong khi những người khác tỏ rõ thái độ miệt thị, xa lánh, bao gồm cả Claire Greer. Điều đáng ngạc nhiên là những cô gái làng chơi, bao gồm cả Poker Alice, vẫn tiếp tục tham dự các cuộc họp. Hội đã liên lạc với cả Anna Dickinson và Redelia Bates, mời họ tới Pháo đài Laramie để diễn thuyết về quyền bỏ phiếu.

Tháng 8, 1968, Shannon đã viết một bức thư cho anh trai cô, Tucker, để giải thích vì sao cô đã không đoàn tụ với hộ ở Boise. Nhưng không lâu sau khi cô gửi thư cho Tucker, anh đã viết thư giục cô tới Idaho trước mùa đông. Những lá thư của họ phải đi ngang qua một vài nơi trong vùng núi thì mới tới được nơi.

Cũng trong tháng 8, giáo viên mới của trường học đã tới, một người đàn ông tên Curtis

Black. Trước sự thất vọng cùng cực của Claire, Molly Greer, người phụ nữ lúc nào cũng tốt bụng và đầy lòng trắc ẩn, đã đề nghị Shannon ở lại.

Trong suốt thời gian này, Shannon vẫn không nghe được tin tức gì về Blade.

Việc di dời tới sống ở gia đình Greer của Shanon tiến hành một cách gọn nhẹ. Cô đã gặp Curtis Black, một người đàn ông vui tính trẻ hơn đến 4, 5 tuổi so với tuổi thật của mình, và dành một khoảng thời gian có thể để giải thích về việc những học sinh của cô đã tiến bộ đến mức nào trong cả năm học trước và nói qua về các kế hoạch học tập. Khi ngôi trường bắt đầu khai giảng, Shannon thực sự thấy nhức nhối và cô đơn, cảm thấy mất mát và không có gì để lấp hết thời gian trống cả. Tinh thần của cô xuống đến mức cô nhận ra đã đến lúc cô phải đưa ra một quyết định tương lai của mình. Cô không thể cứ lợi dụng lòng tốt và sự tử tế của nhà Greer mãi được, và nguồn tài chính của cô quá hạn hẹp để cho phép cô ở một mình mãi được.

Đầu tháng 9, cả pháo đài ráo rác với cái tin Thủ lĩnh tàn ác nhất của người Sioux, Red Cloud và toàn bộ bộ lạc của người Sioux đang trên đường tới Pháo đài Laramie, nơi mà Red Cloud định bàn về bản hiệp ước hòa bình. Trong tuần đó, người Sioux bắt đầu tụ tập, dựng hàng trăm túp lều ở các sườn đồi xung quanh pháo đài. Những tên lính hung tợn mặc khố và quần những chiếc khăn đủ màu rải rác khắp trong và ngoài pháo đài một cách vui vẻ; trạm thông thương trở thành nơi tụ tập ưa thích nhất, ở đó chúng có thể lén lút trao đổi thuốc lá và những thứ cần thiết khác.

An ninh được tăng gấp đôi và sự cảnh giác được dựng lên để tránh những vụ đụng độ giữa người dân của pháo đài và người Anhđiêng. Nhưng sự di chuyển ào ạt của người Anhđiêng đã làm cho cái tình huống nhạy cảm này trở nên khó khăn hơn. Hầu hết phụ nữ đều phải ở lại trong nhà một cách an toàn, vạn bất đắc dĩ mới phải đi ra ngoài.

Đại tá Greer đã bị quấy rối và bị làm phiền rất nhiều, vẫn phải cố giữ hòa khí và vẫn phải duy trì sự kiểm soát chặt chẽ cái tình trạng căng như dây đàn này. Ông có trách nhiệm không được để bất cứ điều gì phá vỡ bản hiệp ước này cả. Red Cloud cuối cùng cũng tham gia với các thủ lĩnh để nói chuyện, và khi hấn làm vậy cả tộc người Sioux Great cũng sẽ bị ràng buộc vào các điều kiện được đưa ra trong bản hiệp ước. Như thường lệ, Đại tá Greer dành vài phút để nói chuyện riêng với Shannon vào bữa tối sau khi Molly và Claire đã về phòng. Shannon kiên nhẫn đợi đại tá nói trước.

“Ta nhận thấy cháu ...ờ....thật sự là yêu Blade Stryker, cháu gái, vậy nên ta đã nghĩ là ta nên hỏi ý kiến cháu trước khi sắp xếp đồ đạc của anh ta. Mặc dù căn hộ của anh ta nhỏ, nhưng hiện giờ chúng cần được thu hồi lại cho pháo đài. Ta đã thật tức giận khi không chuyển hết đồ đạc của anh ta sớm hơn. Ta đã nghĩ có lẽ có cái gì đó của Blade mà cháu muốn giữ lại làm kỉ niệm.”

“Bác nói cứ như thể là anh ấy sẽ không quay lại nữa,” Shannon nói với ông.

“Cháu liệu có quay lại không nếu cháu biết được là mình có thể sẽ bị bắt và bị hành quyết?”

“Blade đã được xóa mọi cáo buộc giết người rồi.”

“Nhưng anh ta không biết điều đó.” Đại tá Greer nhún vai. Ông quá bận tranh cãi thêm.

“Cháu có muốn làm gì với đồ đạc của anh ta không? Ta sẽ cử một người của ta thu gom chúng lại và chuyển cho cháu nhé?”

“Không,” Shannon trầm ngâm nói. “Cháu muốn tự mình làm điều đó.” Cô không thể chịu đựng được việc có ai đó khác động vào đồ đạc cá nhân của Blade.

“Tốt. Vậy hãy làm vào ngày mai nhé, nếu có thể. Ta đã tìm được một trinh sát mới và anh ta sẽ cần căn phòng.”

Lúc đó mới gần tối, Shannon quyết định là cô sẽ ghé qua căn phòng của Blade ngay để thu dọn đồ đạc của anh thay vì đợi tới tận ngày hôm sau. Cô mong muốn tới đó và quay lại trong vòng một giờ, để nhà Greers không phải đợi cửa cô.

Chương 20

Shannon vòng ra phía đằng sau lò rèn để tới phòng của Blade. Dãy nhà trông không thể sập sệ hơn, Shannon nghĩ, và quả thật căn phòng của anh trông còn tốt hơn một số phòng được phân cho những người trinh sát. Hầu như lính trinh sát của quân đội đều là người Anhđiêng thuần hoặc là người lai như Blade và nhận được rất ít sự ưu đãi. Shannon tới đó mà không gặp trở ngại nào, băng ngang qua khu thao trường vắng người. Cô ngạc nhiên vì có tới hàng trăm đồng lửa trại xung quanh pháo đài, và nó cho cô biết rằng người Anhđiêng có thể dễ dàng đánh bại toàn bộ dân trong pháo đài và trong thị trấn thế nào nếu họ muốn. Một cảm giác không dễ chịu gì rợn lên trong dạ dày Shannon.

Đây là lần đầu tiên cô tới phòng của Blade, và nó trông như là không bị xáo trộn gì kể từ lúc anh rời khỏi. Đó là một căn phòng nhỏ, với một cái cửa sổ và cửa ra vào quay mặt ra bờ sông và một cánh cửa khác dẫn vào phần chính của khu lò rèn. Trí tưởng tượng của cô hoạt động mạnh khi cô nhắm mắt lại và hít mạnh vào, như cảm nhận được mùi vị đặc biệt của anh vẫn còn lẫn khuất trong không khí.

Chiếc giường, bàn làm việc, ghế, tủ và lò sưởi trông như không có ai động vào từ lúc Blade sử dụng căn phòng lần cuối. Shannon nhìn thấy một chiếc túi da hoẵng được treo trên móc và lấy nó xuống, định gói ghém nó lại với các đồ đạc khác của Blade. Xếp mọi thứ ở trên giường, cô thấy rằng đồ đạc của anh chỉ có duy nhất một bộ quần áo để thay đổi, một đôi giày da rắn khác, một chiếc chăn, và một chuỗi hạt rất đẹp được làm bằng các hình tròn bằng bạc và ngọc lam. Chuỗi hạt khiến cô càng nhớ Blade hơn. Siết chặt chuỗi hạt trong tay, cô ngồi xuống giường và thích thú nhớ lại mọi điều mà cô yêu ở Blade, mọi đường nét đẹp đến kinh ngạc, mỗi một phân trên làn da trần răn chắc đều rất gợi cảm. Cô nhớ niềm đam mê mà họ chia sẻ với nhau, tình yêu đã trói buộc họ mọi lúc, và cô cần anh biết bao nhiêu.

Shannon vẫn còn đứng trong căn phòng nhỏ đó khi màn đêm rơi xuống và tâm hồn cô vẫn chìm đắm trong cái thế giới mà cô không có gì khác ngoài trừ Blade, hay gọi anh và anh sẽ xuất hiện ở bên cạnh cô. “Blade...” Nhưng ước mong sẽ không mang anh quay lại. Nếu có thể, anh đã xuất hiện trở lại từ hàng tuần nay rồi.

Đột nhiên Shannon ngược ra phía ngoài cửa sổ và giật mình khi nhìn thấy trời đã tối hẳn rồi. Cô đã không còn nhìn thấy ánh sáng nào nữa, và cô hầu như không thể nhìn thấy bàn tay của chính mình ngay trước mặt nữa. Cô tự mắng bản thân vì đã chìm đắm trong hồi tưởng lâu đến thế. Cô lẽ ra nên phải về căn phòng của mình ở nhà Greer lâu rồi. Thở dài mệt mỏi, cô đứng dậy khỏi chiếc giường, cầm chiếc túi da lên, và bàn tay cô vừa đặt lên nắm cửa thì những âm thanh cú kình vọng đến tai cô. Những âm thanh rất rõ ràng cho thấy người nói có thể chỉ đứng cách cô vài inches. Shannon khựng lại, biết là cô không nên nghe trộm, nhưng rồi sự tò mò cũng chiến thắng. Đặt chiếc túi trở lại giường, cô áp tai vào cánh cửa, những điều nghe được đủ khiến máu trong người cô đông lại. Cô đã nhận ra cái chất giọng thì thầm khàn đục đó ở bất kì đâu!

“Tôi có thể đưa ông súng. Nhiều như ông muốn.”

“Bọn ta không thể trả bằng vàng như Mad Wofl đâu.”

Từ chất giọng và tông của hắc Shannon biết ngay người đàn ông thứ hai là một người Anhdiêng.

“Tôi sẽ đổi những khẩu súng lấy những tấm lông thú tốt nhất,” người đầu tiên khàn khàn thì thầm. “Các ông có chúng phải không?”

“Chúng tôi có. Những khẩu súng ở đâu?”

“Các ông sẽ có chúng sớm thôi. Chúng được mang qua thảo nguyên bởi một thương gia, giấu trong xe hàng của hắc bên dưới những hàng hóa khác. Anh ta sẽ mang những tấm lông thú trở lại miền Đông trong cỗ xe hàng của anh ta và bán chúng hộ tôi. Clive Bailey chỉ là một trong nhiều người như thế làm việc với tôi thôi.”

Shannon không thể tin vào tai mình. Ở ngay lần đầu tiên Red Cloud tới pháo đài để thảo luận về bản hiệp ước hòa bình, những tên loạn đảng đã thương lượng ngay về những vũ khí bất hợp pháp. Những nỗ lực hòa bình đúng là một trò cười nếu những người đàn ông tiếp tục buôn và bán vũ khí để tiến hành chiến tranh chống lại những cái đó. Chỉ có suy nghĩ là cô đang ở quá gần để biết được kẻ đã giết thiếu tá Vance thì mới làm giảm được cái cảm giác lạnh sống lưng của Shannon xuống. Không quan tâm đến sự an toàn của bản thân mình, Shannon nhẹ nhàng mở cánh cửa, nhìn chăm chú vào cái bóng cú kình. Nhưng cô đành phải thất vọng, gương mặt

của gã đàn ông đã bị che khuất trong bóng tối. Người Anhđiêng kia thì cô không nhận ra, vậy là mất công vô ích rồi. Rồi có cái gì đó đập vào mắt cô. Một tia sáng của kim loại lóe lên. Cô chiếu tia nhìn xuống tới ngực của gã đàn ông và đột nhiên nín thở vì bàng hoàng. Gã đàn ông này mặc một bộ đồng phục của quân đội! Những chiếc khuy áo đặc biệt đã tố cáo hắn.

Căng mắt ra nhìn, Shannon cố liếc nhìn vào bóng tối tới gương mặt của gã đàn ông, không nhận ra rằng có một bóng đen đã trượt qua khung cửa sổ đằng sau cô mà không hề gây ra một tiếng động nào, nhẹ nhàng như một con báo. Người đàn ông nhìn thấy Shannon và đứng khựng lại, sửng sốt, rồi trườn tới đằng sau cô. Anh ta nhòm qua cánh cửa, nhìn thấy điều mà Shannon đang thấy, theo bản năng cảm nhận ngay thấy sự nguy hiểm cho cả hai nếu để Shannon phát hiện ra mình và hét lên. Người đàn ông lắng nghe những kẻ bên ngoài nói về những khẩu súng và trả giá, nhưng gương mặt anh không biểu lộ sự ngạc nhiên nào, chỉ có một cảm giác thỏa mãn.

Đột nhiên Shannon cảm nhận được sự hiện diện khác trong căn phòng. Cô đột ngột quay lại, và thấy mình đã bị giữ trong một vòng tay cứng hơn thép. Mở lớn mắt, cô nhìn vào đôi mắt đen bí ẩn của gã Anhđiêng hung tợn mà cô chưa nhìn thấy bao giờ.

Sợ hãi, chỉ có nỗi sợ hãi đang bao trùm lên cô. Shannon khiếp đảm bởi vòng tay của người chiến binh hung tợn đang giam giữ cô còn hơn là cái cảm giác cô đã có đối với Mad Woft. Cô mở miệng định hét lên, và thấy mình đã bị bịt miệng thật chặt bởi một bàn tay to rậm nắng, to lớn. Khiếp sợ, cô rùng mình tựa vào người Anhđiêng, nhưng anh ta chỉ ôm chặt cô dựa vào bộ ngực cứng như tường thành của anh một cách dễ dàng. Cô thấy hiểm họa mới này còn dữ dội hơn đến nỗi cô quên ngay những lời nói đang vọng tới tai cô và không hiểu được cái thông điệp của kẻ đang giam giữ cô đang cố truyền tải. Cô cảm nhận được sự nguy hiểm đang vây chặt lấy mình. Không chỉ từ người Anhđiêng này, mà còn từ những gã đàn ông ở phía bên kia cánh cửa.

Shannon lại bắt đầu vùng vẫy, không màng đến những lời thì thầm cảnh báo của người Anhđiêng đang rót vào tai cô; không có gì hắn nói mà cô tiếp nhận được. Cô muốn hét lên và hét lên và hét lên. Hàm răng sắc nhọn của cô cắm phập vào bàn tay đang bịt miệng cô, chỉ để thỏa mãn khi kẻ giam giữ cô rên lên đau đớn. Nhưng hắn cũng không buông ra. Hắn ta thì thầm lời gì đó nghe như thể một lời xin lỗi, rồi Shannon không còn biết gì nữa.

Ôm chặt Shannon vào ngực mình, người Anhđiêng im lặng chờ đợi và quan sát cho đến khi hai kẻ gian xảo kia rời khỏi. Rồi, vắt cô ngang qua vai, anh ta mang cô ra ngoài cửa và lẩn vào

trong màn đêm.

Shannon rên rỉ, sợ hãi mở mắt ra, vẫn chưa biết là cô bị làm sao. Quai hàm cô đau nhức, và cô nhớ ra một cách đau đớn là bàn tay to lớn đã đập vào cô trước khi cô không còn biết gì. Hấn đánh cô! Đôi mắt cô trợn lên. Điều đầu tiên mà cô nhìn thấy là ánh lửa đang nhảy múa trên một bức tường được làm bằng những tấm da. Ngay sau đó Shannon biết là gã Anhđiêng đã mang cô tới túp lều của hắn. Cô đưa mắt chậm rãi nhìn xung quanh. Nhìn sang bên phải cô, quá gần để cô có thể với tới và chạm vào hắn, chỗ của gã Anhđiêng. Đôi chân đế trần của hắn, vững như hai cây sồi, đang dang rộng ra, bàn chân đi giày da của hắn đóng chặt xuống nền đất bên dưới. Shannon từ từ nhìn ngược lên, lướt qua những bắp chân to khỏe và những hai bắp đùi rắn chắc. Cô dừng lại một lúc ở cặp hông thon, ánh mắt cô lang thang một cách không kiểm soát ở vùng thắt lưng nơi mà đường rãnh nhỏ của chiếc quần ống túm rõ ràng là không che được hết cái đặc trưng giới tính của anh. Rúng động, Shannon nuốt khan, nhận thấy cái nhìn bối rối kì quặc gần như bằng với nỗi khiếp sợ. Gã Anhđiêng đó định làm gì với cô thế?

Tia nhìn của cô bất thành linh rời khỏi cái tầm nhìn đầy khiêu gợi một cách lạ lùng đó, đôi mắt Shannon lại tiếp tục cái hành trình đầy khiêu gợi của chúng. Cánh tay anh, hằn lên những bắp cơ, đang vắt ngang qua bộ ngực màu đồng vĩ đại bằng hai lần kích cỡ của hầu hết những người đàn ông bình thường khác. Những phần da thịt bên dưới làn da ngăm đen mượt mà của chiếc cổ và hai vai anh gồ lên một cách mạnh mẽ. Người Sioux đẹp trai duy nhất mà Shannon biết là cách đây đây lâu lắm rồi, một người Anhđiêng thật khác so với những người khác trong bộ tộc, nhưng cô biết đó là người đàn ông duy nhất có thể so sánh với con người hoang dại đẹp trai đang đứng một cách ngạo nghễ và cao lớn trước mặt cô lúc này.

“Blade....”

Cái tên thoát khỏi môi cô trước khi mắt cô lướt lên để ngắm những đường nét cứng rắn đó, và hiện giờ cái nhìn dữ dội đó đi cùng với mái tóc dài được tết lại và khuôn mặt được sơn vẽ.

“Em có muốn nhìn bất cứ cái gì mà em thích không, Little Firebird?”

Có tiếng cười trong giọng nói của anh và vẻ trêu trọc dịu dàng trong mắt anh khi anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Blade, anh đã làm em sợ muốn chết!” Giọng nói của cô căng ra vì giận dữ. “Tại sao anh

không nói với em đó là anh?”

“Anh đã nói, vài lần liền, nhưng em run đến nỗi chẳng nghe thấy anh nói gì cả.”

“Anh đánh em!” cô chanh chua buộc tội, chợt nhớ ra hàm của cô vẫn còn ê ẩm từ cú đánh.

“Tha lỗi cho anh, em yêu. Anh đã sợ những gã đang thương lượng với nhau đó nghe thấy nếu em thét lên.”

“Anh biết về chúng phải không? Một trong hai kẻ đó là kẻ đã giết thiếu tá Vance, nhưng em không thể nhìn thấy mặt hắn,” Shannon rên lên. “Em vẫn không biết hắn là ai.”

“Anh biết,” Blade gằn giọng nói. “Anh đã đi theo Broken Lance tới những chỗ buôn bán. Từ đó anh đã đoán được ai là kẻ buôn lậu súng và kẻ đã giết Wade. Anh đã mất hàng tuần để nghĩ về điều đó.”

“Nói với em đi, ai..”

“Để sau, Little Firebird, sau khi em chào đón anh một cách thích đáng đã. Anh đã mơ cái giây phút này hàng tháng trời rồi.”

Nằm dài ra bên cạnh cô, Blade kéo cô vào vòng tay anh. Cô ngược lên để nhìn anh, cuốn tay cô quanh cổ anh, môi cô hé ra khi anh cúi xuống phủ lên môi cô trong một nụ hôn dài, đối khát. Một nụ hôn đối khát đã bị bỏ quên, chờ đợi, cấp bách và thèm muốn quá lâu rồi.

“Ngọt ngào, quá ngọt ngào,” Blade thì thầm trên môi cô trong lúc oằn người vì căng thẳng. “Anh yêu em, Little Firebird, anh yêu em.”

“Chỉ cho em thấy đi, tình yêu của em, hãy cho em biết anh yêu em nhiều thế nào đi.”

Hai bàn tay cô lướt dọc người anh. Ngập ngừng một lúc, những đầu ngón tay cô di chuyển dọc theo những chiếc xương sườn của anh cho tới chiếc hông rắn chắc và lướt xuống cặp đùi ram ráp vì lông chân của anh. Chúng khám phá những cơ bắp rắn chắc của lưng và vai anh trước khi chuyển lên dải lông mềm mại trên vùng ngực màu đồng của anh và dừng lại ở phía dưới cổ anh. Hơi thở họ hòa quyện vào nhau khi đôi môi hé mở của anh lại tiếp tục sục sạo và tìm kiếm môi môi cô. Trong một lúc lâu, họ chỉ ôm ấp và hôn nhau. Rồi, từ từ, Blade bắt đầu cởi quần áo của cô, một cách đầy ngưỡng mộ với tay và môi ở mỗi phần cơ thể cô mà anh chạm

tới. Hai tay anh vuốt ve ngực cô, ngón tay trêu chọc những núm vú của cô. Luồng cảm xúc chạy sâu vào vùng thắt lưng cô và cô rên lên.

Chỉ một cái giật mạnh của cổ tay, Shannon đã giật được chiếc khố của Blade, đôi mắt xanh lấp lánh của cô thích thú ngắm nhìn từng inch phần da thịt săn chắc, đẹp đẽ của anh, đã sẵn sàng để dành cho cô. Anh hít mạnh khi Shannon bao bọc anh với tay cô. Anh thật to lớn, thật cứng và thật sẵn sàng khiến cô nhói lên vì cái cảm giác cần có anh ở sâu bên trong cô.

Anh ngậm những cái núm cứng ngắc trên ngực cô, khiến cô rên lên. Nhẹ nhàng, anh cào hai hàm răng vào phần da thịt nhạy cảm đó, rồi nhẹ nhàng quét qua chúng với cái lưỡi ấm nóng, thô nhám của anh. Cô gào gừ trong cổ họng, nửa muốn rên lên, nửa như cầu xin. Âm thanh nghe như muốn phá vỡ điều gì đó thật hoang dại trong Blade khi anh nhào lên phía trên cô, ép chặt vào cô khi cô mở rộng hai chân chào đón anh. Nấc lên vì vui sướng, cô đón nhận cả cái bề dài cứng ngắc của anh, nảy lên để gặp anh. Anh yêu cô một cách dữ dội, đẩy sâu vào trong cô khi cô nhiệt tình hưởng ứng lại một cách hoang dại, những cú đẩy mạnh mẽ của chính cơ thể đói khát của cô.

“Ahh, Little Firebird, em thật quá nóng và chặt, thật quá tuyệt. Anh không biết anh có thể đợi được không nữa.”

Một tiếng rên đau khổ ngay sau những lời anh nói với Shannon, anh đang mất kiểm soát; họ đã bị chia cách quá lâu rồi. Rồi cô cảm thấy luồng sinh lực nóng hổi của anh bắn sâu vào trong cô, và cô trở nên hoang dại bên dưới anh. Cô bay vút lên cao. Cao mãi. Cao mãi. Cao mãi. Cho đến khi có không thể lên cao hơn được nữa. Rồi cô theo cơn lốc xoáy trôi vào bóng tối ấm áp đột nhiên hiện lên và bao trùm lấy cô.

Thét lên trong niềm đam mê, Blade cảm nhận được luồng hạt giống của anh đang phun trào dữ dội ra khỏi cơ thể anh. Cả đời mình, anh chưa bao giờ biết đến một sự hoàn thiện nào như thế đối với một người đàn bà. Shannon thật hoàn hảo theo mọi cách, và cô là của anh.

Nhấc cơ thể nặng nề của mình khỏi cô, anh vòng tay ôm lấy cô, giữ cô sát bên mình. “Anh yêu em, Shannon.” Những từ ngữ đơn giản đó chính mọi cảm xúc chất chứa trong tim anh.

Thở nhẹ ra, Shannon trả lời, “Nếu có lúc nào đó em nghi ngờ về điều đó, thì đến giờ em cũng không biết đấy.”

Blade kéo chiếc chăn phủ giường phủ lên người họ khi cả hai nằm ra với nhau, tay chân vẫn quấn lấy nhau, tận hưởng sự ấm áp của niềm hạnh phúc tình yêu. Shannon ngủ gà gật sau đó, cô chỉ giật mình tỉnh dậy để lại thấy Blade đang quì giữa hai chân cô, nhẹ nhàng lau sạch phía bên trong đùi cô và cái khe mềm mại nữ tính của cô bằng một chiếc khăn ướt. Đầu tiên cô cảm thấy lúng túng khi thấy anh làm cái công việc hết sức riêng tư đó, nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt đen láy của anh cô biết không còn có sự ngại ngùng nào còn có thể tồn tại khi hai người đã yêu nhau như cách họ đã thể hiện tình yêu của mình. Khi Blade kết thúc, anh lặp lại công việc đó với chính anh, rồi lại nằm trở xuống bên cạnh cô.

“Lẽ ra anh không nên làm em khiếp đảm như cách anh đã làm tối nay,” Shannon phàn nàn. “Em sẵn sàng đi cùng với anh nếu anh yêu cầu mà.”

“Anh không biết là em ở trong căn phòng đó khi anh trèo vào qua lối cửa sổ,” Blade giải thích. “Anh không mong là có bất cứ ai ở đó cả, vì anh không thấy có ánh đèn.”

“Tại sao anh lại tới đó?” Shannon tò mò hỏi.

“Anh đi theo Broken Lance tới chỗ giao dịch và đã vào căn phòng cũ mà anh đã được cấp để nghe rõ hơn những điều được nói tới mà không tự làm lộ chính mình. Anh đã rất kinh ngạc khi thấy em đang ở đó nghe trộm.”

“Anh trông đáng sợ tới nỗi em đã không nhận ra anh. Anh theo sau Broken Lance để làm gì? Anh đã biết là hắn muốn mua súng à? Anh đã ở đây với người của Red Cloud phải không?”

Blade mỉm cười thích thú. “Mỗi lần một câu thôi, Little Firebird. Trước hết để anh cảm ơn em vì đã mang anh trở về từ cõi chết đã. Anh đã rất choáng khi biết chính Nigel Bruce là người đã tới cứu anh ra. Anh ta vẫn còn ở Pháo đài Laramie chứ?”

“Không, anh ấy đã ra đi ngay ngày hôm sau, và em thậm chí còn không nhìn thấy hay nghe nói gì về anh ấy từ lúc đó,” Shannon giải thích. “Giờ hãy nói về anh cho em biết đi.”

“Anh đã đi cùng Red Cloud từ lúc anh rời khỏi Pháo đài Laramie từ mùa xuân năm ngoái. Những người sống sót trong ngôi làng của ông anh đã sát nhập với ông ấy ngay sau khi anh quay trở lại pháo đài. Bạn anh, Jumping Buffalo và vợ anh ấy Sweet Grass đã cho anh ở trong căn lều của họ.”

“Em rất mừng là anh đã tìm thấy những người bạn của anh,” Shannon nói, gạt đi một giọt

nước mắt. “Nhưng em còn hạnh phúc hơn khi anh đã quay trở lại. Anh đã biết được gì khi theo dõi Broken Lance? Em nghĩ hẳn chính là người Anhđiêng đã gặp gỡ với kẻ buôn súng lậu trong vụ trao đổi đó.”

“Broken Lance từng là một trong những kẻ đi theo Mad Woft,” Blade nói. “Khi anh thấy hẳn đi cùng với Red Cloud, anh đã quyết định là sẽ khám phá ra bí mật của hẳn, hy vọng là một ngày nào đó hẳn sẽ dẫn anh tới chỗ đối tác của Clive Bailey và kẻ đã giết Wade. Không khó khăn lắm khi tin đồn anh là một kẻ bị truy nã vì tội sát nhân ở Pháo đài Laramie được truyền đi rộng rãi. Jumping Buffalo hầu như đã giúp chuyện này lan đi nhanh hơn.”

“Ngay khi Broken Lance khoác lác về việc tìm được những khẩu súng lậu và giết những người di dân thay vì thực hiện bản hiệp ước hòa bình, Red Cloud đã sẵn sàng đồng ý ngay. Anh đã muốn xóa bỏ tội của anh và cách duy nhất mà anh có thể làm là bắt được kẻ giết người thực sự. Khi Red Cloud bắt đầu hành trình tới Pháo đài Laramie của mình, Broken Lance đã đi cùng ông ấy, và anh cũng làm thế. Nhưng rõ ràng là Broken Lance không tin anh đủ để nói với anh về cuộc gặp tối nay. Jumping Buffalo biết về cuộc điều tra của anh và đã báo với anh khi anh ấy nhìn thấy Broken Lance lén lút rời khỏi trại. Anh đã đi theo hẳn tới đây.”

“Anh không định để em biết anh đang ở pháo đài sao?” Shannon hoang mang hỏi. Cô nghi là Blade định đến và đi mà không định để cô biết nếu như anh không tình cờ bắt gặp cô trong căn phòng của mình.

“Đây là việc không tính toán trước. Anh không thể lại để em dính vào rắc rối với anh để bị bỏ đói và dành cả phần đời còn lại trong bần cùng được,” Blade nghiêm túc nói. “Chính phủ có thể có những dự định tốt đẹp, nhưng rồi việc hối lộ và biến chất vẫn cứ diễn ra trong đa số những dự định đó bằng việc quy kết trách nhiệm cho người Anhđiêng. Nó đã xảy ra rồi và sẽ còn xảy ra nữa. Thức ăn và quần áo, những thứ rất quan trọng với người Sioux sẽ nằm trong những bàn tay vô lương tâm, để lại sự cơ cực, bỏ lại người Anhđiêng với đói nghèo và cơ cực.”

“Anh không thể cảnh báo Red Cloud được à? Có lẽ ông ấy không nên đồng ý với bản hiệp ước.”

“Không có dấu hiệu nào của bản hiệp ước có thể đưa lại kết quả là một cuộc tàn sát đối với cả hai bên. Phụ nữ và trẻ em vô tội sẽ chết. Dân tộc Sioux đầy kiêu hãnh và tất cả các bộ lạc Anhđiêng khác sẽ luôn tồn tại. Để sống sót trong bất kì hoàn cảnh nào tốt hơn là việc tạo ra những cuộc chiến và rải người đi khắp mọi nơi như người da trắng bọn em. Anh không thể yêu

cầu em trở thành một trốn chạy như anh và sống như anh đang buộc phải sống.”

“Chúa tôi, em đang nghĩ gì thế này? Anh không còn là một người đàn ông bị truy nã nữa!” Shannon khóc, tự hỏi làm thế nào mà cô lại có thể quên đề cập tới một việc quan trọng đến vậy về vấn đề tự do của Blade cơ chứ. Nhưng khi anh làm tình với cô, cô thậm chí là không thể nhớ nổi được tên cô, nói gì đến những vấn đề khác. “Tổng thống Johnson đã gửi điện cho Đại tá Greer ngay sau khi anh trốn thoát khỏi nhà ngục. Ông ấy đã giải thích mọi thứ và yêu cầu xóa trắng án cho anh. Anh được tự do đi đâu tùy ý. Hơn nữa,” Shannon thích thú nói tiếp, “Đại tá Greer cũng đã nhúng tay vào cuộc điều tra của anh rồi và để mọi người biết anh là một đặc vụ. Ông ấy cũng mong muốn tóm được kẻ đã giết thiếu tá Vance như anh vậy.”

Ban đầu, Blade chỉ là kinh ngạc, nhưng rồi anh trở nên giận dữ. Bức điện đàm đó sẽ là quá trễ nếu như Shannon đã không tìm cách giúp anh vượt ngục. Nhưng rồi cơn giận lắng xuống và anh đã bình tĩnh lại để nghĩ về nó, anh đang quá hạnh phúc để giữ lại những sự thù hận đó. Anh vẫn còn sống và được tự do và có được người đàn bà mà anh yêu trong vòng tay mình.

“Em biết điều đó có ý nghĩa thế nào không, Little Firebird?” anh hỏi, trút những nụ hôn lên mặt và cổ Shannon.

“Điều đó có nghĩa là chúng ta được tự do yêu và sống cùng nhau,” Shannon nói, mỉm cười hạnh phúc.

“Sẽ không dễ dàng đâu,” Blade nói. “Nếu em kết hôn với anh, em sẽ phải chịu những thành kiến không đáng có. Con cái của chúng ta sẽ là trò cười trong mắt những kẻ cùng trang lứa.”

“Không ai cười cợt con cái của chúng ta cả!” Shannon dữ dội nói. Bàn tay cô khum lại trên bụng như thể Blade đã thực sự gieo mầm của anh vào đó.

“Em quả là một chiến binh quả cảm, Little Firebird,” Blade cười lớn. “Em có chắc là muốn kết hôn với anh không? Có lẽ cuộc sống của chúng ta sẽ dễ dàng hơn ở miền Đông, nhưng anh không muốn rời bỏ miền đất đã sinh ra anh.”

“Em đã một lần rời bỏ miền Đông rồi. Ở đó chỉ lưu giữ những kỉ niệm buồn với em thôi. Em tự hào về cuộc sống của anh, Blade. Bất cứ nơi nào anh muốn sống đều là miền đất hứa với em.”

“Vậy chúng ta sẽ kết hôn ngay khi kẻ giết thiếu tá Vance bị bắt.”

“Chết tiệt, em gần như quên mất! Anh biết kẻ giết người là ai rồi. Ai thê, Blade, đó là kẻ nào?”

“Anh đã biết được một thời gian rồi, nhưng không có bằng chứng. Anh đã nghi ngờ hẳn thậm chí là trước cả khi anh rời khỏi pháo đài, đó là lý do tại sao anh biết chính xác ai là kẻ anh sẽ tìm thấy ở đây tối nay, cùng với Broken Lance.”

“Đừng làm em hồi hộp nữa.”

Blade trầm ngâm một lúc. “Tốt hơn là em không nên biết cho đến khi hẳn bị bắt.”

“Blade Stryker, anh *tốt hơn* là hãy nói cho em biết!” Shannon nóng nảy yêu cầu. “Em dính sâu vào việc này cũng nhiều như anh.”

“Được rồi, Little Firebird, anh không thể phủ nhận sự liên quan của em hay quyền được biết của em được. Kẻ đã sắp xếp để những khẩu súng được chuyển cho những kẻ làm loạn chính là Trung úy Goodman. Hẳn cũng chính là kẻ đã giết Clive Bailey và Wade Vance.”

“Trung úy Goodman ư! Nhưng...nhưng điều đó thật vô lý,” Shannon sừng sốt lập bập nói. “Hắn ghét người Anhđiêng mà. Hắn sẽ không bao giờ bán súng cho họ cả.”

“Lòng tham không đi cùng với sự trung thành. Không nghi ngờ gì khi hẳn cố xoa dịu lương tâm của mình, nếu như hẳn có, bằng việc giết nhiều người Anhđiêng nhất có thể. Goodman là người mà anh đã gặp nói chuyện với Broken Lance. Anh đã nhìn thấy hẳn rõ ràng, Shannon, trong lúc em đang run rẩy trong tay anh.”

“Chúa tôi, nhà Greer sẽ sụp đổ mất. Claire sắp kết hôn với hẳn. Đại tá Greer cực kì thích người đàn ông đó.”

“Có vài điều cho anh thấy là Claire không chỉ là vượt qua được thôi đâu, mà còn nhanh chóng tìm được một người khác thay thế Goodman,” Blade nghiêm nghị nói.

“Giờ thì điều gì sẽ xảy ra?”

“Anh sẽ lại làm tình với em tiếp,” Blade nói, một nụ cười ngang tàng xuất hiện trên khóe môi rộng của anh.

“Blade, nghiêm túc đi! Điều mà em muốn nói là anh sẽ làm gì với Trung úy Goodman?”

“Ai?” Blade điên cuồng hỏi. Anh thật sự quên cái gã đàn ông đó khi tay anh lại bắt đầu khám phá làn da nhạy cảm trên ngực cô.

“Blade, anh thật hết thuốc chữa.”

“Anh đã nói rồi mà.”

Rồi nụ hôn kích thích của anh đặt dấu chấm hết cho câu hỏi của cô. Sau khi hôn cô đến ngạt thở, đôi môi anh rời khỏi chúng và lang thang tới chỗ mà bàn tay anh đang chạm tới, vạch một đường nóng bỏng dọc theo những đẽ xương sườn của cô, dừng lại một lúc ở vùng bụng căng mịn của cô. Rồi anh lại tiếp tục cuộc hành trình đi xuống phía dưới, sự tán thưởng từ tiếng thở dài đầu hàng của Shannon khi anh đẩy hai đùi của cô tách ra và cúi xuống cái vùng tam giác loăn xoăn màu hạt dẻ.

“Blade, ôi Chúa ơi, thật quá tuyệt.”

Cơ thể cô co thắt dữ dội khi lưỡi anh tinh tế lách vào cái khe mềm mại nữ tính đó.

“Đêm nay anh muốn yêu em bằng miệng anh, và mọi cách có thể,” Blade nói, ngẩng đầu lên để nhìn sâu vào đôi mắt đang mờ đi vì đam mê của cô. “Em là của anh, Shannon Branigan, và anh muốn em lúc nào cũng nhớ đến nó.”

“Làm sao em có thể quên khi anh luôn nhắc em bằng nhiều cách tuyệt vời đến thế?” Shannon hỗn hển đáp, gần như không thốt lên lời.

Rồi những lời nói ngừng bật khi lưỡi anh lại đưa cô vào vùng đất của đam mê, khoái cảm.

“Dậy thôi, con sâu ngủ,” Blade nói, vỗ nhẹ vào mông Shannon. “Anh nghĩ là hiện giờ Đại tá Greer chắc đang phải lùng kiếm em kinh lắm đấy, nếu ông ấy có đủ người. Hôm nay Red Cloud sẽ tới để kí hiệp ước hoà bình và Greer sẽ cần những người đàn ông sẵn sàng thực hiện mệnh lệnh ở pháo đài.”

Shannon bật dậy ngay, giữ sạch tấm khăn trải giường và với lấy quần áo của cô. Không có phần nào trên cơ thể cô lại không rã rời, hay mỗi phân trên làn da nhạy cảm của cô lại không

hắn lên những kí ức vui sướng cả.

Blade quan sát một cách thích thú khi nhìn Shannon như một bức tượng nữ thần sắc đẹp trời lên từ tấm chiếu. Sao anh lại có thể lại muốn cô nữa sau khi đã kiệt sức vì yêu cô một cách điên cuồng đến vậy với quá nhiều lần đến mức thoả mãn được sự đói khát của anh cho đến khi anh không còn có thể được nữa? Anh thật sự bang hoàng khi bản thân thấy cần có Shannon đến vậy, và bản thân Blade cũng biết anh sẽ luôn luôn cần phải có cô trong đời.

“Đừng có nhìn em như vậy nữa,” Shannon cảnh cáo với một nụ cười true trọc.

“Anh không thể. Em thật là đẹp.”

“Anh cũng không tệ chút nào.”

Cái nhìn đánh giá của cô lướt qua Blade thật ngọt ngào, ấm áp. Cô nghĩ anh thật đẹp trai trong chiếc quần da hoẵng và áo sơ mi. Thay vì mang giày da rắn thì hiện giờ anh đang xỏ vào đôi boot da. Mái tóc đen như mun của anh được thả ra và buông xuống đôi vai rộng đến kinh ngạc của anh. Cái nhìn hau háu chiếu xuống cô từ một khuôn mặt rám nắng, cứng cỏi.

“Ra khỏi đây ngay thôi,” Blade nhấn nhó nói, “trước khi anh lại lôi em xuống và lại làm tình với em tiếp. Và thành thật mà nói là anh nghi ngờ cái khả năng này lắm.”

Tay trong tay, họ rời khỏi túp lều và đi bộ ngang qua khu trại của người Anhđiêng. Shannon có thể cảm thấy những đôi mắt tò mò, đen tối dõi theo cả hai nhưng thần nhiên đi qua chúng. Khi nào cô vẫn còn đi cùng Blade thì không có điều gì hay người nào có thể làm hại cô được. Họ bước vào trong pháo đài và gặp ngay một toán sáu người đàn ông đang cưỡi ngựa đi ngang qua khu thao trường. Trung sĩ O'Brien dẫn đầu. Khi anh ta nhìn thấy Shannon, anh ta vội ra lệnh cho đám người dừng ngay lại.

“Cô Branigan! Đại tá đã rất lo lắng. Ông ấy đã ra lệnh cho một nhóm người đi ra ngoài để tìm kiếm trong khu trại của người Anhđiêng.”

Anh ta nhìn Blade một cách tò mò, nhận ra anh ngay lập tức. “Anh là kẻ phải chịu trách nhiệm về sự biến mất của cô Branigan phải không, Blade?”

“Tôi đoán là vậy,” Blade thừa nhận, liếc Shannon một cách hài hước.

“Giờ chúng tôi không có thời gian để chất vấn, Trung sĩ O’Brien,” Shannon nói, lắc đầu một cách nôn nóng. “Chúng tôi có việc gấp cần gặp Đại tá Greer ngay.”

Không giải thích thêm lời nào, Shannon cầm tay Blade, kéo anh đi theo cô. Trung sĩ O’Brien quay trở lại ngựa và đi theo, không quên vẫy tay ra lệnh cho cả nhóm người.

Blade và Shannon ngay lập tức được dẫn vào văn phòng của Đại tá. “Shannon, cháu còn rắc rối hơn mọi người đàn ông dưới quyền của ta!” người sĩ quan nổi giận nói. Ông trông rất lo lắng và Shannon cảm thấy thật tội lỗi vì đã không nghĩ tới việc để lại tin nhắn về nơi cô đến. Rồi Greer trông thấy Blade và nét mặt ông tươi lên.

“Xin chào, Đại tá,” Blade điềm tĩnh nói. “Shannon có nói với tôi giờ tôi không còn bị truy nã nữa.”

“Blade! Blade Stryker! Tôi đoán cậu là kẻ phải chịu trách nhiệm về sự biến mất đột ngột của Shannon. Cả hai người không nghĩ ngại gì sao? Chả lẽ tôi còn chưa có đủ rắc rối sao khi không lại phải cử cả một toán người bới tung cả một vùng lên để tìm một cô gái bướng bỉnh?”

“Cháu xin lỗi,” Shannon nói nhỏ rí. “Cháu không định làm bác lo lắng. Chỉ là phút nhất thời không suy nghĩ của cháu. Nhưng điều mà chúng cháu phải nói với bác còn quan trọng hơn là giải thích về những rắc rối mà cháu đã gây ra.”

“Nào, vậy nói đi. Đây đúng là một quãng thời gian khó khăn.” Ông nhìn Blade. “Anh đi cùng với người của Red Cloud phải không?” Blade gật đầu. “Nghe này, Blade, tôi xin lỗi về mọi thứ. Nhưng tôi giờ tôi đã biết sự thật và sẽ hỗ trợ hết sức đối với cuộc điều tra của anh.” Có sự đảm bảo trong giọng nói của ông, ông chờ Blade lên tiếng.

“Cuộc điều tra của tôi đã kết thúc rồi, Đại tá,” Blade nói, nhận được cái nhìn ngờ vực của Greer.

“Anh biết ai đã giết thiếu tá Vance rồi à?”

“Phải. Tên này rất thông minh. Hắn đã thuê những gã lái buôn thường đi lại giữa pháo đài và qua đường mòn Oregon để mang những vũ khí lậu cho hắn. Khi tới đây, chúng sẽ được bán cho những tên nổi loạn với giá rất cao.”

“Thật hèn hạ! Kẻ nào thế?”

“Ông sẽ không thích điều này đâu, Đại tá,” Blade gầm cảnh cáo. “Ông thậm chí còn có thể không tin.”

“Nói luôn đi.”

“Kẻ mà chúng ta đang nói đến là Trung úy Goodman.”

“Cái gì! Thật lố bịch! Gã thanh niên đó ghét người Anhdiêng. Anh ta không đời nào giao du với họ. Ronald Goodman lại sắp trở thành con rể của tôi.”

“Nếu ông lục soát căn hộ của Goodman, ông sẽ thấy số vàng mà hắn đã lấy từ căn hộ của Wade Vance. Hơn nữa, đêm qua ở khu lò rèn, Shannon và tôi đã nghe được hắn lại đang có một vụ giao dịch về các vũ khí với một tên phản loạn tên là Broken Lance.”

Đại tá Greer bàng hoàng. Goodman đang rất có triển vọng trở thành một sĩ quan mẫu mực, ông đang có những dự tính lớn cho người chồng sắp cưới của con gái mình với việc thăng chức và một tương lai tươi sáng trong quân đội. Sao điều này lại có thể xảy ra chứ? Tại sao mọi việc này lại do một tay của hắn làm được? “Anh chắc chứ? Tuyệt đối chắc chắn chứ?” Greer nhìn như thể ông già đi cả chục tuổi chỉ trong có mười phút vừa qua.

“Hãy cử ai đó lục soát căn phòng của Goodman, và ông sẽ có được bằng chứng mà ông cần,” Blade gợi ý, biết rằng điều này thật khó mà chấp nhận đối với Greer.

Blade và Shannon đợi ở văn phòng của Đại tá trong lúc cuộc lục soát được tiến hành trong căn hộ của Goodman. Không yên tâm khi giao công việc đó cho ai khác, Đại tá Greer đích thân đi, đưa Trung sĩ O’Brien và một anh lính trẻ đi theo. Họ quay lại 30 phút sau đó, mỗi người xách theo một bao vàng. Một cái nhìn đe dọa trên gương mặt Greer khi ông kể lại câu chuyện.

“Trung sĩ O’Brien, khi nào Trung úy Goodman quay về từ cuộc trinh sát, hãy bắt ngay anh ta và đưa anh ta tới thẳng văn phòng tôi. Không ai trong các anh được kể chuyện này ra nếu chưa được sự cho phép của tôi.”

Cả hai người đàn ông đều đồng loạt tuân lệnh, nhưng anh chàng bình nhĩ có vẻ như không dứt mắt mình khỏi đồng vàng được. Trung sĩ O’Brien buộc phải kéo anh ta ra khỏi phòng.

Khi họ đã ra ngoài rồi, Đại tá Greer có vẻ như sụp đổ hoàn toàn. “Tôi muốn cả hai người ở

lại đây khi tôi hỏi cung Goodman. Trong lúc đó, Blade có thể giải thích rõ hơn về việc trỗi nải bức thư của tổng thống và nói cho tôi biết anh làm thế nào biết được cuộc thương lượng đêm qua giữa Goodman và tên phản loạn.”

Đều đều, Blade thuật lại toàn bộ chi tiết về cuộc điều tra mà anh và Wade Vance cùng làm trước khi Vance bị ám sát. Anh cũng kể rõ sự di chuyển của mình trong suốt những tháng qua và làm thế nào mà anh biết được Broken Lance đã gặp Goodman đêm qua. Anh cẩn thận tránh đề cập tới Shannon hay nơi mà họ đã ở cả đêm. Nhưng Greer không ngốc. Ông biết Shannon yêu Blade và một điều chắc chắn là Blade cũng đáp trả lại tình cảm đó. Vì Shannon đã không còn cha, nên ông định là sẽ buộc Blade phải có trách nhiệm với cô.

Blade vừa kết thúc câu chuyện dài của anh thì Goodman bị đẩy qua khung cửa. “Tất cả chuyện này là cái gì vậy, Đại tá? Tại sao tôi lại bị bắt?”

Chương 21

Trung úy Goodman nheo mắt nghi ngờ khi anh ta trông thấy cả Shannon và Blade cùng ngồi trong văn phòng của Đại tá Greer. Gã đoán ngay ra sự việc và bản khoản không biết làm sao mà sự việc lại bại lộ và quyết định sẽ chối biến mọi thứ cho dù có đủ bằng chứng chống lại hẳn. Thật ra hẳn nghi là đại tá đã có đủ bằng chứng thuyết phục để kết tội gã rồi.

Mắt hẳn mở to sợ hãi và không tin được khi nhìn thấy những bao vàng đặt trên bàn làm việc của Đại tá. Chúng đã được hẳn giấu kĩ ở trong căn buồng nhỏ trong căn hộ của gã rồi cơ mà.

“Anh đã bị bắt vì tội mưu sát thiếu tá Vance và Clive Bailey,” Đại tá Greer cao giọng tuyên bố. “Giờ còn có thêm bằng chứng về việc buôn bán vũ khí lậu cho người Anhđiêng.”

“Cái gì! Thật lố bịch!” Goodman lắp bắp, kinh ngạc và bối rối vì những bằng chứng được đưa ra. “Ngài biết tôi mà, Đại tá, tôi không thể nào giết người được.”

“Quá muộn rồi, Trung úy. Số vàng được lấy từ căn hộ của thiếu tá Vance đã được tìm thấy trong căn hộ của anh. Nếu cần thêm bằng chứng nữa thì có hai nhân chứng tận mắt chứng kiến cuộc gặp giữa anh và Broken Lance đêm qua.”

Goodman ném một cái nhìn nham hiểm về phía Blade và Shannon. Cả hai vẫn chưa nói một lời nào từ lúc hẳn bước vào phòng đến giờ. “Đó là điều không thể! Khu lò rèn không hề có ai khi...” Hẳn sợ hãi ngưng bật, bất chợt nhận ra điều mà hẳn vừa buột miệng thốt ra. Hai vai hẳn sụm xuống vì thất vọng hoàn toàn khi hẳn mất đi sự tự khoác lác hàng ngày của mình.

Cho đến lúc này Đại tá vẫn còn một hy vọng mong manh tất cả những chuyện này chỉ là một trò lừa phỉnh, rằng Goodman sẽ đưa ra được một lời giải thích hợp lí để phản bác lại. Nhưng hy vọng đó đã tan tành bởi sự hớ hênh vừa buột khỏi miệng Goodman.

“Cả Shannon và Blade đều đã nghe thấy anh và Broken Lance bàn bạc về những vũ khí,” Greer nói một cách dứt khoát. “*Không hiểu sao anh lại biết được rằng thiếu tá Vance và Stryker*”

đang làm việc cùng nhau để ngăn chặn việc buôn bán những khẩu súng lậu cho bọn phản loạn và những kẻ giết người liều lĩnh còn hơn là bị lộ chân tướng và bị buộc tội (Somehow you learned that Major Vance and Stryker were working together to halt the illegal sale of guns to renegades and risked murder rather than be unmasked and charged with the crime). Anh đã giết Vance và gần như đã thành công vì đã lừa được Blade vào bẫy. Nó đã rất thành công, nhưng may là Blade đã thoát khỏi nhà ngục và đã làm thân được với Broken Lance. Không lâu trước khi mọi việc vỡ lở ra.”

“Bọn chúng nói láo! Số vàng này rõ ràng là được sắp đặt sẵn trong căn hộ của tôi,” Goodman yếu ớt nói.

“Lí lẽ thiếu thuyết phục của anh không làm gì được đâu,” Greer ghê tởm trả lời. “Sao anh lại có thể làm điều này chứ? Anh đang có một tương lai tươi sáng trong quân đội. Tôi đã động ý để anh kết hôn với con gái tôi. Tại sao, Trung úy, tại sao thế?”

“Tôi đã làm thế vì Claire,” Goodman cố thuyết phục Đại tá. “Cô ấy xứng đáng với những thứ tốt nhất trong cuộc sống và bổng lộc của quân đội không thể đáp ứng được những thứ xa xỉ đó.”

“Đừng đổ hết thói tham lam của anh lên con gái tôi,” Greer cay nghiệt trách cứ. “Mang anh ta ra khỏi đây,” ông ra lệnh, dứt khoát quay lưng lại. Trung sĩ O’Brien nhanh chóng tuân lệnh, vất vả lôi Goodman ra ngoài.

Goodman còn cố quay lại nhìn Blade và Shannon trước khi bị đẩy ra khỏi cửa, gương mặt hằn vằn lên cơn cuồng nộ. “Các người sẽ phải trả giá cho điều này. Không cách này thì cách khác, các người sẽ phải trả giá!” Rồi hắn bị lôi ra ngoài, vẫn không ngừng gào thét và khạc nhổ ra những lời đe dọa.

“Ta đã không muốn tin,” Greer nói, chậm rãi lắc đầu.

“Thật không dễ dàng gì khi tin tưởng một ai đó mà hắn lại phản bội lại bạn bè của chính mình và bộ quân phục đang khoác trên người,” Blade đồng tình.

“Phải,” Greer nói, sự dứt khoát trong giọng ông khi ông quyết bỏ mọi thứ lại đằng sau. Ở vị trí của ông, ông không thể nào để tình cảm yếu đuối chi phối được. “Giờ các cháu định làm gì khi cuộc điều tra đã kết thúc?”

“Cháu đã có kế hoạch cho tương lai rồi,” Blade nói, siết lấy tay Shannon.

“Ta có thể hỏi là liệu chúng có bao gồm cả Shannon không?”

“Cháu sẽ không có tương lai nào cả nếu không có Shannon,” Blade nói giản dị.

“Các cháu có định kết hôn không?”

“Nếu Shannon đồng ý lấy một gã người lai làm chồng.”

“Tất nhiên là em sẽ lấy anh,” Shannon tự tin đáp. “Anh là người đàn ông em yêu. Không có gì khác cả.”

“Vì Shannon không còn cha hay một ông chú, bác nào ở gần cả, nên ta sẽ là người lo chuyện này,” Greer nói. “Vì lợi ích của Shannon, ta đề nghị hai người định cư ở nơi nào đó nhưng gần Pháo đài Laramie thôi. Đây là một trạm đóng quân nhỏ và rất không ưa người Anđiêng và người lai. Một khi các cháu kết hôn thì mọi người sẽ không còn tôn trọng Shannon nữa. Nó sẽ bị tổn thương vì điều đó và ta không muốn nó xảy ra.”

“Cháu không định tiếp tục ở lại Pháo đài Laramie, Đại tá,” Blade nói. “Vì gần đây, cháu có để mắt tới một thung lũng ở gần Cheyenne. Nếu không có gì xảy ra, cháu sẽ chuyển tới đó, xây một ngôi nhà cho Shannon, và mua gia súc với tiền mà cháu kiếm được. Đó là một vùng đất hoàn hảo để nuôi dưỡng những người chăn gia súc.”

Greer gật đầu hài lòng. Shannon thì khó khăn hơn trong việc tiếp nhận cái ý nghĩ là Blade muốn trở thành một người chăn gia súc. Đây là lần đầu tiên cô nghe về điều đó.

“Trước khi các cháu rời đi,” Greer nói tiếp, “ta muốn sắp xếp một cuộc hẹn với cha xé để làm phép cưới. Nếu đó là điều mà các cháu muốn,” ông hấp tấp thêm vào.

“Vâng, cháu rất muốn,” Shannon hớn hờ nói.

“Vậy hãy tới các nhà và thông báo với những người phụ nữ trong lúc Blade và ta bàn bạc chi tiết.”

Shannon rời khỏi sở chỉ huy trong một tâm trạng lâng lâng vì ngạc nhiên, vui sướng. Cô đã mơ giấc mơ làm vợ của Blade quá lâu rồi, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó sẽ trở thành hiện thực. Cuối cùng thì họ cũng được ở bên nhau, không bao giờ rời xa nữa.

“Nó sẽ không thoải mái đâu, Blade,” Greer cảnh cáo khi Shannon đã đi. “Dù cậu có đi đâu, thì lúc nào định kiến cũng vẫn tồn tại trừ khi cậu quay về miền Đông và sống như một người da trắng như trong suốt những năm chiến tranh.”

“Không có gì ở miền Đông dành cho cháu và Shannon cả,” Blade nói. “Wyoming là nhà cháu, và cháu sẽ ở lại đó cho dù mọi người có nghĩ thế nào về cháu. Shannon là một người can đảm. Cô ấy sẽ tồn tại được.”

“Vậy hãy tới gặp giáo sĩ đi. Các cháu có thể kết hôn vào ngày mai.”

Vào lúc Shannon rời khỏi sở chỉ huy, cả pháo đài rầm rộ lời đồn về việc bắt giữ Trung úy Goodman. Lời xì xầm và chỉ trích rộ lên xung quanh cô khi cô đi ngang qua quảng trường. Mọi người có vẻ quan tâm nhiều tới việc Shannon đã ở cả đêm với một người lai hơn là việc họ đã tìm ra kẻ giết người. Những cô người tình da đỏ, phụ nữ da trắng và gái làng chơi đều xì xầm về cô.

Làm thế nào mà những con người giống hệt nhau mà cô gọi là bạn lại chĩa vào cô một cách hằn học đến vậy? cô rầu rĩ tự hỏi. Ngẩng cao đầu, Shannon quyết không để ai biết được là những lời xì xầm của họ đã làm tổn thương cô sâu sắc thế nào. Mặc kệ mọi người nói gì, nghĩ gì, điều đáng giá nhất là được ở cùng Blade. Cô hoàn toàn hy vọng mọi điều sẽ tốt đẹp hơn ở Cheyenne, nhưng kể cả khi người dân ở đó không được vậy thì cô cũng sẽ vẫn sống tốt. Mẹ cô chả luôn nói rằng tình yêu là sức mạnh để chiến thắng mọi tai họa đấy sao?

Molly Greer thật tốt và đáng tin khi bà giúp Shannon gói ghém số đồ đạc ít ỏi của cô. Nếu có bất cứ sự khác lạ nào với bà về việc Shannon yêu một người lai thì bà cũng sẽ giữ nó lại cho riêng mình, mặc dù Shannon nghĩ bà đang rất cố gắng để kìm nén nó lại. Khi Shannon vui mừng tuyên bố là cô sắp kết hôn, Molly đã đề nghị để bà giúp sửa sang lại một trong những chiếc lễ phục của bà để làm cho buổi lễ long trọng hơn. Và mặc dù người phụ nữ lớn tuổi không đưa ra thêm một lời khuyên nào nhưng từ những biểu hiện trên mặt bà, Shannon biết bà đang rất muốn nói điều gì đó.

“Hãy cho cháu biết, bác nghĩ gì đi, Molly,” Shannon động viên bà. “Chúng ta đã rất thân thiết. Bác muốn nói điều gì với cháu? Nó sẽ không làm cháu tổn thương đâu.”

Thở dài, Molly nói, “Phải, có vài điều. Ta đã nghe nói về Trung úy Goodman. Chuyện đó lan khắp pháo đài rồi. Thật khó mà tin anh ta lại có khả năng giết người. Người đàn ông đó đã ăn ở bàn ăn của ta, ve vãn con gái ta. Shannon, cháu có chắc chắn, tuyệt đối tin chắc là anh ta thật sự có tội không? Có khi nào đây là một trường hợp nhận lầm người không? Ta biết cháu và Blade đều có trách nhiệm trong việc bắt giữ anh ta, nhưng Trung úy Goodman có vẻ là một người đàn ông trẻ rất dễ thương. Anh ta và Claire đã chuẩn bị kết hôn. Đứa con gái khốn khổ chắc sẽ không chịu đựng được.”

“Không có nhầm lẫn nào cả, Molly,” Shannon dịu dàng nói. “Trung úy Goodman đã thừa nhận trước những người làm chứng rằng anh ta đúng là một kẻ giết người máu lạnh. Anh ta cũng đã bán những vũ khí bất hợp pháp cho những tên phản loạn. Thậm chí nếu anh ta không tự thú, những bằng chứng đó cũng đủ để kết tội anh ta.”

“Ôi Chúa ơi, Chúa ơi,” Molly thì thầm, day mạnh hai bên thái dương. “Ta nghĩ ta sẽ đi nằm một lúc. Ta thật sự là choáng váng kinh khủng.”

Sau khi Molly đi khỏi, Shannon tiếp tục sửa lại chiếc nơ trên chiếc váy cưới, một chiếc váy lụa màu hồng mềm mại đã lỗi mốt nhưng là chiếc váy đẹp nhất mà cô có ngoài trừ chiếc váy dài màu xanh lục, chiếc váy rõ ràng là không phù hợp cho một đám cưới. Dòng suy nghĩ của cô lại đi vào một cõi nào đó khi cô mơ về những điều như kết hôn với Blade, sống trong ngôi nhà của họ và nuôi nấng những đứa con. Bỗng dưng cánh cửa gần như bật khỏi bản lề khi Claire đẩy bật nó vào bên trong.

“Ồ chó cái!” cô ta điên cuồng buộc tội. “Cô và thằng tình nhân người Anhđiêng của cô đã làm lộ mọi thứ. Nếu không có các người, tôi đã có thể kết hôn với Ronald và thoát khỏi cái vùng đất hoang vu này. Tôi ghét nơi này! Ronald đã hứa cho tôi quần áo, kim cương, mọi thứ mà tôi mơ ước. Ai thèm quan tâm nếu như anh ta có bán súng cho cái lũ mọi da đỏ đó chứ!”

“Cô biết,” Shannon thì thầm, hoàn toàn bất ngờ. “Cô biết về những khẩu súng. Vậy cô cũng biết về tên sát nhân phải không?”

“Tôi chả biết gì cả,” Claire rít lên, “và cô không thể nào chứng minh được là tôi biết cả. Cô đã phá hủy đời tôi, và một ngày nào đó tôi sẽ trả lại cho cô, hãy chờ đấy mà xem.” Quay phắt người lại, cô ta lao ra khỏi phòng.

Vẫn giữ chiếc kim trong tay, Shannon ngồi phịch xuống, tâm trí cô làm việc điên cuồng. Claire đang bị suy sụp, nhưng cô ta bị sốc không phải do cái tin Goodman là một kẻ giết người máu lạnh mà mọi người đang rỉ tai nhau. Claire chỉ nghĩ đến món lợi vật chất và những thứ mà

cô ta đã mất. Shannon định sẽ nói với Đại tá và Molly Greer về những điều mà cô nghi ngờ, nhưng cuối cùng lại quyết định bỏ qua. Cô ghét làm tổn thương gia đình Greers và làm họ vỡ mộng, những người đã cứu mạng và đối xử rất tử tế với cô. Việc Goodman phải ở đằng sau song sắt nhà tù đã là một sự mất mát không gì bù đắp được đối với Claire.

Sáng hôm sau, Shannon và Blade đã làm lễ kết hôn dưới sự chứng giám của vị giáo sĩ của quân đội trong ngôi nhà thờ nhỏ của pháo đài. Số người ít ỏi tham dự chỉ có Đại tá và Molly Greer. Claire Greer tuyệt nhiên là không tới, nhưng Shannon hầu như không quan tâm. Đây là ngày hạnh phúc nhất đời cô.

Blade nghĩ trông Shannon thật thanh thoát trong chiếc váy dài màu hồng của cô. Nó làm cho làn da cô sáng lên như một bông hoa tuyết thanh khiết và làm đôi mắt xanh của cô như xanh hơn. Anh chưa bao giờ tin là lại được kết hôn với một thiên thần tuyệt đẹp đến vậy. Những người lai không bao giờ mơ quá cao như vậy.

Shannon nghĩ Blade là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp. Về bên ngoài của anh có thể không giống người thường, nhưng những đặc điểm nổi bật và sức mạnh của anh thật khó mà bỏ qua và không thể quên được. Anh trông thật tuyệt vời trong bộ cánh mới và mái tóc dài được cắt tỉa gọn gàng, cô mơ màng nghĩ.

Mọi nghi thức diễn ra một cách nhanh chóng và Blade đang hôn cô, đôi mắt đen láy của anh long lanh và mờ đi một cách không tin được. Rồi Đại tá Greer chúc phúc cho họ, và Molly dịu dàng chúc mừng cả hai.

Một lần nữa Claire lại vắng mặt, từ chối không xuất hiện tại bữa tiệc cưới linh đình được tổ chức ở nhà Greers. Nhưng Blade và Shannon quá vui với những người khác để chú ý hay quan tâm tới điều đó. Sau đó, Blade chất hết hành lý và đồ dự trữ của họ lên cỗ xe mà anh đã mua, buộc Warrior ở phía sau và rời khỏi Pháo đài Laramie.

“Anh đã không muốn dành đêm tân hôn ở nhà Greers, hoặc trong lều của anh,” Blade nói khi họ đã rời khỏi phạm vi pháo đài. “Anh muốn nó phải đặc biệt, điều gì đó mà chúng ta sẽ luôn luôn nhớ tới. Đó là lí do tại sao anh lại đề nghị chúng ta rời đi ngay lập tức. Anh muốn kỉ niệm ngày đầu tiên trong cuộc sống hôn nhân của chúng ta dưới những vì sao, nơi mà linh hồn của Cha lớn (Grandfather Spirit) sẽ rải lời chúc phúc của người xuống chúng ta.”

“Em sẽ không lựa chọn cách nào khác cả,” Shannon sung sướng tán thành.

Họ thông thả đi về phía nam tới cái đích mà có vẻ như mỗi Bade biết. Vào lúc chập choạng tối, họ tới một con sông nhỏ gió thổi lồng lộng, và Blade kéo cổ xe tấp vào trảng rừng toàn cây bông.

“Hoàn hảo,” Shannon thở dài, ngược mắt nhìn lên trời nơi những vì sao le lói xuyên qua những cành cây.

Blade cười toe, vòng tay giúp Shannon bước xuống. Một cách dễ dàng, cô trượt vào trong cái ôm của anh, cơ thể họ chạm vào nhau và lóe lên tia lửa thiêu đốt cả hai. Thở dài tiếc nuối, Blade đặt cô xuống. “Sẽ sớm thôi, Little Firebird, sẽ sớm thôi,” anh thì thầm hứa hẹn. “Em hãy nhóm lửa trong lúc anh đi tìm cái gì đó cho bữa tối.”

Trái tim cô đập rộn rập với cái viễn cảnh trước mắt, Shannon nhanh chóng nhóm một đồng lửa. Blade quay lại ngay sau đó với hai con thỏ béo ú đã được làm và rửa sạch sẽ. Shannon nhìn một cách thán phục khi anh xiên chúng và đặt lên trên đồng lửa. Mùi thịt thơm phức bay khắp cả trảng rừng, cùng với mùi bánh qui đang được nướng trong một chiếc chảo lớn.

Mặc dù rất đói nhưng Shannon cũng phải khó khăn lắm mới ăn hết được phần của cô. Có Chúa biết là cô không có lí do gì để mà lo lắng về đêm tân hôn của mình cả, cô biết Blade là một người tình rất tốt, nhẹ nhàng, dịu dàng và yêu cuồng nhiệt.

“Em không đói sao, Little Firebird?” Blade hỏi, đặt chỗ thức ăn của anh xuống.

“Không đói lắm,” Shannon ngập ngừng trả lời mà không nhìn Blade.

“Anh thì lại đói, nhưng không đói thức ăn. Chúng ta có thể sẽ luôn phải ăn muộn đấy. Tối đây,” anh nói, tha thiết muốn chạm vào Shannon. “Con sông này không sâu lắm, và nước lại ấm.” Với lấy bánh xà phòng và khăn tắm, anh nắm lấy tay cô và kéo cô về phía dòng nước.

“Anh muốn đi bơi sao?” Shannon hết hồn hỏi.

“Nó sẽ làm chúng ta thư giãn, rồi em xem,” anh hứa hẹn. Nụ cười của anh lóe lên tia ranh mãnh.

Anh để bánh xà phòng và khăn tắm xuống rồi đi xuống nước, vòng tay ôm lấy Shannon và bắt đầu cởi đồ của cô ra. Những ngón tay của anh run lên khi anh trượt qua vai cô rồi trở lại trên khuôn mặt cô. Ánh mắt anh lướt qua phần da thịt để trần của cô, đôi mắt anh nhìn một

cách khao khát và thèm muốn. Anh chạm vào đồi hoa tuyết trên ngực cô một cách nâng niu với những đầu ngón tay.

“Làn da của em thật trắng và mềm mại,” anh khàn giọng thì thầm. Bàn tay to lớn của anh thích thú chà mạnh lên da thịt cô.

Shannon hé môi và anh cướp lấy môi cô, nụ hôn của anh đầy khám phá và thưởng thức. Rồi miệng anh ngậm lấy đường cong gồ lên của ngực cô, hơi thở của anh như thiêu đốt làn da cô. Anh chạm tới cái nú chín mọng, mút lấy nó như một đứa trẻ, và cô đáp lại bằng một tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng. Bàn tay anh ngày càng trở nên nôn nóng hơn khi anh kéo chiếc váy của cô xuống đến tận hông, và cởi nó tuột khỏi hẳn người cô. Anh kéo cô ra khỏi đồng quần áo và ném nó sang một bên.

Một cơn gió nhẹ thổi tung mái tóc cô, ve vuốt đôi chân dài của cô và cơ thể mềm mại của cô trông hết sức mong manh nhưng lại vô cùng quyến rũ, eo cô nhỏ đến nỗi anh có thể ôm lấy nó, ngực cô đầy đặn và vừa vặn trong lòng bàn tay anh. Anh muốn cô ngay bây giờ, ngay thời điểm này, nhưng anh buộc mình phải kiềm lại.

“Quần áo của anh,” Shannon thì thầm, kéo mạnh chiếc áo sơ mi của anh.

Một loáng sau, anh đứng sừng sững trước cô, không còn mảnh vải trên người. Ánh sáng le lói từ đồng lửa đằng sau họ hắt những tia đỏ rực lên những cơ bắp trên vai và cánh tay anh. Từng inch trên cơ thể như được chạm của anh đều khiến cô nhớ một vị thần Hy Lạp mà cô đã từng nhìn thấy trong khu vườn của người hàng xóm.

Rồi Blade kéo cô vào vòng tay anh và lặn xuống nước. Nó thật ấm, Shannon nghĩ khi Blade lùi ra một khoảng ngắn và để cô tự đứng trên chân mình. Mặt nước chỉ cao tới ngực cô.

“Anh đã quên mất xà phòng rồi,” anh nói, lội ngược trở lại bờ sông. Anh nhanh chóng quay trở lại thậm chí trước cả khi Shannon nhận ra là anh đã đi. “Anh sẽ tắm cho em trước.”

Anh kì cọ hai cánh tay cô, rồi đến lưng cô, lòng bàn tay thô ráp của anh chà xát như trên người trên làn da nhạy cảm của cô. Anh đặc biệt chăm sóc bộ ngực cô, dùng xà phòng chà quanh nó, rồi chậm rãi rửa sạch nó trong nhức nhối. Shannon thở hỗn hển khi bàn tay đầy xà phòng của anh biến mất dưới mặt nước và trượt vào bên trong đùi cô. Chân cô tách ra bên dưới làn nước khi anh vuốt ve phần trung tâm mềm mại của cô. Những ngón tay anh trượt vào

trong cô và anh hôn cô say đắm, sự âm ỉ trong cô thoát ra thành những âm thanh run rẩy, vui sướng. Niềm đam mê của cả hai làm rung động làn nước xung quanh. Đột nhiên những ngón tay của anh rời ra, và Shannon rên rỉ phản đối.

“Chưa đâu, em yêu,” Blade trêu chọc, “anh vẫn còn chưa tắm mà.” Anh chuyển cho cô bánh xà phòng.

Shannon tận hưởng mùi vị trên làn da anh và những cơ bắp bên dưới những đầu ngón tay cô, yêu cái cách chúng rung lên với cái động chạm của cô. Khi cô vờ xuống dưới nước và bắt đầu chà lên vật đàn ông đang sưng phồng lên của anh, sự kiềm chế của anh vỡ vụn. Anh giằng lấy bánh xà phòng từ tay cô và ném nó lên bờ. Rồi anh tóm lấy eo cô, nhấc cô lên và trượt cả cái bề dài đang cương cứng của anh vào sâu trong cô. Ngồi hẳn xuống, anh bắt đầu đẩy nhanh hơn, phủ những nụ hôn cuồng nhiệt dọc theo trán cho tới thái dương cô, trôi dần từ quai hàm xuống tới cổ họng cô, tìm tới núm vú săn cứng lại và mút mạnh vào miệng anh.

“Blade, ôi, Blade,” Shannon rên rỉ như thể đang chịu những cơn đau đớn.

Đôi chân cô siết chặt quanh hông anh và cơ thể cô di chuyển một cách nhịp nhàng với cơ thể anh. Anh đang khiến cô phát điên. Cô có thể cảm nhận được những cơn co thắt nhẹ sâu bên trong cô khi anh đưa cả hai người lên đỉnh điểm.

“Bây giờ, Little Firebird, bây giờ,” Blade rủ rê, sự vội vã của anh đang tác động một cách dữ dội vào các giác quan của cô. “Đến với anh bây giờ đi.”

Những lời nói của anh cuối cùng cũng lấy nốt sự kiềm chế đầy nữ tính của cô khi tâm hồn đang rời khỏi thể xác cô và bay vút tới một nơi nằm bên ngoài đường chân trời kia, nơi chỉ dành cho những cặp tình nhân. Giây phút Blade cảm nhận được những cơn co thắt của cô cũng là lúc anh nhận được phần thưởng cho chính sự nỗ lực của mình.

“Anh yêu em, Shannon.”

Cả hai khởi hành một cách thong thả nên mất 3 ngày họ mới tới được Cheyenne. Mỗi đêm, họ đều kỉ niệm tình yêu của mình dưới những vì sao và Shannon chưa bao giờ lại cảm thấy thỏa mãn hay hạnh phúc hơn thế. Giá như cuộc sống cứ mãi mãi bình yên như thế này, cô bằng khuâng nghĩ. Cô muốn nuôi nấng những đứa con của mình ở một nơi không có định kiến, sống

với Blade ở nơi mà mọi người không chỉ nhìn thấy anh chỉ với dòng máu Anhdiêng trong người anh mà còn thấy những giá trị đích thực của người đàn ông tuyệt vời trong anh. Đắm mình trong những giấc mơ đẹp đẽ của tương lai, Shannon không nhận ra Blade đã dừng cỗ xe trên một đỉnh núi trông xuống một thung lũng hết sức yên bình.

“Nó ở kia, Little Firebird,” Blade nói, giọng nói của anh chứa đầy sự kiêu hãnh. “Xuống đó đi, nơi mà anh sẽ dựng lên ngôi nhà của chúng ta. Gia súc của chúng ta sẽ được thả ở đây với những ngọn đồi bao quanh, những đứa con của chúng ta nô đùa giữa những rừng hoa bạt ngàn. Nhìn đi!” Anh chỉ tay, “có thấy dòng sông đang uốn khúc chảy qua thung lũng không? Nó sẽ là người bảo vệ chúng ta, nguồn nước sẽ luôn luôn là người đáng tin cậy.”

“Nó đẹp quá,” Shannon rì rầm. “Quá ...quá yên bình.”

“Đó là cái mà chúng ta sẽ đặt tên cho nó,” Blade nói trong cơn xúc động bất chợt. “Peaceful Valley.”

“Chúng ta cách Cheyenne bao xa?”

“Không xa lắm, 10 hay 12 dặm thôi.”

“Chúng ta sẽ sống ở đâu cho đến khi ngôi nhà được xây xong?”

“Chúng ta sẽ tìm được cái gì đó trong thị trấn. Anh định sẽ chăn thả gia súc ở đó trước rồi đến mùa hè mới xây nhà, mặc dù anh nghĩ là phải sang năm mới xong được. Anh rất muốn thực hiện nó. Em không phải sống thiếu thốn đâu.”

“Chúng ta có đủ tiền không?” Shannon khấp khởi hỏi.

“Anh không nghèo lắm, em yêu. Nhưng cũng không phải là giàu có. Nhưng anh đã để dành hầu như toàn bộ số tiền mà quân đội trả cho anh và gần như tất cả tiền mà cha anh đã để lại cho anh. Ông thực sự là rất thành công trong việc làm bấy. Chúng ta sẽ phải tính toán cho đến khi trang trại bắt đầu sinh lợi. Rồi chúng ta có thể làm một chuyến tới Idaho để thăm gia đình em. Em có thích điều đó không?”

“Có chứ, Blade, ôi vâng. Họ sẽ rất thích anh cho xem, em biết là họ sẽ vậy mà.”

Họ thuê một phòng ở khách sạn Cheyenne cho đến khi có thể tìm được một chỗ ở hợp lý

hơn. Cho đến mùa hè 1868, Cheyenne đã trở thành một thành phố rất sầm uất. Cả thị trấn đã thay da đổi thịt, như hầu hết các thành phố ở vùng biên, dọc theo đường mòn đang phát triển ở miền tây. An tọa ở cạnh dòng sông Crow hơi chếch về phía Đông nơi giao của cả vùng đồng bằng rộng lớn và dãy núi Laramie.

Họ nhanh chóng thấy được một điều là thành phố có rất nhiều trẻ con lang thang, phần lớn là hậu quả để lại của những người đàn ông đã tới để xây dựng hệ thống đường sắt, khoảng gần một ngàn người, và nó vẫn tiếp diễn tới chừng nào hệ thống đường sắt được xây xong. Cheyenne được mệnh danh là “Vòng quay của địa ngục (Hell on Wheels)” bởi những người đàn kè vận chuyển súng và lúc nào cũng say sưa, những kẻ đi khắp thị trấn vùng biên giới. Công lý, hay cái được gọi là công lý, chỉ được biết đến trong một thời gian rất ngắn để rồi bị lãng quên hẳn.

Blade mua đàn gia súc nhỏ đầu tiên của anh không lâu sau khi anh thu xếp mua Peaceful Valley và những ngọn đồi xung quanh nó. Anh đã thuê hai nhân công trong thị trấn và bắt đầu làm việc trong căn nhà nhỏ mà anh và Shannon sẽ ở. Những tuần sau đó thật là cô đơn đối với Shannon. Blade thường xuyên phải ra ngoài và cô có nhiều thời gian rỗi đến nỗi chả biết làm gì cho hết. Cô ghét cái tình trạng cứ ngồi không thế này. Cô lúc nào cũng có việc gì đó để làm ở Twin Willows, và ở Pháo đài Laramie thì thời gian của cô được chia hết cho việc dạy học ở trường. Cô đã nộp đơn để xin đi dạy nhưng được trả lời lại là tất cả các vị trí ở trường học cho năm học tới đều đã có đủ. Khi cô vô tình đề cập với Blade là cô muốn tìm một công việc gì đó ở một trong những cửa hàng trong thị trấn, anh hầu như là dập tắt ngay ý nguyện của cô. Với bản tính cố hữu của đàn ông, anh khẳng khẳng nói anh đủ khả năng bao bọc cô mà không cần cô phải làm việc. May thay Shannon cũng tìm được một công việc để có thể tiêu hao thời gian thừa của cô.

Vì Cheyenne là một thị trấn khoảng năm ngàn dân, nên xem ra rất có triển vọng và thuận lợi trong việc phát động phong trào ủng hộ quyền bỏ phiếu của phụ nữ. Không có gì lạ khi cơ quan lập pháp của bang gần như đã bỏ qua việc bỏ sung nó, và Shannon lại có đủ khả năng và kinh nghiệm để tổ chức một nhóm như vậy. Cô bắt đầu bằng việc tham dự những buổi họp mặt cầu kinh, nơi cô có thể nhanh chóng gặp gỡ những người phụ nữ có ảnh hưởng trong vùng, những người rất hoan nghênh cô tham gia vào hàng ngũ của họ với vòng tay rộng mở. Không lâu sau, cô đã làm những công việc nho nhỏ cho nhóm và nhanh chóng trở thành thành viên của hội đồng thị trấn. Cô càng ngạc nhiên khi phát hiện ra tất cả mọi người, cả đàn ông lẫn phụ nữ đều lắng nghe một cách thích thú những điều mà cô diễn giải về sự vận động.

Tháng 10, 1868, Shannon viết thư cho mẹ cô.

Mẹ yêu quý,

Con đã kết hôn rồi! Blade và con đã chịu phép kết hôn dưới sự chứng giám của vị giáo sĩ ở Pháo đài Laramie và đang sống ở Cheyenne. Con rất hạnh phúc, cả hai chúng con đều hạnh phúc! Blade đã mở một trang trại trên một mảnh đất bên ngoài Cheyenne mà anh ấy đã đặt tên là Peaceful Valley, và rất bận rộn trong việc xây dựng ngôi nhà đầu tiên của chúng con. Cho đến khi nó được hoàn thành, có lẽ phải tới mùa xuân năm sau, thì chúng con vẫn phải sống ở khách sạn Cheyenne.

Gần đây con không nghe được tin gì của mọi người cả. Con hy vọng mọi thứ vẫn bình yên đối với tất cả mọi người ở Boise. Nếu mẹ gửi thư tới Pháo đài Laramie cho con thì có lẽ phải mất một khoảng thời gian thì mới tới được tay con ở Cheyenne. Ước gì con có thể nói chuyện với mẹ về những điều con đã nghe được từ Devlin, nhưng con không biết hiện giờ nó ở đâu.

Con rất muốn để mọi người gặp Blade, con rất yêu anh ấy. Mọi người sẽ thấy ở anh ấy những điều mà con đã nói và còn hơn thế nữa. Con đã lo lắng rất nhiều về việc mọi người đón nhận bọn con ở Cheyenne, nhưng rồi mọi thứ cũng trôi chảy hết.

Con cũng đã bắt đầu chiến dịch vận động về quyền bầu cử của phụ nữ và công việc cũng rất thuận lợi. Con nhận thấy là quyền bỏ phiếu của phụ nữ là một khái niệm mới đối với mẹ, nhưng con hiểu mẹ, con chắc chắn đó là cái mà mẹ sẽ toàn tâm toàn ý dành cho nó. Blade tự hào về tất cả những thứ mà con đã làm được với danh nghĩa của cuộc vận động. Chúng con nghĩ là Wyoming gần như được thông qua về việc sửa đổi để công nhận quyền được bỏ phiếu của phụ nữ.

Gửi tới cả nhà tình yêu của chúng con và hồi âm sớm nhé.

Con gái của mẹ,

Shannon.

Những tuần kế tiếp đó là khoảng thời gian bận rộn của Shannon, và khi cô được yêu cầu diễn thuyết trước một nhóm người, cô đã rất ngạc nhiên về việc sao cô lại có thể dễ dàng thực hiện nó đến thế. Khi người ta tin vào một điều gì đó thì thật dễ dàng tìm được những từ ngữ để

truyền tải hết những cảm nghĩ sâu sắc đó. Không kể đến những kẻ la ó, phản đối, yêu cầu cô bước xuống; không gì có thể làm nhụt đi sự tin tưởng của cô, hay những lời thuyết phục hết sức truyền cảm của cô.

Blade thực sự tự hào về những nỗ lực của Shannon vì quyền lợi của phụ nữ và anh thậm chí còn hết sức ủng hộ, động viên cô. Vì hầu hết thời gian anh đều phải đi và chăm lo cho trang trại của họ nên anh rất hạnh phúc khi Shannon có thể tìm được công việc giúp cô khuây khỏa. Nếu anh có lo lắng về việc Shannon bị xa lánh một khi người dân trong thị trấn biết được là cô đã kết hôn với một người lai Sioux thì anh cũng không bao giờ đề cập đến nó, bởi dù sao chủ đề đó cũng sẽ không xảy ra. Nhưng để an toàn, anh dành nhiều thời gian hơn trong văn phòng. Thật không may là mùa đông năm đó lại đến sớm, và vào cuối tháng 10 thì cả thung lũng Peaceful đã ngập sâu trong tuyết.

Blade quyết định là họ nên ở lại trong khách sạn cả mùa đông. Đó là một khoảng thời gian yên bình và mãn nguyện đối với Shannon. Khi tuyết đã phủ hết mặt đất và những cơn gió gào rú xung quanh mọi góc ngách thì cô và Blade lại dành hàng giờ để yêu nhau, hay chỉ đơn giản là nằm trong vòng tay nhau khi những cuộc làm tình đã vắt kiệt sức của cả hai. Họ đã dành hết sức để chăm lo cho ngôi nhà đang được xây và thấy là không cần có thêm bạn bè nào nữa khi họ đã có nhau.

Giáng sinh tới, Shannon hớn hởi thông báo là cô đang mong chờ đứa con của Blade, nhưng rồi thôi ngay khi việc mang thai rõ ràng là chưa thấy dấu hiệu nào. Blade rất thông cảm với cô nhưng thành thật mà nói thì anh muốn chỉ có cô với anh lâu hơn chút nữa.

“Những đứa con rồi sẽ có mà, Little Firebird,” anh trêu cô. “Chúng nhất định sẽ được tạo ra khi chúng ta dành nhiều thời gian hơn để cố tạo ra một đứa. Không phải là anh đang cảm râm đầu. Anh thấy đó là một công việc thú vị nhất đấy.”

“Công việc á! Anh gọi việc làm tình với em là công việc à?” Shannon giả vờ nổi sung lên buộc tội anh.

“Công việc đó làm anh thỏa thuê hơn bất kì thứ gì anh từng làm trong đời mình.”

Rồi anh bắt đầu hôn cô và căn phòng trở nên yên ắng hơn nhưng thỉnh thoảng vẫn rộn lên những tiếng thút thít và những tiếng rên rỉ trong suốt thời gian mà họ chia sẻ niềm hạnh phúc với nhau.

Năm 1869 tới, trời trở lên lạnh và nhiều tuyết hơn và Nó kéo dài cho đến tận tháng tư khi mà thời tiết khắc nghiệt cuối cùng cũng chịu chuyển sang xuân. Cả vùng đồng bằng được phủ cơ man nào là cỏ cao và hoa. Blade quay trở lại Peaceful Valley để gom lại gia súc của anh và kiểm lại những tổn thất trong suốt mùa đông khắc nghiệt. Theo sự tính toán của anh thì anh vẫn còn công việc phải làm trên ngôi nhà của họ. Nó không phải chỉ là một căn hộ một phòng chật hẹp, mà phải có 4 phòng rộng lớn vững chắc để chống chọi được với sự khắc nghiệt của thời tiết.

Cuộc vận động bầu cử ở Wyoming được củng cố bởi sự xuất hiện của người diễn thuyết nổi tiếng của miền Đông, Anna Dickinson. Bài diễn thuyết của cô đã được rất nhiều người đón nhận và chờ đợi ở cả diễn đàn của Wyoming và cơ quan lãnh đạo của Cheyenne. Shannon bị ấn tượng đến nỗi cô vẫn tiếp tục sau bài diễn thuyết để gặp nhà diễn giả nổi tiếng. Họ dành nhiều giờ với nhau trước khi quý cô Dickinson đáp chuyến tàu của cô tới một nơi khác để thảo luận về những vấn đề và tầm quan trọng về quyền của phụ nữ để cải thiện tương lai của họ.

Được truyền cảm hứng bởi nhiệt huyết của Dickinson, Shannon nhanh chóng thành một người lãnh đạo của phong trào đòi quyền bỏ phiếu của phụ nữ và công việc của cô nhanh chóng lan rộng và được ủng hộ ở khắp Cheyenne và các khu vực xung quanh. Sự tin cậy và niềm tin không lay chuyển được của cô trong giới nữ nhanh chóng biến Shannon thành một diễn giả được biết đến nhiều ở các cuộc họp địa phương.

Một ngày đầu hè, Shannon đã được yêu cầu phát biểu trong hội trường của thị trấn. Cô rất vui với viễn cảnh đó, bởi có nhiều người từ bên ngoài thị trấn cũng mong được tham dự, bao gồm cả ủy viên của cơ quan lập pháp William Bright. Bright sẽ nói qua về tờ đơn xin được bỏ phiếu do thư ký bang Edward M. Lee viết cho cơ quan lập pháp để được thông qua vào cuối năm đó. Blade ngạc nhiên về Shannon bởi cái mong muốn được tham dự cuộc họp và nghe cô nói. Bình thường, những trách nhiệm ở trang trại đã khiến anh không thể tham dự được bất kì cuộc họp nào có các bài diễn thuyết của cô.

“Anh chưa bao giờ được nghe em nói cả, Shannon, và anh thực sự rất hào về em. Anh muốn được ở đó với em lúc này.”

“Anh có thể bớt chút thời gian không?” Shannon hỏi, vui mừng với việc Blade rõ ràng là rất tự hào về cô.

“Anh sẽ dành thời gian cho em,” anh hứa. “Trước đây anh chưa nói bởi vì anh muốn em bất ngờ, nhưng căn nhà nhỏ gần như hoàn thành rồi. Tuần tới em có thể lựa chọn những đồ nội thất cần thiết và chúng ta có thể chuyển tới đó ngay. Em có vui không?”

“Hết sức hài lòng!” Shannon nói rồi ném mình vào vòng tay anh. “Và trong thời gian tới em có thể thêm. Em muốn con của mình được sinh ra trên mảnh đất của chúng ta.” Cô cố dẫn lòng không nói với Blade cho đến khi cô tuyệt đối chắc chắn là cô đang mang đứa con của anh.

“Con ư!” Blade thốt lên, không khí dường như bị rút hết khỏi ngực anh. “Em chắc chứ?”

“Chắc đấy. Theo đúng sự tính toán của em, con của chúng ta sẽ ra đời trong khoảng 7 tháng nữa. Anh...anh không thất vọng chứ?” cô run rẩy hỏi. “Thật ra là em không bao giờ nghĩ là nó lại có thể lâu đến thế, trong khi chúng ta cứ làm tình liên tục như vậy.”

“Thất vọng! Không gì mà em làm lại khiến anh thất vọng cả. Anh sẽ yêu tất cả mọi đứa nhóc mà em mang đến cho anh.”

“Kể cả khi chúng đều là con gái à?”

“Kể cả thế,” Blade cười lớn. “Nhưng sao mà anh nghi ngờ cái khả năng em sẽ sinh cho anh toàn con gái thế. Dù vậy anh cũng chẳng để ý là một hoặc hai đứa nếu chúng trông giống như em.”

Rồi anh lại kéo cô vào vòng tay mình và hôn cô một cách say đắm và dịu dàng đến nỗi Shannon không kìm được những giọt nước mắt hạnh phúc đang lăn dài xuống má cô.

“Em yêu anh, Blade Stryker. Nếu chúng ta có thời gian, em sẽ chỉ cho anh thấy nó nhiều thế nào.”

“Để sau đi, Little Firebird,” Blade trả lời, giọng anh khàn khàn đầy hứa hẹn.

Bài diễn thuyết của Shannon tối đó thực sự mê hoặc Blade, không chỉ với cô là vợ anh và anh yêu cô, mà vì cô thực sự rất thuyết phục. Sự cuốn hút, mê hoặc và hầu như rất truyền cảm mà những từ có thể dung để diễn tả. Nếu như tờ đơn về quyền của phụ nữ được phê chuẩn vào ngày mai, Blade ngờ là mọi người đàn ông có mặt tối nay sẽ nhất trí tán thành việc thông qua nó. Sau bài diễn văn, ủy viên của cơ quan lập pháp William Bright và vợ ông, một người ủng hộ nhiệt tình cho phong trào của phụ nữ, lẩn ná ở lại để chúc mừng Shannon về khả năng thuyết

phục của cô. Khi Blade tới bên cô, cô đang bị vây quanh bởi một đám đông người hâm mộ.

“Tôi muốn ông gặp chồng tôi, ông Bright,” Shannon nói, giọng cô thoáng nét tự hào.

Tối nay trông Blade bảnh bao tới mức Shannon cảm nhận được sự ghen tị của mọi người phụ nữ hiện diện ở đây. Cô cảm thấy rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của những người phụ nữ, cả đã có chồng lẫn những cô gái trẻ, dành cho anh. Họ đều có một niềm thôi thúc là tiến lại gần để làm quen và để được nhìn gần hơn anh chàng Blade Stryker đẹp trai một cách hoang dại.

Blade trò chuyện với ông Bright và Shannon thì nói chuyện với vợ ông thì một điều bất ngờ đã xảy ra khiến Shannon run lên và không thốt lên lời.

Một người phụ nữ vạch đám đông cho tới khi cô ta đứng ngay trước mặt Shannon. Nhận ra người đó là ai khiến Shannon sững sờ.

“Cô thực sự đã tạo được tên tuổi cho mình rồi phải không, Shannon?”

“Claire, rất..rất vui khi gặp lại cô,” Shannon tỏ ra chân thành hết mức mà cô có thể. “Molly có đi cùng cô không. Cô làm gì ở Cheyenne thế?”

“Mẹ và tôi đang ở đây để chờ tàu tới miền Đông để đi thăm người thân. Chúng tôi nghe nói cô đang diễn thuyết và quyết định đến tham dự, chỉ có điều tối nay mẹ tôi thấy không khỏe nên chỉ có mình tôi tới thôi. Tôi không thể để cơ hội này trôi qua được,” Claire ngẫm đe dọa. Rồi cô ta nhìn thẳng vào Blade một cách nham hiểm. “Chào, Blade.”

“Chào, Claire,” Blade cảnh giác quay lại. Trực giác cảnh báo anh là Claire đang định gây rắc rối. Và anh đã đúng.

“Anh đang đến gần với thế giới rồi đấy,” Claire hớn hỏ nói. “Từ một lính trinh sát của quân đội cho tới một người đàn ông có của. Và một cô vợ đang xây dựng danh tiếng cho mình như một nhà diễn giả và một nhà hoạt động tích cực về quyền lợi của phụ nữ. Anh cuối cùng thậm chí còn có cả một cái tên. Tôi tự hỏi,” cô ta cười thâm hiểm, “không biết những con người tốt bụng này đã biết được anh là một kẻ lai, rằng anh có liên quan tới những gã Sioux xảo trá, giết người, những kẻ sẽ tấn công và giết chóc bất kể cái bản hiệp ước đã kí hồi năm ngoái hay chưa.”

Một cái nhìn kinh ngạc từ đám đông hướng về phía Blade và Shannon, và gương mặt họ nhả nhúm lại vì kinh ngạc và sợ hãi. Nhiều người quay đi, những cái nhìn khâm phục, ngưỡng mộ nhanh chóng chuyển thành nỗi sợ hãi và khinh miệt. Hả hê vì hiệu quả từ những lời nói của mình, Claire mỉm cười thỏa mãn. Cô ta đã phải đợi cả một thời gian dài để đòi lại sự công bằng từ Shannon và Blade vì đã phá nát cuộc đời cô ta, và cơ hội mà cô ta chờ đợi cuối cùng thì nó

cũng đã tới.

Những lời của Claire về việc người Sioux phá vỡ bản hiệp ước của họ hoàn toàn là sự thật. Lại một lần nữa chứng minh là một bản hiệp ước nghiêm túc cũng không khác gì một tờ giấy được dùng để viết lên đó. Vào cuối năm 1968, Hiệp hội đường sắt khu vực Thái Bình Dương đã chạy tới tận miền Nam Wyoming và nhiều thị trấn mới đã mọc lên dọc theo đó, kéo dài tới tận vùng đất của người Sioux. Hiện giờ những lối mòn về vàng ở những Ngọn đồi đen (Black Hills) đang là một niềm kích thích để xâm phạm khu vực đất đai của người Sioux, và cũng đang kích động những cơn giận dữ và trả đũa của họ. Người Sioux đã thành lập một hội đồng và đã bắt đầu tổ chức lực lượng quân đội hùng mạnh của mình.

Blade có thể đã siết cổ Claire vì đã phá hỏng niềm vui của Shannon. Những người đàn ông và phụ nữ mới chỉ cách đây ít phút còn nhìn cô với niềm tự hào và kính trọng giờ lại nhìn cô một cách khinh miệt và cười nhạo. Từng người một đều quay lưng lại với cô.

“Tại sao cô lại làm thế, Claire?” Blade hỏi, mắt anh trở nên lạnh lẽo và nhẫn tâm, không khó gì để hình dung ra anh trong bộ quần áo của người Anhđiêng hiên ngang đối diện với kẻ thù.

“Tôi muốn cho mọi người biết về loại người mà Shannon đã kết hôn,” Claire độc ác nói. Cô ta đã hơi nao núng dưới cái nhìn lạnh lẽo của Blade nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục. “Tôi cá là bạn bè của các người không biết rằng anh đã từng phải ngồi tù vì đã giết một sĩ quan quân đội và bị án tử hình vì tội ác đó. Tôi nghi là họ cũng rất thích thú khi biết anh đã vượt ngục vào đêm trước hôm anh phải thụ án.”

“Blade đã được xóa tội, và cô biết điều đó!” Shannon khóc, kinh hoàng vì sự căm thù sâu hiểm của Claire. Tuy là Shannon có thể thấy rõ là việc quát thét vào những lời của cô ta là vô ích, bởi mọi tai họa đều đã xảy ra rồi.

Xung quanh họ, người ta bắt đầu co cụm lại thành từng nhóm, thì thầm và chỉ trỏ, mắt vẫn còn mở to sững sờ. Căn phòng láo nháo với những lời như người lai, hoang dã, sát nhân, vợ của người da đỏ, và những từ còn tệ hơn thế. Đối với bản thân cô, Shannon không tỏ một chút thái độ nào về những điều mà mọi người nói, hay những cái tên đầy xúc phạm mà họ dùng để gọi cô. Cô chỉ quan tâm đến Blade. Anh không đáng phải chịu những ghét bỏ và thù hằn đang hướng về phía anh. Cô cảm thấy buồn nôn khi phát hiện rằng những người phụ nữ mà chỉ mấy phút trước thôi còn nhìn anh đầy thán phục giờ lại nhìn anh với con mắt sợ hãi và xét nét như thể bản khoán là không biết anh có hoang dại như vậy trên giường không.

Thật may là vẫn còn có một nhóm hững người bạn đáng tin cậy ở đây. Elizabeth Davis, vợ của chủ nhà băng, dường như chẳng quan tâm tới việc Shannon là vợ của một người lai. Cũng như Cora Allen, một trong những người phụ nữ đã nâng đỡ Shannon rất nhiều khi cô lần đầu tới Cheyenne. Cả hai người đều biết là Shannon không thể nào lại kết hôn với một tên giết người

cả. Blade Stryker có thể rất nguy hiểm, nhưng anh nhìn không giống với loại người có khả năng giết người. Còn về phía William Bright, ông không vội vã đưa ra kết luận mà kiên nhẫn chờ một lời giải thích.

Trong lúc đó, thỏa thuê với những điều mà mình đã đạt được trong việc hủy hoại cô chỉ trong một ngày, Claire đã lạng lã chuồn đi.

Chương 22

Blade cảm nhận được những cái nhìn thù địch đang chiếu vào mình, và khi thấy nó cũng đang tác động đến Shannon gần như xé toạc anh ra. Có những kẻ ở Cheyenne sẵn sàng dùng bất cứ thế lực nào để làm hại họ và anh cảm thấy hết sức nhẹ nhõm là ngôi nhà mới của họ gần như là có thể ở được rồi. Họ sẽ sớm được an toàn và ổn định ở cái thung lũng nhỏ nhắn của riêng mình thôi, nơi mà Shannon và đứa con mà cô đang mang sẽ được tự do, thoát khỏi những lời gièm pha và chế nhạo. Đột nhiên Blade nhận ra là ông Bright vẫn đang đứng bên cạnh anh, nhìn anh một cách chân thành. Blade rất bất ngờ khi người đàn ông đó vẫn còn đứng đó sau cuộc công kích thâm độc của Claire và cảm thấy cần có trách nhiệm với một lời giải thích.

“Có một lời giải thích cho tất cả những điều này, ông Bright.”

“Tôi rất vui lòng lắng nghe,” Bright đáp.

Rồi Blade nói ngắn gọn nhưng rõ ràng về những điều đã dẫn anh tới việc bị kết tội giết người. Không chỉ có ông Bright chăm chú lắng nghe từng từ của Blade, mà vợ ông và cả Elizabeth Davis và Cora Allen đều chăm chú lắng nghe. Những người khác đều đã bỏ đi, hăm hở truyền nhau cái tin về một người lai đã kết hôn với một phụ nữ da trắng và đang sống lẫn với những người dân của thị trấn.

“Anh đã chiến đấu trong Quân đội Liên bang,” Bright lặp lại một cách thán phục. “Một đại úy, không thấp hơn. Rất ít người trong chúng tôi có được cái vinh hạnh được gặp mặt tổng thống. Tôi, là một trong số đó, tự hào về công việc của anh. Anh là một niềm tự hào đối với vùng đất rộng lớn của chúng ta, anh Stryker, và tôi lấy làm tiếc cho những người đã khinh thường anh vì dòng máu Anhđiêng trong anh.”

“Và bà, bà Stryker, là một phụ nữ can đảm. Hiếm có người phụ nữ nào có đủ dũng cảm để đối mặt với những lời dị nghị để kết hôn với người đàn ông mà họ yêu. Không có gì phải ngạc nhiên khi mà bà đã khiến cho hàng ngàn phụ nữ ủng hộ mình trong cuộc vận động đến thế,” Bright kết luận. “Tôi mong mọi điều tốt nhất sẽ đến với cả hai. Anh chị xứng đáng với điều đó.”

“Cám ơn ông, ông Bright,” Blade nói với lòng biết ơn sâu sắc.

“Đừng ngại,” bà Bright thêm vào, “những người dân trong thị trấn sẽ sớm hiểu ra thôi. Dù sao hãy cố lên. Công việc của cô đối về quyền lợi của người phụ nữ quan trọng hơn những thành kiến nhỏ nhặt đó.”

Những lời nói của bà nhận được sự đồng tình của cả Elizabeth và Cora. Ngay sau đó, tất cả cùng rời khỏi đó.

Chỉ còn một khoảng ngắn nữa là tới khách sạn của họ, nhưng Blade và Shannon không thể giả vờ là không nghe thấy những lời xì xào đang ném về phía mình từ những người đi ngang qua họ trên đường, hay giả vờ không chú ý đến những cái nhìn khinh miệt sau lưng họ. Khuôn mặt kín bưng, dữ tợn của Blade ngay lập tức khiến những lời mắng nhiếc tồi tệ nhất của họ cũng nín bặt, tuy nhiên, Shannon vẫn cảm thấy hết sức vui mừng là họ đã về đến khách sạn.

Họ càng chán chường hơn khi biết rằng tin đồn đã bay đi khắp cả vùng Cheyenne khi cả hai bị người lễ tân chặn lại trên đường về phòng. Mặc dù những lời nói của anh ta vẫn lễ độ, nhưng giọng nói của anh ta không che giấu được sự khinh bỉ trong đó.

“Ban quản lý yêu cầu ông bà phải trả phòng ngay vào cuối tuần này. Chúng tôi là một khách sạn cao cấp và không phục vụ người lai và những người đàn bà của họ.”

Blade vẫn đi, miệng anh mím chặt lại trên gương mặt r ám nắng. Gân ở cổ anh hằn lên và bàn tay to lớn của anh siết chặt lại thành nắm đấm bên cạnh anh. Shannon cảm thấy cơn giận của anh tăng lên ngùn ngụt và sợ hãi khi thấy rằng nó đã vượt quá giới hạn cho phép. Bàn tay cô đặt trên vai anh cản lại khiến tâm trạng của Blade dần lắng trở lại. Viên thư ký tái nhợt đi. Trong một lúc hắn đã nghĩ là hắn đã đi gặp mẹ hắn rồi. Rồi hắn bắt đầu thở nhẹ ra khi hắn nhìn thấy cái vẻ giết chóc đã bị rút hết ra khỏi người Blade. Màu sắc trở lại trên gương mặt hắn, nhưng hắn biết là hắn vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm.

“Tôi đề nghị anh hãy xin lỗi vợ tôi ngay,” Blade nghiêng rằng nói, giọng của anh không hề đùa. “Tôi không cần quan tâm anh nghĩ gì về tôi, nhưng vợ tôi là một người cao quý và hãy cư xử cho phải phép.”

Viên thư ký nuốt khan, đủ thông minh để biết khi nào thì nên thận trọng. Hắn quay sang Shannon, giọng nói của hắn xun xoe, nịnh nọt. “Tôi không định bất kính, thưa bà Stryker. Tôi chỉ làm theo lệnh thôi.”

“Và đang hả hê vì điều đó, tôi nói đúng chứ,” cô rít giọng nhấn mạnh.

“Chúng tôi sẽ rời khỏi đây vào cuối tuần,” Blade nói sảng, quá giận dữ để tiếp tục cuộc nói chuyện.

Nếu không phải vì sự tử tế của Shannon thì anh đã đòi lại món nợ vì đã lăng mạ vợ anh. Nắm lấy tay cô, anh đẩy cô về phía phòng của họ với sự kìm nén của một ngọn núi lửa đang

phun trào.

Blade không để tâm tới cảm giác của anh, mà anh chỉ lo cho Shannon và đứa con chưa sinh của họ. Anh đã biết khi kết hôn với cô là anh đang tạo ra rắc rối bằng việc đặt cô vào những tình huống không lường trước được. Điều mà anh lo ngại là cả tính dễ siêu lòng của anh nữa. Khi Shannon bị lãng mạ và bị sỉ nhục vì anh đã muốn gây gỗ, muốn trả đũa. Anh lẽ ra không nên cưới Shannon, không nên đưa cô vào tình huống mà cô sẽ bị biến thành trò cười cho chính những người cùng tầng lớp với cô.

Khi về đến phòng, Shannon nhào người tựa vào vùng ngực vững chắc của Blade, run rẩy vì xúc động. Thật đau long khi nhìn Blade bị đối xử một cách rẻ rúng như thế. Cô có thể giết chết Claire vì đã sổ tung mọi thứ mà cô nghĩ đã bị chôn vùi từ nhiều tháng qua. Mặc dù Blade không hề cố che dấu cái nguồn gốc Anđiêng của anh, cái đề tài đó chỉ là không hề được nhắc tới. Blade là một người đàn ông kiêu hãnh, và cô rất buồn khi nghe anh bị xem thường và bị sỉ nhục với những người không đáng xách dép cho anh.

“Đừng lo lắng, Little Firebird,” Blade an ủi, ôm chặt lấy cô. “Anh sẽ không để bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến em hay con chúng ta đâu. Anh sẽ giết nó trước tiên.”

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?” Shannon hỏi. “Nếu chúng ta phải ra khỏi đây vào cuối tuần thì chúng ta không còn nhiều thời gian lắm đâu.”

“Sẽ không còn an toàn nữa khi để em lại Cheyenne trong lúc anh đi lo việc của trang trại,” Blade quyết định.

“Em vẫn còn bạn bè mà,” Shannon nhắc anh.

“Và những kẻ thù. Không, em yêu, chúng ta sẽ rời khỏi đây để tới trang trại. Ngôi nhà đã xây gần xong rồi và chúng ta có thể làm điều đó. Trong vài ngày tới, chúng ta sẽ mua đồ đạc và bày trí cho nó và sẵn sàng chuyển tới đó vào cuối tuần.”

“Em ghét việc mọi người nghĩ là họ đã đuổi được chúng ta ra khỏi thị trấn,” Shannon nói, đầu cô ngẩng lên một cách bướng bỉnh.

“Mọi người nghĩ gì không quan trọng,” Blade nhẹ nhàng nói. “Không có gì quan trọng bằng em và con cả. Anh sẽ không đặt em vào cái tình huống khó khăn này nữa. Anh biết từ khi mới bắt đầu là cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm, nhưng anh yêu em quá nhiều để nghĩ tới

hậu quả.”

“Không đời nào em để anh rời xa em. Blade Stryker! Giờ hãy hôn em đi và hãy quên mọi điều không vui đó đi.” Vòng tay quấn quanh cổ anh, cô vít đầu anh xuống với cô.

Blade hôn cô mà không đợi cô yêu cầu lần nữa. Đôi mắt anh rực lên như một viên kim cương đen tuyền, anh cướp lấy môi cô, lướt nhẹ tới từng góc ẩm ướt của miệng cô trước khi đẩy lưỡi anh vào giữa hàm răng cô để nếm mùi vị ngọt ngào của cô. Rồi anh bắt đầu cởi quần áo cô, bàn tay anh run rẩy trong nỗi thèm muốn được chìm ngập trong vùng da thịt ngọt ngào của cô.

“Mỗi lần yêu em là một lần anh thấy thêm một điều tuyệt vời mới,” Blade rên rỉ trên môi cô. “Anh đang bị khuấy động như một cậu nhóc với người phụ nữ đầu tiên của cậu ta. Anh yêu em, Shannon Branigan.”

“Anh nói nhiều quá, Blade Stryker. Mang em tới giường đi.”

“Em có chắc là chúng ta sẽ không làm tổn hại gì tới con chứ?”

“Chắc chắn. Mẹ em có tới 6 đứa con và vẫn tiếp tục ...chia sẻ chiếc giường với cha em cho tới tận những tuần cuối cùng trước khi sinh đấy.”

“Sáu đứa con,” Blade lặp lại, đôi mắt anh nheo lại thích thú. “Vậy chúng ta sẽ lập kỉ lục mới hay là cũng tương tự thế nhé?”

“Hãy tập trung cho việc này trước khi chúng ta đưa ra bất cứ quyết định nào,” Shannon chanh chua trả lời.

Shannon thét lên khi Blade nhấc cô lên và đặt cô vào giữa chiếc giường to lớn của họ. Trước khi nằm xuống theo cô, anh nhanh chóng cởi hết đồ trong lúc Shannon quan sát với một sự đánh giá đầy sung sướng, đôi mắt cô đầy sự thán phục khi cô nhìn ngắm vùng ngực rám nắng đồ sộ của anh, rồi thấp xuống, tới thắt lưng anh. Cô thấy anh đã sẵn sàng dành cho cô, còn hơn cả sẵn sàng, cái vật đàn ông của anh tựa vào hông cô khi anh nằm xuống cạnh cô.

“Đừng có nhìn anh như thế, Little Firebird, hoặc là buổi tối của chúng ta sẽ kết thúc trước khi nó kịp bắt đầu đấy.”

Samms không nhúc nhúc, cũng không đếm xỉa gì tới yêu cầu của Shannon.

Shannon thử lần nữa. “Ông Samms, làm ơn cắt cho tôi 3 yards vải flannel màu xanh.”

Vừa lúc đó có hai người phụ nữ bước vào, và Samms nhanh chóng bước về phía họ đơn đả. Con giận bốc lên, Shannon cầm cuộn vải và tiến lại chỗ Samms đang đứng với hai người phụ nữ. Cô dí cả khúc vải dưới mũi ông ta.

“Ba yards, làm ơn.”

“Cô sẽ phải đợi tới lượt mình,” Samms thô lỗ rút lên.

“Tôi đã ở đây rất lâu trước khi những vị khách đó bước vào cửa hàng,” Shannon nói rõ ràng.

“Vợ của người da đỏ thì phải đợi đến lượt của họ,” Samms nói. Với một cái nhìn khinh khi, ông ta quay đi.

Shannon há hốc miệng, không thốt lên lời trước lời lăng mạ đó. Hai người phụ nữ mà Samms đang xun xoe che miệng cười, nín thở chờ xem diễn biến tiếp theo. Họ không biết Shannon, nhưng cả hai đều nghĩ thật là sỉ nhục khi một người phụ nữ da trắng tự hủy hoại đời cô ta bằng việc kết hôn với một người lai. Rồi câu chuyện thú vị này sẽ lại được họ mang đi kể khắp nơi sau khi rời khỏi cửa hàng.

“Giờ, các quý cô, tôi có thể giúp gì các cô?” Samms hỏi với một nụ cười hết sức nhã nhặn nhưng không dành cho Shannon.

“Tôi cảnh cáo ông nên đáp ứng những yêu cầu của vợ tôi đi.”

Giọng nói thấp, trầm, và đầy nguy hiểm. Sự cảnh cáo ngầm ngầm đe dọa trong giọng nói của Blade khiến Samms lạnh toát sống lưng.

“Ổn rồi, Blade, em đã quyết định là em không muốn chỗ vải flannel nữa,” Shannon nói, cố gắng xoa dịu cái tình huống có nguy cơ bùng nổ này. “Về nhà thôi.”

“Anh chưa sẵn sàng bỏ đi, Shannon. Anh đột nhiên rất muốn sở hữu một ít vải flannel. Lấy 5 yards, Samms.” Anh nhìn trừng trừng người chủ cửa hàng, đố hấn dám từ chối.

Ezra Samms có thể ngang ngược, nhưng tuyệt đối không phải là một gã ngốc. Ông ta biết khi nào thì nên xuống nước. Sỉ nhục một người đàn bà vô phương tự vệ là một chuyện còn thách thức một gã người lai đang nổi giận lại là một chuyện khác. Có hơn một cách tống những kẻ bẩn thỉu này khỏi thị trấn, và cũng đầy người có cảm giác như ông ta.

Cầm lấy cuộn vải trên tay Shannon, Samms lấy đúng số vải được yêu cầu, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Blade với sự khinh miệt không che giấu. Samms không phải là người duy nhất nhìn Blade. Mặc dù cả hai người khách nữ đều tỏ ra ghê tởm và choáng váng vì đang ở gần một người lai, nhưng cả hai đều liếc mắt đưa tình với anh một cách trơ trẽn. Chắc chắn là không ai thừa nhận điều đó, nhưng sự lôi cuốn đầy bản năng của Blade Stryker đang làm lòng họ rộn lên.

Một cách thô lỗ cố ý, Blade quảng tiền cho Samms, cầm lấy những thứ là Shannon đã mua, và dẫn cô ra khỏi cửa hàng.

“Anh xin lỗi về những điều đã xảy ra, em yêu,” anh hối hận nói. “Lẽ ra anh phải biết, anh không nên để em một mình.”

“Tại sao mọi người lại không thể cư xử với anh như một người đàn ông thay vì là rẻ rúng như thế?” Shannon cảm cái phàn nàn. “Anh đẹp trai gấp đôi, gan dạ gấp đôi, lương thiện gấp đôi và đáng tin cậy gấp đôi bọn họ.”

“Shannon,” Blade phản đối, mỉm cười thích thú. “Chúa biết là anh cũng có khuyết điểm mà. Em phải nhớ rằng em nhìn anh theo một phương diện khác. Hầu hết mọi người đều lựa chọn bỏ qua dòng máu da trắng và chỉ nhớ trong anh có lai dòng máu Sioux. Hãy ra khỏi đây nào, em yêu. Anh sẽ lấy cỗ xe hàng và chúng ta có thể rời khỏi đây để tới Peaceful Valley vào ngày mai. Em thấy thế nào?”

“Em sẽ hạnh phúc ở bất cứ nơi nào có anh,” Shannon quả quyết với anh.

Blade dừng cỗ xe hàng trên đỉnh của ngọn đồi nhìn xuống vùng đất mà anh đã đặt cho nó cái tên Peaceful Valley.

“Nhìn nó thật thanh bình,” Shannon thở dài, ngạc nhiên trước vẻ đẹp của cả thung lũng.

Chỗ gia súc mà Blade đã mua được thả khắp các ngọn đồi, và nó đông đúc tới nỗi Shannon nghĩ là cả thung lũng rộng lớn này là của chúng. Mặc dù Blade đã đưa Shannon tới đây vào lần, nhưng cô cũng không biết là ngôi nhà của họ thì trông như thế nào nữa. Anh muốn tạo cho cô một sự bất ngờ.

“Hãy nhìn xem và em có thể thấy cái ống khói mọc lên ở giữa rừng bông.”

“Ôi, Blade, nhanh lên đi,” Shannon thúc giục, nôn nóng một cách thích thú. “Em không thể đợi được nữa để nhìn thấy ngôi nhà mới của chúng ta.”

Shannon đúng là bị ấn tượng mạnh. Ngôi nhà lớn thật sự là lớn so với những ngôi nhà thông thường, những ngôi nhà không lớn hơn những căn hộ của binh lính là bao nhiêu. Điều bất ngờ nhất đối với cô đó là biết rằng Blade đã tự mình xây cả căn nhà, thỉnh thoảng có sự giúp đỡ của những người làm công nhật thuê trong thị trấn. Cả ngôi nhà được làm bằng gỗ xẻ, ngôi nhà với bốn phòng đều có cửa sổ bằng kính và có lò sưởi ở mỗi phòng ngủ và phòng khách. Nhà bếp ở phía đằng sau, vòng qua một hành lang. Shannon đặc biệt thích khu bếp mà Blade đã làm cho cô và làm ngay từ đầu.

“Nó thật tuyệt vời,” Shannon thốt lên, gần như là nhảy từ phòng này tới phòng khác. “Những tấm thảm trải sàn, nội thất, màn cửa đều rất ấm cúng không chê vào đâu được. Một nơi hoàn hảo để nuôi những đứa con của chúng ta. Cảm ơn anh, Blade. Em yêu nó. Và Em yêu anh.”

“Anh muốn em được hạnh phúc, Shannon. Anh biết là em sẽ nhớ công việc của em với Hội phụ nữ, nhưng sẽ an toàn cho em hơn khi ở đây.”

“Tất nhiên là em sẽ nhớ nó,” Shannon thừa nhận. “Tuy công việc của Hội phụ nữ quan trọng đối với em, nhưng nó cũng không thể so sánh được với những điều mà em cảm nhận về anh. Bên cạnh đó, việc bổ sung những điều về quyền lợi của phụ nữ sẽ nhanh chóng được thực hiện thôi và công việc của em thế là xong. Em chỉ hy vọng là những điều mà em đã làm sẽ giúp ích được.”

“Em thật xuất sắc, em yêu, và không chỉ có anh nghĩ thế đâu. Ông bà Bright cũng thực sự ấn tượng vì bài diễn thuyết của em. Anh rất tiếc là phải kết thúc nó theo cách này. Nếu như không vì con ả thâm độc đó.”

“Quên Claire đi. Cô ta không thể làm được gì chúng ta nữa đâu. Cũng như không có điều gì có thể hãm hại chúng ta được nữa.”

Trong những tuần sau đó, niềm hạnh phúc của Shannon không ngừng tăng lên khi cô làm cho ngôi nhà thực sự trở thành một ngôi nhà. Khi những đồ nội thất được sắp đặt và những tấm thảm cùng màn cửa được trải ra và treo lên trên sàn nhà và cửa sổ thì căn phòng đã mất đi vẻ lạnh lẽo và tràn ngập yêu thương hiền lên qua bốn bức tường. Ngay khi thời tiết bắt đầu ấm lên, Blade tiếp tục chăm lo tới trang trại. Anh đã tìm được hai nhân công mới trong thị trấn sẵn sàng làm việc với một người lai, và khi họ không phải đi đâu ra khỏi vùng thì họ giúp anh vật rùng và chăn thả gia súc. Chuồng trại sắp được trở tới, nhưng có lẽ phải chờ tới tận mùa xuân năm sau.

Lần đầu tiên Blade miễn cưỡng phải để Shannon lại một mình lâu hơn bình thường. Nhưng khi hai tuần trôi qua mà không xảy ra việc gì, anh cảm thấy thoải mái hơn khi để cô ở lại nhà trong lúc anh phải đi đây đó trong vùng đất của họ. Để giảm bớt nỗi lo, anh luôn phải để ý để đảm bảo Shannon lúc nào cũng ở trong tầm mắt của anh, ở một khoảng cách mà súng của anh có thể nhắm tới. Anh đề nghị dạy cô cách sử dụng súng và hài lòng khi biết cô thực sự là bắn rất khá, khả năng do anh trai cô, Tucker dạy cho trước khi anh nhập ngũ.

Rồi một ngày, trong lúc Blade đang cưỡi ngựa ra ngoài, Shannon thấy có ai đó đang hướng về phía ngôi và tay cầm một khẩu súng. Khi cô nhìn thấy đó là một người Anhđiêng cô thả lỏng người nhưng vẫn giữ khẩu súng hướng về phía người đàn ông khi anh ta cưỡi con ngựa xám đi vào trong sân. Trông như thể người Anhđiêng này đã phải đi một quãng đường rất dài, bởi con ngựa của anh ta đang trở phía sau nó tài sản của anh ta.

Người Anhđiêng dừng phía trước ngôi nhà một quãng ngắn. “Anh muốn gì?” Shannon hỏi.

“Swift Blade,” người Anhđiêng nói ngắn gọn.

Anh ta đứng đủ gần để Shannon có thể thấy là gương mặt anh ta xám lại mỗi một và hằn lên các nếp nhăn. Anh ta trông gần như là kiệt sức, hai vai rũ xuống như thể sức nặng của cả thế giới đang được đặt trên chúng. Anh ta cao và khổ người đẹp đẽ; nếu không phải vì cái tình

trạng gần như kiệt sức thì anh ta trông cũng khá ấn tượng như Blade. Trực giác cho cô biết người Anđiêng này thuộc bộ tộc Sioux hùng mạnh nhất, bởi không ai lại oai vệ và gây ấn tượng sâu sắc như người Sioux.

“Ông biết chồng tôi?”

“Tôi biết chồng cô, và tôi cũng biết cô, Little Firebird.”

Hạ khẩu súng xuống, Shannon nhìn người Sioux gần hơn. “Anh là Jumping Buffalo!”

Shannon không biết anh ta rõ lắm. Cô đã từng ở trong ngôi làng của Yellow Dog nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Tuy thế, Blade thường hay nhắc về người bạn của anh và có chỉ cho cô thấy anh ta trước khi họ rời khỏi ngôi làng của người Anđiêng. Cô thắc mắc không biết điều gì đã đưa anh ta tới Peacefull Valley này. Anh ta nhìn trông kiệt sức và đói khát. Cô dựng khẩu súng vào góc nhà cho anh ta biết là cô không cảnh giác nữa.

“Vào trong đi, Jumping Buffalo. Anh chắc rất đói và mệt.”

Jumping Buffalo ngần ngừ, quay lại nhìn chỗ đồ đạc trên chiếc cáng. “Sweet Grass đang bị ốm.”

Lời của Jumping Buffalo khiến Shannon lần đầu tiên chú ý là anh ta không chỉ đi một mình. “Vợ anh đi cùng với anh à?” Cô nhìn một cách lo lắng về phía chiếc cáng. “Làm ơn mang cô ấy vào trong đi. Có lẽ tôi có thể làm cái gì đó cho cô ấy,” Shannon giục. “Có chuyện gì với cô ấy thế?”

“Sweet Grass đã mất đứa con của chúng tôi trên đường mòn cách đây 3 hôm,” Jumping Buffalo trả lời. “Cô ấy mất nhiều máu.”

Jumping Buffalo vẫn đứng ở bậu cửa để chờ Blade khi anh quay về một lúc sau đó. Sweet Grass đã được đặt trên một chiếc giường ở một trong những căn phòng ngủ còn trống và đã ăn một bát súp thịt bò. Trong lúc cô ngủ thì Shannon chuẩn bị bữa tối. Jumping Buffalo thì đi ra ngoài, anh cảm thấy tù túng bên trong những bức tường gỗ. Siết chặt tay, hai người bạn ôm chầm lấy nhau. Họ nói chuyện một cách yên ắng khi Shannon gọi cả hai vào ăn tối.

“Sweet Grass sao rồi?” Blade hỏi khi anh ôm Shannon và đặt một nụ hôn lên má cô.

“Đang nghỉ. Cô ấy rất yếu, nhưng em nghĩ là cô ấy sẽ ổn thôi.”

Jumping Buffalo có vẻ bất đắc dĩ ngồi xuống bàn ăn, nhưng cuối cùng cũng bị Blade thuyết phục ngồi cùng với họ. Bữa ăn mà Shannon đã chuẩn bị đơn giản nhưng đủ chất và ngon. Jumping Buffalo ăn như thể đây là bữa ăn đầy đủ đầu tiên mà anh được ăn trong nhiều ngày, nó khiến Shannon ném một cái nhìn tò mò về phía Blade. Cô nóng lòng đợi anh giải thích cái gì đã đưa cả gia đình đói khổ này tới ngưỡng cửa nhà họ. Blade không đợi cho tới khi ăn xong mới giải đáp thắc mắc của cô.

“Jumping Buffalo đã kể mọi việc đang rất tồi tệ trong khu vực của người Anđiêng,” anh

giải thích, giọng anh đầy bức xúc. “Một số lượng lớn trâu bò đã không còn trên thảo nguyên nữa. Thức ăn thì cạn kiệt và những sự hỗ trợ từ chính phủ không hề được gửi tới. Hầu hết mọi vấn đề đều nằm ở chỗ những kẻ nắm giữ những đồ tiếp tế cho người Anhdieung, những kẻ đã bán chỗ thịt được chia cho người Anhdieung và cầm tiền bỏ túi. Người Sioux đang rời khỏi khu vực đó với số lượng ngày càng tăng, theo sau là trâu bò hay gia súc ăn trộm được để nuôi sống gia đình họ. Sự phần nộ tăng lên khi người da trắng xâm phạm vào địa hạt của người Anhdieung trong những cuộc tìm kiếm vàng. Jumping Buffalo không thể chịu được việc Sweet Grass đang chết đói, nên anh ấy đã tới đây nhờ anh giúp.”

“Làm sao anh biết chỗ chúng tôi mà tìm?” Shannon hỏi Jumping Buffalo.

“Swift Blade đã nói với tôi về cái thung lũng này cách đây nhiều mùa trắng,” Jumping Buffalo chậm rãi nói. “Tôi đã biết anh ấy sẽ ở đây.”

“Những người Sioux còn lại sẽ làm gì khi mùa đông đến và không còn gì để ăn nữa?” Shannon hỏi, ước gì cô có thể làm gì đó để giúp.

“Sẽ rất nhiều người bị thiệt mạng,” Jumping Buffalo nói một cách cam chịu. “Tôi không muốn vợ tôi chết.”

“Theo Jumping Buffalo, Red Cloud đang tấn công lại để trả đũa về việc phá vỡ bản hiệp ước. Ông ta đang tấn công những đoàn xe thồ hàng và các tuyến xe ngựa, và đập phá hệ thống đường sắt ở phía tây. Jumping Buffalo đã mệt mỏi vì chiến tranh. Anh ấy muốn gia đình được sống trong yên ổn.”

“Vậy anh ấy và Sweet Grass phải ở lại đây,” Shannon kiên quyết nói. “Anh cũng nói là anh cần thêm người giúp mà. Họ có thể sống với chúng ta cho đến khi có một ngôi nhà được xây cho họ.”

Blade mỉm cười, biết rõ những điều mà người vợ có trái tim nhân hậu của anh sẽ nói một khi cô biết được cảnh ngộ đáng thương của Jumping Buffalo. “Anh đã hy vọng là em cảm nhận được theo cách này. Anh đã đề nghị cho anh ấy một ngôi nhà và một công việc và anh ấy đã đồng ý.”

Chương 23

Trong suốt những tuần sau đó, Sweet Grass đã khỏe hơn và có thể đi lại được. Cô là một người phụ nữ đẹp, nhưng nhút nhát, tuy cô không hiểu tiếng anh lắm nhưng cái vẻ dịu dàng, ngọt ngào của cô đã nhanh chóng chiếm được tình cảm của Shannon. Hai người phụ nữ nhanh chóng tìm được cách để hiểu được nhau, và không lâu sau thì Sweet Grass đã có thể giúp Shannon n hững công việc lật vật trong nhà.

Blade cũng giao việc cho Jumping Buffalo, để anh làm quen với các công việc của trang trại. Một lần anh đưa Jumping Buffalo tới Cheyenne để tham dự một cuộc bán đấu giá gia súc. Khi họ trở về, Shannon biết chuyến đi là một sự sai lầm, gương mặt Blade nhìn như phủ một đám mây mù mịt. Những vết thâm tím phủ đầy trên mặt cả hai người và Shannon không ngạc nhiên khi biết họ đã có một vài cuộc cãi nhau. Đêm đó, Blade đã kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra khi họ nằm ôm nhau trên giường.

“Lẽ ra anh phải biết tốt hơn là không nên mang Jumping Buffalo tới Cheyenne với anh,” anh cay đắng nói. “Những ngày này người Anhdiên không được hoan nghênh ở đó.”

“Em đã hy vọng là giờ mọi thành kiến ném vào chúng ta sẽ không còn nữa.”

“Không hề khi mà những kẻ như Ezra Samms lúc nào cũng thích khuấy nó lên. Hắn từ chối bán hàng cho Jumping Buffalo khi anh ấy tới đó để mua đồ dự trữ.”

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh đã giữ Samms ở phía ngoài nhà trong khi đó Jumping Buffalo nhặt nhạnh những thứ mà anh ấy cần và để tiền lại,” Blade giải bày. “Anh đã không nghĩ ngợi gì về nó cho đến khi Samms và vài người bạn của hắn đến đối chất bọn anh khi bọn anh rời khỏi cuộc đấu giá.”

“Thật là kinh khủng,” Shannon thở ra. “Họ đã đánh anh đến thế này à?”

“Một vài vết thôi,” Blade nhe răng cười. “Anh còn làm chúng tệ hơn. Jumping Buffalo và anh đã đập vỡ đầu vài tên. Anh đã nói là bọn anh rất ăn ý.”

“Đến khi nào thì mọi người mới nhận ra đàn ông thì chẳng khác nhau nhỉ?”

“Điều này nghe thật lạ vì được nói ra từ một người miền Nam người luôn phải đối mặt với những tên bỉ ổi,” Blade trêu cô. “Đã xảy ra chuyện gì với cái người căm thù người Yankee, người đã choáng váng khi thấy một người lai có nhiệm vụ chăm nom một đoàn xe thồ hàng thế nhỉ?”

“Cô ấy đã trưởng thành,” Shannon trầm ngâm đáp. “Có phải cô ta đã rất nông nổi không?”

Cho đến tận lúc cô ta học được cách yêu một người đàn ông, người đã dạy cho cô ta biết cách kính trọng con người vì những giá trị của người đó, chứ không phải vì họ là ai.”

“Và anh đã thưởng cho em bằng cách gieo vào cơ thể tuyệt đẹp của em hạt giống tốt nhất của anh,” Blade đáp lại, đặt tay anh lên chiếc bụng tròn lẳn của cô.

Shannon đã mang thai được 5 tháng, và mỗi ngày qua đi, cơ thể cô lại có những thay đổi mới. Ngực cô giờ trở nên nhạy cảm hơn với những cái động chạm của Blade, và anh cũng nhận ra điều đó khi tay anh di chuyển lên trên trục đôi gò hồng hào và những cái nụ căng cứng đang nhô lên mời mọc.

“Hãy bảo anh nếu anh làm em đau nhé, em yêu,” Blade thì thầm trên môi cô.

Đúng lúc đó, đứa con của họ nhắc nhở cả hai người về sự hiện diện của mình, nó đập một cái thật mạnh trong bụng cô. Blade cảm nhận được cái đập của đứa nhỏ và nuốt khan. “Con trai của chúng ta phản đối rồi, Little Firebird. Hay anh dừng lại nhé?”

“Nó đang phản đối vì anh chậm chạp quá,” Shannon hóm hỉnh trả lời. “Ôi, Blade, anh làm em ham muốn phát điên lên.”

“Đừng bao giờ thay đổi, tình yêu của anh. Anh lúc nào cũng muốn em nóng lên để dành cho anh, cũng như cách anh dành cho em.”

Rồi anh trượt miệng anh xuống cổ cô, nắn nã một cách đáng yêu ở mỗi bên ngực, lướt qua chóp tròn lẳn trên bụng cô. Anh kéo hai chân cô và chúng tự động tách ra khi Blade đánh chiếm cô bằng miệng anh, yêu cô bằng những cách thân thiết nhất.

Khi Sweet Grass đã khỏe khoắn hơn, cô chuyển từ khu nhà ra túp lều mà Jumping Buffalo đã dựng lên bên rìa con sông, cách ngôi nhà một khoảng ngắn. Blade đã đề nghị xây cho họ một căn nhà nhỏ, nhưng Jumping Buffalo từ chối, nói rằng anh thích sống trong túp lều được làm bằng da trâu mà anh vẫn quen sống hơn. Một người đàn ông đầy kiêu hãnh, anh đã tới trang trại với tất cả của cải chất trên một chiếc cáng. Chỉ có một điều duy nhất anh nhượng bộ đối với nền văn minh đó là đồng ý tham gia các bữa ăn với Blade và Shannon. Vì hai người làm công cho trang trại, Milo Flenor và Slim Master, thường ăn tối với Blade và Shannon nên Blade đã thuyết phục Jumping Buffalo là sẽ thật tuyệt hơn nếu anh và Sweet Grass cũng làm như vậy. Đối với Shannon, nấu ăn cho sáu người không phải là một việc quá vất vả, đặc biệt là từ khi có Sweet Grass phụ giúp cô. Shannon cảm thấy mừng là Sweet Grass đã nhanh chóng nắm bắt được những công việc phải làm trong nhà.

Một đêm không lâu sau cuộc đụng độ của Blade với Ezra Samms trong thị trấn, một đám khách không mời đã tới Peaceful Valley. Đó là một đêm thứ bảy và cả Milo và Slim đều đã đi vào thị trấn để chè chén và giải trí, để lại hai đôi vợ chồng sau khi ăn xong bữa tối. Dấu hiệu đầu tiên của sự rắc rối là khi những tiếng chân người và móng ngựa ngắt ngang bữa tối của họ.

Phản xạ đầu tiên của Blade là chộp lấy ngay khẩu súng của anh và thận trọng mở cánh cửa trước. Jumping Buffalo đứng ngay cạnh anh để trợ giúp trong lúc hai người phụ nữ nhìn qua vai họ.

“Ai thế, Blade?” Shannon hỏi. Một cơn sợ hãi chạy dọc sống lưng cô. Tại sao người ta lại không thể đơn giản để cho họ được bình yên nhỉ?

“Không rõ nữa, trời tối quá.”

Khi những người đàn ông dừng cương phía trước ngôi nhà, Shannon nhìn thấy họ đều bịt khăn kín mít và kéo mũ sụp xuống quá mắt. Cô đếm thấy có 5 người. Sợ hãi, cô bám chặt lấy tay Sweet Grass.

“Các người muốn gì?” Blade hỏi. Lời lẽ của anh thô ráp một cách đe dọa, đôi mắt đen sắc lại thách thức.

“Chúng tao tới để cảnh cáo mày, thằng da đỏ,” một trong số mấy tên cướp lè nhè. “Rời khỏi vùng này ngay, chúng mày không được chào đón tại đây.” Giọng nói ghèn ghệt nghe như bị bóp méo qua lớp vải đang bịt lấy miệng hắn. “Chúng tao không cần những loại người như chúng mày ở lẩn vẩn xung quanh những khu vực này. Chúng mày hãy xéo đi mà sống cùng với những kẻ trong cùng bộ lạc với chúng mày ấy. Bọn mày biết là những người Sioux chúng mày sắp sửa tấn công Cheyenne còn gì.”

“Đây là đất của tôi,” Blade trả lời, không vừa. “Tôi chỉ muốn sống một cách bình yên với gia đình của mình. Tôi rất mong các người hãy rời khỏi đây trước khi tôi buộc phải làm những điều mà cả hai bên sẽ không thích đâu.”

“Tao sẽ không làm bất cứ điều gì một cách hấp tấp đâu, thằng da đỏ,” gã đàn ông khuyên lớn một cách đáng ngại. “Người đàn bà bé nhỏ của mày sẽ không muốn ăn những viên đạn lạc đâu, việc sinh nở của cô ta và tất cả, phải không?”

Quai hàm của Blade cứng lại với cơn thịnh nộ không kiềm chế được. Đe dọa anh là một chuyện, nhưng khi lời đe dọa đó bao gồm cả Shannon thì anh quyết sẽ không bỏ qua. “Shannon, đưa Sweet Grass vào trong đi,” anh nghiêng răng ra lệnh. Đôi mắt đen của anh không hề rời khỏi những gã đàn ông khi anh nói.

Trái tim Shannon đập thành thịch trong lo lắng. “Blade.”

“Làm như anh bảo đi!”

“Cẩn thận nhé!”

“Quay lại và cưỡi ngựa ra khỏi đây mau,” Blade nói một cách chết chóc khi Shannon và Sweet Grass đã rút vào trong nhà.

“Hãy để ý đến lời cảnh cáo của ta, thằng da đỏ. Hãy mang con đàn bà của mày và cái thằng anh em mọi rợ của mày ra khỏi nơi này ngay nếu mày biết điều gì là tốt cho chúng mày.”

Chúng quay đi như thể đi khỏi đó và Blade khẽ thốt lên một tiếng thở dài, nghĩ rằng vậy là cái tội tệ nhất đã qua đi. Anh đã phạm sai lầm. Cái tội tệ nhất đang xảy ra với họ. Trong tiếng hò reo và la lối, hai tên trong đám đã cầm những ngọn đuốc phóng hỏa bắt đầu từ đám cây ở phía sau nhà. Trước sự khiếp sợ kinh hoàng của Blade, chúng ném những ngọn đuốc về phía ngôi nhà sau khi đột sạch phía sau. Rồi cả hai tên nối gót những tên khác rời đi trong đêm. Dù bất cứ thế nào thì chúng cũng định thiêu rụi ngôi nhà, Blade không có cách nào để biết được. Nhưng anh không thể nào mà quên được cơn ác mộng này.

Một trong những ngọn đuốc đập vào tường và vô tình rơi xuống đất, nơi mà cuối cùng rồi nó cũng tự thiêu cháy hết. Những cái khác, dù là cố ý hay vô tình, đều được ném qua cửa sổ phòng ngủ đang được mở ra để đón những làn gió đêm. Trong vòng vài giây, những tấm màn cửa rợn sóng đều bị thiêu trụi. Vài phút sau, cả căn phòng lớn cũng bị cháy. Blade và Jumping Buffalo đã làm điều mà họ có thể để dập tắt cơn cháy khủng khiếp, nhưng rõ ràng là những cố gắng nhỏ bé của họ đều nhanh chóng chở nên vô ích. Kéo một chiếc hòm đựng quần áo và một số đồ có giá trị mà họ có, tất cả miễn cưỡng rút hết ra ngoài, bỏ mặc căn nhà trong đám lửa.

Shannon sững sờ nhìn khi ngôi nhà mà Blade đã dồn rất nhiều thời gian và tiền bạc dần trở thành tro bụi. Không còn một thứ gì ngoài trừ một hòm đơn và một hay hai chiếc ghế gì đó. Cả cái lò nướng mà cô rất tự hào giờ cũng trở thành một đồng sắt vụn. Mất rồi, mất hết rồi, tất cả mọi thứ mà họ đã làm việc cật lực để có giờ đã bị phá hủy chỉ bằng một hành động độc ác.

Shannon cuộn người tựa vào ngực Blade, vòng tay mạnh mẽ của anh ít nhiều cũng an ủi được cô. Nếu không phải vì người vợ đang thai của mình thì Blade đã cưỡi ngựa đuổi theo đám con hoang bịt mặt hèn nhát đó rồi. Với sự giúp đỡ của Jumping Buffalo, những tên cướp đêm sẽ không thể nào phá tan hoang mọi thứ như thế này. Bày đấu với một không phải là một tỉ lệ tồi khi đo sức với những chiến binh được người Sioux đào tạo.

“Mọi thứ đều mất rồi, Blade, mọi thứ,” Shannon nói trong cơn giận điên cuồng. “Quý tha ma bắt chúng đi! Nhưng chúng không thể đánh bại chúng ta được. Chúng chỉ nghĩ là chúng đã làm được thế thôi!”

Shannon đã không nhận ra rằng đó chính xác là những điều mà cô đã nói khi gia đình cô buộc phải rời khỏi Twin Willows.

“Chúng ta sẽ xây lại nó, Little Firebird,” Blade hứa, được truyền thêm nghị lực từ niềm tin và tâm hồn của Shannon mặc dù cô cũng là người vừa bị mất tất cả.

“Chúng sẽ còn quay lại,” Shannon đoán, “nhưng lần tới chúng ta sẽ sẵn sàng chờ bọn chúng.”

Đêm đó, họ ngủ bên trong ngôi nhà dành cho người làm, thật kì diệu là nó vẫn còn ở đó. Cả ngôi lều của Jumping Buffalo cũng không bị phá hủy. Blade cảm thấy chắc chắn là ngôi lều sẽ

không thể tránh được số phận bị tiêu hủy trong cuộc phá hoại nếu Jumping Buffalo không xếp nó lại và giấu nó dưới một tán cây rậm rạp mọc gần dòng nước.

Khi Milo và Slim quay lại từ trong thị trấn, cả hai đều choáng váng khi thấy điều đã xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi họ vắng mặt. Khi mới được nhận vào làm, họ đều đã biết Blade là một người lai, và ngay từ lần đầu tiên, họ đều đã có chút do dự khi chấp nhận sự thuê mướn đó. Nhưng bởi cả hai đều rất cần có việc làm nên họ quyết định là sẽ cố gắng để làm nó. Cũng không lâu lắm trước khi họ dành tặng sự kính trọng của mình cho Blade và thừa nhận anh đúng là một người đàn ông đích thực.

Bởi vì họ hầu như không thể làm gì để khôi phục lại căn nhà của trang trại vào thời điểm hiện tại nên Blade đã cử cả hai ra bên ngoài để lừa gia súc tới một nơi khác mà họ có thể dễ dàng chăm nom hơn. Blade đã dành từng đồng mà anh có được cho gia súc và văn phòng, và anh sẽ không thể chịu được việc mất cả đàn gia súc nếu những tên cao bồi đó quyết định quay lại.

Cả Shannon và Blade đều mải mê trong việc tìm kiếm trong đồng cỏ nát của ngôi nhà vào lúc chiều muộn của ngày hôm đó thì Milo và Slim cưỡi ngựa phi nhanh tới.

“Chúng mất cả rồi, ông chủ, những con cuối cùng của đàn!” Slim hét lên khi anh ta kéo dây cương để dừng con ngựa lại. “Tôi và Milo đã tìm khắp đồng cỏ phía nam mà không hề thấy dấu vết của những con bò ở bất cứ chỗ nào. Chúng đã bị đánh cắp, ông chủ. Những gã đàn ông đã tới đây đêm trước hẳn đã tập hợp xung quanh và dồn cả đàn bò đi rồi.”

Blade, người vốn hiềm khi vắng tục đã phun ra cả một tràng những câu chửi thề chán nản, thất vọng. Anh để Jumping Buffalo ở lại để bảo vệ hai người phụ nữ rồi cưỡi ngựa cùng những người làm đi tìm kiếm đàn gia súc. Anh quay lại lúc trời tối đen, và nhìn đôi vai anh sụp xuống và cái nét dữ tợn hẳn lên ở miệng anh, Shannon có thể khẳng định là những con bò của họ đã thực bị đánh cắp. Nhưng cho tới tận nửa đêm, khi đã ở riêng trong căn nhà cho nhân công, Shannon mới được biết cái quyết định khắc nghiệt có liên quan tới tương lai của họ mà Blade đã buộc phải đưa ra.

“Em sẽ không thích điều mà anh phải nói đâu, Little Firebird,” Blade bắt đầu, vòng tay qua eo cô và kéo cô vào lòng anh.

“Vậy thì đừng nói,” Shannon trả lời, đặt một ngón tay lên môi anh.

Blade hôn từng ngón tay cô, nhưng cái nhìn dứt khoát trên mặt anh cho cô biết là anh sẽ không dừng lại.

“Em lẽ ra không nên kết hôn với anh, Shannon Branigan. Anh đúng là đồ con hoang ích kỷ vì đã liều lĩnh đặt cuộc đời em vào vòng nguy hiểm. Em sẽ tới Idaho.”

“Idaho? Anh định chuyển tới Idaho sao?” Shannon sững người hỏi. Wyoming là nhà của

Blade, và cô thật sự ngạc nhiên khi anh đề nghị chuyển đi. Blade không phải là một kẻ hay trốn tránh hay là một người đàn ông dễ bị đe dọa.

“Không, em yêu, *em* sẽ chuyển tới Idaho. Hãy tới chỗ gia đình em. Anh sẽ ở lại đây.”

“Gì! Anh điên sao, em sẽ không làm thế đâu,” Shannon tuyên bố. Cảm của cô hếch lên đủ để thấy rõ đường nét bừng bình của chiếc quai hàm thanh tú của cô.

“Anh luôn biết việc khiến em kết hôn với anh là một điều tai hại với em. Anh đã tưởng là chúng ta có thể sống một cách bình yên ở đây, trong cái thung lũng của riêng hai ta, tránh xa thị thành và những người luôn muốn làm hại em. Nhưng giờ anh biết là anh đã sai. Em sẽ không an toàn ở bất cứ nơi nào khi mà em vẫn còn ở với anh.”

“Anh định đẩy em đi phải không?” một giọng chua chát phát ra từ miệng cô khi cô thốt ra trong nỗi sợ hãi. “Thế còn con chúng ta thì sao? Anh không quan tâm gì đến nó sao?”

“Chính vì quá quan tâm nên anh mới phải để em đi. Anh không thể chịu đựng được việc nhìn em cứ bị tổn thương. Gia đình em có thể bao bọc em ở Idaho. Không ai cần biết em đã từng kết hôn với một người lai.”

“Anh đang suy nghĩ không sáng suốt, Blade Stryker, cùng với cảm giác bất an đi kèm!” Shannon nóng nảy mắng. “Em chưa bao giờ nghĩ anh lại là loại người dễ dàng từ bỏ.”

“Từ bỏ ư? Em nghĩ là anh đang từ bỏ? Không, em yêu, anh sẽ ở lại. Anh sẽ chiến đấu với mọi thứ mà anh phải chiến đấu trên mảnh đất của mình.”

“Và em sẽ ở bên cạnh anh,” Shannon tuyên bố chắc nịch.

“Em lúc nào cũng gan dạ một cách quá thể đối với niềm tin của chính mình, đó là một trong những lí do anh muốn em tới Idaho. Cuộc sống của em là thứ quý giá nhất với anh, và anh sẽ không nhìn em chịu đựng những tổn hại do anh mang lại đâu. Khi mọi thứ ở đây đã ổn định trở lại, anh sẽ đến với em.”

“Em sẽ không đi, Blade,” Shannon nói một cách dứt khoát. “Em sẽ không chạy trốn đơn giản chỉ vì có một số kẻ ngu ngốc không muốn chúng ta ở đây. Em chưa từng nói thế này với bất cứ ai, hưng em vẫn thường nghĩ cha em thật hèn nhát khi tự kết thúc cuộc đời mình trong lúc cả gia đình cần ông nhất. Ông đã có thể đối mặt với vấn đề của mình như một người đàn ông, nhưng ông đã chọn cách trốn chạy dễ dàng nhất. Em sẽ không giống ông. Em từ chối bỏ đi. Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với chuyện này.”

“Cha em đã không thực sự ổn khi ông kết liễu cuộc đời của mình,” Blade nhắc cô. Mặc dù anh không thể hiểu nổi, kết liễu cuộc đời chưa bao giờ là câu trả lời mà cảm thấy thỏa đáng đối với người đã từng là cha của Shannon. “Nếu ông tỉnh táo, ông sẽ không bao giờ chọn cách từ bỏ gia đình tuyệt vời của mình. Đừng phán xét ông một cách khắc nghiệt như thế, Little Firebird. Chiến tranh luôn tạo ra những điều lạ lùng đối với mọi người. Anh tạ ơn Chúa là em đã có đủ

ngiht lực để vượt qua được tấn bi kịch trong đời mình.”

“Vậy là anh đồng ý với em phải không? Em có thể ở lại chứ?” Shannon hỏi, một âm điệu chiến thắng không thể làm lẫn được trong giọng nói của cô.”

“Thỉnh thoảng anh cứ nghĩ em tinh khôn hơn anh rất nhiều,” Blade chịu thua.

Đột nhiên một ý nghĩ kinh khủng xuất hiện trong đầu Shannon. “Không phải Anh chỉ nói những điều này là vì anh đã mệt mỏi vì em đấy chứ? Đó là lý do tại sao anh lại muốn gửi em đi phải không?”

“Chúa tôi, sao em lại có thể nghĩ tới một điều thật khủng khiếp như thế chứ? Không có em thì anh sống còn có nghĩa gì nữa. Anh chỉ muốn điều tốt nhất cho em và con của chúng ta thôi.”

“Vậy chuyện này thế là xong nhé,” Shannon nói với một nụ cười tươi hết cỡ. “Điều tốt nhất cho bọn em là chúng ta phải luôn ở bên nhau. Giờ thì ngừng nói những điều vô bổ đi và hãy nói cho em biết kế hoạch của chúng ta cho tương lai thế nào.”

“Anh yêu em, Shannon Branigan. Mặc dù anh có thể là sẽ sống trong ăn năn, hối tiếc, nhưng anh sẽ không để em xa anh đâu.”

“Anh không thể đẩy em đi được đâu, bởi em sẽ không đi.”

Rồi anh hôn cô, dịu dàng, thắm thiết, bàn tay anh đặt trên bụng cô nơi đứa con của họ đang đập một cách mạnh mẽ vào thành dạ dày cô.

“Chúng ta không thể ở lại đây,” Blade trầm ngâm nói khi Shannon lại một lần nữa cuộn mình tựa vào anh. “Mùa đông sắp tới rồi, và quá muộn để xây dựng lại mọi thứ.”

“Chúng ta có đủ tiền để làm lại không?”

“Vẫn còn tiền trong nhà băng, nhưng gần như không đủ để vừa xây lại nhà và gây dựng lại bầy gia súc. Anh đã quá tin tưởng vào chuyện bán gia súc cho quân đội. Lẽ ra đã có đủ tiền để trả cho căn phòng của chúng ta và cầm cự được trong vài tháng tới nhưng cần phải tiết kiệm. Với việc chăm lo cho con của mình thì anh sẽ phải tìm một công việc nào đó.”

Shannon im lặng, cô tự hỏi ai ở Cheyenne sẽ thuê Blade khi anh thậm chí còn không được chào đón trong thị trấn. Hầu hết các trang trại trong vùng đều sẽ không giúp đỡ khi mùa đông đang đến gần. Và Blade hẳn như không phải là kiểu người sẵn sàng hạ mình hay quy lụy để tìm được việc. Chắc chắn là anh cũng sẽ không quay về với người Sioux. Cuộc sống của anh không còn gắn liền với người Anđiêng, những người đã nuôi anh khôn lớn nữa. Anh đủ thông minh để nhận ra một điều là thời gian mà người Anđiêng có thể tự do lang bạt khắp thảo nguyên sẽ chẳng còn mấy nữa, nó sẽ sớm kết thúc thôi. Để có thể tồn tại và phát triển được, Blade sẽ phải tự tìm cho mình một chỗ đứng trong thế giới của người da trắng.

“Anh lúc nào cũng có thể quay trở về Pháo đài Laramie và tiếp tục công việc cũ của anh là một trinh sát,” Blade nghĩ ngợi nói. “Nhưng với em thì ở đó cũng sẽ không dễ dàng hơn tí nào

so với ở Cheyenne cả.”

“Em có thể chịu được chừng nào mà chúng ta vẫn còn cùng nhau,” Shannon khẳng định. “Bất cứ điều gì người khác nói cũng không thể làm gì được em đâu.”

“Nó chính là cái khốc liệt nhất mà họ có khả năng quất vào anh đấy,” Blade thận trọng trả lời.

Shannon nghiêng răng trong cơn giận dữ. “Chúng ta sẽ ở lại Cheyenne này. Nếu giờ chúng ta không tạo được chỗ đứng cho mình thì bất cứ chỗ nào chúng ta đến cũng sẽ như nhau thôi. Chúng ta sẽ không thể yên ổn với xuất thân của anh đâu. Con của chúng ta rồi cũng sẽ mang dòng máu của người Sioux trong huyết quản của nó. Em muốn truyền cho con niềm tự hào, kiêu hãnh chứ không phải sự tủi nhục, xấu hổ.”

“Thật may là không phải tất cả mọi người đều cảm nhận về người Anhdìêng và người lai như Ezra Samms và những kẻ đồng lõa với hắn.”

Ngày hôm sau, Blade đã đóng lại chiếc xe hàng và đưa Shannon tới Cheyenne. Jumping Buffalo và Sweet Grass quyết định vẫn ở lại Peaceful Valley cả mùa đông và để chăm sóc mọi thứ. Ngôi lều của họ đủ kín đáo và ấm áp và Blade hứa là sẽ cung cấp đầy đủ đồ ăn tiếp tế cho họ cho tới khi mùa đông nghiệt ngã kết thúc.

Thật không dễ gì tìm được một chỗ để ở ở Cheyenne. Những người cảm thông cho hoàn cảnh của Blade muốn giúp anh thì lại sợ bị trả đũa bởi những kẻ côn đồ trong thị trấn. Tình hình không khá khẩm hơn cho đến khi Shannon phải cầu cứu đến Elizabeth Davis, người vẫn luôn là một người bạn đáng tin cậy, để tìm được một chỗ ở tạm ổn. Elizabeth đã biết được mọi chuyện xảy ra ở Peaceful Valley và đã hào phóng đề nghị họ cứ tới ở căn nhà của con trai bà cho đến khi con trai và con dâu bà đi nghỉ trắng mặt về. Ngôi nhà mới được xây mới và đầy đủ tiện nghi. Họ chuyển tới đó ngay lập tức. Nhưng để giữ lại sự tự trọng của mình, Blade đã khẩn khoản đề nghị Elizabeth chấp nhận để họ trả tiền thuê nhà hàng tháng.

Một trong những điều đầu tiên Blade làm ở Cheyenne là ghé thăm cảnh sát trưởng để báo cáo về việc đàn gia súc bị mất cắp và việc tấn công, phá hủy có chủ đích ngôi nhà của anh. Cảnh sát trưởng Hall đã ghi lại những thông tin ít ỏi mà Blade cung cấp nhưng không hứa hẹn gì về kết quả cuộc điều tra cả. Vì Blade không thể nhận ra ai trong số những gã đàn ông đó, nên thật khó để bắt chúng phải chịu sự trừng phạt.

“Anh đã có kế hoạch gì cho tương lai chưa, Stryker?” cảnh sát trưởng hỏi. “Anh định ở lại trong thị trấn phải không?”

“Vợ tôi đang chờ sinh, tôi không thể để cô ấy ở lại cả mùa đông trong một căn lều hay một khu nhà tạm bợ được. Tôi đã thuê một ngôi nhà trong thị trấn và hy vọng là tìm được việc gì đó. Tôi sẽ không thể nào yên lòng được cho đến khi đàn gia súc lại được trở về bên sườn đồi

của Peaceful Valley.”

Vì không muốn làm mẹ cô lo lắng, Shannon đã viết thư cho Tucker thay vì viết cho mẹ cô, giải bày nỗi thống khổ của cô về việc ngôi nhà bị hủy hoại. Bức thư trả lời của Tucker tới vào lúc Blade ra ngoài tìm việc, và Shannon cảm thấy một chút riêng tư.

Thứ hai, 8 tháng 11, thành phố Boise, Idaho

Shannon yêu quý nhất của anh,

Anh đã rất lo lắng vì những tin tức mới nhất của em từ Cheyenne. Mặc dù anh nghĩ là em đang lo lắng về việc để mẹ biết những điều đang xảy ra ở đó nhưng anh sẽ giữ kín nó như em muốn và sẽ không để bà xem bức thư của em.

Anh e là anh sẽ phải đồng ý với chồng em thôi, anh nghĩ là em nên đến Boise đi, ít nhất cho đến sau khi đứa nhỏ được sinh ra. Kể cả khi mọi thứ tệ chỉ bằng một nửa những gì em đã kể cho anh thì tốt nhất là sau đó em cũng nên rời khỏi thị trấn đó. Nhưng anh hầu như có thể đoán được cái giọng điệu búong bình của em và biết là anh không thể thuyết phục được em rời khỏi Cheyenne hơn gì Blade cả. Vậy nên anh đành chấp nhận cái thực tế là em sẽ không đến Boise trong thời gian tới. Tuy nhiên, anh đã nói với Maggie là bọn anh sẽ tới thăm em vào mùa hè tới. Anh phải chắc chắn là em gái anh hoàn toàn yên ổn, và anh nghĩ đã đến lúc một trong những người nhà Branigan phải gặp mặt chồng em rồi. ...

Tiếng bước chân dồn dập ngắt ngang việc đọc thư của Shannon. Cô nhìn thấy Blade đang đứng ở bậc cửa, gương mặt anh trông như có một đám mây bao phủ.

“Có chuyện gì vậy?” Shannon lo lắng hỏi.

“Không có gì đâu, đừng lo.”

“Anh tốt hơn là nói với em đi.”

“Thật là sai lầm khi tới Cheyenne này. Giờ lẽ ra em đã có thể trên đường tới chỗ gia đình em nếu...”

“Em nghĩ là chúng ta đã giải quyết xong rồi chứ,” Shannon nói dứt khoát. “Em yêu Peaceful Valley, và em muốn nuôi dạy con chúng ta ở đó.”

“Anh thậm chí còn không chắc là anh có thể làm gì cho con chúng ta nữa,” Blade chua chát nói. Sự thất bại cay đắng là thứ chính xác nhất để mô tả tâm trạng anh lúc này. “Anh đã không may mắn trong việc tìm kiếm việc làm. Hôm nay Anh gần như là đã xin được một công việc ở trang trại Bar K cho đến khi Ezra Samms xuất hiện và tranh cãi với chủ trại về việc thuê anh.”

“Em thật muốn vặn cổ gã đàn ông đó,” Shannon lầm bầm nói. “Chả có người đàn ông nào tốt hơn ở xung quanh anh cả. Chắc chắn phải có ai đó trong thị trấn nhận ra được giá trị của anh chứ.”

“Shannon, anh...” lời nói của Blade bị ngắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. Họ trao đổi với

nhau những cái nhìn lạ lẫm, rồi Blade với lấy khẩu súng đang dựa vào tường. Những ngày này, anh không tin tưởng được ai cả. “Đứng lùi lại, em yêu, anh sẽ mở cửa.”

Ngay khi cánh cửa mở ra và Blade hạ thấp khẩu súng xuống, Shannon biết là cô đã an toàn để xuất hiện.

“Điều gì đưa ông tới đây vậy, Cảnh sát trưởng Hall?”

Một nỗi sợ hãi xuyên qua Shannon. Blade đã gây ra điều gì để đến nỗi cảnh sát trưởng phải tới tận đây sao?

“Làm ăn, Stryker. Tôi có thể vào chứ?”

“Chắc chắn rồi. Ông chưa gặp vợ tôi phải không?”

Cảnh sát trưởng Hall bước vào trong, đóng cánh cửa lại đằng sau ông. “Tôi chưa có hân hạnh đó.”

Sau khi giới thiệu xong, Shannon mời ông ở lại, cảnh sát trưởng đã lịch sự từ chối. “Tôi không thể ở lại, trách nhiệm mà, cô biết đấy.”

“Tôi có thể biết là lí do của cuộc viếng thăm này không?” Blade thận trọng hỏi.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều từ lần cuối cùng gặp anh, và tôi đã có nghiên cứu một số thứ về khả năng của anh. Tôi đã gửi thư cho Đại tá Greer.”

Anh Nhướng mày một cách tò mò. “Tôi đoán là có lí do về cái hứng thú bất ngờ của ông đối với tôi.”

“Tôi thừa nhận. Greer đã viết rằng anh là một đại úy trong quân đội và là đặc phái viên đặc biệt của tổng thống. Không phải ai ở Cheyenne cũng biết điều đó. Ngay cả tôi cũng không biết. Anh đã từng tham gia cuộc điều tra về việc ngăn chặn bán súng lậu cho những người Anđiêng làm loạn.”

“Tôi cũng là một người lai,” Blade nhắc nhở ông. “Tôi đã được người mẹ người Sioux nuôi lớn. Ông tôi chính là tộc trưởng Yellow Dog.”

“Tôi biết,” Hall trả lời.

“Vấn đề ở đây là gì?”

“Vấn đề mấu chốt là tôi muốn thuê anh làm người đại diện cho tôi,” Hall khiến cho Blade ngạc nhiên vì những điều ông nói. “Tôi đã có thể sử dụng một người đàn ông như anh. Khỉ thật, toàn thể thị trấn đã có thể dùng một người đàn ông như anh. Từ khi hệ thống xe lửa đi qua vùng này vào năm 1867, chúng tôi đã phải chấp nhận nhiều hơn sự chia sẻ với những kẻ không ra gì trong thị trấn. Cách đây vài tuần, Calamity Jane và bè lũ của cô ta đã phi ngựa vào thị trấn vào một đêm thứ 7 và đã nã đạn vào người dân của thị trấn. Cattle Kate Watson và băng của cô ta mới đây cũng đã xuất hiện trong thị trấn. Vẫn còn thành phần bất hảo ở Cheyenne, nhưng ít nhất chúng tôi cũng không phải trông chờ vào ủy ban dân phòng để giữ gìn trị an nữa. Giờ cộng

thêm việc Cheyenne đã được chỉ định là thành ủy của hạt Wyoming tôi sẽ cần một người giỏi giang lo về mặt pháp luật. Anh nói gì, Stryker? Tôi nghĩ là anh sẽ được trả thù lao xứng đáng.”

Blade sững người không thốt lên lời. Nhưng Shannon thì không thế.

“Vậy là cuối cùng cũng có người ở Cheyenne nhận ra giá trị đích thực của Blade,” cô tuyên bố với một chút mỉa mai. “Chồng tôi sẽ là một cán bộ tuyệt vời.”

Điều mà Shannon mong nhất bây giờ là Blade cần phải thôi ngay cái tình trạng bị mất mát lữu mà nói điều gì đó. “Ông đã có một người đại diện mới rồi,” anh nói, chìa tay ra cho Hall. “Khi nào thì tôi bắt đầu?”

Hall cười tươi, tự hài lòng với chính mình. “Ngày mai có sớm quá không? Cơ quan lập pháp mới của hạt đã được tổ chức từ tháng tư năm nay và sẽ sớm tổ chức gặp mặt ở Cheyenne thôi. Tôi muốn thấy bọn du côn đó biến mất, hoặc ít nhất thì cũng phải kiểm soát được chúng vào lúc đó. Tôi mong sẽ có nhiều bằng chứng thuyết phục hơn về quyền bỏ phiếu của phụ nữ để đưa ra trong các cuộc họp của cơ quan lập pháp.”

“Hãy tin ở tôi, sáng sớm mai tôi sẽ có mặt, cảnh sát trưởng.”

“Tạm biệt, bà Stryker. Thật vui được gặp bà. Tôi đã nghe cuộc diễn thuyết của bà một lần và thật sự bị ấn tượng.”

“Tạm biệt, cảnh sát trưởng, và cảm ơn ông về mọi thứ.”

“Em biết điều đó sẽ đến mà,” Shannon reo lên đắc thắng khi Cảnh sát trưởng Hall đã đi khỏi.

“Bổng lộc đó sẽ giúp chúng ta sống sót qua mùa đông.” Blade trả lời, “nhưng nó sẽ không đủ để giúp chúng ta xây dựng lại trang trại đâu. Dù thế nào đi nữa, nhất định anh cũng sẽ phải nhìn thấy Peaceful Valley được khôi phục lại và phát triển thịnh vượng.”

“Anh sẽ làm được mà, Blade, không có gì là không thể cả.”

“Thật đơn giản nếu mọi thứ có thể xong xuôi dựa trên niềm tin của riêng em,” Blade nhả nhó nói. “Ai mà nghĩ rằng một kẻ như anh lại có đủ may mắn để có một người vợ như em chứ? Mỗi ngày anh đều tạ ơn trời vì đã đưa anh tới đoàn xe thồ hàng đó. Và để nghĩ về việc anh cố để tránh xa em ngay từ đầu.”

“Anh đã thật là thô bạo,” Shannon khúc khích cười, nhớ về nó như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua. “Em đã nghĩ là anh không thích em.”

“Nếu anh nhớ không lầm thì em đã sốc khi biết anh là một người lai. Nhưng em đã nói sai về việc anh không thích em. Anh đã bị em hấp dẫn ngay từ đầu. Mỗi lần trông thấy em là anh lại muốn kéo em xuống và làm tình với em. Giống như lúc này này.”

“Bụng em không làm anh thấy ngại ngần à?”

“Sao mà ngại ngần khi đứa con của anh đang nằm ngay bên dưới trái tim em chứ? Em vẫn

luôn đẹp đối với anh. Thậm chí còn hơn cả trước đây, lúc nào cũng thế. Hãy nói cho anh biết đi, Little Firebird, anh vẫn được phép đưa vợ anh vào giường chứ?”

“Không chỉ là được phép đâu, nó còn là nỗi khát khao nữa,” Shannon cam đoan với anh. “Chúng ta còn vài tuần nữa trước khi không được phép làm thỏa mãn nhau nữa.”

Đó là tất cả mọi sự cố vũ mà Blade cần. Bế Shannon một cách thận trọng trên tay, anh mang cô vào phòng ngủ của họ. Họ làm tình một cách chậm rãi, ngọt ngào, và hết sức thắm thiết. Anh đưa cô vào một thế giới chỉ có vòng tay và sức mạnh từ cơ thể cứng cáp của anh.

Chương 24

Sáng hôm sau Blade được bổ nhiệm ngay vào vị trí người đại diện và những nhiệm vụ của anh cũng được giải thích rõ ràng. Một hạn chế trong công việc đó là thường phải để Shannon một mình vào những đêm anh phải thi hành nhiệm vụ. Đặc biệt là lúc cô gần sinh.

Một số người ở Cheyenne ban đầu là ngạc nhiên sau đó là phần nộ khi biết Blade Stryker xuất hiện với vai trò là người đại diện của Cảnh sát trưởng. Từ khi Cheyenne trở thành khu hành chính của cả đã có nhiều người tới định cư hơn. Nhiều người trong số đó về cá nhân quá quen với người Anđiêng và những tính khí hung bạo đặc trưng của họ.

Mặt khác, cũng có nhiều người cảm thấy vui mừng khi thấy Blade đảm nhiệm trọng trách trị an. Cứng rắn và nguy hiểm, anh đã chứng tỏ cho mọi người thấy rõ khả năng xử lý những tình huống ngặt nghèo nhất trong phạm vi trách nhiệm của mình. Và có một nghịch lý đó là hầu hết mọi người đều thở phào nhẹ nhõm vì có Blade trông nom trị an cho tất cả.

Khi Elizabeth Hobart Morris, lãnh đạo của cuộc vận động bầu cử ở Wyoming, tới thị trấn vài tuần sau đó, Shannon đã thuyết phục Blade đưa cô tới nghe buổi diễn thuyết bất chấp tình trạng bầu bí của cô. Cơ quan chấp pháp nhanh chóng được triệu tập, lôi kéo sự chú ý đối với cuộc bầu cử và ở cùng thời điểm đó đã mở ra một chiến dịch quảng bá công khai tự do ở Wyoming. Một thực tế không thể phủ nhận được là vẫn cần có nhiều phụ nữ hơn ở Wyoming, và cơ quan có thẩm quyền của bang đã sử dụng vấn đề về quyền của người phụ nữ làm chiến lược để lôi kéo những người phụ nữ di dân.

Sự thật là đàn ông ở Wyoming coi việc bỏ phiếu giống như một trò đùa. Không biết nhìn xa trông rộng, không một người đàn ông nào nghĩ đến việc một ngày nào đó khi Wyoming có đủ phụ nữ để tham gia bầu cử là điều quan trọng cả. Thế rồi có một số nam công dân trong cơ quan lập pháp gồm toàn các thành viên đảng dân chủ đã hy vọng sẽ sử dụng câu chuyện về quyền bỏ phiếu để làm mất mặt thống đốc J.A.C, một thành viên của đảng cộng hòa, người mà họ tin rằng sẽ bỏ phiếu chống đối lại dự luật này. Những người bỏ phiếu chống lại quyền bỏ phiếu của phụ nữ đã nhận ra là điều luật này sắp được đưa ra, được thảo luận và sẽ nhanh chóng được thông qua mà không gặp khó khăn gì, họ sẽ tạo nên một phe đối lập hết sức mạnh mẽ, có hiệu quả. Tuy nhiên, vấn đề mấu chốt đang được tranh cãi là mọi nhà và các gia đình sẽ tan vỡ, phụ nữ sẽ không còn là phụ nữ nữa, và những điều phi tự nhiên thì không được khuyến

khích.

Cái đêm Shannon và Blade tham sự buổi hội thảo của Elizabeth Morris, báo chí đã rất khen ngợi về kết quả của nó, Shannon nghi ngờ có sự can thiệp của ủy viên lập pháp Bright và Thư ký bang Lee, người đã bỏ phiếu ủng hộ. Shannon ngạc nhiên một cách thích thú khi nghe William Bright xướng lên tên cô sau buổi diễn thuyết. Cô đã rất ngạc nhiên là ông vẫn còn nhớ tới cô.

“Cô Stryker, thật tốt vì gặp lại cô. Và anh nữa, anh Stryker,” Bright nồng nhiệt chào hỏi họ. “Tôi hy vọng mọi việc với hai người vẫn tốt đẹp.” Ánh mắt ông trôi xuống tới chiếc bụng lúm lúm của Shannon bên dưới chiếc áo khoác, và mắt ông lấp lánh vui. “Tôi thấy là tôi cần phải chúc mừng cả hai.”

Shannon đỏ mặt, trong lúc đó bên cạnh cô Blade thẳng lưng một cách đầy tự hào. “Bà Morris thật tuyệt phải không?” Shannon kêu lên.

“Phải, cũng giống như cô vậy, cô gái thân mến. Bài diễn thuyết cuối cùng của cô thật sự là ấn tượng. Wyoming thật may mắn khi có một công dân như cô. Mọi người sẽ luôn nhớ là đây là người phụ nữ sẽ thu phục được cả miền Tây này.” Ông quay sang Blade. “Anh đã gặp thư ký Lee chưa?”

Màn chào hỏi diễn ra nhanh chóng và Blade rất bất ngờ khi biết Thư ký Lee biết tất cả về anh.

“Dư luận thì lúc nào cũng có,” thư ký nói. “Nếu Tổng thống Johnson đã tin tưởng anh thì Wyoming không thể nào lại không tin.”

Đó là thời khắc tuyệt vời đối với Blade, điều mà anh chờ đợi trong cả một thời gian dài cuối cùng cũng tới.

Đầu tháng 10, cả Cheyenne nhốn nháo với cái tin Red Cloud và những người Sioux của hắn đang tập hợp trên thảo nguyên để xác nhận lại cuộc tàn sát Washita (**Washita Massacre**) đã kéo dài từ năm trước. Cuộc thảm sát này đã xảy ra khi những người lính của Đội kỵ binh số 7, dưới quyền của người chỉ huy tạm thời, Đại tá George Armstrong Custer, đã may mắn tìm ra dấu vết tấn công của người Anhđiêng trong tuyết. Họ đã theo dấu vết đó tới một khu trại giam ở Cheyenne bên bờ dòng sông Washita (**Washita River**), nơi định cư của ngôi làng Black Kettle, và bao vây cả khu trại trong đêm. Vào lúc bình minh, cả đội kỵ binh đã châm lửa, đốt cả khu trại đang say ngủ trong cơn kích động đầy thù hận.

Tuy nhiên ngay lúc đó, quân đội lại đang phải trả giá cho cái chiến thắng đó của họ. Những chiến binh ở những trại gần đó đã tỉnh giấc bởi ngọn lửa. nhảy xuống nước và bắt Custer để rút lui cùng với những tù nhân Anhđiêng của anh ta. Không như vụ sông Sand (Sand Creek) năm 1864, vụ thảm sát Washita không được các quan chức của người da trắng điều tra. Trên thực

tế, Custer chỉ bị cấp trên tra hỏi về hành động liều lĩnh của mình thôi. Người Anhđiêng thì đợi chờ câu trả lời của Washington về việc điều tra hành động tồi tệ đó và hình phạt đối với Custer, và khi không có ai tới thì họ quyết định trả đũa theo những luật của riêng họ.

Những đường dây liên lạc thì bị cắt, tàu khách thì bị tấn công, và bất cứ thứ gì di chuyển được trên thảo nguyên đều trở thành mồi săn. Đường xá và giao thông bị tàn phá đến mức thật nguy hiểm cho bất cứ ai rời khỏi phạm vi của thành phố. Người dân của Cheyenne sống trong nỗi khiếp sợ người Anhđiêng có thể cưỡi ngựa vào trong thị trấn và giết họ trong khi họ đang ngủ. Một lời kêu cứu yêu cầu các cơ quan chính phủ làm điều gì đó để làm dịu cái tình huống căng thẳng lúc nào cũng có nguy cơ bùng phát này.

Mối đe dọa mới từ người Anhđiêng không thể đến vào một thời điểm nào tệ hơn nữa đối với Blade. Tuy là rất chậm chạp nhưng anh đang dần được chấp nhận là một công dân có giá của Cheyenne, ngoại trừ một điều là lại một lần nữa anh trở thành bia đỡ đạn của mọi cái nhìn căm ghét dành cho người Anhđiêng nói chung và bản thân anh nói riêng. Trước toàn bộ sự thù địch không xứng đáng này, Blade đề nghị xin được từ chức.

“Ông cần phải có ai đó mà mọi người đều tin tưởng để làm đại diện luật pháp,” Blade nói rõ khi anh trình tờ đơn xin từ chức của mình cho Cảnh sát trưởng Hall.

“Tôi tin anh,” Hall nói, nhìn thẳng vào mắt Blade. “Cả thị trấn này cực kỳ may mắn vì có anh, Blade. Tôi cũng rất may mắn. Đừng nói thêm gì nữa về việc từ chức này. Cả hai ta đều biết rõ là anh không cần phải lo lắng gì về dòng máu pha trộn của mình cả.”

“Tôi đánh giá cao điều đó, Thad. Ông sẽ không bao giờ có lý do để nghi ngờ tôi.”

“Tôi biết, Blade, anh sẽ thế.”

“Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện với ủy viên Stryker.”

Trong lúc Blade và Cảnh sát trưởng Hall đang nói chuyện, một người đàn ông đã đi vào văn phòng. Blade bước lên phía trước. “Tôi là Blade Stryker.”

“Tôi từ chỗ thư ký bang tới. Thư ký Lee muốn gặp ông ở văn phòng của ông ấy sớm nhất có thể.”

“Ông ấy muốn gặp tôi ư?” Blade nghiêm nghị lặp lại.

“Phải, nếu anh có thời gian.”

“Đi đi, Blade,” Hall giục. “Chắc phải quan trọng lắm thì thư ký bang mới cho gọi anh.”

Khi Blade được đưa vào văn phòng của Thư ký Lee một lúc sau đó, anh đã nhớ lại cái ngày anh được gọi đến văn phòng của Tổng thống Johnson và cái phần thưởng xứng đáng dành cho cuộc phiêu lưu đó chính là người vợ mà anh yêu hơn tất cả mọi thứ. Đã rất nhiều thứ đã xảy ra từ sau cái ngày định mệnh đó cách đây hơn hai năm, và anh băn khoăn lần viếng thăm này sẽ dẫn anh tới đâu. Nếu nó buộc anh phải chia cách với Shannon thì anh không khó khăn lắm để

từ chối.

Điều đầu tiên mà Blade chú ý tới là Thư ký Lee không ở một mình. Ủy viên công tố Bright cũng đang ở cùng ông. Bright nồng nhiệt đón tiếp Blade. “Anh có nhớ Thư ký Lee không? Anh đã gặp ông ấy ở cuộc vận động bầu cử mới đây đây.”

“Ông Bright, ông Lee,” Blade trả lời. “Tất cả những chuyện này là thế nào?”

“Tôi sẽ đi vào vấn đề chính, Stryker,” Lee bắt đầu. “Tôi được sự ủy nhiệm của thống đốc bang để nói chuyện với anh. Hãy ngồi xuống đã và hãy lắng nghe thật kỹ.”

Blade thận trọng ngồi xuống chiếc ghế, nôn nóng đợi Lee tiếp tục câu chuyện. Trực giác cho anh biết những lời nói của Lee sẽ kết thúc cuộc sống yên bình của anh và anh không thích nó một chút nào.

“Ông Bright đã cho chúng tôi biết những khả năng của anh. Dựa trên báo cáo về việc anh đã làm cho tổng thống, thống đốc bang cho rằng anh là người thích hợp nhất có thể giúp giải tỏa cái tình huống nhạy cảm này với người Sioux. Người dân trong thị trấn đã rất bức xúc và lo lắng về cuộc xô xát mới nhất trên thảo nguyên và đang yêu cầu hội đồng bang làm điều gì đó để làm giảm tình thế căng thẳng này.”

“Đó là cái mà các ông muốn ở tôi sao?” Blade thận trọng hỏi.

“Tôi biết anh có quen biết với thủ lĩnh Red Cloud.” Blade gật đầu, đôi mắt anh cảnh giác. “Anh biết thế nào về ông ta?”

“Đủ hiểu.”

“Anh có biết, tất nhiên, là người Sioux đang quy tụ dưới quyền của Red Cloud. Thậm chí như chúng tôi vẫn nói, họ đang tập hợp để quyết định xem có tấn công ồ ạt không và mục tiêu tiếp theo là ở đâu. Họ có thể đã bắt đầu tấn công từ Pháo đài Larami hoặc, Chúa tha tội, Cheyenne. Chúng tôi muốn họ quay lại vùng đất của họ. Chúng ta không thể cứ ru ngủ người dân Wyoming cho đến khi nào kiểm soát được người Anđiêng.”

“Tôi cũng chỉ là một người bình thường, tôi có thể làm gì chứ?” Blade hỏi. Chắc chắn là họ không mong anh thay đổi được suy nghĩ của một thủ lĩnh tối cao như Red Cloud rồi.

Đó chính xác là điều họ muốn anh làm. “Chúng tôi muốn anh thuyết phục Red Cloud rằng quay lại vùng lãnh địa của họ là hành động đúng đắn nhất. Kỵ binh của cả ba pháo đài đang chuẩn bị tấn công lại. Hàng trăm mạng sống sẽ phải hy sinh.”

“Điều gì khiến ông nghĩ là ông ta sẽ nghe tôi?”

“Có lẽ chúng tôi đang hy vọng hão, nhưng chúng ta phải liều. Mùa đông đang tới gần rồi,” Lee nói tiếp, “và người Sioux đã cho thấy là họ không định quay lại lãnh thổ của họ trước khi tuyết rơi. Anh đã sống ở cả hai chủng người rồi, và chúng tôi cảm thấy anh đủ tố chất để khuyên Red Cloud. Hãy hy vọng là ông ta đủ khôn ngoan để lắng nghe. Cách mà mọi thứ diễn ra

bây giờ khiến người dân của Cheyenne rất lo lo ngại, họ sợ phải rời khỏi ngôi nhà của mình và đang khẩn nài sự giúp đỡ của cơ quan lập pháp bang.”

“Chuyện này rất nghiêm trọng, Blade,” Bright thêm vào. “Wyoming cần các gia đình và ngay cả nếu không trao cho phụ nữ quyền bỏ phiếu thì nó cũng sẽ buộc họ phải rời khỏi địa hạt của chúng ta nếu người Anhđiêng tiếp tục đe dọa bằng sự hiện của họ.”

“Khi tôi tình nguyện làm việc cho Tổng thống, tôi vẫn chưa có người vợ hay gia đình nào giữ chân tôi cả,” Blade cân nhắc rồi chậm rãi nói. “Mọi thứ đã thay đổi. Vợ tôi đang mong chờ đứa con đầu lòng của chúng tôi chỉ trong vài tuần nữa, và tôi không yên tâm khi để cô ấy lại một mình và không được bảo vệ. Cả thị trấn không hề thân thiện với tôi trong những ngày này,” anh gượng gạo thêm vào.

“Tôi hiểu nỗi lo của anh và những đắng cay mà anh phải chịu đựng, Stryker,” Lee trả lời. “Và tôi đang yêu cầu anh hãy đặt mọi chuyện đó sang một bên. Một khi người dân của Cheyenne biết được cái mà anh đã làm vì họ, cảm nghĩ của họ sẽ thay đổi.”

“Tôi không thể bỏ Shannon lại được. Tôi sẽ *không* bỏ cô ấy lại,” Blade cáu tiết nói lại.

“Đừng lo về Shannon, Blade,” Bright xen vào. “Tôi đã nói chuyện với Elizabeth Davis và Cora Allen trước rồi và cả hai đều tình nguyện sẽ trông nom cô ấy trong lúc anh vắng mặt. Cả hai đều rất ngưỡng mộ anh và người vợ dễ mến của anh. Ai cũng muốn đưa Shannon tới nhà mình trong lúc anh đi vắng. Và cá nhân tôi cũng sẽ thấy là cô ấy muốn làm điều đó không vì cái gì cả.”

Cả hai người đàn ông đều hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Blade. “Cứ cho là tôi đồng ý thì cũng không có gì bảo đảm là Red Cloud sẽ lắng nghe tôi cả.”

“Anh là cháu trai của tộc trưởng Yellow Dog. Red Cloud sẽ lắng nghe anh vì phép lịch sự,” Lee nói. “Đó là tất cả mà chúng tôi yêu cầu. Chúng tôi không mong phép màu. Chúng tôi sẽ trân trọng bất cứ cái gì mà anh làm được.”

“Các ông có đề xuất gì đáp lại Red Cloud để ông ta hài lòng không?” Blade hỏi. “Các người không thể mong đợi ông ta đưa người của mình quay trở lại lãnh địa của mình mà không đưa ra được cái gì đó để khuyến khích.”

Bright và Lee trao nhau những cái nhìn lo lắng. “Lương thực,” Lee nói. “Đủ để họ cầm cự qua hết mùa đông.”

“Và quần áo ấm,” Bright thêm vào. “Nếu họ quay trở lại vùng đất của họ, họ sẽ được cung cấp mọi thứ mà họ cần để sống sót qua hết mùa đông.”

“Họ đã nghe được những lời hứa hẹn đó trước đây rồi,” Blade thách thức.

“Lần này anh sẽ có sự bảo đảm của cá nhân tôi,” Lee trang trọng hứa. “Thực tế, anh có thể nói với Red Cloud rằng khi tôi nhận được lời xác nhận là họ đang trên đường quay trở về địa

phận của mình thì gia súc và đồ tiếp tế cũng sẽ được gửi tới ngay lập tức.”

Blade dò xét khuôn mặt của Lee một lúc lâu. Có gì đó trên gương mặt ông đã thuyết phục được Blade khi anh nói, “Tôi tin ông, nhưng tôi không thể trao cho ông câu trả lời cho đến khi nào tôi nói chuyện với Shannon.”

“Đồng ý,” Lee miễn cưỡng chấp nhận. “Nhưng tôi phải nhấn mạnh rằng điều này rất cấp bách. Red Cloud đang trong tình trạng sẵn sàng đánh phá và rất nhiều mạng sống đang bị đe dọa.”

“Tôi hiểu,” Blade đứng dậy.

“Cám ơn anh đã tới đây, Stryker.”

Blade đứng dậy đi ra cửa, nhẹ nhàng khép cánh cửa đằng sau anh.

“Anh nghĩ gì thế?” Lee hỏi khi Blade đã rời khỏi phòng.

“Blade Stryker là một người đàn ông đáng tự hào và đáng tôn trọng, anh ta lúc nào cũng muốn những điều tốt nhất cho cả người da trắng lẫn người Anhđiêng. Anh ta đủ thông minh để nhận ra ngày này cũng sẽ đến khi người Anhđiêng không còn được tự do lang thang trên các đồng cỏ và thảo nguyên nữa.” Bright trầm ngâm nói. “Anh ta lưỡng lự khi bỏ lại vợ mình vào lúc này, và tôi có thể hiểu sự miễn cưỡng của anh ta. Chúng ta sẽ phải cố chờ cho đến ngày mai để có câu trả lời thôi.”

Blade bước vào nhà, gương mặt anh cẩn thận để che giấu sự lo lắng của anh trước Shannon. Tuy nhiên, với cái tâm trạng căng thẳng của anh, Shannon biết ngay là có chuyện gì đó đang làm anh bối rối.

“Có chuyện gì đã xảy ra thế,” cô nói, nồng nhiệt hôn anh. “Nhìn mặt anh là em biết đã có chuyện rồi.”

Blade cố nở một nụ cười. “Em rất hiểu anh, Little Firebird. Đến đây,” anh giục, “ngồi xuống đây với anh.”

“Anh còn nghĩ là anh có thể giữ được em trên lòng anh nữa không?” cô khúc khích cười.

“Anh sẽ làm được mà.”

Xích lại gần và hài lòng tựa vào vùng ngực vững chắc của Blade với bàn tay to lớn của anh đặt trên chiếc bụng nhô ra của mình, Shannon đợi Blade lên tiếng. Cô không dễ bị phỉnh phờ chút nào bởi sự bình thản của anh. Có gì đó đang làm anh lo lắng, điều gì đó liên quan đến cô.

“Còn lâu nữa không? Cậu nhóc này đang đập rất mạnh dưới tay anh này. Anh nghĩ là cậu chàng đang rất nôn nóng hòa nhập vào thế giới này rồi.”

“Bác sĩ nói con trai anh sẽ chào đời trong 1 tháng nữa.”

“Em chắc đó là con trai ư? Anh vẫn lo lắng 1 chút cho đến khi đứa bé khỏe mạnh chào đời. Lúc nào cũng có thời gian dành cho những cậu con trai.”

“Nó là một cậu bé,” Shannon nói một cách chắc chắn. “Em biết là chúng ta không phải bàn cãi gì nhiều về điều đó, nhưng em thích đặt tên cho nó theo tên của anh trai em, Grady.”

“Và em cứ làm thế đi,” Blade sốt sắng nói. Anh biết anh phải đề cập đến chuyện rời đi của mình, nhưng không biết làm thế nào để bắt đầu.

“Blade, anh có thể nói với em anh đang gặp rắc rối gì không. Có lẽ em có thể giúp. Có phải Ezra Samms lại là nguyên nhân không?”

“Không, em yêu, người như Samms anh có thể giải quyết được. Anh vừa từ văn phòng của Thư ký bang, Lee về. Cả ông ta và ông Bright đều muốn nói chuyện với anh.”

“Về chuyện gì?” Shannon tò mò hỏi.

Một nỗi sợ hãi xuyên suốt Shannon. Cô đã nghĩ là Blade đã kết thúc mọi nhiệm vụ nguy hiểm như cái nhiệm vụ do tổng thống giao cho. Vậy Thư ký bang còn có thể muốn gì ở Blade nữa nếu không phải là lại giao cho anh nhiệm vụ nguy hiểm nào khác nữa? Câu trả lời của Blade đã xác minh nỗi lo sợ tột nhất của cô.

“Chính quyền bang muốn anh thay mặt họ nói chuyện với Red Cloud. Họ muốn anh thuyết phục Red Cloud đưa người của ông ta quay về lãnh thổ của họ. Họ sợ đổ máu sẽ dẫn đến thiệt hại cho cả hai bên nếu không làm cái gì đó.”

Shannon dò xét khuôn mặt của Blade và nhận ra sự do dự của anh; mong muốn làm gì đó lúc nào cũng cháy lên trong anh. Tuy nhiên, sự miễn cưỡng của anh khi bỏ cô lại là một bằng chứng rõ ràng cho cái tình thế khó xử mà anh đang phải đối mặt. Shannon biết chỉ cần cô nói một tiếng phản đối thôi là anh sẽ từ chối ngay yêu cầu của chính quyền bang. Cô cũng biết sâu thẳm trong anh, Blade cảm thấy có nghĩa vụ phải giúp đỡ người của mẹ anh sống một cách yên ổn ở miền Tây.

“Anh đã đồng ý chưa?” Shannon chậm rãi hỏi.

“Anh sẽ trả lời ông ấy vào sáng mai. Anh muốn nói chuyện với em trước. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì mà không có sự đồng ý của em.”

Shannon tha thiết muốn nói với Blade là đừng đi, hãy ở lại với cô và đừng bao giờ rời xa cô, cho dù nó quan trọng đến đâu. Nhưng những lời lẽ vững như đá đã lại thoát ra khỏi miệng cô. Đó phải là quyết định của Blade. Niềm kiêu hãnh buộc anh phải làm những điều mà anh nghĩ là cần thiết để duy trì cuộc sống hòa bình giữa người da trắng và người Anhđiêng.

“Em không thể buộc anh phải làm gì hay không được, Blade.”

“Anh sẽ chỉ đi trong vòng 1 hay 2 tuần thôi. Anh sẽ ở bên cạnh em khi con chúng ta chào đời.”

Một chút ngờ vực xuất hiện trong đầu Shannon về việc Blade thực sự đã có quyết định của riêng anh, anh chỉ đợi lời chúc phúc của cô hoặc lời yêu cầu của cô muốn anh vẫn ở bên cạnh

cô thôi.

“Điều này rất quan trọng với anh phải không?” Cuối cùng Shannon nói. Thật khó để mà thốt ra được những lời mà anh tha thiết muốn được nghe.

“Cuộc sống đang bị đe dọa, Shannon, của cả người Anhđiêng lẫn người da trắng. Cuộc sống của người da đỏ đang được đếm từng ngày. Nếu anh có thể thuyết phục quay về vùng đất của họ thì sẽ ngăn chặn được rất nhiều sự đổ máu. Nếu họ không quay lại,” Blade lo ngại thêm vào, “kỵ binh của cả ba pháo đài đang tập hợp lại để ứng chiến.”

“Anh phải làm điều mà trái tim anh mách bảo,” Shannon khuyên, vẫn còn miễn cưỡng khi mở lời động viên anh.

“Chết tiệt, Shannon, anh sẽ không đi nếu em muốn phản đối. Anh có thể từ chối yêu cầu của chính quyền bang nếu em yêu cầu anh làm thế. Em phải biết là em lúc nào cũng là ưu tiên số một của anh chứ.”

Shannon có thể thấy Blade đã day dứt thế nào về điều này và trái tim cô trùng xuống khi biết chính xác cô phải làm gì để xoa dịu nỗi đau của anh. Rõ ràng là anh đang bị giằng xé giữa mong muốn giúp người Sioux và sự miễn cưỡng để cô lại một mình vào lúc này, khi mà đứa con của họ có thể chào đời trong một thời gian ngắn nữa.

Sự im lặng kéo dài, cho đến khi blade không thể chịu đựng hơn được nữa. “Anh phải đi, Little Firebird.” Giọng anh chứa đầy nỗi thống khổ đến nỗi gần như xé toạc tim của Shannon. “Anh không muốn bỏ em lại, nhưng sẽ không lâu đâu. Anh sẽ không thể nào sống yên ổn nếu anh không làm gì đó, ít nhất là nói chuyện với Red Cloud.”

“Tất nhiên là anh phải đi rồi,” cuối cùng Shannon nói. Blade sẽ không bao giờ biết là cô phải trả giá thế nào khi nói những điều đó. “Red Cloud sẽ lắng nghe anh phải không? Em không thể chịu đựng được nếu...”

“Anh sẽ không có chuyện gì đâu, em yêu. Anh biết rõ về Red Cloud. Còn ông ta có nghe hay không nghe lời khuyên của anh lại là một chuyện khác. Anh chỉ có thể thử thôi.”

“Khi nào anh đi?”

“Ngay khi em yên ổn ở nhà của Elizabeth Davis. Hiển nhiên là em không thể ở lại đây một mình rồi, và khi ông Bright đã nói với Elizabeth về nhiệm vụ của anh thì bà ấy sẽ không nghe em về việc bỏ mặc em trong tình trạng này đâu. Cora Allen cũng đồng quan điểm như thế, nhưng anh nghĩ là em sẽ tốt hơn khi ở với Elizabeth bởi vì nhà bà ấy rộng rãi hơn.”

“Em không sợ Blade. Em muốn ở lại đây. Anh đã nói anh sẽ quay lại trước khi em sinh.”

“Và anh sẽ làm thế, nhưng anh sẽ không cho phép em ở lại đây một mình đâu.”

“Và em sẽ không đi đâu cả,” Shannon đáp trả, cầm cô nhô ra một cách bướng bỉnh.

Cô nhìn đáng yêu đến mức Blade không thể làm gì ngoài việc đặt một cái hôn ngay ngắn lên

miệng cô.

“Điều đó nói lên cái gì vậy?”

“Nói là anh yêu em, và em thật tuyệt vời khi em nổi giận với dòng máu Ailen trong em.”

“Vậy là anh sẽ để em ở lại đây trong lúc anh đi vắng phải không?”

“Không, anh sẽ đưa em tới nhà của Davises trước khi anh đi.”

Gai góc của Shannon xẹp xuống. Cô không thể tự lừa dối bản thân bằng việc nghĩ rằng Blade sẽ đáp ứng những mong muốn của cô, vậy thì cô sẽ giả vờ ưng thuận. “Tốt thôi, Blade, em sẽ đi nhưng chờ khi nào anh đi đã. Em muốn dành mỗi phút để được ở riêng với anh.”

Blade do dự, anh biết Shannon sẽ nhất quyết làm theo những gì mà cô muốn. Mặc dù ông Bright đã hứa sẽ để mắt tới cô, nhưng việc để Shannon ở lại một mình không khiến Blade thấy yên tâm chút nào.

“Em hứa là sẽ tới nhà Elizabeth ngay khi anh đi chứ?”

“Em...vâng,” cô nói mà không cảm thấy tội lỗi chút nào. Trong thâm tâm của Shannon, ở lại một mình trong hai tuần hay ít hơn sẽ không làm ảnh hưởng gì tới ai cả.

Cơn gió lạnh lẽo, rét buốt vùn vủ không thương tiếc khắp thảo nguyên. Blade thúc chân vào mạng sườn của Warrior, giục nó phi nước đại đưa anh lên đỉnh đồi. Đột nhiên anh kéo cương, dừng lại quét mắt về phía đằng xa. Anh đã cưỡi ngựa gần một tuần để tìm kiếm khu trại của Red Cloud, và cuối cùng thì anh cũng tìm thấy nó. Trải dài khắp thung lũng phía trước mặt anh là hàng trăm túp lều của người da đỏ. Cứ như thể đi vào vùng đất của người Sioux dưới sự cai trị của người thủ lĩnh tối cao.

Cẩn thận trong quãng đường đi xuống chân đồi, Blade liếc nhìn cưỡi ngựa vào trong làng. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn mỗi khi anh đi qua, đôi mắt họ sầm xuống lạnh giá và hăm he, và còn có cái gì đó khác ngoài sự tuyệt vọng. Sự trống rỗng trong những cái nhìn của họ cứa nát trái tim Blade. Người da trắng lại một lần nữa khiến cho niềm tự hào của người Sioux chìm vào bóng tối lớn lao của họ. Dưới thời của ông anh, những chiến binh dũng mãnh Sioux, thợ săn và dân du mục, thống trị khắp các thảo nguyên. Ngày nay, số lượng đó không còn lại bao nhiêu, người ta phải đối mặt với nguy cơ chết đói và sự tàn sát. Chưa bao giờ Blade lại cảm nhận được nó sâu sắc như lúc này.

Theo tục lệ, Blade dừng cương ngựa trước ngôi lều được trang trí khác với những căn lều khác, thuộc về Red Cloud và đợi cho đến khi người thủ lĩnh uy nghiêm bước ra và đón tiếp anh.

Red Cloud trông bớt uy nghiêm hơn khi ông cuối cùng cũng bước ra khỏi túp lều. Một tấm áo choàng xác xơ phủ quanh người ông, hai má ông hóp lại, đôi mắt lạnh lẽo, hoang vắng. Blade xuống ngựa. Một lớp tuyết mỏng lún xuống dưới đôi boot của anh khi anh đặt chân xuống mặt đất.

“Swift Blade, cháu của Yellow Dog, cái gì mang cậu tới ngôi làng của tôi thế? Cậu tới đây là để quay về với Sioux, cùng chiến đấu với họ để đẩy người da trắng khỏi vùng đất của họ phải không?”

“Tôi tới để nói chuyện với thủ lĩnh tối cao của tộc người Sioux.”

Vài phút căng thẳng trôi qua, Red Cloud nhìn chăm chăm Blade, gương mặt ông như được tạc từ đá. Rồi đột nhiên ông quay lại, giữ tấm chắn lều sang một bên và ra hiệu cho Blade vào trong. Anh tự ngồi xếp chân phía trước lò sưởi đang cháy đặt ở giữa khu đất, Red Cloud đợi Blade ngồi xuống trước khi đưa một ống pipe lên và ngồi thuốc vào đó.

“Chúng ta sẽ hút thuốc và nói chuyện, Swift Blade, cháu trai của Yellow Dog.”

Sau khi châm tẩu thuốc, Red Cloud hút vài hơi dài rồi chuyển nó sang cho Blade vẫn ngồi nguyên như cũ trước khi cầm lấy tẩu thuốc. Rồi Blade kiên nhẫn đợi Red Cloud bắt đầu câu chuyện.

“Anh muốn nói chuyện như một người da trắng hay một người Anhđiêng, Swift Blade? Anh đã lựa chọn thế giới của người da trắng cách đây nhiều năm. Anh tham gia cuộc chiến của họ trong lúc người Sioux cũng đang phải đối mặt với cuộc chiến của riêng họ.”

“Tôi nói chuyện như một sứ giả, đều tôn trọng người da trắng và người Anhđiêng như nhau. Dòng máu của mẹ tôi đang chảy một cách tự hào và mạnh mẽ trong huyết quản tôi. Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận dòng máu của người cha da trắng, người đã mang tôi đến thế giới của ông để tôi có thể tiếp thu nền văn hóa của ông.”

“Và anh đã có sự lựa chọn của mình,” Red Cloud lạnh lùng hỏi.

“Phải, rồi đã lựa chọn sống như một người da trắng, nhưng tôi không quay lưng với dòng máu Sioux của mình. Tôi quan tâm tới người của mẹ tôi. Đó là lý do tại sao tôi tới đây.”

“Hãy nói những điều từ tận trái tim anh, Swift Blade, nhưng nếu anh tới để cầu xin cho bọn Mắt trắng thì vô ích thôi.”

“Những điều mà tôi nói xuất phát từ trái tim, Red Cloud. Tôi hiểu người da trắng. Họ đông như những đám cỏ trên thảo nguyên; có thể tăng gấp một hai lần để giữ vùng đất của họ. Sẽ không gì ngăn được họ di trú về phía tây. Đường mòn ngày càng được mở rộng mang càng nhiều người vào vùng đất của người Anhđiêng. Ông không thể ngăn họ lại, Red Cloud. Trừ khi ông mang người của mình quay về lãnh thổ của mình, không ai có thể sống sót với cuộc tấn công dữ dội mà chắc chắn sẽ xảy ra cả. Cả ba pháo đài hiện đang chuẩn bị kỵ binh để tấn công lại ông.”

“Tất cả mọi thứ anh nói ta đều biết, Swift Blade. Ta biết cái ngày mà người Sioux và những tộc người Anhđiêng khác tự do cưỡi ngựa trên thảo nguyên đã qua lâu rồi. Anh nghĩ rằng ta muốn trông thấy người của mình cứ dần dần đối mặt với cái chết sao? Nhưng bọn ta là một

nhóm người kiêu hãnh,” Red Cloud tiếp tục. “Những phong tục cũ đang giết chết những ai vẫn còn chìm đắm trong nó. Bọn ta chiến đấu khi biết là bọn ta không thể thắng. Bọn ta tạo ra sự yên ổn chỉ để những bản hiệp ước bị phá vỡ. Người của ta chết đói là vì người da trắng đã giết trâu bò với số lượng còn lớn hơn những vì sao trên trời. Làm thế nào mà bọn ta có thể dừng lại với cái mà bọn ta không chấp nhận chứ? Bọn ta chiến đấu, kể cả khi biết nó có nghĩa là chết.”

“Ông sẽ không phải chiến đấu, hay chết, Red Cloud. Hãy quay lại vùng đất của mình và sống yên ổn ở đó. Chính quyền bang đã hứa sẽ cung cấp thịt, lương thực và quần áo ấm để người của ông quay được mùa đông.”

Red Cloud khịt mũi chế giễu. “Trước đây chúng cũng từng hứa thế.”

Bằng thiện chí hòa bình, Blade đang rơi vào một canh bạc và anh hy vọng trong canh bạc này mình sẽ không thua. “Cá nhân tôi bảo đảm rằng khi ông dẫn người của ông quay về lại vùng đất của mình, các ông sẽ nhận được đồ tiếp tế mà tôi đã đề cập tới. Nếu họ gặp phải vấn đề gì khi thực hiện những điều như đã hứa, ông có thể giữ tôi để làm tin.”

Red Cloud nghiền ngẫm khuôn mặt Blade một cách thích thú, trong ông đang có sự cân nhắc kĩ càng. Những lời của Blade cho thấy anh được thủ lĩnh của người da trắng tin tưởng và kính trọng. Nhưng anh ta nói với tư cách là bạn của người Sioux hay như một người da trắng điêu ngoa? Ông của Swift Blade là một thủ lĩnh được tôn kính, nhưng cháu trai của ông lại sống như một người da trắng đủ lâu để nhiễm mọi thói xấu của người da trắng. Anh ta trông giống một người da trắng hơn và hiển nhiên là cũng suy nghĩ như một người da trắng. Nhưng Red Cloud thật sự thích Swift Blade và muốn tin tưởng anh, muốn anh đã nói sự thực về đồ ăn và tiếp tế.

“Lời hứa của anh rất ít tác dụng với ta một khi ta quay trở về lãnh địa của mình và những đồ tiếp tế không được đưa tới,” Red Cloud cau có nói.

“Tôi không nói dối. Tôi cũng phần nào là người Anhđiêng mà.”

“Đó chính là điều mà ta sợ,” Red Cloud thì thầm, đôi mắt ông nheo lại chăm chú nhìn Blade. “Tuy nhiên ta đã có quyết định.”

“Ông sẽ đưa người của mình trở về chứ?” Blade hồ hởi hỏi. Chiến thắng dễ dàng này khiến anh phải kinh ngạc.

“Chúng tôi sẽ quay về,” Red Cloud thừa nhận.

Sự phấn khởi bao trùm lên Blade, cho đến khi anh nghe thấy những lời tiếp theo. “Và anh sẽ phải đi cùng chúng tôi. Khi đồ tiếp tế tới, anh sẽ được tự do rời đi. Nếu họ không tới....” Giọng nói của ông đột nhiên gần lại, những điều ông ám chỉ còn dữ dội hơn cả câu trả lời rõ ràng.

“Không,” Blade kiên quyết từ chối. “Tôi không thể đi cùng ông. Vợ tôi sắp sinh đứa con đầu lòng của chúng tôi, chỉ trong vài tuần nữa. Cô ấy cần tôi.”

“Vợ anh là người da trắng,” Red Cloud nói với một chút chỉ trích. “Người của cô ta sẽ chăm sóc cô ta an toàn khi anh vắng mặt. Anh nói anh quan tâm tới người Sioux và quan tâm tới cái xảy ra với họ. Ta nói anh giống người da trắng nhiều hơn Anhđiêng, anh chỉ quan tâm tới những bạn bè da trắng của anh thôi.”

“Tôi có rất ít bạn bè người da trắng,” Blade cay đắng phủ nhận.

“Dù gì thì anh cũng sẽ du hành cùng chúng tôi về lại vùng đất của mình,” Red Cloud dứt khoát, lời nói của ông cho thấy không còn gì bàn cãi nữa. “Chúng tôi sẽ xem xem thủ lĩnh người da trắng các anh có phải là một người biết giữ danh dự không.”

Chương 25

Shannon không hề hối hận về quyết định ở lại một mình trong căn nhà nhỏ mà cô và Blade đã sống trong lúc anh vắng mặt. Cô cảm thấy gần gũi anh hơn ở nơi mà họ đã sống hạnh phúc đến vậy, và Chúa biết là nhu cầu tiện nghi của vào thời gian này ít đến mức nào. Đứa trẻ là vấn đề của cô trong những tuần này, cái bụng nặng nề khiến cô khó khăn trong việc di chuyển, và cô hầu như ít khi rời khỏi nhà. May mắn là cô không có mấy khách khứa hay bạn bè. William Bright và vợ ông thường xuyên gọi cho cô trong những tuần Blade đi vắng. Elizabeth Davis và Cora Allen cũng thường xuyên ghé thăm.

Mặc dù mỗi người bạn của cô đều cố gắng kéo cô khỏi tình trạng ở một mình nhưng Shannon kiên quyết từ chối di chuyển. Cô hy vọng Blade sẽ không quá giận dữ với cô, về việc cô đã hứa hão với anh về chuyện chuyển tới nhà của Elizabeth. Những suy nghĩ của Shannon lại quay về với Blade. Cô lo lắng không biết anh có tìm được Red Cloud hay không và anh đã sắp về chưa. Anh có thành công hay đã thất bại trong việc thuyết phục Red Cloud quay về vùng đất của ông ta?

Thở dài nặng nề, Shannon nhìn ra phía ngoài cửa sổ nơi cơn bão tuyết đang đập không ngừng vào thành cửa. Cô ghét việc phải nghĩ đến cảnh Blade phải rong ruổi trong điều kiện thời tiết này, nhưng cô cảm thấy an ủi một điều là anh đã được đào tạo để sống sót trong những điều kiện thế này. Cô lơ đãng quay khỏi khung cửa sổ và đi tới chỗ lò sưởi, cúi người một cách khó khăn để cho thêm củ vào lò. Cô đứng thẳng lên một cách chậm chạp, chống tay lên hông để xoa dịu cơn đau đã xuất hiện trong những ngày này. Một tiếng gõ cửa đưa khiến mặt cô cau lại. Cô ngạc nhiên không biết ai còn đến đây gọi cửa trong cái thời tiết rét mướt thế này.

Cô lơ mơ một cách kỳ lạ khi chậm chạp đi về phía cánh cửa. Có cái gì đó bên trong từng đường gân thớ thịt đang cảnh báo cô khi cô mở cánh cửa ra, nhưng quá muộn để kịp làm cái gì khi cô bắt gặp cái nhìn thiếu thiện cảm của Claire Greer đang nhìn lại mình. Claire đứng ngay ở bậc cửa, run rẩy vì lạnh.

“Claire, vì Chúa, cô đang làm gì ở đây thế? Tôi tưởng cô đang đi thăm viếng ở miền Đông.”

“Tôi đã đi thăm,” Claire nói, thô bạo đẩy Shannon ra để đi qua. Shannon không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đóng cánh cửa lại đằng sau cô khi một luồng không khí lạnh giá lùa qua vạt váy và làm mất cá chân cô lạnh toát. “Tôi mới quay về ngày hôm qua và quyết định đến gặp cô

trước khi quay về Pháo đài Laramie.”

“Cô muốn gì?” Shannon lạnh lùng hỏi. Người đàn bà này chính là nguyên nhân khiến cô và Blade gặp đủ rắc rối cho đến tận cuối đời.

Môi của Claire cong lên chế nhạo khi cô ta nhìn một cách láo xược thân hình tròn trịa của Shannon từ đầu tới chân. “Vậy là cô sẽ lại mang một thằng con lai khác đến cái thế giới này,” cô ta thô lỗ nhận xét. “Từ những cái mà mọi người nói về cô thì nó sẽ không kéo dài được lâu đâu.”

“Hãy nói mục đích của cô tới đây rồi đi khỏi đây đi,” Shannon nói ngắn gọn. Cố giữ bình tĩnh để cư xử lịch sự với người đàn bà xấu xa này.

“Tôi nghe nói trang trại của cô đã cháy.” Nụ cười điệu đang của Claire khiến hàm răng Shannon nghiến chặt lại.

“Tôi hy vọng là cô tự thấy thỏa mãn với bản thân.”

Bỏ qua lời nhận xét của Shannon, Claire tiếp tục nói một cách không thương tiếc. “Người ta đồn rằng chồng cô đang cố gắng để khuyến người Sioux trở về khu tự trị. Tôi ngạc nhiên là chính quyền bang lại có thể đi tin tưởng một thằng người lai với cái nhiệm vụ quan trọng đến thế. Một kẻ man rợ như Blade đáng bị ném trở lại với cái bọn người Anhđiêng hơn là đi thuyết phục chúng một cái gì đó mà chúng không muốn làm.”

Claire khẽ rùng mình, giả bộ sợ hãi, nhưng cô ta không lừa được Shannon một chút nào. Biểu hiện khao khát trên mặt của Claire và cái tia sáng hoang dại trong đôi mắt màu tím của cô ta đã tố cáo sự thèm khát của cô ta đối với Blade.

“Tôi đã có thể có Blade một lần,” Claire khoe khoang, “nhưng tôi đã không muốn làm gì với anh ta cả. Anh ta cầu xin tôi làm bạn với anh ta, nhưng tôi đã kiên quyết từ chối.”

Shannon biết cô ả đang nói láo. “Tôi không tin cô, Claire. Nếu đây là mục đích mà cô tới đây thì giờ cô có thể đi rồi đấy.”

“Lý do tôi tới đây là để nói với cô về cái mà sự phiền nhiễu của cô đã làm đối với cuộc đời tôi. Ronald Goodman đã rất cố gắng ở Washington, thừa nhận tội lỗi và đã phải vào tù. Tôi đã tham dự phiên tòa.”

“Anh ta còn đáng bị hơn thế.”

“Chúng tôi đã có thể có một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng chính nhờ cô và chồng cô mà tôi đã mất đi tiền tài, vật chất, mọi thứ mà tôi luôn muốn trong đời.”

“Tôi rất tiếc cho cô, Claire, nhưng không phải vì những điều cô mới nói. Tôi lấy làm tiếc vì cô không hề cảm thấy ăn năn bởi những điều là Goodman đã làm, vì cô đã cổ vũ anh ta, và vì cô là một người đàn bà độc địa. Bố mẹ cô là những người tốt. Tôi không biết những việc đã xảy ra có mở mắt được gì cho một đứa con gái như cô không?”

Một cơn giận không kiểm soát được trỗi lên Claire và cô ta giơ tay một cách tàn nhẫn. Không may là Shannon đứng rất gần nên lãnh trọn cú đánh thâm hiểm của Claire khiến cô ngã về phía sau. Không thể đứng vững được, cô lao đảo một cách nguy hiểm trong một lúc, rồi ngã xuống sàn nhà. Có cái gì đó trong cô vặn xoắn lại đau đớn, cơn đau như xé toạc cô ra. Đã không có ai nói với Shannon là đứa con của cô có thể sẽ ra đời sớm như vậy.

Một cơn đau khác vừa tới làm khuôn mặt Shannon nhăn nhúm lại. Claire đứng phía trên cô, hả hê, không có động tĩnh gì là muốn giúp.

“Claire, giúp tôi đứng lên,” Shannon đưa tay ra cầu xin. “Đứa bé, đau quá.”

“Cơn đau của cô không thể so sánh được với nỗi đau mà cô gây ra cho tôi đâu,” Claire khịt mũi một cách tàn nhẫn. “Tôi sẽ không chạm một ngón tay nào vào đồ nghiệt chủng lai tạp của cô đâu. Cô đáng bị thế.”

“Vậy hãy gọi bác sĩ Clarke đi, hay tới nhà của Elizabeth Davis và bảo bà ấy là tôi cần bà ấy.” Một cơn đau dữ dội khác khiến cô nghẹn lại.

“Tự đi mà làm lấy,” Claire quay đi trong sự khinh miệt, không thêm bận tâm.

“Vì Chúa đi, Claire, cuộc sống của một đứa trẻ vô tội đang bị đe dọa. Hãy quên những thù hận của cô với tôi đi.”

“Thế giới này không cần có thêm một đứa con lai khác nữa đâu. Vĩnh biệt, Shannon. Tôi rất vui vì chúng ta đã có cuộc nói chuyện nho nhỏ này.”

Claire mở cánh cửa và một cơn gió mạnh lùa vào theo đà kéo của cô ta và đập vào tường. Cô ta không băn khoăn về việc đóng nó lại, nhanh chóng biến mất vào trong cơn bão tuyết đang xoáy tít mù và thổi một cách tự do vào bên trong nhà, khiến Shannon lạnh đến tận xương tủy.

Cố gắng lết một cách đau đớn trên sàn nhà, Shannon cố hết sức để bám vào tường và đứng lên. Hết sức khó khăn Cô mới đóng được cánh cửa lại, cơn gió mạnh gần như đánh bật được cô. Thời tiết ngày càng khắc nghiệt hơn, và Shannon nhận ra là ra ngoài tìm kiếm sự giúp đỡ vào lúc này thật hết sức không khôn ngoan. Cô cũng biết đứa trẻ sẽ ra đời chỉ trong vài giờ nữa, và không thể gọi ai tới để kiểm tra tình trạng của cô trong cái thời tiết điên rồ này. Cũng không mong gì Claire sẽ gọi người giúp cô cả.

Dồn hết sức mình và bước từng bước giữa những khoảng trống nhỏ hẹp, Shannon thu gom khăn tắm, dao sắc và dây thừng rồi mang hết vào trong phòng ngủ của cô. Rồi cô lấy một chậu nước, đặt con dao vào đó và đem đặt lên bếp lò trong phòng ngủ để đun sôi lên. Với vài cậu em hay cô em sau mình, Shannon đã không hề bỏ qua cái qui trình sinh nở cần phải biết đó, và thực tế thì cô cũng đã được mục thị khi Callie Johnson sinh là gì. Cô cầu nguyện để ca sinh được dễ dàng, bởi vì ngoài những điều cơ bản ra thì cô không biết phải làm gì hơn. Rồi cô chuẩn bị

cho một sự chờ đợi kéo dài. Đôi lúc cơn đau khiến cô cắn chặt răng và thét lên, nhưng thật may là vẫn còn có thể chịu được.

Ngạc nhiên, cô tranh thủ thay một chiếc váy dài và đốt lửa trong lò lên. Thật ra mà nói, Shannon rất ngạc nhiên về sự nhanh trí của mình trong lúc đang đau đớn như thế. Cô không nghĩ là cơn đau lại dữ dội thế và cố gắng một cách liều lĩnh để chấp nhận nó. Nhưng cô không có kinh nghiệm, cô đơn và sợ hãi. Ánh sáng dần dần bị che phủ, và bầu trời sụp xuống rồi trập trệ làm cho nó trở nên u ám một cách kỳ lạ. Vào lúc chiều muộn, cơn đau của Shannon gần như không dứt được và đưa trẻ trong bụng cô liên tục đập mạnh như thể muốn nhanh chóng chui ra. Trục giác cho cô biết là đã đến lúc và cô không thể làm được gì để ngừng nó lại.

Cô thận trọng đặt chậu nước nóng lên chiếc bàn bên cạnh rồi cởi chiếc váy ra và nằm xuống. Sức chịu đựng của cô đã đến giới hạn cuối cùng, hoàn toàn nhiều hơn cô nghĩ là con người có thể chịu đựng được trong tình huống này. Chỉ duy nhất ý nghĩ Blade đang mong đợi cô giữ đứa con của họ được an toàn mới giữ cho cô tỉnh táo. Rồi cô thực hiện một bài cầu nguyện ngắn, đặt sinh mệnh của chính cô và đứa con của mình vào tay Chúa. Cô đã không đánh mất niềm tin sâu sắc đã ăn sâu vào cô từ lúc được sinh ra và bây giờ cô vẫn tin là Người sẽ giúp cô vượt qua thử thách này.

Cơn đau giờ trở nên tồi tệ hơn. Cô cố dần xuống và cắn chặt sợi dây thừng. Mặc dù căn phòng khá ấm áp nhưng mồ hôi lạnh vẫn tuôn ra trên lông mày cô và ướt đẫm cả chiếc váy dài của cô. Người cô căng lên với những cơn đau ngày càng dữ dội hơn. Cô muốn thét lên nhưng âm thanh đi qua đôi môi nhợt nhạt của cô chỉ còn là tiếng rên rỉ yếu ớt. Cô không biết là âm thanh đó còn lớn hơn tiếng gió rít ở phía trên, dội lại khắp nhà tới chỗ hai người đang đứng bên ngoài cánh cửa trước, can đảm đội tuyết, gió rét để mang tới cho Shannon một thông điệp.

“Chúa ơi, chuyện gì thế?”

William Bright nhìn Elizabeth Davis một cách lo sợ.

“Shannon!” Elizabeth thốt lên cảnh báo. “Có chuyện gì đó xảy ra với Shannon rồi!”

Bright đẩy vào cánh cửa, miệng gọi tên Shannon.

Không nhận được câu trả lời, Elizabeth vịn nắm cửa, ngạc nhiên vì điều đang nằm dưới những ngón tay bà. Bà đẩy cửa bước vào trong, Bright dùng chân đá cánh cửa khép lại. Không thấy có dấu hiệu của Shannon ở đâu cả. Rồi một tiếng thét từ trong phòng ngủ vọng tới tai Elizabeth kéo bà đi về hướng đó. Bright quay lưng lại, ông không vui vẻ lắm với cái viễn cảnh xông vào phòng ngủ của Shannon trừ khi cần thiết. Elizabeth đưa mắt nhìn Shannon, nhìn thấy cô đang kết thúc công việc cuối cùng của việc sinh nở, và bà gọi với qua vai, “Gọi bác sĩ đi, nhanh lên!”

Kiệt sức nhưng vô cùng hạnh phúc, Shannon ôm đứa con trai sát vào lòng. Thật tuyệt biết

bao khi tạo vật bé nhỏ thế này ra đời, Shannon đắm đắm nghĩ, ước gì Blade đang ở đây để chứng kiến sự chào đời kỳ diệu này.

Khi bác sĩ Clarke tới, Elizabeth đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Grady Farrel ngọ ngoạy trong đôi tay vững chắc của bác sĩ vài phút sau đó. Ôm chặt con trai cô vào ngực, Shannon nhắm mắt lại nghỉ ngơi sau ca vượt cạn. Giọng nói nhẹ nhàng của Elizabeth đột nhiên kéo cô quay trở lại.

“Shannon, ông Bright muốn nói vài điều với cô nếu cô không quá mệt.”

“Về Blade phải không?” Shannon hấp tấp hỏi, sự mệt mỏi dường như tan biến hết.

“Tại sao tôi lại không để ông ấy nói với cô nhỉ. Tôi gọi ông ấy vào nhé?”

“Ôi, vâng, làm ơn.”

William Bright rón rén đi vào phòng, dừng lại bên cạnh giường và mỉm cười với Shannon và đứa nhỏ. “Blade sẽ rất ngạc nhiên và rất vui với cậu nhóc của anh ấy. Tôi mừng là Elizabeth và tôi đã tới đây đúng lúc mặc dù tôi chắc chắn là cô có thể kiểm soát được mọi thứ với khả năng của mình.”

“Ông đã nghe được tin gì của Blade phải không?” Shannon lo lắng hỏi.

“Không hẳn,” Bright thú nhận, “nhưng điệp viên của chúng tôi vừa báo cáo ngày hôm qua là người Anhđiêng đã nhổ trại và rời đi để quay về khu tự trị rồi. Chúng tôi nợ chồng cô một món nợ ân nghĩa, thưa cô. Tôi không biết anh ấy đã nói gì để thuyết phục Red Cloud, nhưng toàn bộ dân chúng của Wyoming đều rất vui. Nhân tiện, thức ăn và đồ dự trữ mà chúng tôi đã hứa đang trên đường chuyển tới khu tự trị.”

“Vậy là Blade đang trên đường về nhà!” Shannon hét lên hạnh phúc.

“Tôi nghĩ là thế,” Bright thêm vào. “Giờ thì cô nghỉ ngơi đi. Bản thân tôi mong gặp để chúc mừng Blade.”

Elizabeth Davis sắp xếp để ở lại với Shannon trong lúc cô mới sinh, hoặc cho đến khi Blade quay về. Cũng như trước đây, Shannon tự lo liệu và tự chăm sóc cho bản thân cũng như Grady một thời gian dài trước khi Blade về. Vì việc sinh nở của cô không gặp vấn đề bất trắc gì nên cô đã nhanh chóng khôi phục lại sức khỏe và Elizabeth có thể trở về nhà vào cuối tuần thứ hai. Shannon cũng chắc chắn là Blade sẽ sớm về nên cô đã từ chối lời đề nghị của Elizabeth là lưu lại lâu hơn.

Hai tuần trôi qua rồi tuần thứ ba và thứ tư cũng hết. Grady đã được một tháng tuổi, và một nỗi sợ hãi kinh hoàng bao trùm lên Shannon; trực giác của cô đang cảnh báo cô điều gì đó không mong đợi và rất đáng sợ đang xảy ra với Blade đến nỗi đã giữ chân anh quay về với cô. Tháng 12 tới mà không ai nghe được tin gì về Blade. Shannon càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Không hẳn cô không muốn bất cứ điều gì. Với nhà Bright và những người bạn khác xung quanh, Shannon đã được chu cấp rất tốt. Điều thực sự làm Shannon sửng sốt là sự thay đổi của

những người trong thị trấn. Những người đã từng đối xử tệ với cô và Blade đột nhiên thay đổi thái độ kể từ khi biết được về nhiệm vụ lớn lao mà Blade đã làm vì lợi ích của họ. Một vài người hàng xóm và những người khác, những người đã từng quay mặt lại với cô trên đường đã dừng lại hỏi thăm và tặng quà, đồ ăn, bù đắp lại cho những hành vi đáng khinh của họ. Nhưng không có gì hay không ai có thể chữa được cơn đau đang đè nặng ngực cô vì sự vắng mặt kéo dài và bí ẩn của Blade.

Lúc đầu Shannon đã nghĩ một cách giận dữ là sao Blade lại tiếp tục vắng mặt trong cái thời tiết tồi tệ này. Nhưng thời gian trôi qua, một sự mệt mỏi không giải thích được đã thay thế nó. Cô biết không có gì, tuyệt đối không có điều gì ngoài cái chết hay sự tống giam, mới có thể ngăn trở Blade quay lại kịp lúc để chứng kiến con anh chào đời. Một cảm giác còn hơn cả trực giác nói với Shannon là có điều gì đó vượt khỏi tầm kiểm soát của anh đã ngăn anh quay về.

Hai ngày sau, sự bình lặng tạm thời của thời tiết đã đưa một vị khách tới trước cửa nhà Shannon. Niềm hy vọng nảy lên trong ngực cô khi cô mời William Bright vào trong phòng khách ấm cúng.

“Ông đã có tin của Blade! Anh ấy ổn không?” Shannon nói thẳng vào vấn đề mà cô đang quan tâm mà không cần rào đón.

“Văn phòng của thư ký bang vừa nhận được văn bản từ những trinh sát của chúng tôi, chúng nói là Red Cloud và người của ông ta đã quay về vùng tự trị. Blade có đi cùng với họ.”

“Cái gì!” Shannon kinh ngạc hỏi. Tại sao Blade lại đi cùng với Red Cloud tới khu tự trị khi anh biết là cô đang gần đến ngày sinh? Không thể thế được. “Sao anh ấy lại làm vậy?”

“Không có lựa chọn nào khác,” Bright nói nhẹ nhàng nhất có thể. “Theo những thông tin mà chúng tôi nhận được, Blade đã bị giữ làm con tin cho đến khi những đồ tiếp tế đã được hứa với Red Cloud tới được vùng tự trị.”

“Nhưng ông đã gửi chúng đi cách đây lâu lắm rồi mà!” Shannon hét lên, giọng cô vỡ ra inh ỏi. “Hay ông đã nói dối về điều đó?”

“Chúng tôi không nói dối, cô gái. Chúng đã được gửi đi.”

“Vậy thì Blade đang ở đâu?”

“Đồ tiếp tế vẫn chưa tới được khu tự trị. Chúng tôi nghĩ là nó đã bị bọn loạn đảng cướp rồi. Người đàn ông lái xe chở lương thực đã tìm thấy bị chết trên thảo nguyên, chỗ giao nhau giữa khu này và Khu đồi đen (the Black Hills).”

“Các ông định làm gì với nó? Chắc chắn ông sẽ không để Blade bị giết sau khi anh ấy đã làm xong cái nhiệm vụ kinh khủng đó chứ.”

“Tất nhiên là không rồi, cô gái,” Bright trấn an cô. “Chúng tôi mang ơn Blade, rất biết ơn. Chính quyền bang đã yêu cầu có thêm đồ tiếp tế để gửi đi. Giờ gia súc cũng khó mua hơn giữa

mùa đông này, nhưng không phải là không thể. Tuy nhiên có thể phải mất một thời gian.”

“Chuyện gì xảy ra nếu Red Cloud không đợi đến lúc đó?” Shannon điên cuồng hỏi. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta nổi giận khi biết được là những lời hứa đang gặp rắc rối? Chuyện gì sẽ xảy ra với Blade?”

“Shannon, tôi không nghĩ Red Cloud sẽ làm hại Blade.”

“Ông không biết điều đó sao!”

“Thật đấy, nhưng tôi nghĩ Red Cloud chỉ sử dụng Blade như một vũ khí để đảm bảo là những yêu cầu của ông ta được đáp ứng,” Bright phỏng đoán. “Cố đừng lo lắng thế.”

“Không lo ư! Ông yêu cầu một việc không thể làm được.”

“Tôi đã mang một tin tốt đến cùng với một tin xấu,” Bright nói, gương mặt ông đột nhiên tươi lên. “Phải rồi, tham gia vào chính quyền. Phụ nữ giờ đã có quyền bỏ phiếu và giữ những chức vụ trong các văn phòng chính phủ. Đó quả là một bước nhảy vọt cho định hướng mới của Wyoming. Lần đầu tiên trên toàn bộ quốc gia. Và cô, cô gái thân mến của tôi, Shannon, có thể tự hào về việc mà cô đã làm cho toàn bộ phụ nữ trên thế giới.”

“Đó là *tin tốt*,” Shannon chậm rãi hỏi, lòng nhiệt huyết của cô đã bị mờ đi bởi sự lo lắng cho Blade. “Tôi đã làm việc bởi niềm tin sâu sắc của mình, không phải vì bất kỳ một vinh quang nào có thể được trao cho mình. Nhưng về Blade, có phải ông và chính quyền bang không thể làm gì để giúp anh ấy không?”

“Không có gì là không thể cả. Tổ trình sát của chúng tôi đã được phái đi để báo Red Cloud là những đồ tiếp tế đang trên đường được vận chuyển tới và yêu cầu thả Blade ngay lập tức. Chúng ta chỉ có thể hy vọng vào điều tốt nhất.”

Thời tiết trở nên lạnh hơn, quá lạnh đến nỗi hàm răng của Blade đánh vào nhau lập cập. Họ đã quay về khu tự trị giữa cơn bão tuyết kinh hoàng. Lương thực đã cạn, và một tấm chăn mỏng mà anh được nhận quá ít để có thể giữ ấm cơ thể. Nếu những đồ tiếp tế của chính phủ không tới sớm, sẽ không còn người Sioux nào còn lại để nhận được chúng cả. Red Cloud đang nổi cơn thịnh nộ và một vài lần trong những tuần qua, Blade đã thực sự lo ngại cho cuộc sống của anh.

Blade không biết đã xảy ra chuyện gì với những đồ tiếp tế đã được hứa hẹn. Anh đã tin tưởng chính phủ sẽ gửi chúng đến nên đã tự mang cuộc đời và danh dự của anh ra thế chấp về những thứ sẽ được chuyển tới khu tự trị. Trong lúc đó, không làm được gì ngoài việc ngồi, đợi và hy vọng là Red Cloud không quyết định giết chết anh để trả thù.

Mối quan tâm hàng đầu của Blade là Shannon và việc cô đã xoay sở thế nào khi anh đã không giữ được lời hứa quay về kịp để đón đứa con của họ chào đời. Nếu bây giờ cô chưa sinh thì cô đã đang rất gần ngày sinh rồi. Anh biết cô sẽ được chăm sóc tốt, nhưng sự vắng mặt kéo

dài của anh chắc chắn sẽ vượt quá sức chịu đựng của cô. Anh đã hứa với cô sẽ ở đó cùng cô chào đón đứa con của họ và anh căm giận khi không thực hiện được lời hứa đó.

Blade luôn nghĩ về việc bỏ trốn nhưng anh đã có kiềm chế lại để cân nhắc cho kỹ. Nếu anh bỏ trốn, Red Cloud sẽ có nhiều hơn một lý do để căm ghét và không tin tưởng người da trắng. Nhưng nếu anh tiếp tục ở lại làm con tin thì Red Cloud sẽ biết được anh là một người biết giữ lời hứa và còn một điều nữa là anh tin chính quyền của Wyoming sẽ giữ lời hứa của mình.

Blade vội tới gần ngọn lửa hơn, vui mừng vì hơi ấm của nó trong căn lều lạnh lẽo này. Củi lửa cũng khan hiếm và những tảng thịt bò thậm chí còn khan hiếm hơn; chả trách người Sioux lại luôn chiến đấu để chống lại cuộc sống ở khu tự trị. Đột nhiên tấm màn cửa bị đẩy ra và Red Cloud bước vào trong, theo sau là một người đàn ông da trắng mà Blade không nhận ra. Red Cloud nói nhanh bằng tiếng Sioux, những điều mà người đàn ông có thể dễ dàng hiểu được.

“Thủ lĩnh của người da trắng đã rất lo cho anh đấy, Swift Blade. Ông ta đã cử người tới yêu cầu thả tự do cho anh và đưa ra những lời hứa mới.”

“Blade Stryker, tôi là Miles Holt, sứ giả của người Anđiêng,” người đàn ông nói, chìa tay anh ta về phía Blade. “Khi tôi nghe nói anh đang bị giữ làm con tin tôi đã đánh điện ngay cho chính quyền bang.”

Blade siết chặt tay người đàn ông. “Ông có nghe tin gì của vợ tôi không?”

“Không, rất tiếc. Nhưng tôi tới để nói với thủ lĩnh Red Cloud là nhiều thịt và đồ tiếp tế hơn đang được gửi tới để bù lại cho những thứ đã bị bọn loạn đảng cướp đi.”

“Vậy, đó là điều đã xảy ra với chúng sao,” Blade chậm rãi nói.

“Nhiều lời hứa hão hơn,” Red Cloud chế giễu.

“Chính phủ và thư ký bang là những người đáng tin cậy và đáng tôn trọng. Ông sẽ nhận được những thứ được hứa,” Holt đảm bảo. “Trong lúc đó, họ muốn ông hãy cho phép Blade Stryker quay về với gia đình anh ấy.”

“Swift Blade không thể rời khỏi đây được,” Red Cloud nói. Gương mặt ông lạnh lùng và đầy đe dọa. “Cô vợ da trắng của anh ta sẽ không bao giờ được trông thấy anh ta nữa nếu không có một lời giải thích hợp lý khác về việc tại sao những thứ mà chúng tôi được hứa hẹn lại không tới. Hãy nói lại điều đó với thủ lĩnh da trắng của các người.”

“Tôi xin lỗi, Stryker,” Holt nói, nhún vai một cách bất lực. “Thời tiết đang không ủng hộ chúng ta, nhưng những đồ tiếp tế *chắc chắn* sẽ tới. Lần này một tổ trình sát từ Pháo đài Laramie chắc chắn sẽ áp tải chúng tới.”

“Trong thời gian đó, tôi sẽ ngồi đây và đợi,” Blade cay đắng kêu lên, “trong khi vợ tôi sinh mà không có tôi ở đó để giúp đỡ.”

Khi Holt đã đi rồi, Blade nghiền ngẫm một lúc lâu một cách không dứt khoát. Anh biết là

anh không thể đợi lâu hơn được nữa, anh sẽ phải rời khỏi đây cho dù là có được Red Cloud cho phép hay không. Những đồ tiếp tế sẽ nhanh chóng được chuyển tới và anh cảm thấy không cần thiết phải chịu cảnh cảnh làm con tin này lâu hơn nữa để chờ chúng tới. Ngồi đây, chờ đợi và không làm gì hoàn toàn là lãng phí thời gian. Anh lo cho Shannon dù Bright đã hứa là sẽ để mắt chăm sóc cô. Theo sự tính toán của Blade thì con của anh sắp sửa chào đời rồi, hoặc đã được chào đời, và anh muốn ở đó cùng Shannon. Anh đã phải rất băn khoăn khi nhận cái nhiệm vụ điên rồ này. Anh bắt đầu ngay lập tức kế hoạch trốn thoát của mình.

Shannon đón giáng sinh trong cô đơn, mặc dù cô không hề cô đơn chút nào. Cô và con trai trải qua một ngày vui vẻ với Elizabeth và gia đình của bà, nhưng không có Blade. Ông Bright đã an ủi cô là Blade rất khỏe và anh sẽ sớm về nhà thôi, nhưng những lời nói đó không thể bù đắp được với nỗi đau vì vắng Blade trong cô. Anh thậm chí còn chưa biết là anh đã có một đứa con trai.

Trong Tuần đầu tiên của tháng Giêng, 1870, một đợt tuyết tan trái mùa đã xảy ra, và Blade rất mừng vì điều đó, bởi nó tạo cơ hội cho anh trốn thoát và anh thề sẽ cầu nguyện mỗi ngày vì điều đó. Anh biết anh sẽ phải lên kế hoạch thật cẩn thận và phải thực hiện nó trước khi tuyết và những cơn bão lại một lần nữa quét khắp thảo nguyên, khiến cho việc di chuyển sẽ khó khăn hơn. Và nếu tất cả mọi điều thuận lợi thì cuộc tẩu thoát của anh sẽ dẫn theo cả Warrior. Họ đã luôn chiến đấu cùng với nhau cho tới tận bây giờ.

Thói quen thông thường của Red Cloud là luôn cắt cử người canh gác bên trong túp lều của Blade hàng đêm, và tối nay cũng không ngoại lệ. Nhưng Blade biết anh sẽ không tìm được buổi tối nào tốt hơn để trốn đi. Đêm nay trời không trăng, nhiều mây và một tấm màn đen tối bao phủ khắp khu đất.

Tối muộn đêm đó, Eagle Feather đi vào căn lều của Blade và ngồi xổm bên cạnh đồng lửa. Trước đó, Anh ta được giao canh gác Swift Blade và kinh nghiệm cho anh ta biết người đàn ông này trông rất mưu mô và xảo quyệt. Nhưng vì Blade là một tù nhân mẫu mực nên anh ta mong chờ là sẽ không có chuyện gì đêm nay. Đó là sai lầm đầu tiên của anh ta. Sai lầm thứ hai là đã ngủ gật vào lúc nửa đêm. Trước khi anh ta có thể lấy lại sự tỉnh táo của mình thì anh đã nhanh chóng chế ngự và trối gô anh ta lại một cách nhanh chóng.

Blade rời khỏi khu trại bằng cách trườn bên dưới đám da súc vật và thoát ra từ đằng sau. Không tệ, anh nghĩ khi áp sát người vào bức tường bên ngoài của căn lều để leo ra. Bước tiếp theo là tìm Warrior. Anh đã xác định được chú ngựa của mình trong đám ngựa của người Anđiêng được buộc gần đó và yên lặng dẫn nó đi qua ngôi làng đang chìm trong giấc ngủ. Anh không leo lên ngựa vội cho đến khi đi đủ xa để có thể cưỡi ngựa mà không gây ra tiếng động nào. Nếu anh may mắn, sự biến mất của anh sẽ không bị chú ý cho tới tận sáng.

Ảnh bình minh đầu tiên vừa xuất hiện là Red Cloud và những chiến binh của ông ta đã điên cuồng đuổi theo Blade.

Trong khi đó ở Cheyenne, Shannon biết được là những đồ tiếp tế cho Red Cloud đã thực sự được gửi tới. Ngay giây phút cô nghe nói một đoàn trinh sát từ Pháo đài Laramie đã tới để hộ tống chuyển hàng, cô đã gọi ngay cho William Bright và xin ông cho phép cô đi cùng với họ.

“Thế còn đứa con của cô thì sao?” Bright hỏi, ngạc nhiên vì cô thậm chí còn tự đề nghị một chuyến đi như vậy. “Chắc chắn là cô không muốn bỏ nó lại chứ. Không ai biết là thời tiết sẽ như thế này trong bao lâu và các chuyến xe hàng có thể bắt đầu sa lầy nếu tuyết bắt đầu rơi trở lại. Không, Shannon, Blade sẽ lột da tôi nếu tôi đồng ý cái chuyện liều lĩnh hết mức này.”

“Đã ba tháng kể từ lúc Blade rời đi. Anh ấy thậm chí còn không biết là mình đã có một đứa con trai,” Shannon buồn rầu khóc.

“Tôi rất tiếc, Shannon, điều này nằm ngoài khả năng. Nhưng tôi rất mừng là hôm nay cô đã tới gặp tôi. Tôi có vài thứ muốn nói với cô. Vài điều rất vui mà tôi hy vọng sẽ làm cô khởi sắc giống tôi.”

Shannon cau mày. “Chuyện gì vậy? Tôi chắc chắn là có thể xử dụng vào tin để ăn mừng. Về Blade phải không?”

“Tôi ước là tôi có thể nói với cô về Blade, nhưng có lẽ tin tức của tôi sẽ không liên quan đến nó. Cô đã được bổ nhiệm là một trong những người phụ nữ đầu tiên của hạt nắm giữ các văn phòng công chúng. Cô vừa được bổ nhiệm làm thẩm phán (Justice of the Peace).”

“Tôi...tôi không hiểu,” Shannon lắp bắp, sững sờ. “Chắc chắn là có những người xứng đáng hơn tôi.”

“Có lẽ, nhưng cô là người được lựa chọn. Trong vài tuần nữa cô sẽ nhận được những đơn dân sự, ngay khi văn phòng được chỉ định và trang hoàng. Cô vui chứ?”

“Tôi...vâng, tôi rất vui, nhưng điều đó vẫn không làm tôi dừng ý muốn đi tới chỗ Blade.” Thực tế, Shannon hết sức vui mừng và tự hào về món quà danh dự dành cho cô, nhưng cô vẫn chưa thể tự cho phép mình nghĩ về điều đó.

“Anh ấy sẽ sớm về nhà thôi, Shannon, tôi hứa.”

Lời hứa của Bright không đủ để thỏa mãn Shannon, và cô quyết định là sẽ tự giải quyết mọi vấn đề theo cách liều lĩnh vốn có của mình. Để Grady lại cho cô y tá giàu kinh nghiệm mà cô đã thuê trước đó, Shannon cưỡi ngựa về Peaceful Valley để gặp Jumping Buffalo và Sweet Grass. Họ sống rất tốt trong căn lều ấm cúng của mình, tránh xa những trò chơi hoang dại và những đồ do Blade tiếp tế. Cả hai đều rất vui khi gặp Shannon nhưng lại thất vọng ngay khi thấy cô không mang theo đứa nhỏ mà họ chưa có cơ hội nào gặp mặt.

“Điều gì mang cô tới Peaceful Valley thế?” Sweet Grass hỏi khi họ cùng ngồi xuống phía

trước ngọn lửa. “Cô mang cho chúng tôi tin gì của Blade ư?”

“Blade vẫn còn bị Red Cloud giam giữ,” Shannon nói, “nhưng nhiều đồ tiếp tế hơn đang được gửi tới khu tự trị để thay thế cho những thứ đã bị đạo tặc cướp đi. Một nhóm trinh sát từ Pháo đài Laramie cũng đi cùng họ. Tôi đã yêu cầu được đi cùng nhưng đã bị từ chối.”

Jumping Buffalo và Sweet Grass biết tất cả về nhiệm vụ của Blade, bởi chính Blade đã nói với họ trước khi đi.

Jumping Buffalo dò xét khuôn mặt của Shannon. Nhận thức sắc bén của anh đã nói cho anh biết chính xác lý do tại sao Shannon lại tới Peaceful Valley này, và anh không thích điều đó.

“Cô muốn gì từ tôi phải không, Little Firebird?”

“Hãy đưa tôi tới chỗ Red Cloud. Tôi phải tận mắt nhìn thấy Blade không sao. Có lẽ tôi có thể thuyết phục ông ta thả Blade.”

“Red Cloud không dễ dàng bị thuyết phục đâu,” Jumping Buffalo nói, hy vọng là dập tan hy vọng của Shannon. “Và di chuyển vào thời tiết tồi tệ này không nên chút nào. Thời tiết lúc này chỉ đang đánh lừa thôi. Nó có thể thay đổi bất chợt.”

“Tôi đã lo liệu những thứ đó, và tôi vẫn sẽ đi. Anh sẽ đưa tôi đi chứ?”

Jumping Buffalo ngập ngừng một lúc lâu đến nỗi Shannon đã phải kiên quyết đe dọa, “Nếu anh không đưa tôi đi, tôi sẽ đi một mình.”

“Thế còn con của cô, Little Firebird?” Lần này đến lượt Sweet Grass, người đã cố theo dõi cuộc đối thoại một cách tốt nhất mà cô có thể. “Làm sao mà cô có thể bỏ nó lại trong khi nó còn quá nhỏ thế?”

“Tôi không muốn để nó lại, nhưng tôi buộc phải làm thế,” Shannon hấp tấp nói. “Tôi đã thuê một cô y tá giỏi, một người phụ nữ có khả năng với những chuyên môn tốt, cô ấy sẽ chăm sóc thằng bé. Cô ấy mới góa chồng và có một đứa con lớn hơn Grady vài tháng tuổi. Cô ấy cần công việc và có thể mang đứa con của mình theo. Con trai tôi sẽ được chăm sóc tốt trong lúc tôi đi vắng.”

Sweet Grass trao một nhìn ý nghĩa về phía chồng. “Em cũng sẽ hành động giống Little Firebird thôi.”

Jumping Buffalo cần nhằn với sự nhận thức rành mạch trong những lời nói của Sweet Grass, và sau một phút suy nghĩ lâu có vẻ cũng đã có quyết định.

“Gặp tôi ở phía bắc của thị trấn. Mang theo lương thực đủ cho hai tuần.”

“Thế còn Sweet Grass?” Shannon lớn tiếng hỏi. “Cô ấy sẽ ở lại Peaceful Valley một mình sao?”

“Cô ấy sẽ đi cùng chúng ta.”

Vậy là ổn. Ít nhất cô cũng sẽ không phải ngồi ở nhà mà lo lắng về Blade, Shannon nghĩ. Cô

nên làm cái gì đó rõ ràng. Đúng hay sai cô cũng phải tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với Blade. Được chọn làm thẩm phán chắc chắn là niềm vui to lớn của cô rồi, nhưng không có gì quan trọng bằng cuộc sống của chồng cô cả.

Chương 26

Những kỹ năng của Blade có thể sử dụng được với người da trắng, nhưng thật khó mà đánh lừa được người Anhđiêng, đặc biệt là một kẻ lỏi đời như Red Cloud. Blade biết là họ đang ở rất gần đằng sau anh, và những ngọn đồi đang trơ trụi trong mùa đông cùng với cả dài đồng bằng trống trải không thể nào che dấu nổi anh. Anh chỉ có thể tiến về phía trước và hy vọng Warrior bền sức và chạy nhanh hơn những con ngựa của người Anhđiêng. Khi bầu trời trở nên xám xịt và quá tối để có thể cưỡi ngựa một cách an toàn, anh nhìn thấy một cái nương nhỏ bên cạnh ngọn đồi, đủ rộng để có thể che giấu cho cả anh và ngựa của mình. Lăn tròn như một quả bóng để giữ được hơi ấm, Blade chìm vào giấc ngủ cùng với cơn đói, không có thức ăn mang theo cũng chẳng có thứ vũ khí nào để có thể sẵn bắn chút gì cho bữa tối cả.

Shannon, Jumping Buffalo và Sweet Grass vượt qua cả đoàn xe hàng tiếp tế đang di chuyển một cách chậm chạp hướng về phía khu tự trị chỉ sau hai ngày rời khỏi Cheyenne. Trung sĩ O'Brien dẫn đầu nhóm trinh sát. Anh ngạc nhiên đến tột cùng khi nhìn thấy Shannon đang cưỡi ngựa cùng với những người Anhđiêng và đã nói điều đó khi anh ta cưỡi ngựa tới chặn họ lại.

“Cô Branigan, tôi định nói, bà Stryker, các người đang làm gì ở đây thế này? Hai người Anhđiêng này là ai?”

“Jumping Buffalo và vợ anh ấy đang đưa tôi tới ngôi làng của Red Cloud,” Shannon nói. Cầm cô nhô ra một cách thách thức, đố anh ta dám ngăn trở hay quấy rầy. “Tôi đang rất lo cho Blade.”

“Xin thứ lỗi, thưa cô, nhưng ngôi làng của Red Cloud không phải là nơi dành cho một người phụ nữ,” O'Brien cảnh cáo. “Theo những gì mà chúng tôi biết, chồng cô sẽ được tự do ngay khi những đồ tiếp tế này được chuyển tới tay Red Cloud. Chúng tôi cũng rất mong sống yên ổn trong thời gian này. Tôi đề nghị cô quay lại và trở về nhà đi.”

“Tôi không thể làm điều đó, Trung sĩ. Đã nhiều tuần trôi qua tôi chỉ ngồi ở nhà lo lắng và chờ đợi và tôi không thể chịu đựng hơn được nữa nếu không biết chuyện gì đang xảy ra với chồng tôi.”

“Vậy hãy đi cùng chúng tôi,” O'Brien nói. “Chúng tôi có lều trại và lương thực đủ để đi hết chặng hành trình này cho cả cô và ..er...bạn của cô.”

“Tôi sẽ hỏi ý kiến của Jumping Buffalo và làm những điều mà anh ấy nghĩ là tốt nhất,”

Shannon quyết định. “Anh ấy là bạn của Blade và tôi tin tưởng vào sự phán đoán của anh ấy.”

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Jumping Buffalo đã trả lời là họ sẽ tiếp tục đi riêng. Đi cùng với đoàn tiếp tế sẽ chỉ làm họ bị chậm lại cuộc hành chính và cái thời tiết không biết trước được này có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Vào thời điểm này trong năm, những trận tuyết có thể sẽ lại rơi hoặc những trận bão tuyết kéo dài hàng giờ. Trung sĩ O’Brien không thích quyết định của họ, nhưng anh ta không có quyền ngăn họ lại, do đó anh đã để họ đi qua, cầu chúc những điều tốt đẹp sẽ đến với họ.

“Hãy nói với Red Cloud là đồ tiếp tế của ông ấy đang trên đường tới,” anh ta gọi với sau lưng họ, “và chúc may mắn.”

Shannon đọc một bài cầu nguyện khi thời tiết của ngày vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi. Ngày hôm nay Họ đã cưỡi ngựa cả ngày trong khu tự trị, và niềm vui vì sẽ được gặp Blade của cô chỉ trực võ tung ra. Chỉ một đêm nữa trên con đường mòn, ngủ trong một túp lều nữa thôi, cô hạnh phúc nghĩ, trước khi cô lại có thể lao vào vòng tay ấm áp của Blade. Cô không thể đợi để nói với anh là anh đã có một đứa con trai và người dân trong thị trấn đã thừa nhận anh sau khi anh đã giúp họ thuyết phục Red Cloud quay trở về lãnh thổ của họ. Thật quá tốt khi biết là họ sẽ không còn phải sợ bất cứ thứ gì nữa từ những người dân của Cheyenne.

Đêm đó, may mắn đã rời bỏ Shannon và những người đồng hành với cô. Chỉ trong vài giờ mà nhiệt độ đã hạ thấp xuống và thời tiết đột nhiên trở nên khắc nghiệt kinh khủng. Sau một bữa tối được chuẩn bị vội vàng, họ chui vào lều và Shannon chìm vào giấc ngủ ngay lập tức và chỉ thức dậy vài giờ sau đó khi nghe thấy một âm thanh không thể nhầm lẫn được của những cơn gió đang rít lên. Vén tấm chăn lều lên, cô thấy ngay một đám bụi tuyết mới đã thực sự rải đều trên mặt đất và còn đổ xuống nhiều hơn từ nền trời đen kịt một cách dữ dội. Đây là cuộc hành trình của họ vào ngày hôm sau sẽ bị chậm lại, nhưng chẳng còn cách nào khác trong cái tình huống này.

Cũng trong trận bão tuyết mà Shannon đang phải than thầm thì Blade cảm thấy biết ơn Chúa. Những màn tuyết không chỉ sẽ xóa hết dấu vết của anh mà nó sẽ còn làm chậm lại cuộc truy đuổi của Red Cloud và những chiến binh của ông ta. Anh hy vọng là nó cũng sẽ làm họ phải từ bỏ cuộc truy đuổi của mình.

Hiện giờ, điều thiết yếu đối với Blade là chỗ trú và thức ăn. Anh không có một cái giường gấp nào hay quần áo nào anh đang mặc trên người có thể giúp anh giữ ấm được cả. Anh đã không được ăn uống đầy đủ trong nhiều ngày rồi, và trước đó anh cũng đã chia sẻ những khẩu phần ít ỏi của mình cho những người Anđiêng. Anh làm giảm cơn khát bằng những viên đá vỡ và uống từ những dòng suối, nhưng dạ dày anh đang réo rắt lên vì đói.

Blade co cụm người lại run rẩy trong chiếc áo khoác của anh, mong là chiếc áo dài bằng da

bỏ sẽ bảo vệ anh khỏi những cơn bão tuyết đang xoáy tít mù và cơn gió lạnh buốt đến tận xương tủy. Anh cảm thấy thoải mái hơn một chút khi biết Red Cloud và người của ông ta cũng phải chịu đựng chuồng cảnh ngộ này với anh. Rồi, qua cái tấm màn trắng xóa dày đặc của tuyết, Blade nhìn thấy một đồng những cành cây trơ trụi cằn. Bởi vì nó là chỗ nướng nấu duy nhất trong hàng dặm xung quanh nên anh đã kéo cương của Warrior tiến về hướng đó. Anh rất kinh ngạc khi nhìn thấy hai ngôi lều nhỏ dựng sát cạnh nhau và những con ngựa được buộc cùng với nhau ở gần đó. Những người du mục đang làm cái quái gì trên thảo nguyên vào thời điểm này trong năm nhỉ? Mặc kệ họ là ai, Blade quyết sẽ đánh thức họ dậy và xin họ chia sẻ cho anh ít thức ăn cùng một chỗ trú chân.

Lớp tuyết dày đã cản trở hành trình của anh và bước chân anh gần như không phát ra tiếng động khi anh xuống ngựa, nhưng có ai đó bên trong lều đã nghe thấy anh. Blade khựng lại, rồi từ từ quay lại khi anh nghe thấy âm thanh đặc trưng của một khẩu súng đang được lên đạn.

“Đừng bắn, tôi không làm hại gì đâu,” Blade bình tĩnh nói. “Tôi chỉ muốn xin một chút thức ăn và được tá túc đêm nay thôi.”

Anh thở ra khi cánh tay đang giữ khẩu súng hạ thấp xuống. “Swift Blade, có phải là anh không, bạn của tôi?” Jumping Buffalo nhận ra giọng của Blade ngay lập tức.

“Jumping Buffalo! Chúa tôi, anh đang làm gì ở đây trong cái thời tiết điên khùng này thế hả? Anh đi cùng ai thế?” Blade hỏi, nhìn về phía chiếc lều thứ hai. Một sự ngờ vực kinh hoàng dấy lên trong đầu anh và ngăn anh lại.

“Người đàn bà của anh.”

“Người....Anh đùa à. Shannon sẽ không điên đến mức ...” Câu nói của anh ngừng lại. Anh biết rõ mười mười là Shannon đủ bướng bỉnh và liều lĩnh để dám làm bất cứ thứ gì. Nhưng đứa con của họ thì sao? Chắc chắn là cô không vô lo đến mức gây nguy hiểm cho cuộc sống của một đứa trẻ sơ sinh bằng việc đem nó theo trong cái thời tiết này đấy chứ? Một ý nghĩ kinh khủng đột nhiên khiến anh thấy lạnh người.

“Jumping Buffalo, con của tôi?”

“Little Firebird sẽ nói với anh. Tới chỗ cô ấy đi. Cô ấy nhất định đòi thực hiện bằng được chuyến công du này để thuyết phục Red Cloud thả anh ra.”

“Cô bé ngốc nghếch,” Blade nghiêng răng nói, phát hoảng bởi sự liều lĩnh của Shannon, nhưng suy cho cùng thì anh càng yêu cô hơn tất cả vì khát vọng muốn giúp anh của cô. “Tôi đang bị săn đuổi. Tôi đã trốn khỏi sự giam giữ của Red Cloud. Ông ta vẫn chưa chuẩn bị để tôi đi đâu.”

“Tới chỗ Little Firebird đi. Tôi sẽ canh gác. Nhưng anh không cần phải sợ Red Cloud nữa. Đồ tiếp tế của ông ta đang ở cách đằng sau chúng ta vài dặm thôi.”

“Tạ ơn Chúa. Tôi đang bắt đầu nghi ngờ về những lời hứa của chính phủ và sự nhiệm vụ ngu

ngốc của tôi rồi đấy.” Anh trông rất nóng vội khi hướng về phía căn lều của Shannon, cần có cô ngay bây giờ hơn là cần thức ăn và nước uống. Một sức mạnh còn lớn hơn sự sống đang dẫn anh tới chỗ cô.

Bên trong căn lều nhỏ tối om. Khom người xuống, Blade chui qua tấm cửa lều, hai tay anh dễ dàng tìm được chiếc giường gấp của Shannon. Với vài động tác, anh đã cởi phăng áo khoác, áo sơ mi, quần dài và đôi boot ra, nhấc mép chiếc chăn lên và trượt vào bên cạnh cô.

Shannon thở dài, hít vào thật sâu trong cơn mơ của cô. Lúc nào cũng chỉ một giấc mơ. Blade đang nằm trong giường, bên cạnh cô, đưa cô tới những miền đất mà cô có mọi sự đáp ứng và cảm xúc thuần túy. Anh làm nó rất tuyệt, cô nhớ lại, hai bàn tay và miệng anh trêu chọc cô với những khả năng của một nhạc sĩ tào ba. Shannon mê đi trong giấc mơ của cô, cơ thể cô theo bản năng đáp ứng với những đòi hỏi thầm lặng của cô. Cô không còn thấy lạnh nữa; nó như thể có ai đó đang đốt một ngọn lửa từ bên trong cô, sưởi ấm cô, làm máu cô sôi lên.

Cô muốn mở mắt ra nhưng cô cũng biết nếu cô làm vậy, giấc mơ của cô sẽ tan biến và Blade sẽ không còn ở đây nữa, cũng giống như hàng tá lần trước lần. Bàn tay anh trên làn da trần của cô cảm giác rất thật, nụ hôn của anh còn hơn là tưởng tượng đơn thuần.

“Blade,” tên anh dễ dàng thoát ra giữa hai môi cô. “Yêu em đi.”

“Mãi mãi,” Blade thì thầm, bàn tay anh đã tìm thấy đường của nó để luồn vào bên trong quần áo cô, vuốt ve đường cong đầy đặn trên ngực cô.

Đây không thể là một giấc mơ! Suy nghĩ của Shannon vỡ tung ra. Trong những giấc mơ trước, Blade chưa bao giờ lên tiếng cả. Cũng không quá sống động đến vậy. Giật mình bởi hiện thực, đôi mắt Shannon mở bừng ra. Tay cô chạm vào anh, sờ mó khuôn mặt anh, lần theo từng nét trên khuôn mặt đáng yêu của anh. “Anh là thật, ôi Chúa ơi, anh là thật.”

“Đúng thế, anh là thật và anh cũng vừa mới biết làm thế nào để chứng minh nó,” Blade cười khúc khích và nhấm nháp ([i]NLB: nghe cứ như gặm đồ ăn ấy nhỉ, :D [/i]) cô một cách chậm rãi.

“Làm sao mà em lại từng nghĩ là anh sẽ đi cùng với Red Cloud được nhỉ,” Shannon lập bập nói, run rẩy hết mức khi thấy Blade đang ở trong giường của cô, giữa đêm thời tiết rét mướt thế này.

“Anh đã bỏ trốn,” Blade giải thích ngắn gọn. Rồi anh đặt tay lên chiếc bụng bằng phẳng của cô. “Đừng nói một từ nào khác cho đến em nói cho anh biết về con chúng ta. Nó ổn chứ? Chắc chắn là em không mang con theo rồi đúng không?”

“Con trai của anh khỏe, Blade,” Shannon tiết lộ. “Cậu nhóc đang được chăm sóc rất tốt.”

“Anh có một đứa con trai ư? Sao em lại di chuyển sớm vậy? Chết tiệt, Little Firebird, anh chỉ muốn cho em một trận vì điều này.”

“Đừng có hung dữ thế, Blade. Con trai chúng ta đã ra đời cách đây hai tháng rồi. Nó chào đời sớm vài tuần so với dự kiến, chỉ nặng 5 pounds, nhưng rất khỏe. Nó cũng mạnh mẽ như cha nó vậy. Em đã để con lại với một người phụ nữ, cô ấy được giới thiệu là rất tốt. Cô ấy có một đứa con và là một y tá giỏi. Em phải tới đây, Blade. Ngồi ở nhà, chờ đợi và lo lắng khiến em phát điên lên.”

“Em mong chờ sẽ làm được cái gì?”

“Em không chắc,” Shannon bẽn lẽn thú nhận. “Em chỉ biết là em phải làm điều gì đó. Anh giận ư?”

“Đúng thế,” anh dữ dội nói. Rồi anh nhẹ nhàng nói. “Nhưng với việc em ở đây, trong vòng tay anh, có một căn phòng không đẹp đẽ gì lắm nhưng lại rất đáng yêu. Ôi Chúa ơi, Little Firebird, anh muốn yêu em. Anh đã không có em lâu quá rồi.”

Đôi tay anh run rẩy cởi từng lớp quần áo của cô ra. Cả hai đều mặc những chiếc áo dài, nhưng kể cả thế thì chúng cũng nhanh chóng nằm cùng với đồng quần áo bên cạnh chiếc giường gấp.

“Anh xin lỗi đã không ở cùng em khi con trai chúng ta chào đời. Nó rất tệ phải không?”

“Không. Grady Farrell rất nhỏ, việc sinh nở không gặp khó khăn gì.” Cô thận trọng nói một cách ngắn gọn, bỏ qua rất nhiều điều không nên nói. Cô không muốn anh lại nổi giận khi nói về Claire và việc cô ta hầu như đã buộc cô phải sinh con một mình mà không có ai bên cạnh giúp đỡ.

“Grady Farrell. Tuyệt vời. Em thật tuyệt vời. Anh yêu em, Shannon. Cảm ơn em đã cho anh một đứa con trai.”

Rồi anh hôn cô, miệng anh đói khát tìm môi cô với tất cả những cảm xúc đã bị dồn nén trong tim quá lâu. Anh đã rất nhớ cô, Chúa ơi, anh thật sự quá nhớ cô. Hơi thở anh ấm áp trên môi cô khi tay anh lướt dọc khắp cơ thể cô, cẩn thận vuốt ve cô bằng những đầu ngón tay của anh một cách đầy ngưỡng mộ. Đôi mắt của Shannon khép hờ lại và đôi tay cô vòng quanh cổ anh kéo anh lại gần cô.

“Như một ngọn lửa, em đang khơi lên một ngọn lửa trong tim anh đấy.” Anh rì rầm nói khi hôn lên các góc miệng cô. “Anh đang bị em thiêu đốt. Em đúng là một phần không thể thiếu của anh giống như trái tim đẩy máu đi khắp cơ thể anh vậy.”

Shannon rung mình vui thích một cách điên cuồng. Những lời nói của anh cũng kích thích nhiều như đôi tay và đôi môi của anh. “Anh lúc nào cũng biết phải nói những gì,” cô khúc khích cười một cách mơ màng.

Rồi cánh tay anh siết quanh eo cô, kéo cô sát vào anh, để cô cảm nhận được một cách rõ ràng anh đang bị khuấy động đến mức nào khi đầu anh cúi xuống cô. Nụ hôn của anh dịu dàng.

Miệng anh nghiêng qua nghiêng lại trên miệng cô, tách đôi môi cô ra. Lưỡi anh trượt vào bên trong, khám phá các góc miệng và hai bên má cô, trượt qua hàm răng cô và cuốn lấy lưỡi cô. Cô điên cuồng đáp ứng lại anh, cuốn lấy lưỡi anh bằng lưỡi của cô.

Bàn tay anh khum lại dưới hông cô, và Shannon có thể cảm nhận được hơi nóng và sự nóng trong nhu cầu của anh. Cô háo hức ép chặt vào nó, tìm kiếm một sự giải thoát dễ chịu cho cơn đau giữa hai chân cô.

“Jesus, Shannon!” Tiếng rên rỉ bật ra khi Blade trượt miệng anh từ đôi môi của cô xuống tới cổ, rồi xuống thấp hơn, tìm kiếm và đòi hỏi những chóp của ngực cô.

Ngọn lửa tình tuyên thiêu cháy đến từng đầu dây thần kinh của cô khi cả cơ thể cô hưởng ứng lại cái hơi nóng ẩm ướt của miệng anh. Rồi anh ở giữa hai chân cô, kéo chúng tách ra. Cô run rẩy và uốn cong người rồi thét lên bên cổ anh.

“Chưa đâu, tình yêu của anh,” Blade nghẹn giọng thì thầm.

Giờ hai tay anh đã ở giữa hai chân cô, định vị rõ ràng phía trên đám loạn xoắn mềm mại màu nâu. Sự nhức nhối của cô tăng cao cho đến khi cô rùng mình vì nó, hai đùi cô run rẩy. Anh chống tay giữ mình tách khỏi cô, anh khám phá cái khu vực mềm mại, nóng bỏng và run rẩy của cô, thăm dò, thám hiểm, những ngón tay của anh đang khiến cô phát điên. Khi anh cảm thấy cô đã mất kiểm soát, anh cong người và đẩy vào cái vùng ấm áp nóng bỏng của cô. Shannon thét lên, bám chặt vào lưng anh để giữ không bị tuột xuống quá nhanh trong cái hố sâu của cảm xúc.

Trong sự đáp ứng đến cuồng dại, Blade găm gù sâu trong cổ họng, anh vẫn còn đẩy mình vào càng lúc càng sâu hơn, cho đến khi Shannon cảm nhận được sự va chạm của anh vào tận cùng của cơ thể và tâm hồn cô. Rồi cô không còn biết gì nữa khi thế giới của cô vỡ vụn trong cái trạng thái ngây ngất mê mẩn và vô cùng. Những Tiếng rên rỉ khe khẽ của cô như một mồi lửa cho cái niềm đam mê đang dâng trào của Blade khi anh không ngừng vỡ tan ra trong cái cơ thể nóng bỏng của cô.

Thêm hai lần trong suốt đêm, Blade đến với cô, và Shannon nhiệt tình hưởng ứng anh, sự háo hức của cô vẫn dai dẳng không dứt kể từ lần đầu tiên họ đến với nhau. Mỗi lần cô làm tình với Blade cô lại thấy ở anh một điểm khác lạ, một kinh nghiệm như của một ai khác, anh quá hoàn hảo, cô cảm thấy tiếc cho tất cả mọi phụ nữ trên thế giới chưa bao giờ được biết những khả năng đặc biệt của anh trong tình yêu. Một ánh bình minh le lói đã xuất hiện trên bầu trời khi cuối cùng họ cũng chìm vào giấc ngủ trong vòng tay nhau, đảm bảo sẽ không bao giờ tách rời nhau nữa.

Mặt đất phủ một lớp tuyết mới dày đến 3 inches khi Blade và Shannon thức dậy vào sáng hôm sau. Trời đã quang hơn và tuyết cũng đã ngừng rơi. Bị cơn đói réo rắt, Blade mặc nhanh

quần áo, và giục Shannon nhanh lên. Anh háo hức quay về Cheyenne và gặp con anh. Khi Blade bước ra khỏi căn lều, anh buông một tiếng chửi thề khiến Shannon vội vã tới sát bên anh.

Cô đưa mắt nhìn quanh, choáng váng. “Chúa tôi, chuyện gì thế này?”

Mắt cô di chuyển một cách lo lắng xung quanh cái vòng tròn người Anđiêng đang bao vây quanh khu trại của họ. Jumping Buffalo nở một nụ cười hồi lỗi và nhún vai.

Blade chậm chạp đi tới chỗ Red Cloud đang ngồi trên con ngựa của ông, gương mặt ông sầm xuống giận dữ. Blade nói bằng tiếng Sioux, nó khiến Shannon phải vất vả lắm mới theo được. “Ông không còn lý do nào nữa để giữ tôi lại cả, Red Cloud. Chính quyền của Wyoming đã giữ lời hứa. Thậm chí khi chúng ta đang nói chuyện thì đồ tiếp tế của ông cũng đang trên đường được vận chuyển tới khu tự trị.”

“Sao cậu biết điều đó, Swift Blade?”

“Tôi sẽ không làm ô danh người ông đáng kính của mình bằng việc nói dối ông. Jumping Buffalo và vợ anh ấy đã đi qua họ trên đường mòn.”

Tia nhìn sắc như dao của Red Cloud quét tới Shannon, nhìn cô chăm chú, cuối cùng dừng lại ở chỗ Jumping Buffalo. “Anh đã tận mắt trông thấy điều này chứ?”

“Swift Blade nói thật đấy. Những kỵ binh của Pháo đài Laramie đang hộ tống để bảo vệ những đồ tiếp tế khỏi bọn loạn đảng.”

Cảm thấy hài lòng, người thủ lĩnh quay lại phía Blade. “Người đàn bà của anh trông có vẻ nhẹ nhàng khi có mang đứa trẻ nhí.”

“Tôi có một đứa con trai,” Blade khoe một cách đầy tự hào, quàng tay qua vai của Shannon và kéo cô lại gần hơn.

“Cô ấy đang làm gì ở đây vậy? Tại sao cô ta không ở lại căn lều của anh và đợi anh quay lại?”

Blade mỉm cười vị tha. “Little Firebird là một người phụ nữ bướng bỉnh. Cô ấy làm những điều cô ấy muốn. Cô ấy đã bắt Jumping Buffalo hộ tống cô ấy tới khu tự trị này để cô ấy có thể thuyết phục ông thả tôi ra.”

Đôi lông mày dày của Red Cloud nhướng lên khi ông lại nhìn chăm chăm Shannon qua đôi mắt đen. Mặc dù những biểu hiện trên gương mặt ông không nói lên điều gì, nhưng Shannon nghĩ là cô nhận ra sự thán phục một cách bất đắc dĩ trong mắt ông. “Nếu Little Firebird mà là của tôi thì tôi đã cho cô ta ăn đòn rồi,” ông tuyên bố một cách ngạo mạn.

“Có lẽ tôi sẽ làm thế,” Blade đồng ý, nhếch miệng cười.

Đột nhiên Red Cloud đứng lên với một cánh tay giơ cao trong không trung, quay ngựa và ra lệnh, tiếng hô như thể tiếng sấm phá tan không khí tĩnh mịch của cái thảo nguyên phủ đầy tuyết. Rồi ông cưỡi ngựa ra đi, 12 chiến binh của ông hoặc hơn thế theo ngay sau ông. Cho đến khi họ đi khuất khỏi tầm mắt rồi Shannon mới cho phép mình thở lại một cách bình thường.

“Họ sẽ đi đâu vậy?”

“Tới gặp đoàn tiếp tế, anh nghĩ thế,” Blade nói. “Chúa giúp chúng ta nếu ông ấy không tìm thấy họ.”

May mắn cho họ là Red Cloud đã tìm thấy đoàn xe chở hàng tiếp tế. Ngày hôm sau, cả nhóm của Blade đã gặp họ, cả đoàn người của họ đã đông hơn bởi Red Cloud và những chiến binh của ông. Blade ngờ lại Red Cloud sẽ không để lọt mất cơ hội nào đối với những đồ tiếp tế đang được vận chuyển tới khu tự trị này và sẽ tiếp tục đi cùng với cả đoàn để hộ tống chúng.

Hai ngày sau, Shannon và Blade về tới Cheyenne trong khi Jumping Buffalo và Sweet Grass trở về Peaceful Valley. Khi họ về tới nhà, Shannon đột nhiên nhận ra là cô vẫn chưa nói cho Blade biết là cô vừa được bổ nhiệm làm thẩm phán. Nhưng thời gian vẫn còn mà. Sau khi anh chào mừng đứa con trai của mình xong thì vẫn còn đủ thời gian mà.

Grady Farrell đúng là một bản sao nhỏ nhỏ của cha cậu bé, ngoại trừ đôi mắt, nó có đôi mắt màu xanh giống như của Shannon. Cậu bé rúc rích một cách vui vẻ khi được Blade ôm ấp trìu mến trong tay anh; cứ như thể là cậu bé biết ngay lập tức đây là người đã sinh ra mình.

“Nó quả là một cậu nhóc bé nhỏ đẹp trai,” Blade thừa nhận, xoa những sợi tóc tơ đen mềm trên đầu cậu nhóc.

“Nó đúng là hình ảnh thu nhỏ của cha mình,” Shannon trả lời, mỉm cười ranh mãnh.

“Anh muốn dành cho con những thứ tốt nhất, tình yêu của anh. Chúng ta sẽ xây dựng trang trại bằng thứ gì đó mà con cái của chúng ta có thể tự hào về nó. Anh chưa bao giờ muốn chúng sẽ phải xấu hổ về về dòng máu Anđiêng trong người, nhưng anh cũng không muốn chúng phải đau khổ về điều đó. Em lẽ ra nên kết hôn với ai đó, những người được kính trọng chứ không phải với một gã người lai.”

“Em chỉ yêu anh thôi,” Shannon nói một cách nghiêm trang, “anh là người mà em đã muốn. Bên cạnh đó,” cô thêm vào với một cái nháy mắt, “mọi thứ đã thay đổi vì chúng ta.” Shannon quyết định là cô không thể tìm được lúc nào tốt hơn để nói với Blade về việc bổ nhiệm mới của cô.

Blade liếc nhìn cô. “Có chuyện quái gì mà em đã làm trong lúc anh vắng mặt thế?”

“Ôi, Blade, em có vài tin rất tuyệt đấy,” Shannon nồng nhiệt nói. “Quá nhiều thứ đã xảy ra mà em không biết bắt đầu từ đâu. Trước hết, luật sửa đổi về quyền của phụ nữ đã được thông qua vào hồi tháng 12 vừa rồi. Phụ nữ giờ có thể bỏ phiếu và nắm giữ những chức vụ ở các văn phòng. Điều đó không phải rất tuyệt sao?”

“Anh đồng ý, em yêu, nó thật là tuyệt. Phụ nữ còn xứng đáng hơn thế.”

“Và giờ anh thực sự sẵn sàng nghe thông tin tuyệt nhất chưa?”

“Ý em nói là nó còn tuyệt hơn cả điều này nữa à?” anh trêu cô.

“Tuyệt hơn rất nhiều,” cô rạng rỡ nói. “Em vừa được bổ nhiệm là thẩm phán. Em vừa mới được nghe tin này cách đây không lâu.”

Blade sững sờ. Anh biết Shannon đã rất có triển vọng trong công việc của cô với cuộc vận động về bầu cử, nhưng anh chưa bao giờ mong chờ một phần thưởng lớn lao đến thế. Ngực anh phồng lên với niềm tự hào, và chuyển đưa bé sang một tay anh ghì lấy cô với cánh tay còn lại.

“Anh lúc nào cũng biết là em rất đặc biệt mà. Anh thật sự hạnh phúc vì những người quanh anh đã nhận ra giá trị của em. Nhưng, nói thật là anh lo lắng,” anh thú nhận. “Người dân của thị trấn sẽ đón nhận điều này thế nào?”

“Anh sẽ không tin được đâu, Blade, nhưng những định kiến về chúng ta đã bị xóa bỏ kể từ lúc anh đi thuyết phục Red Cloud quay về khu tự trị. Kể cả Ezra Samms cũng thấy biết ơn, cũng như những người khác, những người đã từng chống lại chúng ta.”

“Lòng biết ơn sẽ không mang đàn gia súc của chúng ta quay về hay dựng lại được ngôi nhà của chúng ta,” Blade nói. Anh vẫn còn cay đắng về việc mất ngôi nhà và cả kế sinh nhai của mình. Những mất mát của anh gần như không thể thay thế được việc trao cho anh những nguồn tài chính eo hẹp.

“Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu,” Shannon nghiêm túc nói. “Không có gì cản trở được chúng ta nữa rồi.”

“Chúng ta còn không đủ tiền để sống nữa,” Blade thật thà thừa nhận.

“Chúng ta sẽ có tiền thù lao của em,” Shannon hăng hái nói. “Mùa xuân đã tới rồi. Anh có thể thuê người và bắt đầu xây dựng lại. Rồi sẽ ổn thôi, anh yêu, anh sẽ thấy.”

Blade ghét việc phải phá vỡ những niềm hy vọng của Shannon, nhưng anh là một người thực tế nên anh biết là sẽ phải mất nhiều năm làm việc để kiếm tiền trước khi họ có thể có lại được những thứ đã mất. Thành kiến và nỗi sợ hãi vô lý của mọi người sẽ biến cuộc sống của họ thành địa ngục. Không dễ gì để quên đi hay tha thứ. Anh không nói những suy nghĩ của mình với Shannon khi cô đang nói về Peaceful Valley và tất cả những kế hoạch to lớn của cô về tương lai của họ.

Tháng hai là một tháng u ám, mùa đông vẫn chưa qua hẳn. Để thêm vào sự ngạc nhiên của Blade, những lời của Shannon về việc họ đã được thừa nhận đã được người dân trong thị trấn xác nhận. Giờ khi anh ra ngoài, mọi người mà anh gặp trên đường đều hồ hởi chào hỏi anh. Ở những nơi mà trước đây anh đã từng tránh xa và sợ hãi, giờ ai cũng tranh nhau bắt tay anh và nhấn gửi lòng biết ơn của họ về sự giúp đỡ của anh trong việc thuyết phục Red Cloud quay về khu tự trị.

Giữa tháng hai, Shannon đã ngồi trong văn phòng của cô tiếp nhận những đơn kiện dân sự hàng ngày. Cô thấy công việc này rất đáng khuyến khích và thú vị vì cái thực tế là nó chiếm mất

khá nhiều thời gian của cô trong cả một ngày và cô không thể chăm sóc cho con được. Tạ ơn Chúa là có Meg Ryan, người vẫn cùng với cô chăm sóc cho Grady.

Cuối tháng 3, Blade bị buộc phải đưa ra một quyết định mà anh cảm thấy sợ hãi. Những ngọn đồi và thung lũng đã bắt đầu xanh trở lại với những thảm cỏ mới và những dòng nước đã dâng cao trở lại sau cả mùa đông bị cạn. Anh biết Shannon mong anh bắt đầu khởi công xây dựng lại ngôi nhà của họ, nhưng một bản đối chiếu kỹ càng về tài sản của họ đã cho anh biết số tiền không đủ để có thể làm được việc đó. Anh có thể bắt tay vào làm với Jumping Buffalo giúp đỡ anh, nhưng nó vì cái gì? Anh cố cân nhắc hoãn lại quyết định cho đến tận tháng 4, hy vọng một điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Blade hoàn toàn bất ngờ khi điều kỳ diệu mà anh vẫn cầu nguyện đó tới một cách không mong đợi.

Đó là một ngày thứ 7 và Shannon không có đơn nào cần phải giải quyết trong ngày hôm đó. Cô và Blade đang nấn ná ăn bữa sáng, thảo luận về trò trẻ on đáng yêu của cậu nhóc 6 tháng tuổi của họ. Blade có vẻ lơ là, anh nói chuyện nhát gừng và không tập trung. Elizabeth Davis đã thông báo cho anh ngày hôm qua là con trai và con dâu của bà từ nước ngoài đã quay về và cần lại căn nhà của họ. Anh vẫn chưa nói chuyện với Shannon.

Đột nhiên anh nhìn thẳng vào Shannon và nói, “Shannon, em đã chần chừ với một quyết định đủ lâu rồi. Giờ đã đến lúc phải quyết định thôi.”

Một tiếng đập cửa thành thịch khiến những lời nói của anh dừng ngay lại.

“Swift Bladem mở cửa, Jumping Buffalo đây.”

Blade và Shannon trao nhau những cái nhìn lo lắng, rồi Blade bật dậy, lao về phía cánh cửa.

“Có chuyện gì vậy!” Shannon đứng ngay đằng sau anh.

Jumping Buffalo ít khi vào trong thị trấn và cả hai đều biết phải có điều gì nghiêm trọng lắm đã xảy ra mới khiến anh ta phải tới đây. Blade giật cánh cửa mở ra và nhìn vào những đường nét quen thuộc trên gương mặt của Jumping Buffalo khiến trái tim anh nặng như đá.

“Cái gì thế, Jumping Buffalo? Đã có chuyện gì xảy ra với Sweet Grass à?”

“Không, bạn của tôi,” Jumping Buffalo trả lời bằng tiếng Sioux.rất nhanh. “Nhưng một điều kỳ lạ đã xảy ra ở Peaceful Valley. Cái gì đó mà anh không thể tin được đâu.”

“Vào đi và nói cho chúng tôi biết anh đang có những rắc rối gì thế.”

“Không có thời gian. Anh phải tới Peaceful Valley ngay, tự mình xem đi.”

“Xem cái gì?”

“Gia súc, bạn tôi. Tất cả gia súc đã bị đánh cắp cách đây nhiều tháng đã tái xuất hiện một cách kỳ lạ. Thậm chí ngay lúc tôi đang nói chuyện đây thì chúng trông hết sức hài lòng ở cái đồng cỏ xanh mướt mới mọc trong thung lũng.”

“Cái gì, Blade? Anh nói nhanh quá khiến tôi không nghe kịp. Sweet Grass có ổn không?”

Blade nhanh chóng giải thích. Shannon há hốc miệng ngạc nhiên. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Anh không biết, nhưng anh sẽ tới đó ngay. Anh sẽ tới Peaceful Valley.”

“Em sẽ đi với anh,” Shannon nhất quyết nói, không cho anh có thời gian để phản đối. “Chờ em vài phút để mặc áo cho con đã.”

Blade dừng chiếc xe lại trên đỉnh đồi đằng sau ngôi nhà đã cháy của họ. Quang cảnh rất thoáng, cho phép họ nhìn toàn cảnh cả khu đất. Blade thật thông minh khi đặt cho nó cái tên thung lũng của sự yên bình. Shannon cố gắng lấy lại nhịp thở, không thể tin được với điều đang diễn ra trước mắt. Nhìn khắp những mảng đồi xanh ngát, hết như Jumping Buffalo đã mô tả, là cả trăm đầu gia súc.

“Chúa tôi,” Blade thì thầm.

“Không phải như tôi đã nói sao?” Jumping Buffalo nói với họ, giơ tay quơ một vòng.

“Chúng được đóng mác của trang trại nào thế?” Blade hỏi, vẫn còn chưa tin được. “Điều đó sẽ cho chúng ta biết chúng thuộc về ai.”

“Nó có dấu của trang trại của anh,” Jumping Buffalo nói. “Tôi đã chính mắt kiểm chứng rồi.”

“Gia súc của tôi,” Blade nói nhẹ hẫng, quay sang Shannon. Đôi mắt anh mở lớn bắn khoăn và không tin được. “Gia súc của chúng ta, Little Firebird, em có biết điều đó có nghĩa là gì không?”

Shannon gật đầu, quá kinh ngạc để thốt lên lời. Cô biết rõ nó có nghĩa là gì. Nó có nghĩa là giấc mơ dựng lại trang trại của họ và làm cho nó trở thành một điều gì đó khiến con cái của họ có thể tự hào về nó sẽ không còn là cái nằm xa tít ở cuối đường chân trời nữa, mà đang nằm ngay trong tầm tay họ thôi. Tương lai của họ trong địa hạt vừa trở thành lãnh thổ đầu tiên của quốc gia trao cho người phụ nữ sự tự do mà xứng đáng được nhận đột nhiên trở nên tươi sáng biết bao.

Shannon tự hào khi được tin tưởng như một công dân của lãnh thổ rộng lớn Wyoming. Không nơi nào khác trên thế giới mà cô có thể tự do được bỏ phiếu và đưa ra những quyết định thông thường trong giới hạn của mình cho những người đàn ông. Vùng đất này vẫn còn hoang sơ và chưa được khai khẩn, giống như Blade, nhưng cô thích cách nó đang diễn ra. Wyoming là số phận của cô.

“Chúng ta xuống đó chứ?” Cuối cùng Blade hỏi. “Anh muốn nhìn thật gần những con bò đó.”

“Ôi, vâng,” Shannon sốt sắng đồng ý. “Sweet Grass sẽ muốn gặp Grady lắm đấy.”

Shannon ngạc nhiên và vui mừng khi biết Sweet Grass đang mong đợi một đứa con, và cả hai người phụ nữ đã ngồi cùng với nhau để nói chuyện một cách vui vẻ trong lúc Blade và Jumping Buffalo cưỡi ngựa đi xung quanh để kiểm tra đám gia súc.

“Sau khi căn nhà của chúng tôi được xây xong, chúng tôi sẽ xây một căn cho cô và Jumping Buffalo,” Shannon hứa. “Cô sẽ muốn cái gì đó vững bền hơn một căn lều cho gia đình của mình. Và Blade chắc chắn sẽ không thể không có sự giúp đỡ của chồng cô. Thật là tốt khi có một người phụ nữ khác ở ngoài đây để bầu bạn. Con cái của chúng ta sẽ lớn lên cùng với nhau.”

Sweet Grass mỉm cười e lệ. “Tôi rất thích điều đó, nếu tôi có thể thuyết phục Jumping Buffalo sống trong những bức tường gỗ. Người của chúng tôi không còn được tự do lang thang nữa ở những nơi mà họ sống. Tôi không muốn con cái của tôi lớn lên mà chỉ biết có nỗi sợ hãi và đói nghèo.”

“Chúng sẽ không thể đâu, Blade sẽ..” Những lời của cô đột nhiên dừng lại khi cô nhìn qua vai của Sweet Grass, nỗi sợ hãi làm đôi mắt cô tối lại.

“Có chuyện gì vậy, Little Firebird?”

“Xe thồ hàng, rất nhiều. Và nhiều người. Chúa tôi ơi! Blade đâu rồi?”

Shannon bật dậy, yên tâm khi thấy rằng Blade đã trông thấy những kẻ xâm nhập và đang cưỡi ngựa hết tốc lực về phía họ. Jumping Buffalo đang cố hết sức để theo kịp anh. Cô đợi cho đến khi anh ghìm cương bên cạnh cô trước khi hỏi, “Họ muốn gì thế? Có vẻ như cả thị trấn đã tới Peaceful Valley vậy.”

“Anh không biết, em yêu, nhưng anh sẽ không để bất cứ cơ hội nào như thế xảy ra đâu,” Blade trả lời, kiểm tra lại những vũ khí của anh. “Đưa Sweet Grass và con vào trong lều đi. Đừng ra ngoài cho đến khi anh gọi.”

“Anh không nghĩ thế đấy chứ.”

“Anh không biết phải nghĩ gì nữa,” Blade nghiêng rằng nói. “Làm như anh bảo đi.”

Shannon ôm chặt lấy Grady che chở khi cô và Sweet Grass cùng nhau vội bước vào trong lều. Xét từ những tiếng bánh xe rít đình tai, Shannon đã đúng khi cô nói trước đó về việc như thế cả Cheyenne đã đổ tới Peaceful Valley này vậy. Blade và Jumping Buffalo có được cơ hội nào để chống lại nhiều người như vậy không? Cô băn khoăn lo lắng.

“Cô có khẩu súng nào không?” cô hỏi Sweet Grass trong quyết định chột đến.

“Jumping Buffalo giữ một khẩu súng trường ở đây cho tôi sử dụng.”

“Đưa nó cho tôi.”

Sweet Grass nghe theo ngay. “Cô định làm gì với nó?”

“Đây, giữ lấy đứa bé, tôi sẽ tới giúp Blade.”

Sweet Grass quắc mắt phản đối, nhưng cũng không ngăn được Shannon khi cô trao Grady vào cánh tay của người phụ nữ Anhđiêng, cầm khẩu súng lên, và chui ra ngoài. Cô kinh ngạc khi thấy ít nhất là có tới 20 cỗ xe hàng và nhiều người hơn là cô có thể đếm đang dừng lại phía trước Blade và Jumping Buffalo. Cô chột phát hiện ra khi thấy rằng không chỉ có đàn ông mà

còn có cả phụ nữ và trẻ em đang leo xuống từ những cỗ xe. Nhiều người cô nhận ra, bao gồm cả Ezra Samms, nguyên nhân của mọi rắc rối của gia đình cô. Chính Samms là người hiện đang bước về phía họ, và Shannon bước tới bên cạnh Blade một cách thách thức.

Nhìn thấy Shannon bên cạnh anh, Blade quắc mắt giận dữ. “Em đang làm cái quỷ gì ở đây thế? Anh đã bảo em ở lại với Sweet Grass mà.”

“Em muốn giúp,” Shannon bướng bỉnh nói.

“Chúng tôi không định làm hại gì đâu, bà Stryker.” Samms đã tới đủ gần để nghe lọt những lời của Shannon.

“Sao anh lại tới đây?” Blade nghiêm nghị hỏi. Mặc dù giọng anh thấp, nhưng nó vẫn đầy đe dọa.

“Tôi và những người trong thị trấn, chúng tôi ...uh..” Samms lúng túng nói. “Ôi, chết tiệt, chúng tôi muốn làm cái gì đó cho hai người để chuộc lại mọi rắc rối mà chúng tôi đã gây ra.”

“Anh có thể đưa được đám gia súc của tôi quay về không?” Blade hỏi, bắt đầu nhận thức được sự việc.

“Một người đàn ông sẽ làm những điều mà anh ta phải làm,” Samms lầm bầm nói. “Chúng tôi muốn anh biết là chúng tôi biết ơn đến nhường nào vì những điều mà anh đã làm đối với Lãnh thổ. Chúng tôi muốn thể hiện lòng thành của mình.”

Ánh mắt đen láy của Blade rời khỏi Samms và quét qua đám đông đàn ông, phụ nữ và trẻ con, và anh cau mày một cách bối rối. Anh vẫn chưa hiểu tất cả những người này đang làm gì ở đây.

“Bằng cách nào?” Shannon muốn biết.

“Chúng tôi sẽ xây lại ngôi nhà của bà, bà Stryker,” Samms nói, vặn xoắn chiếc mũ của anh ta trong tay.

“Đúng vậy,” một người khác đồng ý, tách ra khỏi đám đông. “Chúng tôi đã mang tới đây gỗ xẻ, đinh, mọi thứ cần thiết để dựng một ngôi nhà tốt như cái đã bị cháy. Và những người phụ nữ của chúng tôi đã mang thức ăn đầy đủ tới. Chúng tôi sẽ ở lại cho đến khi hoàn thành công việc.”

“Tôi...tôi không hiểu,” Shannon hốt hển nói, thật ngoài sức tưởng tượng.

Tất cả những giá trị mà cô đã được học từ mẹ cô, mọi niềm tin của cô về lòng tốt căn bản của con người chưa bao giờ được minh chứng một cách hùng hồn hay bất chợt đến vậy như ngày hôm nay. Cô và Blade sẽ không phải mơ ước về việc với được tới giấc mơ của họ nữa. Mọi thứ mà họ mơ ước trong cuộc sống đang thực sự ở đây, ở Peaceful Valley này.

Blade với tới Shannon, ôm cô thật chặt khi những người đàn ông bắt đầu dỡ những cỗ xe hàng và những người phụ nữ bày thức ăn ra.

“Nếu đây là một giấc mơ thì anh không bao giờ muốn thức dậy cả,” anh nói, giọng anh vỡ òa đầy cảm xúc. “Và nghĩ tới việc anh hầu như đã quyết định rời khỏi Wyoming và định cư ở một nơi nào đó, nơi mà chúng ta có thể sống trong yên ổn.”

“Nó không phải là mơ, Blade,” Shannon hít vào, gần như rơi nước mắt. “Em biết là một ngày nào đó mọi người sẽ thay đổi cách nhìn của họ đối với anh mà.”

“Em chính là người mà họ kính trọng,” Blade thừa nhận.

“Không, tình yêu của em, anh đã giành được sự kính trọng của họ. Anh có thể là một phần của người Sioux, nhưng em chưa bao giờ biết đến một người đàn ông nào lại đáng được kính trọng hơn. Em tự hào về việc anh là gì và anh là ai. Em yêu anh, Blade Stryker. Em ước gì gia đình em có thể gặp anh.”

“Em rất nhớ họ phải không?”

“Nếu em nói không là em đang nói dối đấy.”

“Một ngày nào đó chúng ta sẽ tới thăm họ, anh hứa đấy. Em không phải đã nói là cả mẹ em và anh trai đều vừa kết hôn sao?”

“Vâng, và em thực sự hạnh phúc vì họ. Mẹ kết hôn với David Foster, người quản lý xe hàng, và Tucker đã kết hôn với Maggie. Em hiểu Maggie đã buộc Tuck phải theo đuổi ghê lắm, nhưng cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp. Theo bức thư mới nhất của Tuck thì anh ấy rất nôn nóng được gặp anh.”

“Chúng ta sẽ tới thăm họ một ngày nào đó,” Blade hứa. “Chúng ta cùng tham gia với những người dựng nhà chứ? Ngôi nhà mới của chúng ta không thể nào xong sớm như yêu cầu của anh đâu. Anh rất nôn nóng được yêu em trong ngôi nhà mới của chúng ta đấy. Và nhân thể, Elizabeth Davis hôm qua vừa thông báo với anh là con trai bà ấy sẽ về cùng với cô dâu của anh ta và sẽ cần tới ngôi nhà của anh ấy. Nếu Grady không sớm có một đứa em trai hay em gái thì nó sẽ là một cậu nhóc bé bỏng quấy phá đấy,” Blade nói với một cái nháy mắt.

“Không giống như việc Grady sẽ là đứa con duy nhất nhỉ,” Shannon chanh chua đáp lại, “bởi vì anh đã được đặt một cái tên rất đẹp, Blade Stryker.”

Cười một cách sáng khoái, Blade nắm lấy tay cô và họ cùng nhau bước đi chào đón một ngày mai tươi sáng.

Đoạn kết

Tháng 7, 1870

Hơi nóng dày đặc và ngọt ngào trong những ngày tháng 7 này; một cơn gió khô hanh thổi qua thung lũng mang theo hơi nóng và sự khô rát mang Blade trở về nhà sớm hơn từ dãy núi. Những giọt nước long lanh một cách ẩm ướt trên mái tóc đen của anh, bởi anh vừa tắm tấp từ dưới suối lên.

“Tuần tới chúng ta sẽ trở gia súc tới Cheyenne để bán cho quân đội,” anh nói sau khi đã nồng nhiệt chào Shannon với một cái ôm. Có thêm Jumping Buffalo, Blade đã thuê lại hai nhân công, Slim và Milo. Rất may là họ đã vui lòng quay trở lại làm việc. “Con ngủ rồi à?”

“Grady đang ngủ trưa,” Shannon trả lời, lại bước vào trong vòng tay của Blade.

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi dân chúng trong thị trấn dựng lại một căn nhà to lớn và vững chãi như ngôi nhà mà Blade đã xây trước đây. Mọi người đã làm việc hàng ngày, mặc dù không phải lúc nào cũng là cùng một nhóm người mỗi ngày. Họ thường đi cùng với những người vợ của mình, những người sẽ mang theo thức ăn và chuẩn bị như một buổi picnic cho mỗi bữa ăn. Khi ngôi nhà được xây xong, vẫn còn đủ gỗ xẻ để dựng một ngôi nhà cho Jumping Buffalo và Sweet Grass. Số tiền mà Shannon kiếm được từ thù lao của cô khi làm thẩm phán được dùng để trang bị những đồ nội thất thay cho những thứ đã bị thiêu rụi.

Shannon vẫn tiếp tục làm công việc của một thẩm phán trong một thời gian ngắn, nhưng khi họ chuyển ra ngoài Peaceful Valley thì cô đã từ chức, cho thấy cô cần gia đình hơn. Cô rất mừng vì sự kính trọng dành cho cô và đưa vai trò của cô trong việc định hình cho tương lai của người phụ nữ trong những chính sách của Wyoming. Nhưng những trách nhiệm của cô với gia đình vẫn là ưu tiên số một. Blade đã để Shannon quyết định nhưng có vẻ anh rất hài lòng với sự lựa chọn của cô, mặc dù niềm tự hào của anh trong thành tích của cô là không có gì sánh được.

“Anh có đói không?” Shannon hỏi.

“Đói như quỷ ấy, nhưng không phải vì thức ăn đâu.”

Anh ngẫu nhiên hôn cô, hai tay anh lang thang một cách tự do trên những đường cong đầy đặn của cô.

“Đang giữa ban ngày đấy,” Shannon mắng mỏ với một cái rùng mình giả vờ, yêu cái mùi vị của Blade sau khi anh tắm biết bao, cách mà mái tóc anh quấn lại một cách ẩm ướt dưới gáy, cái cảm giác những cơ bắp rắn chắc của anh bên dưới những đầu ngón tay cô.

“Làm tình với em là một niềm vui bất kể thời gian là ngày hay đêm,” Blade quả quyết, mỉm cười một cách ranh mãnh khi anh hướng cô về phía phòng ngủ. “Và trong khi con trai hãy còn đang ngủ...”

“Blade, đợi đã, em nghe thấy cái gì đó,” Shannon ngăn lại khi tiếng cọt kẹt không lẫn vào đâu được của những bánh xe vọng tới tai cô. “Anh đang chờ khách hả?”

“Không, của em?”

“Em không nghĩ thế?”

Blade nắm tay cô và cả hai người bước ra phía cửa trước đứng trên bậu cửa để chờ những vị khách đang hướng về phía thung lũng trên một cỗ xe hàng do ngựa kéo.

“Em thắc mắc không biết là ai nhỉ?” Shannon mơ màng nghĩ. “Có lẽ Elizabeth...” Lời nói của cô đột nhiên ngừng bất khi một người đàn ông nhảy xuống đất và quay về phía họ để giúp người phụ nữ và đứa con, những người đi cùng anh ta. “Chúa tôi ơi!”

Shannon tái nhợt, rồi đột nhiên nở một cười tươi rói. “Tuck! Đó là anh trai em, Tucker!” Cô buông tay chạy xuống và lao vào vòng tay mở rộng của anh trai.

Blade vẫn đứng ở chỗ mà Shannon vừa bỏ anh lại, không vui vì phải chịu đựng giây phút đoàn tụ hết sức thân mật giữa anh trai và em gái như vậy. Bên cạnh đó, anh còn một chút rắc rối nho nhỏ về lời chào hỏi mà anh sẽ nhận được từ Tucker Branigan.

“Em không thể tin là anh đang thực sự ở đây,” Shannon vui mừng hét lên, di chuyển ánh mắt từ anh trai cô tới người phụ nữ mảnh khảnh, đáng yêu bên cạnh. “Đây hẳn phải là Maggie. Em có thể thấy ngay là anh thật hoàn hảo cho một ai đó khác. Em thật sự rất vui khi hai người

mang cả con trai theo.” Shannon vui đến nỗi cô không thể ngừng nói được.

Đôi mắt màu nâu ấm áp của Tucker nheo lại một cách thích thú. “Em chả thay đổi gì cả, Shannon, vẫn cứ ào ào như thế. Nếu em đứng lùi ra một chút thì anh sẽ giới thiệu em với vợ anh.” Anh vòng tay ôm người phụ nữ bên cạnh và kéo cô lại gần. “Đây là Maggie, và anh chàng bé nhỏ này là con trai bọn anh, Kevin. Maggie, tới gặp em gái anh đi, Shannon.”

Maggie Branigan bước lên, nụ cười của cô ấm áp và thân thiện khi cô trao cho Shannon một cái ôm thân tình. Shannon thích người phụ nữ này ngay lập tức, từ mái tóc loăn xoăn màu nâu cho tới đôi mắt màu xám biết nói. Cô sẽ cá đến đồng đô la cuối cùng của mình là chính sự bướng bỉnh của người chị dâu đã khiến Tucker phải đeo đuổi một cách khó khăn. Thật dễ dàng thấy là tại sao Tuck lại yêu Maggie. Và rõ ràng là Maggie cũng yêu Tucker. Shannon vui mừng là Tucker không bao giờ kết hôn với cô nàng Charmaine Pinkham đồng bóng.

“Em đúng như những gì Tuck đã mô tả,” Maggie ngưỡng mộ nói. “Chị rất vui vì cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau. Bọn chị đã nhận được bức thư thông báo là em đã sinh một cậu con trai và phải tới đây luôn.”

“Vâng, Grady Farrell đúng là một cậu bé tuyệt vời,” Shannon nói một cách tự hào.

“Em có hạnh phúc không, Shannon?” Tucker hỏi, quay lại một cách nghiêm túc. “Mẹ đã rất lo lắng, đặc biệt sau khi chúng tôi biết là em đã kết hôn với một người đàn ông mang trong mình dòng máu Anhđiêng.”

“Anh là người cuối cùng trên thế giới mà em nghĩ là cũng nặng thành kiến đến vậy,” Shannon mắng mỏ. “Đợi đến khi anh gặp Blade trước khi anh đưa ra một lời nhận xét vội vã thế. Blade và em cực kỳ hạnh phúc. Em không thể đòi hỏi một người chồng nào tốt hơn thế. Giờ đi thôi,” cô nói, cầm lấy tay anh, “đến lúc hai người bọn anh gặp nhau rồi.”

Tucker nhìn về phía Blade, người này giờ vẫn không hề di chuyển khỏi chỗ của anh trên bậc cửa từ lúc Shannon bỏ anh lại đó. Khuôn mặt anh ta kín bưng, sự trống rỗng và lạnh lùng trên gương mặt kiêu ngạo chính là sự minh chứng rõ ràng nhất cho cái nguồn gốc Anhđiêng của anh ta. Nhưng vì quá hiểu Shannon nên Tucker cảm thấy một cách chắc chắn là cô sẽ không kết hôn với một người đàn ông nào trừ khi anh ta có được những phẩm chất mà cô khâm phục.

Blade nhìn Tucker Branigan với một chút lo lắng không yên. Có phải là anh trai của

Shannon không thích điều gì ở anh không? Anh lo lắng nghĩ. Có phải dòng máu Sioux của anh đã khiến anh mất đi sự chào đón của gia đình cô không? Cũng chẳng có gì khác cả, anh tự nói với bản thân. Shannon là vợ anh và không ai có thể thay đổi điều đó. Biểu hiện của Blade vẫn cứ ngạo mạn và xa xôi khi được giới thiệu, cả hai người đàn ông đều đề phòng nhau và không nói gì nhiều cho đến khi những ấn tượng cuối cùng có thể được tạo ra.

“Vào trong đi,” Shannon mời mọc. “Em chắc là hai người đã kiệt sức sau cơn đói rồi.” Cô không thể làm gì nhưng lại lú lú nói một cách không ngừng, thật thiết muốn Blade và Tucker ưa được nhau.

“Kể cho em xem mẹ thế nào rồi,” Shannon giục khi họ đã an tọa trong phòng khách tiện nghi mát lạnh với nhiệt độ thấp hơn nhiệt độ ngoài trời 10 độ. “Và bọn trẻ.”

Khi Tucker kể xong, đôi mắt Shannon mờ lệ. “Em nhớ bọn họ quá,” cô thở dài tiếc nuối. Rồi chợt nhớ tới Blade sẽ thế nào khi nghe điều đó, cô thêm vào, “Nhưng em thực sự hài lòng với cuộc sống ở đây với Blade. Giờ Wyoming là nhà của em, em sẽ không muốn tới bất kỳ đâu ngoài nơi đây với Blade và con trai của bọn em.”

“Cháu trai anh đâu rồi?”

“Đang ngủ trưa, nhưng đến giờ dậy rồi. Em không thể đợi để Kevin và Grady gặp nhau.” Shannon đứng dậy rời khỏi phòng.

“Đợi đã, Shannon, chị sẽ đi với em,” Maggie đề nghị, bế Kevin lên tay. Cô đủ nhạy cảm để nhận ra rằng trừ khi hai người đàn ông nói chuyện một cách cởi mở với nhau, còn không thì tình trạng căng thẳng giữa họ sẽ vẫn còn vững như núi. Cô nhanh chóng theo sau Shannon, định sẽ giữ cô lâu nhất có thể để tạo cơ hội cho Tucker và Blade có thời gian làm quen với nhau.

“Tôi thật sự ấn tượng với trang trại của cậu đấy,” Tucker nói khi sự im lặng dường như không thể kéo dài lâu hơn nữa. “Có vẻ như đây là một nơi tốt để nuôi gia súc.”

Blade cho phép một nụ cười sượng qua những đường nét cứng rắn trên mặt anh. “Đó là cái mà tôi đã nghĩ khi lần đầu tiên tôi trông thấy Peaceful Valley.”

Sau một thoáng thay đổi, sự căng thẳng lại tăng lên, như thể không ai trong hai người đàn ông biết phải nói gì tiếp theo. Đột nhiên Blade buột miệng nói, “Tôi yêu cô ấy, anh biết đấy.”

“Gì!”

“Shannon. Cô ấy và con trai chúng tôi còn quan trọng đối với tôi còn hơn cả không khí để thở nữa. Họ là cuộc sống của tôi. Không có họ, tôi sẽ chẳng là gì cả.”

Miệng của Tucker há hốc ra. Blade Stryker hầu như không có vẻ là loại người có thể thốt ra những lời nói hoa mỹ. Anh ta trông cứng rắn và nguy hiểm. Nhưng rõ ràng Shannon đã thuần hóa được con quái vật trong anh ta. Anh cười thầm. Cô nàng Shannon mà anh biết đã rất tệ trong việc tự thuần hóa mình. Cô lúc nào cũng là một cô nàng lăm lăm, nóng tính, nhưng giờ cô xuất hiện với từng inch đều là một người vợ và một người mẹ tận tụy. Cô và Blade có vẻ là một sự kết hợp hoàn hảo, mặc dù Tucker không nghi ngờ gì là khi họ xấp lại gần nhau, mọi sự bùng nổ có thể nghe được từ hàng dặm xung quanh đây.

“Tôi phải thừa nhận là tôi đã rất lo lắng khi Shannon viết thư nói là nó sẽ tiếp tục sống ở Wyoming và sắp kết hôn với một...”

“người lai,” Blade kết thúc ngay câu nói.

“Một người đàn ông với dòng máu Anhdìêng,” Tucker sửa lại. “Tôi không định chống lại cậu đâu, kể cả nếu cậu không bằng một nửa người đàn ông mà Shannon đã kể với tôi. Chúng tôi đã nghe tất cả mọi điều về cậu trong thị trấn, Blade. Và Shannon cũng thế. Cậu không thể tưởng tượng được là tôi tự hài thế nào về đứa em gái bé bỏng của mình đâu. Nhưng tôi không hề hối hận về việc đã tới Wyoming. Tôi phải tự mình kiểm tra xem có đúng là Shannon thật sự được thỏa mãn với cuộc sống của nó không.”

“Và nếu cô ấy không được thế?”

“Tôi sẽ đưa nó và Grady về Boison nơi mà nó có một gia đình, những người yêu thương nó,” Tuck nói mà không hề do dự. “Nhưng giờ tôi có thể thấy là điều đó không cần thiết nữa. Tôi thấy rằng em gái tôi đang sống rất tốt. Shannon thật sự hạnh phúc với cậu, Blade, và với cuộc sống của hai người. Tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

“Anh sẽ phải chiến đấu với quỷ nếu anh cố thử mang Little Firebird và con trai chúng tôi đi khỏi tôi,” Blade nói, gương mặt anh hằn lên những nét dữ tợn.

“Little Firebird?”

“Một cái tên Anhđiêng tôi đã đặt cho Shannon cách đây lâu rồi. Nhưng bắt lỗi tôi, tôi tôn trọng tình yêu thương mà Shannon dành cho gia đình cô ấy. Tôi sẽ không thay đổi nó vì mọi người.”

“Vậy chúng ta đã hiểu nhau rồi đấy,” Tucker mỉm cười, “bởi tôi sẽ không bao giờ làm phiền cuộc sống của hai người cho đến khi nào cậu và Shannon vẫn còn yêu nhau và sống hạnh phúc với nhau.”

Tucker chìa tay ra. Blade chỉ do dự trong một lúc trước khi siết chặt lấy nó. Đó là cảnh mà Shannon và Maggie phục kích được khi họ đi vào lại phòng khách.

“Em rất mừng là anh và Tuck đã hiểu nhau như vậy,” Shannon nói sau đó, thở dài hài lòng khi cô xích lại gần Blade trên chiếc giường rộng lớn của họ. “Em quá vui về cuộc viếng thăm của anh ấy và gặp Maggie và Kevin, em không nghĩ là có thể ngủ được.”

“Không phải là rất lạ vì mọi cái đã thay đổi như nó đã diễn ra sao?” cô mơ màng nghĩ. “Đã từng có lúc em nghĩ là chẳng có gì tồn tại bên ngoài Twin Willows cả. Em không thể nhìn xa tới cái tương lai đang đợi em và người đàn ông mà em yêu. Không thể nói là gia đình em đặc biệt thế nào nhưng họ cũng không thể so sánh được với anh hay với tình yêu mà chúng ta đã chia sẻ với nhau.”

“Một người phụ nữ đặc biệt như em sẽ có một gia đình đặc biệt thôi. Anh định là sẽ gặp toàn bộ gia đình em đấy.”

“Anh thực sự có ý gì khi nói là sẽ sớm đưa em tới Boison thế?”

“Nếu Tucker và Maggie có thể đợi tới lúc đám gia súc của chúng ta được bán xong vào tuần tới thì chúng ta có thể đi cùng nhau. Em không thích à?”

“Ôi, Blade, anh có biết là anh đang nói những điều làm em hạnh phúc nhất không!” Shannon hét lên một cách sung sướng. “Giờ anh có biết là chỉ có anh mới khiến em buồn ngủ không,” cô then thùng gợi ý.

Một nụ cười rộng đến tận mang tai, tinh quái kéo dài trên mặt Blade khi anh chồm lên, chốt Shannon bên dưới anh. “Anh biết chính xác làm thế nào để em thấy buồn ngủ.”

Sau đó, rất lâu sau đó, Shannon hết sức tán thành khi cô thở dài trong sự thỏa mãn rồi và chìm vào giấc ngủ.

§ HẾT ›

Lời kết của tác giả

Các độc giả thân mến,

Beyond the Horizon là một tác phẩm được viết để thể hiện lòng tôn kính đối với người phụ nữ. Tôi quả quyết là người làm thay đổi cả miền Tây không phải là đàn ông mà chính những người phụ nữ đã làm được điều đó. Nhưng để làm được điều đó, trước hết họ phải cảm hóa được đàn ông. Phụ nữ ở vùng biên đã thuyết phục được những người đàn ông của đêm-ngày-thứ-bảy ở lại cho đến tận thứ ba, để nói chuyện. Họ không bị hạn chế bởi sự thỏa hiệp, mà đòi hỏi theo cách của họ, và kiên quyết đấu tranh vì nó.

Tôi đã lựa chọn Wyoming như một cái đích cho câu chuyện về Shannon Branigan bởi sự đối xử hết sức thoải mái với phụ nữ của bang. Wyoming là nơi đầu tiên của quốc gia cho phép phụ nữ được bỏ phiếu và nắm giữ chức quyền. Địa Hạt này vào năm 1869 vẫn còn rất hoang sơ, và vẫn bị người Anhđiêng chiếm giữ, nhưng phụ nữ đã dũng cảm đương đầu với những nguy hiểm này. Câu chuyện của Shannon là để bày tỏ sự kính trọng với tinh thần kiên dũng của phụ nữ trên toàn thế giới và tới toàn thể bang Wyoming.

Tôi biết các bạn thích câu chuyện về Tucker Branigan hơn, Promise Sunrise, by Robin Lee Hatcher, và hy vọng các bạn tiếp tục thích series truyện về gia đình Branigan của tôi.

Tôi rất mừng khi nghe điều đó từ các bạn. Hãy viết cho tôi nếu bạn quan tâm tới việc xuất bản. Tôi trả lời từng bức thư mà tôi nhận được và sẽ gửi thẻ tặng sách và sách mới. SASE được đánh giá rất cao.

Gửi tới tất cả những độc giả yêu quý nhất của tôi,

Connie Mason.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] *Oregon Trail* (ngày nay dấu tích chỉ còn là *Oregon Trail Ruts*). Thời kỳ này đánh dấu dân di cư chuyển đến khu vực này bằng xe goòng vào giữa 1800s. Đoạn đường này còn lưu lại vết bánh

xe goòng trên dải đường đá mềm.

[2] (*Oregon Trail wagon train*: đoàn xe thồ chở hàng hướng *Oregon Trail* thời kỳ này gồm

những xe ngựa kéo, bên trên là những lều bạt là nơi chứa hàng hay người)

[3] *Pháo đài Laramie* : tiền đồn trọng yếu trong hệ thống chỉ huy quân sự của *Oregon Trail*. *Fort Laramie* là nơi buôn bán lông thú của các thương nhân như *William Sublette* và *Robert Campbell*. Quân đội Mỹ đã mua lại tiền đồn này vào 1849 nhằm bảo vệ và cũng tạo nơi cư trú cho di dân đến *Oregon trail* ngày một gia tăng. *Fort* này về sau trở thành một trong những trạm truyền tin bằng ngựa (*US Postal Pony Express*), hay xe (*Overland Stage Line*) và cũng là một cứ

điểm vào cuộc chiến tranh với người *Indian*.

[4] (*Independence*: Vùng đồng bằng thuộc bang *Wyoming* ngày nay, tọa lạc trên đường *Oregon Trail*. Minh họa *Independence Rock* là nơi được xem như di tích của bang *Wyoming* ngày nay, lưu dấu hàng ngàn tên của dân di cư miền Tây đến đây)

[5] (*black-eyed susans*: 1 cây thuộc họ cúc, bao gồm những loại cây quen thuộc như hoa cúc tây, hoa hướng dương. Loại cúc nâu vàng này đặc trưng cho 1 vùng của Bắc Mỹ.)

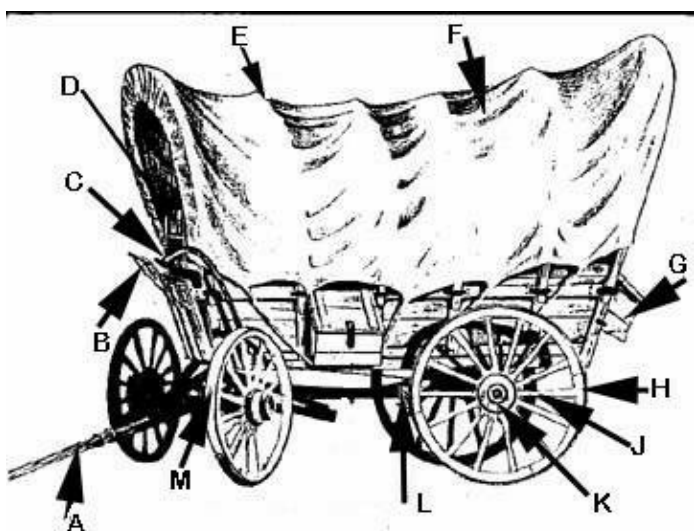
[6]

Alcove Spring

Alcove Spring được 1 di dân đi dọc đường Oregon Trail tên là Wdwin Bryant tìm thấy và đặt tên vào 1846. Tên địa danh và từ cụm từ « JFR 26 May 1846 » được khắc trên tảng đá phía đầu ngọn thác và vẫn hiện hữu đến hôm nay.

[7]

(chú thích A: tongue: phần nối giữa trục trước dưới đáy xe với vật nuôi kéo xe, thường được làm bằng thanh gỗ dài)

[8] (*The North Platte River là một nhánh của sông Platte, dài khoảng 680mi ~ 1094km, chảy qua các bang Colorada, Wyoming và Nebraska. Sông Platte bị rẽ đôi với nhánh the South Platte River nằm ở phía Tây của Nebraska*)

[9] (Schoff Bluff nằm ở phía Tây Nebraska, là 1 địa điểm trọng yếu trên dãy đường Oregon Trail và Mormon Trail. Đây là 1 di tích quốc gia nổi tiếng vào thế kỷ 19, bao gồm 5 ngọn đồi dốc, nằm ở phía Nam của nhánh Bắc sông Platte: Crown Rock, Dome Rock, Eagle Rock, Saddle Rock, và Sentinel Rock. Cái tên Scotts Bluff (sườn dốc Scotts) của di tích này được lấy theo tên của ngọn đồi nổi bật nhất với chiều cao dài nhất là 830feet (330 mét).

[10]

Fort Phil Kearny là tiền đồn của quân đội Mỹ, tồn tại vào cuối những năm 1860s, ở phía đông bắc của Wyoming ngày nay, nằm dọc theo đường mòn Bozeman. Được xây dựng bắt đầu

từ 13 tháng 7 bởi nhóm A, C, E & H của tiểu đoàn số hai, trung đoàn bộ binh số 18, dưới sự chỉ huy của trung đoàn trưởng và người chỉ huy hạt Mountain Col.Henry.B Carrington. Trạm được đặt tên là Mai.Gen.Phil Kearny, một hình tượng thông thường trong cuộc nội chiến Mỹ. Pháo đài này còn được biết đến với một cái tên khác là Fort Kearny ở Nebraska, tên được đặt theo tên của người bác của Kearny, Stephan W.Kearny. Ngày nay, pháo đài và những vị trí chiến đấu của cuộc chiến Wagon Box và gần Fetterman vẫn được bang Wyoming giữ lại giống như bảo tàng lịch sử của pháo đài Phil Kearny.

[11]

Red Cloud, (1822 –10/12/1909) là thủ lĩnh của tộc Ogalala Lakota (tộc người Sioux). Một trong những thành phần chống Mỹ bẩm sinh giỏi nhất mà quân đội Mỹ đã từng giáp mặt, ông đã lãnh đạo thành công cuộc chiến (1866-1868) được biết đến với cái tên là Red Cloud's War thông qua việc kiểm soát được lưu vực sông Powder ở tây bắc Wyoming và phía nam Montana. Cuối cùng, ông đã lãnh đạo người của mình tạo dựng cuộc sống riêng ở đó.

[12] **The Tenure of Office Act**

The Tenure of Office Act (Luật về việc chuyển chuyển cán bộ), do tổng thống Andrew Johnson ban hành vào 3/2/1867, qui định mọi cán bộ của liên bang được bổ nhiệm mà thông qua Thượng nghị viện đều không thể bị điều chuyển mà không có sự đồng ý của Thượng nghị viện. Khi Thượng nghị viện không họp nhiệm kì, thì Đạo luật cho phép Tổng thống đình chỉ một cán bộ, nhưng nếu Thượng nghị viện được triệu tập mà từ chối bỏ phiếu cho sự điều chuyển đó thì cán bộ đó sẽ được phục hồi chức vụ của mình. Đạo luật này không thực sự rõ ràng ở chỗ nó chỉ áp dụng đối với các cán bộ văn phòng được bổ nhiệm bởi vị tổng thống trước đó, ví dụ như Thư kí của của bộ quốc phòng (Secretary of War), Edwin Stanton, người do Lincoln bổ nhiệm.